

~~MEG AKARNAK TALÁLNI.~~ ÉN TALÁLOM MEG ŐKET.

NE KERESS

TAHEREH MAFI

GABO

Tahereh Mafi

NE KERESS

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Tahereh Mafi: *Unravel Me*
HarperCollins Childrens Books, New York

Fordította: Bozai Ágota

Könyvterv: Kühne Andrea

Copyright ©2013 by Tahereh Mafi

Hungarian translation © Bozai Ágota, 2015

Hungarian edition © GABO Kiadó, 2015

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó

www.gabo.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-406-060-4

Anyának. Nem ismerek nála jobb embert.

EGY

A világ ma talán a napos oldalát mutatja.

A nagy sárga gömb a felhők közé kúszik, sugarai élénksárgára mázolják az eget. Világoskék az ég, hideg reményekkel, hamis ígéretekkel teli, hogy nem pusztá ábránd a sok dédelgetett emlék, vannak még valódi családok, kiadós reggelik, juharfaszirupal bőven meglocsolt palacsintahalom porcelántányéron... Egy olyan világ, mely megszűnt létezni.

Vagy mégsem.

Lehet, hogy nem is süt a nap, lehet, hogy ma is sötét van, esik az eső és olyan élesen fütyül a szél, hogy a férfiak ökölbe szorított kezén sajgó vörösre fújja a bőrt. Talán havazik, talán eső esik, nem tudom, talán fagy van, jégeső, a hurrikánból egyszer csak tornádótölcsér alakul ki és meghasad a föld, hogy elkövetett hibáinknak legyen elég helye.

Fogalmam sem lehetett.

Már nincs ablakom. Nem látok ki. Tizenöt méterrel a föld alatt vagyok, egy edzőteremben, ami az utóbbi időben az otthonom lett. Minden nap ezt a négy falat bámulom, és győzködöm magam, hogy *nem vagyok fogoly, nem vagyok fogoly, nem vagyok fogoly*, de néha a régi félelmek végigborzongnak bőrömon, és mintha nem tudnék elszabadulni a torkomat szorongató klausztrofóbiától.

Nagyon sok ígéretet tettem, amikor ide érkeztem.

Már nem vagyok olyan biztos az ígéreteimben. Kétségeim vannak és aggódok. Elmém áruló, mert minden reggel úgy ébredek, hogy tekintetem cikázva pásztázza környezetemet, tenyereim izzad, és ideges vihogás feszíti mellkasomat egyre nagyobb erővel, azzal fenyegetve, hogy kirobban belőlem, és a nyomás egyre erősödik, és erősödik, és tovább *erősödik*.

Nem olyan itt az élet, amilyennek gondoltam.

Új világom bronzba van metszve, ezüsttel van lezárva, acél- és kőszagban fuldoklik. Jeges a levegő, a padlóburkolat narancsszínű, a világítótestek és kapcsolók csipognak, neonfénnel villóznak. Sokan vannak itt, sok emberi test, nagy a nyüzsgés, a termeket suttogások, kiáltások, dobbanó lábak, megfontolt léptek zaja tölti ki. Ha jobban odafigyelek, hallom, ahogy az elmékben cikáznak a gondolatok, látom, ahogy homlokok ráncolódnak, ujjak koppannak tűnődőn állakra, ajkak csücsörítenek, szemöldökök húzódnak össze. Gondolatok közlekednek rejtett zugokban, minden nyelv hegyén ötletek ülnek, a szemzugok összehúzódnak, annyira koncentrálnak mindenki, gondosan terveznek, és erre a tervezésre nekem kíváncsinak kéne lennem.

De semmi sem megy, teljesen összetörtem.

Erőt kéne gyűjtenem, az energiámra kéne támaszkodnom, mondta Castle. Tehetségünk az energia különböző megnyilvánulásaiban mutatkozik meg. Anyag nem keletkezett és nem semmisült meg, mondta nekem, és ahogy világunk változott, az energia is változott benne. A mi képességeink a világegyetemből valók, más anyagból, más energiából. Nem vagyunk abnormálisak. Földünk manipulációjának elkerülhetetlen következményei vagyunk. A mi energiánk valahonnan származik, mondta. És ez a valahol a minket körülvevő káoszban van.

Ennek így van értelme. Ebben lehet valami. Emlékszem, milyen volt a világ, amikor elhagytam.

Emlékszem a haragos égre, a gyors napnyugtákra. Emlékszem a repedezett földre, a tüskés bokrokra, az egykori zöldre, ami

már nagyon közel állt a sötétebb barna árnyalatokhoz. Eszembe jut a víz, amiből nem ihatunk, a madarak, amelyek nem repülnek, és hogy az emberi civilizáció a feldúlt Földön már csak néhány telepen maradt fenn.

A bolygó törött csont, amely nem forrt össze rendesen, mintha száz darabra hullt kristályt ragasztottak volna össze. Szétszórattunk és újra közösségekbe rendeződtünk. Minden egyes nap azt mondogatták nekünk, hogy tegyünk úgy, mintha úgy működnenek együtt, ahogyan régen. De ez hazugság, minden hazugság, minden személy, dolog és gondolat hazugság.

Én nem működök rendesen.

Én nem vagyok más, csak egy katasztrófa következménye.

Két hét kínlódás az út mellett elhagyatva, már el is felejtve. Két hete vagyok itt, és két hete mintha tojáshéj ágyon feküdnék, folyton azon gondolkodom, mikor fog eltörni valami, mikor következik be az, hogy én leszek az első, aki összetör, tönkretesz valamit, és mikor esik szét ez az egész. Két hete boldogabbnak, egészségesebbnek kéne lennem, jobban kéne aludnom, kipihennem magam ezen a biztonságos helyen. De nem. Azon aggódom, mi történik, ha nem felelek meg, ha nem jövök rá, hogyan lehet megfelelően felkészülni, hogyan kell jól gyakorolni, ha valakinek akarattal/véletlenül sérülést okozok.

Véres háborúra készülünk.

Erre gyakorlatozok. Felkészülünk, hogy legyőzzük Warnert és az embereit. Csatánként. Egyszerre egy csatát vívunk és győzünk. Megmutatjuk világunk polgárainak, hogy van még remény, hogy nem kell elfogadniuk a Regeneráció követeléseit, nem kell egy olyan rezsim rabszolgáivá lenniük, amely semmit nem akar jobban, mint hatalmi céljaira kihasználni őket. Beleegyeztem, hogy harcolok. Harcos leszek. Meggyőződéselem ellenére felhasználok erőmet. De a gondolat, hogy megérintek valakit, egy világnyi emléket, érzést idéz fel, olyan erőimpulzust, amit csak akkor érzek, amikor az érintésemre nem immúnis bőrt

érintek. Ez a legyőzhetetlenség hirtelen, mámoros érzése, gyötrelmes eufória, a hev hulláma, amely bőröm minden pórusába beivódik. Nem tudom, milyen hatással lesz ez rám. Nem tudom, bízhatok-e magamban, képes vagyok-e örülni más fájdalmának.

Csak azt tudom, hogy Warner utolsó szavai a mellkasomba égtek, és képtelen vagyok felköhögni a torkom mélyén rekedt hideg igazságot.

Adamnek fogalma sincs arról, hogy Warner megérinthet engem. Immúnis rám.

Senki sem tudja.

Warnernek halottnak kéne lennie. Warnernek halottnak kéne lennie, mert le kellett volna lőnöm, de senki sem feltételezte rólam, hogy tudnom kéne, hogyan kell fegyverrel bánni, ezért azt hiszem, most engem keres.

Harcolni jött.

Miattam. Értem.

KETTŐ

Hangos kopogás, majd rögtön kivágódik az ajtó.

– Ó, Ms. Ferrars. Nem tudom, mit remél elérni azzal, hogy a sarokban húzza meg magát – szól Castle. Könnyed vigyora előtte táncol be a helyiségbe.

Igyekszem rávenni magam, hogy Castle szemébe nézzek, de képtelen vagyok rá. Csak valami szabadkozásfélét mormogok és a nyomorúságos hangot figyelem, ahogy szavaim szétterjednek a négy fal között. Érzem, hogy remegő ujjaim megfeszülnek a padlóra terített egyik vastag matracon, fekhelyemen, és arra gondolok, hogy amióta itt vagyok, semmit sem értem el. Nagyon rossz érzés csalódást okozni valakinek, aki azon kevesek közé tartozik, akik kedvesek voltak hozzám.

Castle közvetlenül előttem áll, megvárja, amíg végre felnézek.

– Nem kell szabadkoznia – mondja. Nyílt tekintete, tiszta bar-na szeme és barátságos mosolya könnyen feledteti, hogy ő az Omega Pont vezetője. Az egész földalatti mozgalom vezetője, amelynek célja a Regeneráció elleni harc. Hangja kedves, és ettől szinte még rosszabb az egész. ~~Néha azt kívánom, bárcsak üvöl-tözne velem.~~ – De meg kell tanulnia, hogyan tartsa kordában az energiáját, Ms. Ferrars.

Csend.

Lépések.

Kezét a téglahalomra helyezi, amit meg kellett volna semmisí-tenem. Úgy tesz, mintha nem venné észre a vörös karikákat a szemem körül, sem a fémcsöveket, amiket szanaszét szórtam a

helyiségben. Pillantása gondosan kerüli a félretett széles deszkákon látható elkent vérfoltokat, nem kérdezi, miért van olyan szorosan ökölbe szorítva a kezem, és megint megsérültem-e. Felém biccent, de közvetlenül mögém néz, nem a szemembe és lágyabb hangon szólal meg: – Tudom, hogy ez nehéz magának. De tanulnia kell. Muszáj. Az élete függ tőle.

Zavaromban nyeldeklek, olyan erősen, hogy hallok a hangot, visszhangzik a közöttünk húzódó térben. Bólintok, a falnak dőlök, jólesik a hideg felület és a téglalát okozta, gerincembe hatoló fájdalom. Térdemet a mellkasomhoz húzom, érzem, hogy lábam besüllyed a padlót borító védőmatracokba. Annyira fojtogat a sírás, hogy attól tartok, bármelyik pillanatban önkéntelenül felüvölthetek.

– Egyszerűen nem tudom, hogyan... – felelem végre. – Nem tudok erről semmit. Azt sem tudom, mit kéne tennem. – A menyegyzetet bámulom és pislogok, pislogok, csak pislogok. Szemem fénylik, könnybe lábadt. – Nem tudom, hogyan kell ezt akarattal előidézni.

– Akkor gondolkodnia kell – jelenti ki Castle rendíthetetlenül.

Felvesz egy ledobott csövet. Tenyerén egyensúlyozza, méregeti.

– Kapcsolatot kell találnia a történetekben. Meg kell találnia, mi a közös elem. Amikor áttörte Warner kínzókamrájának betonfalát... Amikor átütötte az acélajtót, hogy megmentse Mr. Kentet... Akkor mi történt? Miért van az, hogy abban a két esetben ilyen rendkívüli módon tudott reagálni? – Leül a közelemben. Felém nyújtja a csövet. – Ki kell elemeznie a képességeit, Ms. Ferrars. Koncentrálnia kell.

Koncentráljni.

Egyetlen szó, de elég... Ennyi is elég, hogy rosszul legyek tőle.

Úgy tűnik, mindenki azt akarja, hogy koncentráljak. Előbb Warner, most pedig Castle kéri tőlem ugyanezt.

De sosem voltam képes utasításra tenni.

Castle mély, szomorú sóhaja ránt vissza a jelenbe. Talpra áll. Lesimítja tengerészkék zakóját (mintha ez az egy zakója lenne), és megpillantom a hátára hímzett ezüst omega jelet. Lazán megérinti a haját, melyet mindig a nyakszirtjénél egy sima csomóval fog össze.

- Ellenáll saját magának - állapítja meg, bár hangja nagyon visszafogott és udvarias. - Talán egy ideig, a változatosság kedvéért valaki mással kéne dolgoznia. Talán egy partner segíthet, hogy rendezze a dolgokat... Felfedezze az összefüggést a két esemény között.

A vállam megmerevedik - ezzel meglepett.

- Mintha azt mondta volna, egyedül kell dolgoznom.

Felém néz, de nem rám. Megvakar egy pontot a füle mögött, a másik kezét zsebre teszi.

- Ami azt illeti, nem akartam, hogy egyedül dolgozzon. De senki sem jelentkezett önként a feladatra.

Egy, aztán kettő, majd tizenöt kő esik gyomrom üregébe. Több megreked a légcsővemben. Nem tudom, miért akadt el a lélegzeitem, miért okozott ez olyan döbbenetet. Nem kéne meglepődnöm. Nem mindenki Adam.

Nem mindenki van biztonságban tőlem, ahogy Adam. Rajta kívül senki nem érintett engem úgy, hogy élvezte, élvezhette. Senki; kivéve Warner. Ám Adam legjobb szándéka ellenére sem edzhet velem. Más dolgok kötik le.

Olyan dolgok, amikről senki még csak említés szintjén sem akar beszélni velem.

Castle reményteljes tekintettel néz rám, és ez a tekintet azt mutatja, hogy fogalma sincs róla: az új világ, amit felajánlott nekem, sokkal rosszabb. Azért rosszabb, mert bármennyire is tisztában vagyok az igazsággal, azért még fáj. Nagyon fáj, ha eszembe jut, hogy bár kényelmes buborékban élhetek Adammal, a világ még mindig fenyegetésnek, veszélyforrásnak tart. Szörnyeteg vagyok. Irtózat és gyűlölet tárgya.

~~Warnernek igaza volt. Úgy látszik, akárhová megyek, ez elől nem menekülhetek.~~

- Mi változott? - kérdem. - Ki lett hajlandó gyakorolni velem?
- Elhallgatok. - Ön?

Castle mosolyog.

Olyan mosoly ez, amitől a megalázottság pirul a nyakamon és gerincen szúrja büszkeségemet. Ellent kell állnom a készítésnek, hogy kirohanjak az ajtón.

~~Kérem, kérem, kérem, ne sajnáljon engem, ezt akarom mondani.~~

- Bárcsak lenne rá időm! - szól Castle. - De Kenji végre szabad, át tudtuk szervezni a programját... és azt mondta, szívesen gyakorolna önnel. - Pillanatnyi tévovázás után hozzáteszi: - Illetve csak akkor, ha nincs kifogása ellene.

Kenji.

Legszívesebben hangosan felnevetnék. Kenji *lenne* az egyetlen, aki hajlandó kockáztatni, hogy velem gyakoroljon? Egyszer sérülést okoztam neki. Véletlenül. De ő meg én nem töltöttünk sok időt együtt azóta, hogy először vezette expedíciónkat az Omega Pontra.

Olyan volt, mintha csak küldetést teljesítene, amint végzett, visszament, folytatta az életét. Úgy tűnik, Kenji fontos ember itt. Millió dolga van. Mindenfélét szabályozni, meghatározni, elrendezni. Az emberek minden jel szerint szeretik, sőt tisztelik.

Nem tudom, vajon ismerik-e azt az oldalát is, amit én láttam: az ellenszenves, kiállhatatlan, mocskos szájú Kenjit, akivel először találkoztam.

- Persze - felelem Castle-nek, ezzel kísérletet téve, hogy amióta belépett, először üssek meg udvarias, kellemes hangot. - Remekül hangzik.

Castle feláll. Szeme felcsillan, örül.

- Tökéletes. Intézkedem, hogy holnap reggelinél találkozzanak. Együtt reggelizhetnek, majd kezdhetik a munkát.

- Ó, de én általában...

- Tudom - vág a szavamba Castle. Mosolya keskeny vonal csupán, homlokán aggodalmas ráncok mélyülnek. - Tudom, hogy Mr. Kent társaságában szeret reggelizni. Tudom. De alig töltött időt másokkal, Ms. Ferrars, és ha itt lesz velünk, el kell kezdenie bízni bennünk. Omega Pont lakói nagyon közel állnak Kenjihez. Kenji garanciát jelenthet az ön számára. Ha mindenki látja, hogy együtt vannak, kevésbé érzik megfélemlítőnek az ön jelenlétét. Ez segít önnek beilleszkedni.

Arcomon hőség terjed, mint forró olaj. Összerezzenek, érzem, hogy ujjaim megrándulnak, helyet keresek, hova nézzek, próbállok úgy tenni, mintha nem érezném a mellkasomat szorító feszültséget. Feszengek, torkom háromszor rándul össze, mielőtt válaszolni tudnék.

- A többie... a többiek félnek tőlem - hebegem súgva, és hangozom elhal. - Én nem... én nem akartam zavarni senkit. Nem akartam az útjukba állni...

Castle hosszan, hangosan felsóhajt. Az állát vakargatja.

- Csak azért... csak azért félnek öntől, mert nem ismerik. Ha egy kicsit jobban próbálkozná... ha a legkisebb igyekezetet mutatná, hogy mindenkit megismerjen... - elhallgat, elkomorul. - Ms. Ferrars, már két hete itt van és alig beszélt a szobatársaival.

- De ez nem... szerintem nagyszerű emberek...

- Ennek ellenére úgy tesz, mintha tudomást sem venne róluk. Semennyi időt nem tölt velük. Miért?

~~Mert még sosem volt barátnőm. Mert félek, hogy valami rosszat teszek, és a végén meggyűlölnék, mint minden lányt, akit eddig ismertem. És nagyon kedvelem őket, ezért sokkal nehezebb lesz elviselni az elkerülhetetlent, hogy elutasítanak, kiközösítenek.~~

Nem szólalok meg. Castle a fejét ingatja.

- Olyan jól helyt állt az első napon, amikor megérkezett. Brendanhez szinte *barátságos* volt. Nem tudom, mi történt - foly-

tatja Castle. – Azt hittem, zökkenőmentesen sikerül beilleszkednie, és jól érzi magát itt.

Brendan. A kis, platinaszőke hajú fiú, akinek elektromosság folyik az ereiben. Emlékszem rá. Kedves volt hozzám.

– Kedvelem Brendant – szólok döbbenten. – Ő is haragszik-rám?

– *Haragszik?* – Castle a fejét ingatja, hangosan felnevet. Kérdésemre nem válaszol. – Nem értem, Ms. Ferrars. Próbáltam türelmes lenni önnel, próbáltam időt adni önnek, de be kell vallanom, eléggé furcsának találom. Annyira más volt, amikor ide érkezett... akkor nagyon örült, hogy itt lehet. De kevesebb, mint egy hét alatt teljesen magába zárkózott. Senkire sem néz, amikor a folyosókon jár. Mi lett a beszélgetésekből? A barátságból?

Igen.

Egy nap kellett, hogy elhelyezkedjek a nekem kijelölt helyen. Egy nap, hogy körülnézzek. Egy nap, hogy örüljek a másfajta életnek. És egy nap kellett ahhoz, hogy mindenki megtudja, ki vagyok és mit tettem.

Castle nem mond semmit az anyákról, akik meglátnak a folyosón és félrerántják előlem a gyerekeiket. Nem említi az ellenséges pillantásokat, és a barátságtalan szavakat, amelyeket ideérkezésem óta el kellett tűrnöm. Semmit nem mond a gyerekekről, akiket figyelmeztettek, hogy tartsák tőlem távol magukat, és arról a néhány öregről, akik túlságosan is figyelnek. Csak elképzelni tudom, mit hallottak rólam, honnan erednek a történetek.

Juliette.

A halálos érintésű lány, aki kiszívja az erőt és energiát a melegvérű emberi lényekből, addig gyötri áldozatait, míg azok eryedtt, bénult tetemként terülnek el a földön. Egy lány, aki élete nagy részét kórházakban és javítóintézetekben, fiatalkorúak börtöneiben töltötte, egy lány, akit a saját szülei is kitagadtak, akit hivatalosan elmebetegnek diagnosztizáltak és arra ítélték, hogy

olyan elmeegógyintézetekben éljen, ahol a patkányok is félnek élni.

Egy lány.

Olyan hataloméhes, hogy megölt egy kisgyereket. Megkínzott egy tipegő kicsit. Érintésétől egy felnőtt férfi kínok között rogyott térdre. Annyi jó érzés sincs benne, hogy végezzen magával.

Ezek az állítások mind igazak. Egyik sem hazugság.

Castle-re nézek, arcom pírban ég, ajkamon kimondatlan hangok, tekintetem nem hajlandó felfedni a titkokat.

Felsőhajt.

Már majdnem mond valamit. Beszélni próbál, de tekintete arcomat fürkészi, és attól, amit lát, valahogy meggondolja magát. Csak bólint, mélyet sóhajt, megérinti az óráját és azt mondja:

– Három óra a lámpaoltásig.

Azzal megfordul, kifelé indul.

Az ajtóban megtorpan.

– Ms. Ferrars – szólal meg hirtelen, hangja nyugodt, kedves. Nem fordul meg. – Ön döntött úgy, hogy velünk marad, velünk harcol, az Omega Pont tagja lesz. – Pillanatnyi csend. – Szükségünk lesz a segítségére. És attól tartok, hamarosan elfogy az időnk.

Nézem, ahogy elmegy.

Hallgatom távolodó lépteit, szavai mellettem visszhangzanak. Fejemet hátrahajtom a falhoz. Behunyom szememet, nem akarom látni a mennyezetet. Hallom a hangját, komoly, egyenletes, a fülemben cseng.

Hamarosan elfogy az időnk. Ezt mondta.

Mintha az idő olyasmi lenne, ami elfogyhat, mintha tálkába mérnék, és a kezünkbe adnák, amikor megszületünk, és ha túl sokat vagy túl gyorsan eszünk belőle, vagy vízbe ugrás előtt fogyasztjuk, akkor az időnk elveszik, elpocsékolódik, elhasználódik.

Ám az idő messze túl van azon, amit értelmünk felfoghat. Az idő végtelen, az idő rajtunk kívül létező, nem fogyhat el, nem veszíthetjük el, nem állíthatjuk meg. Velünk vagy nélkülünk, az idő halad.

Bőven van időnk... ezt kellett volna Castle-nek mondania. Annyi időnk van, amennyit csak akarunk... ezt kellett volna mondania nekem. De nem ezt mondta, mert azt értette az alatt, amit mondott, hogy tik-tak, az időnk változik. Rohan az idő egy teljesen más irányba, fejest ugrik valami másba és

tik

tak

tik

tik

tik

már majdnem

eljött

a háború ideje.

HÁROM

Mozdulnom sem kéne, meg tudnám érinteni.

Szeme sötétkék. Haja sötétbarna. Inge a megfelelő helyeken feszül, ajka felfelé rándul, elmozdítja a kapcsolót, amely tüzet gyújt szívemben és szusszanásnyi időm sincs, a következő pillanatban már a karjában vagyok.

Adam.

– Szia – súgja egyenesen a nyakamba.

Igyekszem fegyelmezni magam, nehogy megremegjek, ahogy a vér felgyorsul ereimben, elpirulok, és egy pillanatra, csak erre az egy pillanatra elengedem magam, és hagyom, hogy ő tartsa össze testemet.

– Szia – mosolygok rá, és beszívom teste illatát.

Nagyon jó. Nagyon-nagyon jó.

Alig lehetünk kettesben. Adam szállása Kenji szobájában van, Öccse, James ugyanott lakik. Az én szobatársaim a gyógyító iker. Kevesebb, mint húsz percünk lehet, amíg a lányok visszatérnek ebbe a szobába, és igyekszem a lehető legjobban kihasználni ezta ritka lehetőséget.

A szemem lecsukódik.

Adam karja a derekam köré fonódik, közelebb von magához, és olyan végtelen ez a gyönyör, hogy alig tudok uralkodni a testemen, hogy ne remegjen. Bőröm oly sok éve vágyott érintésre, gyengédségre, emberi kapcsolatra... nem is tudom, hogyan csilapítsam le magam. Éhező gyerek vagyok, aki a gyomrát akarja

megtölteni végre, érzéseim mohón isszák ezeket a pillanatokot, igyekszem magamba zárni az élményt, mintha reggel arra ébredhetnék, hogy még mindig hamut söprök mostohaanyámnál.

De ekkor Adam ajka homlokomra simul, aggodalmaim jelmezt öltenek és egy időre úgy tesznek, mintha nem is lennének aggodalmak, másnak tettetik magukat.

- Hogy vagy? - kérdem, és hangom megremeg, bár még csak egy pillanat telt el azóta, hogy megölelt, de nem tudom rászánni magam, hogy elhúzódjak tőle. ~~Nem is akarom elengedni soha. Soha. Azt akarom, hogy örökre így maradjunk.~~

Nevetés rázza testét, lágy, mély, elnéző nevetés. De nem válaszol a kérdésemre, és tudom, hogy nem is fog.

Nagyon sokszor próbáltunk elosonni, hogy együtt lehessünk, de mindig elkaptak és megróttak minket gondatlanságunkért. Lámpaoltás után nem szabad elhagynunk a szobánkat. Amint a türelmi idő - a hirtelen érkezésünk miatti engedékenységi időszak - letelt, Adamre és rám nézve éppúgy kötelező a szabályok betartása, mint bárki másra. És nagyon sok betartandó szabály van.

Ezek a biztonsági szabályok (mindenütt kamerák, minden sarkon, minden folyosón) arra szolgálnak, hogy támadás esetén felkészültek legyünk. Éjszakánként őrzjáratozunk, minden gyanús neszre, tevékenységre, a renden kívüliség nyomaira felügyelünk. Castle és csapata éberén őrzik az Omega Pontot, és a legkisebb kockázatot sem hajlandók vállalni, ha tilosban járok túl közel kerülnek ehhez a rejtékhelyhez. Mindenkinek kötelessége mindent megtenni, ami szükséges, hogy távol tartsuk őket.

Castle szerint ennek az éberségnek köszönhető, hogy ilyen sokáig nem fedezték fel hollétüket, és ha teljesen őszinte akarok lenni magamhoz, el kell ismernem, teljesen ésszerű ez a szigor. Ám éppen ez a szigor az, ami távol tart minket, ezért nem tölthetünk több időt Adammel. Csak étkezésekkor látjuk egymást, amikor sokan vesznek körül minket, ezen kívül minden szabadidő-

met az edzőteremben töltöm, ahol elvárják tőlem, hogy tanuljam meg hasznosítani az energiámat. Adamnek ez ugyanúgy nem tetszik, ahogy nekem.

Megérintem az arcát.

Gyors, mély levegőt vesz. Felém fordul. Túl sokat mond a pilantásával, olyan sokat, hogy el kell fordítanom a tekintetemet róla, mert túl erősen, túl sürgetően érzem. Bőröm hiperérzékeny, végre élettől bizsereg, olyan intenzív érzések tolulnak benne, hogy az szinte illetlenségnek számít.

Titkolni sem tudom.

Látja, hogy milyen hatással van rám, mi történik velem, amikor ujjai lágyan a bőrömmön siklanak, amikor ajka túl közel kerül arcomhoz, amikor testének melege arra kényszerít, hogy önkéntelenül lehunyjam szemem, és kezem-lábam remeg és térdem megbicsaklik. Látom, milyen hatással van rá, hogy pontosan tudja, milyen hatása van rám. Néha kínoz, mosolyog, amikor túl lassan közeledik hozzám, élvezzi, hogy szívem hevesen ver, és hogy légzésem felszínessé válik, kapkodom a levegőt, hiába próbálok egyenletesen lélegezni, ahogy ezerszer pislogok, mielőtt végre összezárul a távolság közöttünk és megcsókol. Képtelen vagyok ránézni anélkül, hogy ne éljem át újra minden együtt töltött pillanatunkat, ajkának, érintésének, illatának, bőrének minden emlékét. Ez túl sok nekem. Nem is gondoltam volna, mennyi gyönyörűséges érzés van ebben, sosem éreztem ilyet, sosem volt lehetőségem erre korábban.

~~Néha attól félek, hogy ebbe belehalok.~~

Kibontakozom az öleléséből, melegem van és fázom, alig állok a lábamon és remélem, hogy képes leszek uralkodni magamon, remélem, elfelejti, milyen ellenállhatatlan hatással van rám, és tudom, hogy kell egy kis idő, amíg összeszedem magam. Tántorgón lépek hátra, arcomat a kezembe temetem, igyekszem valami másra gondolni, arra, hogy mit mondjak neki, de minden remeg

körülöttem és azt veszem észre, hogy engem néz, és úgy tűnik, mintha keresztben beszippantana.

Nem, ez az a szó, mintha ezt hallanám, mintha ezt súgna.

Ezután csak arra emlékszem, hogy ölelésébe simulok, hogy milyen vágyódó hangon leheli nevemet, és meg sem próbálom csillapítani testem remegését, és olyan forró a bőre, és már azt sem tudom, hol vagyok.

Jobb keze felfelé csúszik a gerincem mentén, a cipzárt húzza le, ami overallomat zárja, és már a derekam ívéig nyitva van, de nem bánom. Tizenhét évet kell bepótolnom és mindent érezni akarok. Nem akarok várni és kockáztatni a „ki tudja” és a „mi van akkor, ha” dolgokat és a nagy megbánásokat. Érezni akarom egészen, mert mi van akkor, ha arra ébredek, hogy ez a jelenség eltűnt, lejárt az érvényessége és vele együtt az esélyem is, ahogy jött, és nem is tér vissza soha többé. Hogy ez a kéz soha többé nem érzi ezt a melegséget

Nem tudom.

Nem fogom.

Észre sem veszem, hogy szorosan simulok hozzá, csak amikor testének kontúrjait megérzem ruhája vékony anyaga alatt. Kezem felcsúszik inge alatt, hallom elakadó lélegzetét, érzem, hogy erős inai megfeszülnek, és felnézve látom, hogy a szeme csukva van, arcán fájdalomhoz hasonló érzést látok, és ujjai hirtelen sürgetőn a hajamba simulnak, ajka nagyon közel van. Közelebb hajol. A gravitáció megszűnik, a lábam nem éri a földet, és lebegek, repülök, semmi sem horgonyoz le, csak a tudómban tomboló hurrikán, és a szív, ami egy kicsit túl gyorsan dobog.

Ajkunk összeér, úgy érzem, mindjárt széthasadok. Úgy csókol, mintha elveszített és megtalált volna, mintha elsodródnék tőle, de ő soha nem lenne hajlandó elengedni engem. Sikítani akarok. Összeesnék, és nem akarok meghalni, míg meg nem tudom, milyen ezzel a csókkal élni, ezzel a szívvel, ezzel a puha robbanással, amelytől úgy érzem, mintha a napból ittam volna egy kortyot

Ez.

Ebbe minden porcikám belesajog.

Elhúzódik, zihál, keze ruhám puha anyaga alá csusszan, és olyan forró, bőre úgy éget... azt hiszem, ezt már mondtam, de nem emlékszem, és annyira elvarázsoltan zaklatott vagyok, hogy amikor beszél, nem értem, amit mond.

De mond valamit.

Mély, fátyolos hangon kimondott szavak hatolnak fülembé, de csak érthetetlen hangokat hallok, mássalhangzók és magánhangzók sorozatát és töredékes szótagokat. Szívverése áttör mellkasán, és az én szívem dobogásával elegyedik. Ujjai titkos üzeneteket írnak testemre. Keze lecsusszan a combom belsején, megke-rüli a térdemet és húzódik egyre feljebb, és arra gondolok, vajon lehetséges-e elájulni és eszméletlemnél maradni egyszerre, és fogadni mernék, hogy ilyen érzés, amikor az ember hiperventillál, nem kap levegőt. Ekkor hátraránt mindkettőnket. Háta a falhoz csapódik. Erősen markolja a csípőmet. Szorosan magához von.

Eláll a lélegzetem.

Ajka a nyakamon. Szempillája csiklandozza az állam alatti puha bőrt és... mond valamit, ami mintha a nevem lenne, végigcsókolja kulcscsontomat, vállam ívét, ajka és keze testem domborúatait és völgyeit kutatják, mellkasa zihál, aztán egyszer csak abbahagyja, és azt mondja: *Szent isten, de jó érzés vagy!*

Szívem repes, a Holdig reppen nélkülem.

Nagyon szeretem, amikor ilyesmit mond nekem. Nagyon szeretem, amikor azt mondja, jó érzés megérinteni engem, mert ez annyira más, mint bármi, amit egész eddigi életemben tapasztaltam! Ilyenkor azt kívánom, bárcsak zsebre tudnám tenni a szavait, magamnál tarthatnám mindig, hogy soha ne feledkezzek meg róluk.

- Juliette.

Alig kapok levegőt.

Alig tudok felnézni, rá nézni, alig látok mást, mint a pillanat tökéletességét, de ez nem számít, mert mosolyog. Úgy mosolyog, mintha valaki a csillagokat fűzte volna fel ajka mentén, és úgy néz rám, mintha rajtam kívül nem lenne semmi, mintha én lennék *minden*, és legszívesebben felzokognék az örömtől.

– Hunyd le a szemed! – súgja.

Bízom benne.

Lehunynom a szemem, ahogy kérte.

Szemhéjam lecsukódik, és ő megcsókolja az egyiket, aztán a másikat. Aztán az államot, orromat, homlokomat. Arcomat. Halántékomat.

Nyakam minden felületét, és aztán olyan hirtelen húzódik el, hogy feje az érdes falhoz koppan. Néhány keresetlen szót szól, mielőtt túrtöztethetné magát. Megdermedek, és hirtelen félelem tör rám.

– Mi történt? – kérdem súgva, és nem is tudom, miért suttogok. – Jól vagy?

Adam minden erejével küzd, hogy arca ne ránduljon grimaszba, de erősen zihál, riadtan pillant körbe és azt hebegi:

– Ne... ne haragudj – és tarkójára simítja tenyerét. – Ez... mintha... azt hiszem... – Elkapja tekintetét. Köhécsel. – Azt... azt hiszem... mintha hallottam volna valamit. Mintha valaki be akart volna jönni.

Persze.

Adamnek nem lenne szabad idebent lennie.

Omega Ponton a férfiak és a nők külön laknak. Castle szerint ez nagyrészt azért van, hogy a lányok kényelemben legyenek és biztonságban érezzék magukat a körletükben, különösen, mert közös fürdőink vannak, és ezzel az elszállásolással többnyire nincs is bajom. Jó dolog, hogy nem kell idős férfiakkal együtt zuhanyoznunk. De így nagyon nehéz alkalmat találnunk, hogy kettesben lehessünk, és ha mégis sikerül titokban találkozoznunk, végig nagyon ébernek kell lennünk, nehogy rajtakapjanak minket.

Adam a falhoz lapul és összerezzen. Megérintem az arcát.

Megrándul.

Megdermedek.

– Jól vagy...?

– Igen – sóhajtja. – Én csak... Szóval... – A fejét ingatja. – Nem tudom. – A hangja elhalkul, a szemét lesüti. – Fogalmam sincs, mi a fene bajom van.

– Hé! – Ujjaimmal végigsimítok a hasán. Ingének pamutanyagából testének melege árad, és erőt kell vennem magamon, hogy ellenálljak a kísértésnek, és ne temessem belé az arcomat. – Semmi gond... Csak... Csak óvatos vagy.

Furcsa, szomorkás mosollyal néz rám.

– Nem a fejemről beszélek.

Csak bámulom.

Ajka mozdul, mondana valamit. Aztán becsukódik a szája.

– Ez... Úgy értem, ez... – mutat a köztünk húzódó térre.

Nem fejezi be a mondatot. Nem néz rám.

– Nem értem...

– Kezdek *megbolondulni* – súgja, és úgy hangzik, mintha ő maga sem hinné, hogy ezt hangosan kimondta.

Ránézek. Nézem és pislogok, megbicsaklanak bennem a szavak, amiket nem látok, nem talállok, és nem tudok kimondani.

A fejét ingatja.

Erősen szorítja a tarkóját, zavartnak tűnik, és fogalmam sincs, de nagyon próbálom megérteni, miért. Adam nagyon ritkán jön zavarba. Adam soha nem jön zavarba.

Amikor végre megszólal, a hangja remeg:

– Olyan régóta vártam, hogy veled lehessenek... akartam ezt... Olyan régóta kívántalak *téged*, mindazok után...

– Adam, mit akarsz ez...

– Nem tudok *aludni*. Nem tudok aludni, és mindig... mindig rád gondolok, és nem tudok... – Elhallgat. Tenyere élét a homlokához szorítja. A szemét erősen lehunyja. A fal felé fordul, hogy

ne lássam az arcát. – Tudnod kell... muszáj tudnod, hogy... – mondja, és szavai érdesek, mintha teljesen kiszikkasztaná ez a vallomás –, hogy egész életemben semmit sem akartam úgy, mint téged. Semmit. Mert ez... ez... úgy értem, szent isten... *akarlak*, Juliette, azt akarom... azt akarom, hogy...

Szava elakad, ahogy felém fordul, szeme csillog, az érzelmek kigyúlnak az arcán. Tekintetével testem körvonalait pásztázza, elég hosszan, hogy az ereimben keringő gyúlékony elegy belobbanjon.

Lángolok.

Mondani akarok valamit, ami ehhez a helyzethez illik, valami megnyugtatót. Azt akarom mondani neki, hogy teljesen megértem, és én is így érzek, én is akarom őt, de annyira feszültséggel telítettnek, olyan valóságosnak, olyan sürgetőnek tűnik a pillanat, hogy szinte azt hiszem, álmodok. Mintha minden betűt elhasználtam volna, már csak a Q-k és a Z-k maradtak, és éppen eszembe jutott volna, hogy valaki feltalálta a szótárt, amikor elvonja rólam tekintetét.

Feszeng, ádámcsutkája fel-le jár, lefelé néz. Másfelé. Nem rám. Egyik keze a hajában, a másik ökölben a falnál.

– Fogalmad sincs – mondja reszelős hangon – milyen hatással vagy rám. Milyen érzéseket szabadítasz fel bennem. Amikor *megérintesz* engem. – Remegő kézzel végigsimít az arcán. Szinte felnevet, de légzése nehéz, egyenetlen, nem néz a szemembe. Hátralép, halkán káromkodik. Ökölrel a homlokára csap. – Jeszszus! Miket mondok?! A francba! *A büdös francba!* Sajnálom... felejtsd el... felejtsd el, hogy bármit is mondtam... mennem kell.

Próbálom megállítani, hangomra találni, azt akarom mondani neki, hogy „Semmi baj, minden rendben van, minden rendben”, de ideges vagyok és zavart, mert nem értem. Nem értek semmit. Nem értem, mi történik, és miért tűnik Adam annyira bizonytalannak velem és velünk kapcsolatban, és önmagával is. Nem utasítom el. Soha nem utasítottam el. Mindig teljesen egyértelmű

volt, mit érzek iránta, nincs semmi oka bizonytalannak lenni velem kapcsolatban, és nem tudom, miért néz rám úgy, mintha valami *nem lenne rendben*...

- Ne haragudj - mondja. - Én... nekem... szóval nem lett volna szabad ilyesmit mondani. Meg sem kellett volna szólalnom. Én csak... én... ó, a francba! Ide se kellett volna jönnöm. Mennem kéne... mennem kell...

- Tessék? Adam, mi történt? Miről beszélsz?

- Ez rossz ötlet volt - mondja. - Olyan hülye vagyok!... Nem lenne szabad itt lennem...

- *Nem* vagy hülye. Nincs semmi baj. Minden rendben van...

Felnevet, aztán a mosoly elhalványul az ajkán, miközben meredten néz egy pontra valahol a fejem mögött. Sokáig hallgat, aztán megszólal.

- Hát... - próbál vidámnak tűnni -, Castle ezt nem így gondolja.

- Tessék?

A hangom remeg, ez a mondat teljesen váratlanul ért. Tudom, hogy már nem a kapcsolatunkról beszélgetünk.

- Jól hallottad - feleli, kezét hirtelen zsebre téve.

- Ez komoly?

Adam bólint. Vállat von. Rám néz, aztán elkapja pillantását.

- Nem tudom. Gondolom.

- De a teszt... az... úgy értem - hebegek és megrázom a fejem.

- Talált valamit?

Adam nem néz rám.

- Ó, istenem! - szakad ki belőlem a sóhaj. - Tehát igaz? Castle-nek igaza van?

Hangon egyre magasabb regiszterbe csúszik, izmaim kezdenek megfeszülni, és fogalmam sincs, miért érzem ezt félelemnek, de ez az érzés cikázik gerincemen. Nem kéne félnem, hogy Adamnek ugyanolyan képességei vannak, mint nekem, tudnom kellett volna, hogy nem lesz olyan egyszerű ez az egész. Ez volt

Castle elmélete az elejétől fogva... hogy Adam azért érinthet meg engem, mert neki is van valamilyen energiája, ami ezt lehetővé teszi. Castle sosem hitte egyszerű szerencsés véletlennek, hogy Adam immúnisaz érintésemre. Gyanította, hogy itt valami többről van szó, valami tudományosabb dologról, valami különlegesről. ~~Mindig is azt akartam hinni, hogy egyszerűen szerencsém van.~~

És Adam tudni akarta. Ami azt illeti, izgatott lett a felfedezéstől.

Ám amikor elkezdte Castle-lel a teszteket, már nem akart beszélni róla. Mindig csak a lehető legrövidebben tájékoztatott. Túl hamar elvesztette lelkesedését a jelenség iránt.

Valami nem jól van.

Valami tényleg nem *jól van*.

Hát persze.

- Nem tudunk semmit, amit biztosan állíthatnánk - mondja Adam, de látom rajta, hogy valamit titkol előlem. - Még néhány kísérletben részt kell vennem... Castle azt mondja, van még néhány dolog, amit... meg kell vizsgálnia.

Nem kerüli el a figyelmemet, hogy Adam milyen száraz, szakzerű szavakkal közli ezt az információt. Valami tényleg nincs rendben, és el sem tudom hinni, hogy eddig nem vettem észre az erre utaló jeleket. Nem akartam észrevenni. Magamnak sem akartam bevallani, hogy Adam kimerültebbnek, feszültebbnek, sebzettebbnek tűnik, mint valaha. A gond a vállára telepedett.

- Adam...

- Ne aggódj miattam - és magához ölel, mielőtt esélyem lenne megszólalni. Sietve felhúzza overallomon a cipzárt. - Jól vagyok - mondja. - Tényleg. Csak tudni akartam, hogy te jól vagy-e. Ha neked jó itt, akkor nekem is jó. Minden rendben... - a szava elakad. - Oké? Minden rendben lesz.

Arcán mosoly remeg, és ettől pulzusom elfelejti, hogy dolga van.

- Oké. - Eltelik egy pillanat, mire megtalálom a hangomat. - Oké, persze, de...

Ekkor nyílik az ajtó, Sonya és Sara már majdnem belépnek a szobába, de megtorpannak, amikor ölelkező testünket látják.

- Ó! - szólal meg Sara.

- Hmm. - Sonya elkapja tekintetét, lefelé néz.

Adam halkan káromkodik.

- Visszajöhetünk egy kicsit később... - szólalnak meg az ikrek egyszerre.

Már éppen kifelé fordulnának, amikor megállítom őket. Nem rúghatom ki őket a saját szobájukból.

Megkérem őket, hogy ne menjenek el.

Megkérdezik, hogy biztos vagyok-e ebben.

Egy pillantás elég, Adam arcán látom, meg fogom bánni, hogy együttlétünk akár egy percét is feladom, de azt is tudom, hogy nem okozhatok semmi hátrányt szobatársaimnak. Ez az ő személyes terük és nemsokára lámpaoltás lesz. Nem mászkálhatnak a folyosókon.

Adam nem néz rám, de nem is enged el. Közelebb hajolok hozzá, könnyű csókot lehelek a szíve fölé. Végre a szemembe néz. Fájdalmas, halvány mosollyal.

- Szeretlek! - súgom olyan halkan, hogy csak ő hallja. Nyugtalanul felsóhajt.

- Fogalmad sincs - súgja, és elhúzódik. Az ajtó felé indul. Szívem a torkomban dobog.

A lányok engem bámulnak. Aggódón.

Sonya mintha mondani akarna valamit, de aztán

egy kattanas,

egy pöccenés,

egy villanas,

és a fények kihunynak.

NÉGY

Megint jönnek az álmok.

Egy ideje nem jelentkeztek, nem sokkal az után szűntek meg, hogy átvittek Warner bázisára. Azt hittem, elvesztettem a fehér-madarat, amelynek aranyszínű tollbóbita van a fején. Ez a madár rendszeresen megjelent álmaimban, erőteljes szárnycsapásokkal, egyenletesen repült, úgy siklott a világ fölött, mintha tudná, hogy nem tanácsos leszállni, mintha olyan titkai lennének, amiket nem is sejtenénk, mintha biztonságos helyre akarna vezetni. Az a madár volt az egyetlen reményem az elmegyógyintézet sanyarú sötétségében, egészen addig, amíg meg nem láttam a fehér madarat Adam mellkasára tetoválva.

Olyan volt, mintha egyenesen az álmaimból repült volna elő, és az ő mellkasán pihent volna meg. Azt hittem, ez valami jel, üzenet, hogy végre biztonságban vagyok. Hogy elrepültem és végre békét, menedéket találtam.

Nem számítottam arra, hogy újra látom a madarat.

De visszatért és ugyanolyan, mint volt. Ugyanolyan fehér a tolla, ugyanolyan kék égen van, és ugyanolyan aranyszínű a tollbóbitája. De nem repül. A szárnyai mozognak, mintha láthatatlan kalitkában lenne, mintha arra lenne ítélve, hogy ugyanazt a mozdulatot ismétlje újra meg újra. *Úgy látszik*, mintha repülne, a levegőben van, szárnya mozog. *Úgy tűnik*, mintha szabadon szárnyalna az égen. De egy helyben marad.

Képtelen feljebb emelkedni.

Képtelen lejjebb szállni.

Az utóbbi héten minden éjjel ugyanezt az álmod láttam, és mind a hét reggelen remegve, borzongva ébredtem a nyers valóságba, jeges volt körülöttem a levegő, és küszködtem, hogy valamiképpen csillapítsam mellkasom erős remegését.

Küszködtem, hogy megértsem, mit jelenthet ez.

Kikászálódok az ágyból, minden nap ugyanazt a ruhát veszem fel, már nincs más ruhám, csak ez. Színe a lila legsötétebb árnyalata, már szinte fekete. Selyemfényű anyag, kissé csillog a napfényben. Kezeslábas, testemre simul, egyáltalán nem szoros.

Ebben az öltözékben úgy mozgok, mint egy tornász.

Rugalmas bőr bokacsizmam van, amely felveszi lábam alakját és hangtalanul járhatok benne a folyosókon. Könyékig érő fekete kesztyűm van, nehogy bőröm olyasmivel érintkezzen, amit nem kéne megérintenem. Sonya és Sara kölcsönadott egy hajgumit, így évek óta először nem lóg a szemembe a hajam. Szoros lófarokban viselem a hajamat, és megtanultam segítség nélkül felhúzni a kezeslábas cipzárját. Ebben az öltözékben kivételesnek érzem magam. Legyőzhetetlenség-érzésem van benne.

Castle ajándéka.

Méretre készítette nekem, még mielőtt az Omega Pontra érkeztem. Úgy gondolta, jólesne nekem, ha végre lenne egy olyan öltözékem, ami megvéd önmagamtól és másoktól, miközben megadja a lehetőséget, hogy másoknak *sérülést* okozzak. Ha akarok. Vagy szükséges. A kezeslábas különleges anyagból készült, ami melegben hűsít, hidegben melegít. Eddig tökéletes volt.

Egyedül indulok reggelizni.

Sonya és Sara már nincsenek ott, amikor felébredek. Ez minden reggel így van. Munkájuk az egészségügyi szárnyban sosem ér véget. Nem csak a sebesülteket tudják meggyógyítani, napjainkat ellenszerek és gyógyszerek készítésével töltik. Sonyával csak

egyszer beszélgettem, akkor elmondta nekem, hogy bizonyos energiák kimerülhetnek, ha túlerőltetjük magunkat, és annyira kimeríthetjük a szervezetünket, hogy egyszerűen összeomlunk. A lányok azt mondják, hogy olyan gyógyszereket akarnak kifejleszteni, amelyek többszörös sérülések gyógyítására alkalmasak, amiket nem tudnak egyszerre meggyógyítani. De csak ketten vannak. A háború pedig bármelyik pillanatban kitörhet.

Még mindig felém fordulnak a tekintetek, amikor belépek az ebédlőbe.

Látványosság vagyok, az abnormális emberek között is abnormális. Már megszokhattam volna, ennyi év után. Keményebbnek kéne lennem, edzettebbnek, nem kéne érdekeljen mások véleménye.

~~Sok mindenhez másképpen kéne viszonyulnom.~~

A szememet dörzsölöm, aztán leengedem a kezem, és úgy teszek, mintha képtelen lennék mással szemkontaktust létesíteni, és csak azt a kis jelet nézem a falon, ami tőlem vagy tizenöt méterre van.

Úgy teszek, mintha ugyanolyan lennék, mint bárki más.;

Semmilyen érzélem nem látszik arcomon. Ajkam tökéletesen mozdulatlan. Hátam egyenes, tenyerem nyitott, nem szorítom ökölbe a kezemet. Robot vagyok, kísértetként suhanok át a tömegben.

6 lépés előre. 15 asztal mellett kell elhaladnom. 42,43,44 másodperc és számolok.

~~Félek.~~

~~Félek.~~

~~Félek.~~

Erős vagyok.

Minden nap csak háromszor lehet ételhez jutni: reggeli 7:00-tól 8:00-ig van, ebéd 12:00-tól 13:00-ig, vacsora 17:00-tól 19:00-ig.

A vacsoraiddő egy órával hosszabb, mert az már a nap végén van, és mintha az lenne a jutalom a napközbeni kemény munká-

ért. De az étkezés ideje nem kellemes, luxusesemény, teljesen más, mint Warnerrel vacsorázni. Itt hosszú sorban állunk, elveszszük a polcokról az előre kitálal ételt, és elindulunk az étkezőrész felé: néhány négyszögletes asztal, párhuzamos sorokba rendezve a helyiségben. Semmi felesleg, így semmi nem megy pocsékba.

Meglátom Adamet a sorban, elindulok felé. 68,69,70 másodperc és számolok.

– Hé, szépségem!

Valami csattan a hátamon. A földre esik. Megfordulok, arcomon 43 izomnak kell megfeszülnie, hogy grimaszba ránduljon. Aztán meglátom.

Kenji.

Széles, könnyed mosoly. Onyxfekete szempár. A haja még sötétebb. Hegyes tincsekbe áll, a szemébe lóg. Állkapcsa mozdul, ajka is mozdul, és kidomborodik markáns arccsontja, amit általában nem lehet látni. Úgy néz rám, mintha vécépapír lenne a hajamban, önkéntelenül arra gondolok, vajon miért nem töltöttem vele egy kis időt, amióta itt vagyok. Hiszen a szó szoros értelmében megmentette az életemet. És Adam életét. És James életét is.

Kenji lehajol, hogy felvegye, ami leesett. Összegöngyölt zokninak tűnik. A kezében forgatja, mintha azt fontolgatná, hogy megint megdobj vele.

– Hova mész? – kérdi. – Úgy tudom, itt kell találkozunk. Castle azt mondta, hogy...

– Te tényleg behoztál ide egy pár zoknit? – vágok a szavába. – Az emberek itt enni próbálnak.

Csak egy fél pillanatra torpan meg, grimaszt vág. Mellém lép. Meghúzza lófarkamat.

– Majdnem elkéstem az *önnel* való találkozásióról, fenség. Nem volt időm felhúzni a zoknimat – mutat a kezében tartott zoknira, majd csizmájára.

– Ez azért durva.

- Tudod, igazán furcsa módját választottad, hogy közöld, mennyire vonzódsz hozzám.

A fejemet ingatom, próbálom rezzenéstelen arccal titkolni, hogy mulatságosnak találom. Kenji maga a két lábon járó ellentmondás: egy Rendíthetetlenül Komoly Személy és egy Tizenkét Éves Komolytalan Kamasz elegyedik benne. De el is felejtettem, mennyire felszabadultan tudok viselkedni a társaságában, mint-ha a közelében természetes lenne a nevetés. Tovább megyek, vigyázok, nehogy akár egy szót is szóljak, de a mosoly még mindig az ajkam szélén vibrál, amikor fogom a tálcát és elindulok a menzapult felé.

Kenji fél lépéssel mögöttem jár.

- Szóval. Lényeg, hogy ma együtt fogunk dolgozni.

- Igen.

- És te csak... csak így elmész mellettem? Nem is köszönsz? - A szívéhez szorítja a zoknit. - Lesújt a bánat. Foglaltam nekünk asztalt meg minden.

Rápillantok. Megyek tovább.

Utolér.

- Komolyan beszélek. Van fogalmad arról, milyen furcsán vesi ki magát, hogy az ember odainteget valakinek, és az a valaki tudomást sem vesz róla? Ezek után az ember csak hülyén pislog körbe és próbál úgy kinézni, hogy „nem, nem, esküszöm, ismerem azt a lányt”, de senki nem hiszi el, hogy...

- Te most viccelsz? - Megállók a menzapult közepénél. Hirtenlen megfordulok. Hitetlenkedve nézek rá. - Két hete vagyok itt, ez idő alatt talán ha *egyszer* szóltál hozzám. Már nem is veszlek észre.

- Oké, fogd vissza magad egy kicsit - mondja, és úgy mozdul, hogy elállja az utamat. - *Te is tudod, én is tudom*, hogy semmiképpen sem kerülhette el a figyelmedet *ez* - mutat magára. - Szóval, ha szórakozni próbálsz velem, jobb, ha előre figyelmeztetlek: nem fog menni.

– Mi van? – kérdem döbbenten. – Miről beszélsz?

– Nem játszhatod az „engem nehéz megkapni” lány szerepét.

– A szemöldökét ráncolja. – Hiszen egy ujjal sem érhetek hozzád. Ezzel a „nehéz megkapni” dolog teljesen új szintre helyeződött, ha érted, mire gondolok.

– Ó, istenem! – suttogom a szememet behunyva és a fejemet ingatva. – Te meg vagy *bolondulva*!

Térdre hull előttem.

– Bolondulok a te drága, drága szerelmedért!

– *Kenji*!

Képtelen vagyok felpillantani, mert félek körülnézni, de nagyon szeretném, ha elhallgatna végre. Ha mindig legalább egy helyiségnyi távolság lenne közöttünk. Tudom, hogy viccel, de lehet, hogy ezt csak én tudom.

– Tessék? – szólal meg. Hangja visszhangzik az ebédlőben. – A szerelmem terhedre van?

– Kérlek... kérlek, állj fel... és *halkabban*!

– Azt már nem!

– Miért nem? – Már könnyölgök.

– Azért, mert ha halkabban beszélnek, nem hallanám a saját-hangomat, és azt szeretem a legjobban az egészben.

Képtelen vagyok ránézni.

– Ne utasíts vissza, Juliette, magányos férfiú vagyok.

– Mi *bajod* van?

– Összetöröd a szívemet.

Ezt még a korábbiaknál is hangosabban mondja, kezével furcsa, heves mozdulatokat tesz, és kis híján megüt, miközben döbbenten hátralépek. De ekkor észreveszem, hogy mindenki őt nézi.

És élvezik.

Sikerül valami furcsa mosolyt erőltetni az arcomra, körülnézek a helyiségben és meglepetten észlelem, hogy már senki sem engem néz. A férfiak vigyorognak, nyilván megszokták már

Kenji különcségeit, a nők pedig bámulják, tekintetükben csodálat csillog, és valami más is.

Adam is néz. Kezében tálca, feje oldalra hajtva, tekintete zavart. Tétován elmosolyodik, amikor tekintetünk találkozik.

Elindulok felé.

– Hé... várj meg! – Kenji hirtelen felugrik és megragadja a karomat, miközben én távolodni igyekszem tőle. – Tudod, hogy csak azért bolondoztam... – Tekintetemet követve Adamre néz. Ekkora homlokára csap. – Ó, *hát persze!* Hogyan is feledkezhettem meg erről! Hiszen a szobatársamba vagy szerelmes!

Visszafordulok, szembenézek vele.

– Nézd, én igazán hálás vagyok neked, hogy segítesz gyakorolni... tényleg hálás vagyok. Köszönöm. De azt nem teheted, hogy tréfából szerelmet vallasz nekem... különösen Adam előtt nem teheted... és át kell engedned hozzá, mielőtt lejár a reggeliidő. Hiszen alig látjuk egymást.

Kenji nagyon lassan bólint, kissé ünnepélyesen komornak tűnik a mozdulat.

– Igazad van. Sajnálom. Megértem.

– Köszönöm.

– Adam féltékeny a mi szerelmünkre.

– Menj reggeliért! – Eltolom magamtól, alig tudom türtőztetni magam, nehogy harsányan felnevessek.

Kenji azon kevesek egyike itt – Adamen kívül, természetesen –, aki nem fél megérinteni. Ami azt illeti, senkinek sem kell félnie, ha rajtam van az öltözékem, de étkezéseknél általában levetem a kesztyűmet és a hírem két méterrel előttem jár. Mindenki távolságot tart tőlem. És bár egyszer véletlenül megérintettem Kenjit, és az fájt neki, nem fél. Azt hiszem, valami rettentő nagy és szörnyű hatásnak kell érnie, hogy tartson tőlem.

Ezt nagyon szeretem benne.

Adamnek egy szót sem kell szólnia, amikor találkozunk. Már meg sem kell szólítania, mert ajka mosolyra áll, és már látom,

hogy egy kicsit kihúzta magát. Sok mindent nem tudok a világról, de Adam tekintetéből olvasni tudok.

Abból, ahogy rám néz.

Szeme nincs teljesen nyitva, mintha nehéz lenne a szemhéja, és ez aggaszt, de pillantása még mindig gyengéd, annyira figyel, annyira érzelemmel teli, hogy erőt kell vennem magamon, muszáj távolabb húzódnom tőle, nehogy megöleljük egymást. Azt veszem észre magamon, hogy figyelem a legegyszerűbb tevékenységek közben, ahogy a súlyát áthelyezi egyik lábáról a másikra, ahogy tálcát vesz a kezébe, ahogy egy bólintással köszön valakinek... figyelem teste minden mozdulását. Olyan kevés időt tudunk együtt tölteni, hogy szívem összeszorul, mellkasom görcsbe szűkül. Folyton arra készítem, hogy feladjam a célszerűséget.

Sosem engedi el a kezemet.

És sosem akarok másfelé nézni, csak rá.

– Jól vagy? – kérdezem, még mindig kicsit nyugtalanul az előző este történetek miatt.

Bólint. Mosolyogni próbál, de fájdalmas mosolynak tűnik.

– Igen. Én... – Köhécsel. Mély levegőt vesz. Másfelé néz. – Igen. Szóval... Sajnálom, ami tegnap este történt. Egy kicsit... beparáztam.

– Mitől?

Átnéz a váltam fölött.

– Adam...?

– Igen?

– Mitől riadtál meg tegnap este?

Újra a szemembe néz. Tágra nyílt szemmel.

– Tessék? Semmitől.

– Nem értem, hogy...

– Mi tart ilyen sokáig?

Hirtelen megfordulok. Kenji áll közvetlenül a hátam mögött, annyi ételt halmozott a tálcájára... csodálkozom, hogy senki sem

tette szóvá. Nyilván meggyőzte a konyhásokat, hogy adjanak neki extra adagot

- Tehát? - Kenji csak néz rezzenéstelenül és választ vár. Aztán biccent nekem, ami azt jelenti: *kövessetek*. És elindul.

Adam annyira zavartnak látszik, hogy ejtem a tegnap este témát. Nemsokára. Nemsokára beszélünk. Biztos vagyok benne, hogy semmiség.

Hamarosan beszélünk és minden rendben lesz.

ÖT

Kenji egy üres asztalnál vár minket.

James is velünk szokott enni, de összebarátkozott néhány fiatalabb Omega Pont-i gyerekekkel és inkább hozzájuk csatlakozott. Úgy tűnik, hármunk közül ő itt a legboldogabb. Örülök, hogy örül, de el kell ismernem, hiányzik a társasága. Bár ezt félek megemlíteni, néha nem is tudom, vajon tényleg tudni akarom-e, miért nem keresi Adam társaságát, amikor én is a bátyja közelében vagyok. ~~Azt hiszem, nem akarom tudni, hogy a többi gyerek meggyőzte: veszélyes vagyok. Szóval én tényleg veszélyes vagyok, csak...~~

Adam leül az asztal melletti padra, én pedig leülök melléje. Kenji velünk szemben foglal helyet. Adam és én az asztal alatt kézen fogjuk egymást, átengedem magam közelsége élvezetének. Még rajtam van a kesztyű, de elég, hogy ennyire közel vagyunk egymáshoz, gyomromban mintha virágok nyílnának, a lágy szirmok idegszálaimat csiklandozzák. Hihetetlen, milyen hatással van rám, milyen érzéseket kelt bennem, milyen gondolatokra készítet. Mintha teljesült volna három kívánságom: érinteni, ízlelni, érezni. Ez a legfurcsább jelenség, örült szerencsés, boldog lehetetlenség, selyempapírban, masnival átkötve, mélyen a szívemben.

~~Gyakran olyan különleges kiváltságnak érzem, amit nem érdemlek meg.~~

Adam úgy helyezkedik, hogy combja teljes hosszában a combhoz nyomódjon.

Felnézek, és látom, hogy rám mosolyog, titkos, halvány mosollyal, amely mégis nagyon sokat mond... olyan dolgokat, amiket reggelizőasztalnál nem lenne szabad mondani. Fegyelmezem magam és lélegzéssel sikerül elnyomnom egy mosolyt. A tányérom felé fordulok, az ételre figyelek. Remélem, nem pirultam el.

Adam a fülemhez hajol. Érzem meleg leheletét, mielőtt megszólal.

– Tudjátok, milyen undorítóak vagytok?

Megbotránkozva nézek fel, és azt látom, hogy Kenji mozdulata félúton megállt, a kanál nem ért a szájához, feje felénk billen. Kanálával arcunk felé int.

– Mi a fene folyik itt? Az asztal alatt összesimul a lábatok valami ilyesmi? Gusztustalan.

Adam elhúzódik tőlem, csak egy-két ujjnyit, és mély, bosszús sóhajt hallat.

– Tudod, ha nem tetszik, elmehetsz – biccent a többi asztal felé. – Senki nem kérte, hogy ide ülj.

Adam pedig általában igyekszik kedves lenni Kenjivel. A bázison barátok voltak, de Kenji valahogy pontosan tudja, hogyan provokálja Adamet a lehető legbosszantóbb módon. Egy pillanatra szinte elfelejtem, hogy szobatársak.

Arra gondolok, milyen lehet egy szobában élniük.

– Ez baromság, és ezt te is pontosan tudod – mondja Kenji. – Említettem, hogy veletek kell reggeliznem. Castle azt akarja, hogy segítsek nektek *beilleszkedni*. – Felhorkan és felém biccent. – Nézd, fogalmam sincs, mit látsz ebben a pasiban, de élnél vele te! Ez az alak pokolian szeszélyes.

– Nem vagyok *szeszélyes*...

– De igen, haver – jegyzi meg Kenji és leteszi az evőeszközt. – *Szeszélyes* vagy. És mogorva. Folyton az van, hogy „Fogd be, Kenji.” „Menj aludni, Kenji.” „Senki nem akar téged meztelenül

látni, Kenji.” Pedig biztos *tényként* tudom, hogy több ezer emberi lény nagyon szeretne engem meztelenül látni...

– Mennyi ideig kell itt ülnöd? – kérdi Adam, aztán másfelé néz, a szemét dörzsöli.

Kenji kihúzza magát. Kézbe veszi a kanalat, de megint csak a levegőbe bök vele.

– Szerencsésnek kéne éreznetek magatokat, hogy az asztaltoknál ülök. Ettől a kül kategóriába sorol benneteket a társaság.

Érzem, hogy Adam izmai megfeszülnek, úgy döntök, ideje beavatkozni.

– Nem válthatnánk témát?

Kenji felhorkan, grimaszt vág. Még egy kanál ételt vesz a szájába.

Aggódok.

Most, hogy közelebbről megfigyelhetem, látom az aggodalmat Adam tekintetében, ahogy a szemöldökét összevonja, ahogy a válla megfeszül, önkéntelenül arra gondolok, mit kell megélnie ebben a föld alatti világban. Amiről nem beszél nekem. Enyhén megszorítom a kezét és felém fordul.

– Biztosan jól vagy? – kérdem sűgva. Úgy érzem, folyton csak ezt kérdezem tőle.

Tekintete ellágyul, bár fáradtnak látszik, de mintha kissé mulattatná a helyzet. Elengedi a kezemet az asztal alatt, de rögtön ölemre csúsztatja, lefelé mozdul combomon és szinte nem talállok szavakat, de aztán könnyed csókot lehel a levegőbe és ajka egy kissé tovább időzik a mozdulatban. Annyira feszélyez, hogy kis híján kiesik a kezemből a villa. Eltelik egy pillanat, mire eszembe jut, hogy nem válaszolt a kérdésekre. Elfordítja a fejét, az ételre figyel, majd végre bólint.

– Jól vagyok.

De én még nem veszek levegőt, és a keze még mindig mintákat rajzol a combomon.

– Ms. Ferrars? Mr. Kent?

Olyan hirtelen egyenesedek fel Castle hangjára, hogy ujjaimat beverem az asztal lapjába alulról. Van valami a jelenlétében, amittől úgy érzem, mintha a tanárom lenne, mintha valami rosszat tettem volna a tanórán. Adam azonban egyáltalán nem lepődik meg azon, hogy Castle odalépett hozzánk. Nagyon igyekszem, hogy ne nyöszörögjek a fájdalomtól, aztán érzem, hogy Adam ismét ujjaim közé fonja ujjait és kesztyűs kezemet ajkához emeli.

Minden ujjamat megcsókolja, úgy, hogy fel sem néz. Hallom, hogy Kenji félrenyelt.

Adam ujjába kapaszkodva felemelem a fejemet.

Castle áll az asztalunk mellett, fölénk hajol. Kenji éppen feláll, hogy visszavigye a tálcáját. Hátba veregeti Castle-t, mintha régi jóbarátok lennének, Castle pedig barátságos mosollyal néz a távozó Kenji után.

- Mindjárt visszajövök - szól vissza Kenji, azzal megfordul, és lelkes tetszésnyilvánítással emeli fel hüvelykujját. - Ha lehet, ne vetkőzzetek meztelenre mindenki előtt, oké? Gyerekek is vannak erre felé.

Összerezzenek, Adamre nézek, de ő furcsamód csak az ételére figyel. Egy szót sem szólt azóta, hogy Castle mellénk lépett.

Úgy döntök, hogy mindkettőnk helyett válaszolok. Széles mosollyal.

- Jó reggelt!

Castle bólint, megérinti zakója hajtókáját, nyugodtan áll. Rám mosolyog.

- Csak köszönni akartam. Nagyon örülök, hogy bővül a baráti köre, Ms. Ferrars.

- Ó, köszönöm. De ez nem az én érdemem - mutatok rá. - Ön adott utasítást, hogy Kenjivel reggelizzek.

Castle kissé feszélyezetten mosolyog.

- Igen. Nos... Örülök, hogy megfogadta a tanácsomat.

A tányéromra pillantok. Tétován dörzsölöm a homlokomat. Adam mintha lélegzetet sem venne. Éppen mondani akarok valamit, amikor Castle hirtelen megszólal.

– Nos, Mr. Kent... Említette Ms. Ferrars, hogy Kenjivel fog gyakorolni? Remélem, segít fejlődni.

Adam nem válaszol.

Castle rendíthetetlenül folytatja.

– Arra gondoltam, talán Ms. Ferrars érdekesnek találná, ha inkább önnel gyakorolna. Feltéve, hogy a gyakorlást én felügyelem.

Adam tekintete hirtelen megélenkül.

– Miről beszél?

– Nos... – Castle elhallgat. Nézem, hogy tekintete hol rám, hol Adamre vándorol. – Úgy gondoltam, érdekes lenne néhány tesztet elvégezni önökön. Együtt.

Adam olyan hirtelen áll fel, hogy kis híján beüti a térdét az asztallapba.

– Nem.

– Mr. Kent... – szólal meg Castle.

– Semmiképpen. Akkor sem, ha a *pokol* minden...

– Ez Ms. Ferrars döntése...

– Nem akarok erről itt beszélgetni...

Felugrom. Adam úgy néz ki, mintha fel akarna gyűjtani valamit. Keze ökölbe szorítva teste mellett, szeme összeszűkül, homloka ráncba rándult, egész testében remeg, erő és nyugtalanság vibrál benne.

– Mi folyik itt? – kérdem követelően.

Castle a fejét ingatja. Nem hozzám beszél.

– Csak azt akarom látni, mi történik akkor, amikor Ms. Ferrars megérinti. Ennyi.

– Meg van örülve?

- Ez Ms. Ferrars vizsgálatához tartozik - folytatja Castle, hangja óvatos, nagyon nyugodt. - Ennek semmi köze a maga fejlődéséhez...

- Milyen fejlődéshez? - kérdem a szavába vágva.

- Csak próbálok segíteni Ms. Ferrarsnak, hogy rájöjjön, hogyan hat a nem élő szervezetekre - közli Castle. - Azt tudjuk, hogyan hat állatokra és emberekre... tudjuk, hogy egyetlen érintés elég. Úgy tűnik, a növények egyáltalán nem tényezők a képességei vonatkozásában. Ez... Ez valami más. Úgy tűnik, még nem tudja, hogyan kezelje ezt a területet és segíteni akarok neki. Csak ennyi. Segítjük Ms. Ferrarst.

Adam egy léppel közelít hozzám.

- Ha abban akar segíteni neki, hogy rájöjjön, hogyan pusztíthat el élettelen tárgyakat, akkor miért van szükségük rám?

Castle egy rövid pillanatig legyőzöttnek tűnik.

- Nem igazán tudom... Kettőjük sajátságos kapcsolata... igazán lenyűgöző. Különösen mindannak ismeretében, amit eddig megtudtunk, ez...

- Mit tudtak meg? - vágok a szavába ismét.

- ...teljességgel lehetséges - folytatja Castle. - Tehát lehetséges, hogy minden összefügg valamiképpen, de ennek a mikéntjét még nem értjük.

Adam nem úgy néz ki, mint akit sikerült meggyőzni. Ajka vékony vonalba feszül. Úgy tűnik, nem akar válaszolni.

Castle hozzám fordul. Igyekszik izgatottnak hatni.

- Mit gondol erről? Érdekelné?

- Hogy érdekel-e? - kérdem Castle-re nézve. - Fogalmam sincs, miről beszél. És tudni akarom, miért van az, hogy senki nem válaszol a kérdéseimre. Mire jöttek rá Adammal kapcsolatban? Mi a baj? Valami baj van? - Hol Castle-re, hol Adamre nézek. Adam nehezen lélegzik, de igyekszik leplezni ezt, keze hol ökölbe szorul, hol kisimul. - Valaki mondja már meg, mi folyik itt!

Castle elkomorul.

Engem néz, zavartan, szemöldökét összevonja, mintha olyan nyelven beszélne, amit évek óta nem hallott.

- Mr. Kent... - mondja, még mindig csak rám nézve -, ezt úgy értem, hogy még nem osztotta meg felfedezésünket Ms. Ferrarsszal?

- Milyen felfedezést?

Szívem hevesen kalapál, olyan hevesen, hogy már kezd fájni.

- Mr. Kent...

- Ehhez magának semmi köze! - csattan fel Adam. Hangja halk, túl egyenletes, túl sötét.

- *Tudnia* kell...

- Hiszen még semmit nem tudunk!

- Eleget tudunk.

- Ez hülyeség. Még nem végeztünk...

- Már csak azt kell tesztelnünk, hogy maguk együtt, hogyan...

Adam egyenesen Castle elé lép, és kissé túl nagy lendülettel kapja fel reggelizőtálcáját.

- Talán - mondja nagyon óvatosan. - Talán máskor.

Megfordul, indulni készül.

Megérintem a karját.

Megáll. Hirtelen leteszi a tálcát, aztán felém fordul. Alig egyujnyi távolság van közöttünk, kis híján elfeledkezem arról, hogy zsúfolt helyiségben vagyunk. Lehelete forró, légzése felszínes, a testéből áradó hő megolvasztja a véretem, és ez az olvadt vér az arcomba tolul.

Pánik szaltózik a csontjaimban.

- Minden rendben - mondja, de alig hallom szívem robajától.
- Minden rendben lesz. Megígérem.

- De...

- Megígérem - ismétli, azzal megragadja a kezemet. - Esküszöm. Helyre teszem ezt a...

- Helyre teszed? - Azt hiszem, álmodok. Azt hiszem, meghalok. - Micsodát? - Valami elpattan az agyamban, valami a hozzájárulásom nélkül történik és elvesztem, és annyira vagyok, és belefulladás ebbe a zavarba. - Adam, én ezt nem ér...

- Ez most tényleg komoly? - kérdi Kenji, aki éppen ekkor ér vissza hozzánk. - Itt fogjátok csinálni? Mindenki előtt? Csak azért, mert ezek az asztalok nem olyan kényelmesek, mint amilyeneknek tűnnek...

Adam hátrahúzódik, és ahogy ellép mellette, teste Kenji vállához csapódik.

- Ne!

Ennyit hallok, aztán eltűnik.

HAT

Kenji halkan füttyent.

Castle ekkor Adamet szólítja, kéri, hogy lassítson, beszéljék meg ezt az egészet az ésszerűség keretei között. Adam vissza sem néz.

- Ugye, mondtam, hogy szeszélyes? – mormog Kenji.

- Nem szeszélyes – hallok a saját hangomat, de a szavak távolinak tűnnek, mintha nem is az én ajkamat hagyták volna el. Dermedtnek érzem magam, mintha a karom kiüresedett volna, súlytalan lenne, és más nem horgonyozna a földhöz, mint az agyam. Minden a fejemben van.

Hol hagytam a hangomat, nem találom a hangomat, nem találom a...

- Tehát! Te meg én, ugye? – csapja össze két tenyerét Kenji. – Felkészültél a seggberúgásra?

- Kenji.

Megvan. Az én idéetlen hangom a félelem, a paranoia, a tagadás és a fájdalom alá...

- Mi az?

- Azt akarom, hogy vigyél oda, ahova ők mentek.

Kenji úgy néz rám, mintha azt kértem volna tőle, hogy rúgja arcon magát.

- Öööö... mi lenne, ha kedves kérésedre a határozott *majd ha a pokol befagy* választ adnám? Az megfelel neked? Mert nekem igen.

– Meg kell tudnom, mi folyik itt. – Kétségbeesetten feléje fordulok, és nagyon ostobának érzem magam. – Te tudod, mi folyik itt, ugye? Te tudod, mi a baj...

– Persze hogy tudom. – Grimaszt vág, a karját keresztbe fonja. Rám néz. – Én lakom azzal a szegény, szánalmas alakkal, és gyakorlatilag én igazgatom ezt a helyet. Mindent tudok.

– Akkor miért nem mondod el nekem? Kenji, *kérlek*...

– Hát, hmmm... én ezt most passzolnám. De tudod, mit? Segítek neked, hogy a lehető leghamarabb elhúzz erről a zsúfolt helyről, ahol mindenki hallgatózik, ahol *figyelik minden szavunkat, amit egymásnak mondunk*. – Ezt a mondatot nagyon hangosan mondja, körbenézve, a fejét ingatva. – Folytassák a reggelizést, emberek. Nincs itt semmi látnivaló.

Csak ekkor tudatosul bennem, milyen látványosságot nyújtottunk. Mindenki engem néz, pislognak, néznek, és azon gondolkodnak, mi a fene történik közöttünk. Halvány mosollyal próbálkozom, tétován intek, és hagyom, hogy Kenji kitereljen az ebédlőből.

– Nem szükséges integetni az embereknek, hercegnő. Ez nem koronázási ünnepség.

Azzal kivezet az egyik hosszú, félhomályos folyosóra.

– Mondd meg, mi történik! – Többször kell pislognom, mire a szemem alkalmazkodik a fényviszonyokhoz. – Ez így nem fair. Mindenki tudja, mi folyik itt, csak én nem.

Vállat von, a falhoz támaszkodik.

– Nem az én feladatom, hogy megmondjam. Úgy értem, szeretek huzakodni ezzel az Adam gyerekekkel, de nem vagyok seggfej. Megkért, hogy ne mondjak semmit. Így hát nem mondok semmit.

– De... De jól van? Azt legalább megmondhatod, hogy jól van-e?

Kenji végighúzza kezét a homlokán, aztán mély levegőt vesz. Éles pillantással néz rám és azt mondja:

- Hát jó. Láttál már vonatszerencsétlenséget? - kérdi, de nem vár választ. - Én gyerekkoromban láttam. Őrült hosszú szerelvény volt, rengeteg kocsi, egymás után kötve, és az egész teljesen leugrott a sínról, a kocsik fele felrobbant. Rohadtul égett és mindenki sikoltozott, hogy mi a büdös fene történt, és az ember egyszerűen *tudja*, hogy akik a vonaton voltak, vagy halottak, vagy haldokolnak, és nem igazán akarja nézni, de egyszerűen nem tud máshová nézni, tudod? - Bólint. Beharapja az arca belsejét - Ez valami ilyesmi. A fiúd egy félelmetes vonatbaleset.

Nem érzem a lábam.

- Szóval... Nem tudom - folytatja Kenji. - Én személy szerint úgy gondolom, hogy túlreagálja ezt a dolgot. Történt már ennél rosszabb is, igaz? A fenébe, hát nem vagyunk mindannyian nyakig valami sokkal nagyobb szarban? Nem azzal kéne törődnünk? De nem: Mr. Adam Kent mintha nem ismerné el ezt a tényt. Ami azt illeti, szinte biztosra veszem, hogy elment az esze. Azt hiszem, már nem is alszik. És tudod, mi a helyzet? - teszi hozzá, és közelebb hajol. - Szerintem megrémíti James-et is egy kicsit, és őszintén szólva én is kezdek elég dühös lenni rá ezért, mert az a kölyök túl kedves és sokkal jobbat érdemel, mintsem Adam drámájával kelljen foglalkoznia...

De én már nem hallgatom.

A legrosszabb eshetőségek peregnek le lelki szemeim előtt. Szörnyű dolgok, amelyeknek mindig az a vége, hogy Adam borzalmas módon meghal. Nyilván beteg, vagy valami rettenetes csapás érte, vagy valami arra kényszeríti, hogy olyan dolgokat tegyen, amiket nem tud befolyásolni, vagy ó... szentséges isten, *ne...*

- Meg kell mondanod nekem.

Nem ismerem fel a saját hangomat. Kenji döbbenten rám néz, a szeme tágra nyílik, vonásaira hamisítatlan félelem ül ki, és csak ekkor döbbenek rá, hogy a falhoz szorítottam. Mind a tíz ujjam

az ingébe markol, tenyerembe gyűrtem a vékony anyagot és csak elképzelni tudom, milyen érzés lehet ez neki.

Az egészben az a legfélelmetesebb, hogy már nem is érdekel.

- Muszáj mondanod *valamit* nekem, Kenji. Muszáj. Tudnom kell.

- Ha... szóval... - végignyálja ajkát, körülnéz, idegesen felnevet. - Ha esetleg elengednél, talán...

- Segítesz nekem?

A füle tövét vakarja. Kissé összerezzen.

- Ha nem?

Még erősebben nyomom a falhoz. Furcsa, de úgy érzem, mintha pusztá kézzel képes lennék feltépni a padlót.

Úgy tűnik, könnyű lenne. Nagyon könnyű.

- Oké... rendben... a *franca* - szól Kenji, karját felemelve, kissé szaporábban lélegezve. - Csak... Mi lenne, ha elengednél és akkor... akkor elvinnélek a laborba.

- A laborba.

- Igen. Ott végzik a kísérleteket. Minden kísérletünket ott végzzük.

- Megígéred, hogy ha elengedlek oda viszel?

- A falra kened az agyvelőmet, ha nem viszlek oda?

- Valószínűleg igen - hazudom.

- Akkor igen. Elviszlek oda. *A fenébe!*

Elengedem és hátralépek, igyekszem összeszedni magam. Némi zavart érzek, miután elengedtem. Valahogy úgy érzem, kissé túlreagáltam a dolgot.

- Sajnálom - szabadkozom. - De köszönöm. Nagyra értékelem a segítségedet.

Igyekszem némi méltósággal kihúzni magam.

Kenji felhorkan. Úgy néz rám, mintha fogalma sem lenne, ki vagyok, mintha nem lenne biztos abban, hogy nevéssen, dicsérjen vagy a lehető leggyorsabban tűnjön el a közelemből. A tarkóját dörzsöli, engem néz gondolkodón. Bámul.

- Mi az? - kérdem.

- Hány kiló vagy?

- Nahát! Így beszélsz minden lánnyal? Ez sok mindent megmagyaráz.

- Én körülbelül nyolcvan kiló vagyok - közli. - Csupa izom.

Értetlen döbbenettel nézek rá.

- Most adjak valami díjat ezért?

- Nahát, nahát, nahát - szólal meg, a fejét oldalra biccentve, arcán nagyon halvány mosollyal. - Most akkor ki a seggfej?

- Szerintem éppen itt bólogat egy előttem.

Már nem mosolyog.

- Figyelj! - szólal meg. - Nem akarom fényezni magam, hogy én mutatok rá erre az egyszerű tényre, de a kisujjammal a folyosó másik végébe tudnálak hajítani. Majdnem kétszer akkora a testtömegem, mint a tiéd. Te alig látszol ki a földből, elvisz a huzat... Szóval, hogy sikerült a falhoz szorítanod?

- Tessék? - kérdem komoran. - Miről beszélsz?

- Nem miről, hanem kiről. *Rólad*. - Rám mutat. - Oda szorítótál. Engem - mutat magára. - Ahhoz a falhoz. - A falra mutat.

- Úgy érted, hogy *tényleg* nem tudtál megmozdulni? - Értetlenül pislogok. - Azt hittem, csak félsz megérinteni.

- Nem. Esküszöm, nem tudtam mozdulni. Lélegezni is alig sikerült.

A szemem tágra nyílik.

- Te hülyéskedsz velem.

- Csináltál már ilyesmit?

- Nem - felelem a fejemet ingatva. - Úgy értem, nem hiszem, hogy... én... én... - Felszisszenek, ahogy Warner és kínzókamrája hirtelen gondolataim előterébe kerül, be kell hunynom a szemem a tobzódó képek elől. Az emlék leghalványabb felidézése is elég, hogy kibírhatatlan rosszullétet okozzon, már érzem, hogy bőrömön hidegverejték üt ki. Warner kísérletezett velem, olyan helyzetbe akart hozni, hogy kénytelen legyek az erőmet egy cse-

csemőn használni. Annyira megrémített, annyira dühös voltam, hogy átütöttem a betonfalat, hogy elkapjam Warnert, aki a másik oldalon várt. Őt is a falhoz nyomtam. Csak nem vettem észre, hogy félt az erőmtől. Azt hittem, azért nem mer mozdulni, mert túl közel voltam ahhoz, hogy megérintsem.

Azt hiszem, tévedtem.

- Hát persze - szól Kenji, és bólint valamire, amit nyilván az arcomon lát. - Hát, igen. Én is így gondoltam. Tartsuk észben ezta szaftos kis részletet, amikor elkezdjük az igazi edzéssorozatot. - Sokatmondó pillantással néz rám. - Akármikor is kerüljön rá sor.

Bólogatok, de nem igazán ügyelek rá.

- Persze. Rendben. De előbb vigyél a laborba.

Kenji felsóhajt. Széles karmozdulatot tesz, meghajol és vigyorg.

- Csak utánad, hercegnő!

HÉT

Olyan folyosókon haladunk, amelyeket még sosem láttam.

Áthaladunk az ismert termeken, szárnyakon, hálórészlegeken, el az edzőterem mellett, ahol a napjaimat tölteni szoktam, és a bázisra érkezésem óta először figyelek nagyon a környezetemre. Hirtelen minden érzékem kiélesedik, minden tisztább, mintha mindenben megújult energia zsongna.

Elektromos erő járja át testemet.

Ez az egész rejtkeletpont a földbe van ásva, nem más, mint tágas alagutak és egymással összeköttetésben levő átjárók rendszere. Az energiát titkos berendezésekkel lopják a Regeneráció rendszereiből. Ez a hely felbecsülhetetlen értékű. Castle egyszer azt mondta nekünk, hogy legalább egy évtizedbe telt megtervezni. Akkorra sikerült összetoboroznia ennek a föld alatti világnak minden lakóját. Megértem, miért őrködik olyan éberen az itteni biztonság felett, miért nem akarja, hogy olyan történés következzen be, ami ezta legkisebb mértékben veszélyeztethetné. Azt hiszem, én az ő helyében ugyanígy csinálnám.

Kenji megáll.

Úgy tűnik, zsákutcába értünk... ez lehet Omega Pont legvége.

Kenji kulcskártyát húz elő – nem is tudtam, hogy van nála ilyesmi –, a kőbe ágyazott panelen matat. Kinyitja a zárpanelt. Nem látom, mit csinál. Lehúzza a kártyát. Megnyom egy gombot.

Az egész fal morajlik.

A darabok szétcsúsznak, mígnem akkora nyílás tárul fel, hogy át tudunk kúszni. Kenji int, hogy kövessem, én pedig átnyomkodok a bejáraton, és visszapillantva látom, hogy a fal becsukódik mögöttem.

Lábam a másik oldalon talajt fog.

A hely olyan, mint valami barlang. Robusztus, széles tér, három hosszanti részre tagolva. A középső a legkeskenyebb, az járófolyosó, jobbra-balra üvegfalú, négyzetes helyiségek, ajtajuk vékony üveg. Minden áttetsző üvegfal térelválasztóként szolgál a szomszédos helyiségekhez... minden átlátszó. Az egész helyet elektromos vibrálás járja át, minden kis fülkében erős fény világít, gépek lámpái villognak, éles és tompa energiahullámok pulzálnak tágas dimenziókban.

Legalább húsz helyiség van itt.

Mindkét oldalon tíz, mindegyikbe zavartalanul be lehet látni. Sok arcot felismerek az ebédlőből, néhányan gépekre vannak kötve, tűk állnak ki a testükből, monitorok csipognak valamiféle információt, amit nem értek. Ajtók csúsznak szét, majd záródnak vissza, valakik szavakat suttoznak, léptek hangzanak, kézmozdulatok és félig formált gondolatok gyűlnek a levegőben.

Itt.

Itt történik minden.

Castle két héttel ezelőtt – érkezésem napján – azt mondta nekem, hogy egészen világos fogalma van arról, miért vagyunk olyanok, amilyenek. Azt mondta, hogy már évek óta végeznek kutatásokat.

Kutatásokat.

Embereket látok erőlködve, lihegve futni olyan szerkezetekben, amelyek leginkább rendkívül gyors taposómalomra hasonlítanak. Látok egy nőt, aki fegyverekkel teli szobában éppen újratölt egy puskát. Látok egy férfit, akinek kezében kék füstöt kibocsátó valami van. Látok egy embert, aki egy olyan helyiségben áll, ahol nincs más, csak víz és a mennyezeten, magasban kötelek

húzódnak és mindenféle folyadék, vegyi anyagok, különös szerkezetek, amiket nem tudok megnevezni, és tudóm lángot fog, és ez az egész túl sok nekem.

Túl sok a gép, túl sok a fény, túl sok ember jegyzetel túl sok helyiségben, egymással beszélnek, sűrűn pillantanak az órára, és előretántorodok, túl közlelről nézem, de nem elég közlelről, aztán hallom is. Nagyon igyekszem nem hallani, de a hangot a vastag üvegfal alig gátolja, és megint hallom.

A torokból feltörő halk emberi hangot, a kínszenvedés jajdulásait.

Egyenesen arcul csap. Mintha gyomron ütöttek volna. A felismerés a hátamra ugrik, és a bőrömben robban szét, végighúzza hegyes körmeit a nyakamon, és a lehetetlentől fuldoklom.

Adam.

Látom. Már ott van az egyik üvegfalú helyiségben. Nincs rajta ing. Kerekas kórházi ágyon fekszik, keze és lába lekötözve, halántékához, homlokához, kulcscsontja alatt a mellkasához drótok vezetnek a közeli gépből. Szeme szorosan csukva, keze ökölbe szorítva, arca feszült az erőfeszítéstől, hogy ne üvöltsön.

Nem értem, mit csinálnak vele.

Nem tudom, mi történik, nem tudom, *miért* történik és azt sem, hogy miért van szüksége arra a gépre, ahogy azt sem értem, hogy miért villog és sípol az a gép, és mintha nem mozdulnék, lélegzetet sem vennék, próbálom felidézni saját hangomat, kezemet, fejemet, lábamat, és akkor Adam teste megrándul.

Kötélékeinek feszül, görcsöl a fájdalomtól, öklével veri az ágy szivacsát, és hallom, hogy fájdalmában felüvölt, és egy pillanatra megáll a világ, minden lelassul, a hangok tompák, a színek elmosódottnak tűnnek, a padló mintha megbillenne, és arra gondolok, hogy most tényleg meghalok. Itt esem össze holtan vagy...

Megölöm azt, aki ezért felelős.

Vagy az egyik, vagy a másik.

Ekkor pillantom meg Castle-t. Castle ott áll Adam szobájának sarkában, szótlanul figyel, ahogy ez a tizennyolc éves fiú kínok között fetreng, és nem tesz semmit. Csak nézi. Csak jegyzetel kis noteszébe, ajkát csücsöríti és fejét oldalra hajtva figyel. A csipogó gép monitorjára pillant.

A gondolat olyan egyszerű, amikor tudatomba hatol. Olyan nyugodt. Olyan könnyű.

Nagyon, *nagyon* könnyű.

Megölöm.

– Juliette... *ne...*

Kenji elkapja a csuklómat, vaskarokkal kulcsol át, én azt hiszem sikoltok, és olyan szavakat mondok ki, amiket még sosem, és Kenji azt mondja, nyugodjak meg és azt:

– *Pontosan ezért* nem akartalak ide hozni... te ezt nem érted... ez nem az, aminek látszik...

És eldöntöm, hogy valószínűleg Kenjit is meg kell ölnöm. Csak azért, mert egy idióta.

– ERESSZ EL...!

– Ne *rugdalj*...!

– *Megölöm!*

– Ezt, ha lehet, ne hangoztasd túl harsányan, oké? Ezzel nem használsz magadnak...

– ERESSZ EL, KENJI, ESKÜSZÖM, HOGY...

– Ms. Ferrars!

Castle áll a folyosó végén, néhány lépésre Adam üvegfalú szobájától. Az ajtó nyitva van. Adam már nem rángatózik, de úgy tűnik, nincs eszméleténél.

Fehéren izzó düh.

Csak ezt tudom abban a pillanatban. Csak azt tudom, hogyan érzek, és semmi nem tud meggyőzni, hogy lecsillapodjak. A világ olyan fekete-fehérnek tűnik innen, látszólag nagyon könnyű lerombolni és meghódítani. Ilyen erős haragot még sosem éreztem. Olyan nyers düh, olyan erős, hogy megnyugtatónak talál-

lom, mintha egy érzés végre megtalálta volna kényelmes helyét, csontjaimba szivárogo.

Öntőforma vagyok, folyékony fémet fogad be a testem, sűrű, perzselő hő árad szét bennem, a felesleges hő kezemen sugárzik kifelé, olyan lélegzetelállító erővel és olyan intenzív energiával kovácsolja szorosra öklömet, hogy úgy érzem, teljesen körülvesz ez az erő. A fejembe szállt az erő. Mámorító.

Bármit meg tudnék tenni.

Bármit.

Kenji hirtelen elenged. Rá sem kell néznem, hogy tudjam: hátrahőkölt. Fél. Zavart. Valószínűleg nagyon nyugtalan.

Nem érdekel.

– Szóval itt voltak – mondom Castle-nek, és magam is meglepődök, milyen nyugodtan, milyen egyenletes hangon szólok meg. – Tehát ezt csinálták.

Castle közelebb lép, és mintha máris megbánta volna. Döbentnek tűnik, meglepődik valamin, amit arcomról olvas le. Szólni próbál, de a szavába vágok.

– Mit csinált vele? – bödülök rá. – *Mit csinált egészen eddig vele...*

– Ms. Ferrars, kérem...

– Adam nem a maga *kísérleti alanya!* – robban ki belőlem a düh, és hirtelen megint olyan instabil vagyok, hogy alig tudom tartani a kezem, hogy ne remegjen. – Azt hiszi, egyszerűen felhasználhatja a *kutatásához...*

– Ms. Ferrars, kérem, nyugodjon meg!

– Ne mondja nekem, hogy nyugodjak meg!

El sem tudom képzelni, mit tehettek vele idelent, kísérleteznek vele, úgy kezelik, mintha valami mintapéldány lenne.

Kínozzák.

– Nem számítottam arra, hogy ilyen kedvezőtlen reakciót ad erre a helyiségre – mondja Castle. Társalogni próbál. Ésszerűen. Sőt, karizmatikus akar lenni. Eszembe jut, milyen látvány lehetek

most. Arra gondolok, vajon fél-e tőlem. – Azt hittem, megérti, milyen fontosak a kutatások, amiket itt Omega Ponton végzünk. Ha nem kutatnánk, hogyan érthetnénk meg, honnan származunk?

– Fájdalmat okoznak neki. *Megölik*. Mit tettek vele?

– Semmi olyasmit, amiben nem akart részt venni – feleli Castle feszes, kimért hangon, ajka merev, látom, hogy türelme fogytán.

– Ms. Ferrars, ha arra céloz, hogy a saját kísérleteimre használtam fel, javasolom, hogy nézze meg közelebbről a helyzetet.

Az utolsó néhány szótagot kissé túl nagy hévvel mondja, és ekkor döbbenek rá, hogy még sosem láttam dühösnek.

– Tudom, hogy ön nem érzi jól magát itt, hogy küszködik – folytatja Castle. – Tudom, nincsen hozzászokva ahhoz, hogy egy csoport tagjaként tekintsen magira, ezért vettem a fáradságot és próbáltam megérteni, honnan eredhet ez... próbáltam segíteni a beilleszkedését. De körül kell néznie! – int az üvegfalak és a mögöttük levő emberek felé. – Egyformák vagyunk. Ugyanabban a csapatban vagyunk! Csak olyan kísérleteket végeztem Adamen, amelyeket korábban már rajtam is elvégeztünk. Egyszerűen azt teszteljük, miben rejlenek természetfeletti képességei. Nem tudhatjuk biztosan, mire képes, ha előbb nem teszteljük – mondja és hangja egy-két oktávval mélyül. – És pillanatnyilag nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy sok évet várjunk, amíg véletlenül felfedez magában valami olyan képességet, ami hasznos lehet az ügyünknek.

Ez akkor is furcsa.

Mert ez a harag olyan, mintha valóságos lenne.

Érzem, hogy az ujjaim köré gyülemlik, mintha az arcába tudnám csapni. Érzem, hogy a gerincem körül tekereg, a gyomromba fészkei magát, ágakat növeszt lábamba, karomba, nyakamba. Fojtogat. Fojtogat, mert enyhülés kell. Meg kell szabadulnom ettől. Most.

– Maga... – szólalok meg, alig tudom kipréselni magamból a szót. – Maga azt hiszi, hogy jobb, mint a Regeneráció, ha csak *kihasznál minket...* ha kísérletezik rajtunk azért, hogy az ügyét előbbre vigye...

– MS. FERRARS! – bődül fel Castle. Szeme élesen villan, és csak ekkor észlelem, hogy ebben az alagútban mindenki minket néz. Keze ökölbe szorítva a combja mellett, arcán feszülnek az izmok, és Kenji kezét érzem a hátamon, azutan azt, hogy remeg a lábam alatt a föld. Az üvegfelületek beremegnek, Castle áll középben. Teste merev, iszonyú düh és felháborodás látszik rajta, és ekkor eszembe jut, hogy hihetetlenül nagy pszichokinetikus ereje van.

Eszembe jut, hogy gondolattal képes tárgyakat mozgatni.

Felemeli a jobb kezét, tenyerét kifelé fordítja, és a karnyújtásnyira levő üvegtábla remegni, rázkódni kezd, pillanatok választják el attól, hogy felrobbanjon. Észre sem vettem, hogy a döbbenttől nem is lélegeztem.

– Ugye, nem akar kizökkenteni a nyugalmból? – kérdezi Castle egyenletes hangon, szeme azonban ádáz haraggal villan. – Ha gondja van a módszereimmal, normális hangnemben örömmel meghallgatom. De nem tűröm, hogy ilyen hangnemben beszéljen velem. Meglehet, nem képes felfogni, világunk jövője milyen nagy gondot jelent nekem, de nem akadályozhat munkámban a tudatlanságával!

Azzal leteszi a kezét, és az üveg éppen időben megszűnik remegni.

– A *tudatlanságom* miatt? – megint nem kapok levegőt – Azt gondolja, hogy amiért nem értem, miért tesz ki mindenkit... *ennek* – intek körbe a helyiségben. – Azt hiszi, *tudatlan* vagyok...?

– Hé, Juliette, minden rendben... – szól Kenji.

– Vidd el innen – mondja Castle. – Vidd el a gyakorlásra kijelölt körletbe – teszi hozzá, és bosszúsan néz Kenjire. – Később

beszélünk. Mi jutott eszedbe, hogy ide hoztad? Még nem áll készen arra, hogy ezt lássa... hiszen *saját magával* sincs tisztában...

Igaza van.

Ezt nem tudom mire vélni. Nem hallok mást, csak a gépek csipogását, fejem fájón lüktet, és nem látok mást, csak Adam elernyedtestét a vékony matracon. Folyton arra gondolok, mit tehettek vele, mit kellett kiállnia, hogy megtudják, milyen képessége van, és rádöbbenek, hogy ez miattam van. Az én hibám.

Az én hibám, hogy itt van, az én hibám, hogy veszélyben van, az én hibám, hogy Warner meg akarja ölni és Castle kísérletezni akar vele, és ha én nem lennék, még mindig Jamesszel élhetne egy olyan otthonban, amelyet még nem romboltak le, biztonságban és kényelemben, és nem lenne a káosz, amit én vittem az életébe.

Én hoztam ide. Ha nem érintett volna meg, ez nem történt volna meg. Egészséges lenne és erős, nem szenvedne, nem bujkálna, nem lenne tizenöt méterrel a föld alatt. Nem kéne a napjait kórházi ágyhoz kötözve tölteni.

~~Az én hibám, az én hibám, az én hibám, az én hibám.~~ Az egész az én hibám.

Nem jön ki hang a torkomon.

Mintha ágakkal lennék kitömve, és egyetlen mozdulattól az egész testem kettétörhetne. A büntudat, a düh, a harag, a felgyülemlett feszültség végre kitörési pontot talál. Energia áramlik bennem, olyan erős, amelyet nem éreztem még soha, és nem is gondolkodom, csak érzem, hogy tennem kell *valamit*, muszáj megérintenem *valamit*, és kezem ökölbe szorul, térdem behajlik, karom hátrahúzódik és

átütöm

az

öklömet

a

padlón.

A föld meghasad az ujjaim alatt, a rezgések végigvibrálnak lényemen, gellert kapnak csontjaimon, aztán szédülök, forog velem a világ, szívem inga, bordáimnak csapódik. Látásom hol elhomályosul, hol kitisztul, százszor kell pislognom, és azt látom, hogy repedés csikordul lábam alatt, vékony vonal: meghasadt a föld. Körülöttem, hirtelen minden kizökken egyensúlyából. A kő morajlik súlyunk alatt, az üvegfalak csörömpölnek, a gépek elcsúsznak helyükről, víz loccsan a tartály falának, és az emberek...

Az emberek.

Az emberek a rémülettől dermedten állnak, tekintetükben félelem remeg, arcukon nyers borzadás... és ez nekem pokoli kín.

Hátrahőkölök, jobb öklömet a mellemhez szorítom, próbálom emlékeztetni magam arra, hogy nem vagyok szörnyeteg, nem kell szörnyetegnek lennem, nem akarok embereket bántani, nem akarok embereket bántani, *nem akarok embereket bántani*, de nem megy.

Mert hazugság.

Mert ez én voltam, én. Segíteni próbáltam.

Körülnézek.

A padlón.

Látom, mit tettem.

És csak ekkor fogom fel, ekkor értem meg, hogy hatalmamban áll mindent elpusztítani.

NYOLC

Castle elernyed.

Álla leesett. Karja erőtlenül lóg, szeme tágra nyílt. Mély aggodalom van a tekintetében és csodálkozás, és félelemtől remeg, ajka mozog, de mintha nem jönne ki hang.

Úgy érzem, ez az a pillanat, amikor le kéne ugrani egy magas szikláról.

Kenji megérinti a karomat. Megfordulnék, hogy ránézzek, de képtelen vagyok rá. Mintha kővé váltam volna. Mindig arra várok, hogy ő, Adam és Castle rájöjjön, hogy hozzám kedvesnek lenni hiba, és ha kedvesek hozzám, annak rossz vége lesz, nem érdemlem meg, mert én csak eszköz vagyok, fegyver, bűjtatott gyilkos.

De Kenji nagyon gyengéden kezébe veszi a kezemet. Vigyáz, nehogy a bőrömhöz érjen, úgy húzza le róla a felszakadt bőrkesztyűt, és ujjperceim láttán felszisszen. A bőr felhasadt, kezem csurom vér, nem tudom mozdítani ujjaimat.

Csak ekkor érzem, hogy *nagyon fáj*.

Pislogok, csillagokat látok, robbannak szemem előtt és új fájdalom hasít tagjaimba, olyan erővel, hogy már nem tudok beszélni.

Levegőért kapkodok

és

a világ

eltűnik hirtelen.

KILENC

A halál íze a számban.

Nehezen, de sikerül kinyitni a szememet, és rögtön azt érzem, hogy a pokol haragja hasít jobb karomba. Kezemen olyan sok réteg géz van, hogy öt ujjam teljesen mozdulatlan, és hálás vagyok ezért. Annyira kimerült vagyok, hogy sírni sincs erőm.

Pislogok.

Próbálok körülnézni, de a nyakam túl merev.

Ujjak érintik a vállamat lágyan és érzek. Azt érzem, hogy ki kell fújnom a tüdőmben rekedt levegőt. Pislogok. Megint pislogok. Lányarc élesedik a szemem előtt, aztán többször elhomályosul. Elfordítom a fejemet, hogy jobban lássak és pislogok.

– Hogy vagy? – kérdi a lány ságva.

– Jól vagyok – mondom a homályosságnak, de azt hiszem, hazudok. – Ki vagy?

– Én vagyok – feleli halkan, szelíden. Nem kell tisztán látnom ahhoz, hogy halljam, hangjában kedvesség van. – Sonya.

Hát persze.

Valószínűleg Sara is itt van. A kórházi szárnyban lehetek.

– Mi történt? – kérdem. – Mennyi ideig voltam eszméletlen?

Nem válaszol, és arra gondolok, vajon hallotta-e, amit mondtam.

– Sonya? – Próbálok a szemébe nézni. – Mennyi ideje alszom?

– Nagyon beteg voltál – feleli. – A testednek időre volt szüksége...

- Mennyi ideje...? - kérdem. Hangom suttogássá halkul.

- Három napja.

Képzeld el, hogy egy vonat óránként százmillió mérföldes sebességgel megy.

Most képzeld el, hogy ez a vonat egyenesen az arcodba csapódik.

Felülök és tudom, hogy hányni fogok.

Szerencsére Sonya volt annyira előrelátó, hogy sejtette, mire lesz szükségem. Vödör jelenik meg a látóteremben, éppen időben, hogy kiürítsem gyomrom csekély tartalmát, aztán már csak émelygek. Nem a saját öltözékem van rajtam, hanem valamiféle kórházi ruha, és valaki meleg, nedves textillel törli arcomat. Olyan jóleső, vigasztaló melegen párállik az anyag a bőrömön, hogy egy pillanatra elfelejtem a fájdalmat, olyan hosszú pillanatra, hogy nem is tudatosul bennem... valaki más is van a szobában.

Sonya és Sara hajol fölém, kezükben meleg vizes kendő, mosdatnak, nyugtatnak, azt mondják, minden rendben lesz, csak pihennem kell. Végre sikerül elég hosszú ideig ébren lennem ahhoz, hogy egyek valamit. Nem kéne aggódnom, mert vigyáznak rám, gondoskodnak rólam.

Aztán alaposabban körülnézek.

Látom a kezüket, vastag gumikesztyűt húztak, nagyon gondosan, látom, hogy vénámba infúzió van kötve, észlelem, hogy szakszerű sietséggel, de óvatosan bánnak velem, és ekkor rájövök, mi a probléma.

A gyógyítók nem érinthetnek meg engem.

TÍZ

Még sosem kellett az enyémhez hasonló problémával szembenéznük.

A sérüléseket mindig a gyógyítók látják el. Helyre tudnak tenni törött csontokat, össze tudnak öltetni golyó ütötte sebet, helyre tudják hozni az összeesett tüdőt, a legcsúnyább vágásokat is összeforrasztják... tudom, mert Adamet hordágyon hozták az Omega Pontra, amikor megérkeztünk. Warner és emberei sebesítették meg, miután elmenekültünk a bázisról, és olyan sebei voltak, hogy azt hittem, egész életére megmaradnak a hegek. De tökéletesen meggyógyult. Mintha meg sem sérült volna. Mindössze egy napig tartott, míg teljesen meggyógyult, mint valami varázslat.

De számomra nincs varázsgyógyszer.

Nincs csoda.

Sonya és Sara azt mondja, biztosan nagy sokk ért. Azt mondják, a testem nem tudta elviselni a túlterhelést, és csoda, hogy egyáltalán életben maradtam. Szerintük elég hosszú ideig voltam eszméletlen ahhoz, hogy a testem a lelki sérülések nagy részét magától helyrehozta, bár én ebben nem vagyok olyan biztos. Úgy érzem, elég hosszú időre van szükségem ahhoz, hogy ezt kiheverjem. ~~Nagyon hosszú ideje vagyok lelki sérült.~~ De a testi fájdalom legalább elmúlt. Szinte csak erős lüktetést érzek, amit rövid időszakokra képes vagyok figyelmen kívül hagyni.

Eszembe jut valami.

- Korábban... - szólalok meg. - Korábban... Warner kínzókamráiban, és amikor Adam és az acélajtó... még soha... ilyen még nem történt soha... Még sosem sérültem meg...

- Ezt Castle is említette - mondja Sonya. - De egy ajtót vagy falat átütni nagyon más, mint amikor a Földet akarod kettéütni. - Mosolyogni próbál. - Teljesen biztosak vagyunk abban, hogy ez egyáltalán nem hasonlítható ahhoz, amit korábban tettél. Ez sokkal erősebb volt... Mindenki érezte. Azt hittük, robbanás történt. Az alagutak... majdnem összeomlottak.

- Jaj, ne!

A gyomrom kővé vált.

- Semmi gond - próbál nyugtatni Sara. - Éppen időben hagytad abba.

Nem kapok levegőt.

- Nem tudhattad... - szólal meg Sonya.

- Majdnem megöltem... majdnem megöltem mindenkit...

Sonya a fejét ingatja.

- Csodálatosan sok erőd van. Nem a te hibád. Nem tudtad, mire vagy képes.

- Majdnem megöltelek benneteket. Megölhettem volna Adamet... én... - Körbenézek. - Itt van? Adam itt van?

A lányok bámulnak. Aztán egymásra néznek.

Hallom, hogy valaki köhécsel. A hang felé fordulok.

Kenji lép elő a sarokból. Lagymatagon integet, rám mosolyog, de mosolya nem éri el a szemét.

- Ne haragudj - szabadkozik -, de kénytelenek voltunk távortartani. Nem engedhettük be.

- Miért? - kérdem, de félek, hogy már tudom a választ.

Kenji kisimít egy hajtincset a homlokából. Gondolkodik, mit válaszoljon.

- Nos... hol is kezdjem? - A kezén számol, az ujjait nyitogatva. - Miután rájött, hogy mi történt, rám támadt, meg akart ölni.

Aztán nekiment Castle-nek, és nem volt hajlandó elhagyni az egészségügyi szárnyat, enni sem, aludni sem, és aztán...

- Kérlek! - vágok a szavába. Erősen behunyom a szememet. - Mindegy. Ne mondd. Nem akarom.

- Te kérdezted.

- Hol van Adam? - kérdem, és kinyitom a szememet. - Jól van?

Kenji a tarkóját dörzsölgeti. Elkapja tekintetét, nem néz a szemembe.

- Helyre fog jönni.

- Láthatom?

Kenji felsóhajt. A lányokhoz fordul, és azt mondja:

- Magunkra hagynátok egy percre?

Hirtelen mind a ketten sietve elindulnak kifelé.

- Persze - feleli Sara.

- Nem gond - szól Sonya.

- Nyugodtan beszélgesetek csak - mondják egyszerre.

Aztán kimennek.

Kenji elhúzza a fal mellől az egyik széket, és az ágyam mellé állítja. Leül. A bokáját a térdére téve hátradől. Kezét összekulcsolja a tarkója mögött.

- Mi az?

- Neked meg Kentnek beszélgetek kell.

- Ó! - Kényelmetlenül érzem magam. - Igen, tudom.

- Tudod?

- Persze.

- Akkor jó. - Bólint. Másfelé néz. Túl gyorsan koppan talpa a padlón.

- Mi az? - kérdem egy pillanat múlva. - Mi az, amit nem mondasz el nekem?

Nem néz a szemembe. Bal kezét a szája elé kapja, aztán hirtelen leengedi.

- Nagyon örült dolgot csináltál ott

Rögtön elszégyeltem magam.

- Sajnálom, Kenji. Nagyon sajnálom... nem gondoltam... nem tudtam...

Felém fordul, rám néz, és arckifejezése láttán megdermedek. Próbál olvasni a gondolataimban. Próbálja kitalálni, mire gondolok.

Rádöbbenek, hogy azt latolgatja, megbízhat-e bennem vagy sem. Azt mérlegeli, igazak-e a pletykák, hogy szörnyeteg vagyok.

- Még soha nem fordult velem elő ilyen - súgom. - Nem akarom, hogy így legyen...

- Ez biztos?

- Micsoda?

- Ez egy kérdés, Juliette. Teljesen jogos kérdés. - Még sosem láttam ilyen komolynak. - Azért hoztalak ide, mert Castle azt akarta, hogy itt legyél. Mert úgy gondolta, hogy segíthetünk neked... Úgy gondolta, hogy biztonságos helyen élhetsz. Nem kell azoknak a seggfejeknek a közelében lenned, akik a maguk érdekében akarnak kihasználni. De amióta idejöttél, semmiben nem akarsz részt venni. Nem beszélsz senkivel. Nem haladsz az edzéssel. Tulajdonképpen nem csinálsz semmit.

- Igazán nagyon sajnálom...

- Azt hiszem, Castle joggal aggódik érted és miattad. Azt mondja, nem alkalmazkodsz, nehézségeid vannak a beilleszkedéssel. Hogy az emberek negatív dolgokat hallottak veled kapcsolatban és nem fogadnak annyira szívesen, ahogy azt várta. És seggbe kéne rúgnom magam ezért, de én tényleg sajnállak. Ezért azt mondtam neki, hogy segítek. Átrendeztem az egész átkozott napirendemet, hogy segítek neked. Mert szerintem rendes lány vagy, akit egy kicsit félreértene. Mert Castle a legrendesebb ember, akit valaha ismertem, és szeretnék segíteni neki.

Szívem olyan hevesen ver... csoda, hogy nem vérzik.

– Szóval azon jár az agyam... – mondja. Hirtelen leteszi térdén nyugtatott lábát. Előrehajol. Combjára könyököl. – Azon jár az agyam... lehetséges-e, hogy ez az egész csak *véletlen egybeesés* legyen? Vajon csak valami örült *véletlen* volt, hogy úgy alakult, én dolgozom veled? Éppen én? Azon kevesek egyike, akik bejuthatnak abba a helyiségbe? Vagy olyan véletlen volt, amit te irányítottál azzal, hogy fenyegetéssel elérted, hogy bevigyelek a laborba? És aztán valahogy véletlenül, megint csak véletlenül, tudtodon kívül jó nagyot beleütöttél a földbe olyan erősen, hogy a falak beomlottak? – Csak néz, áthatón. – Vajon az is véletlen volt, hogy ha még pár másodpercig csinálod, ez az egész hely összeomlott volna?

A szemem tágra nyílt, rémülten nézek. Döbbenet.

Hátradől. Lefelé néz. Két ujját ajkához nyomja.

– Valóban itt akarsz lenni? Vagy belülről akarsz bomlasztani? Tönkre akarsz tenni minket?

– Tessék? – Alig kapok levegőt – Nem... én...

– Mert akárhogy is, *pontosan* ezt teszed... és sokkal alattomosabb vagy, mint amilyennek tettetted magadat... vagy tényleg *fogalmad* sincs, mit csinálsz és csak baromi szerencséd van. Még nem döntöttem el, mit higgyek.

– Kenji, esküszöm, hogy soha... én soha...

El kell harapnom a mondatot, nem mondom ki. Pislognom kell, nehogy elsírjam magam. Megnyomorító ez az érzés... ha az ember nem tudja bebizonyítani az ártatlanságát. Egész életem lepergett előttem... mindig ez volt... mindig arról kellett győzködnöm az embereknek, hogy nem vagyok veszélyes, hogy soha senkit nem akartam bántani, nem akartam, hogy így alakuljanak a dolgok. Hogy nem vagyok rossz ember.

~~De úgy tűnik, ez egyetlen alkalommal sem sikerült.~~

– Nagyon sajnálom – zokogom. Könnyek csorognak arcomon, képtelen vagyok visszatartani őket. Annyira undorodom magamtól! Annyira próbáltam más lenni, jobb lenni, *jó* lenni és egy-

szerűen mindent tönkretettem és mindent elvesztettem újra és újra, és már nem is tudom, hogyan mondjam meg neki, hogy téved.

~~Mert lehet, hogy igaza van.~~

Tudom, hogy dühös voltam. Tudom, hogy bántani akartam Castle-t és nem fogtam vissza magam. Abban a pillanatban komolyan gondoltam. A féktelen düh pillanatában tényleg, igazán komolyan gondoltam. Nem tudom, mit tettem volna, ha Kenji nem lett volna ott, ha nem fogott volna vissza. Nem tudom. Fogalmam sincs. Magam sem értem, hogy mire vagyok képes.

~~Hányszor hallom a hangot, fülemből sug fogsz még elnézést kérni azért, hogy az vagy, aki vagy?~~

Hallom, hogy Kenji felsóhajt. Megmoccan a székén. Nem merek felnézni rá, de nagyon gyorsan törölgetem az arcomat, várom, hogy apadjon el a könnyem.

- Fel kellett tennem ezt a kérdést, Juliette - mondja Kenji. - Sajnálom, hogy sírsz, de nem sajnálom, hogy feltettem neked ezt a kérdést. Az a munkám, hogy mindig a biztonságunkat tartsam szem előtt... Ez pedig azt jelenti, hogy mindig mindent minden szemszögből meg kell vizsgálnom. Még senki nem tudja, mire vagy képes. Te sem. De folyton úgy teszel, mintha az, amire képes vagy, nem lenne nagy ügy. Fel kell hagynod azzal, hogy úgy teszel, úgy viselkedsz, mintha nem lennél veszélyes.

Túl gyorsan nézek fel.

- De én nem... Én soha nem akarok bántani senkit...

- Ez nem számít - mondja és feláll. - A jó szándék remek dolog, de nem változtat a tényeken. Te *tényleg* veszélyes vagy. A francba, hiszen *félelmetesen* veszélyes vagy. Te vagy közöttünk a legveszélyesebb. Ne várd tőlem, hogy úgy tegyek, mintha ez nem jelentene ránk fenyegetést. Ha itt akarsz maradni... meg kell tanulnod kordában tartani a képességedet. Meg kell tanulnod együtt élni magaddal, elfogadnod magadat. Ahogy nekünk is.

Három kopogás az ajtón.

Kenji még mindig engem néz. Vár.

– Rendben – súgom.

– És Kenttel a lehető leghamarabb tisztáznotok kell a gondokat – teszi hozzá, amint Sonya és Sara visszatér. – Nincs időm és energiám a ti problémákkal foglalkozni, és nem is érdekel. Időnként szeretek veletek lenni, mert nézzünk szembe a tényekkel – mondja vállat vonva –, a világban elszabadul a pokol, és ha huszonöt éves korom előtt lelőnek, legalább emlékszem arra, milyen volt nevetni. De ez nem jelenti azt, hogy a bohócotok vagy az óvóbácsitok vagyok. Tulajdonképpen rohadtul nem érdekel, hogy együtt jártok-e vagy nem. Millió dologgal kell foglalkoznunk idelent, és ebben a sok dologban minimálisan sincs benne a ti szerelmi életetek. – Elhallgat. – Világos?

Bólintok. Nem bízom a hangomban.

– Tehát megegyeztünk?

Megint csak bólintok.

– Hallani akarom. Ha benne vagy, legyél benne egészen. Ne legyen több önsajnálát. Ne ücsörögj az edzőteremben sírva, mert nem tudsz eltörni egy fémcsövet...

– Ezt honnan tu...

– Benne vagy?

– Benne vagyok – mondom. – Igen. Megígérem.

Mélyet sóhajt, hajába túr.

– Remek. Holnap reggel hatkor találkozunk az ebédlő előtt.

– De a kezem...

Legyint.

– A kezed... semmi baj. Meg fog gyógyulni. Csontod sem törött. Egy kicsit lehorzsolta a bőrt, egy kicsit elszállt az agyad, és három napig aludtál. Ezt nem nevezném sérülésnek – mondja. – Ez inkább pihenés. – Elhallgat, gondolkodik. – Van fogalmad arról, mikor volt alkalmam legutóbb *pihenni*...

– De nem edzünk? – vágok a szavába. – Nem tudok edzeni, ha a kezem be van kötve.

- Bízz bennem - mondja, és biccent. - Minden rendben lesz. Ezúttal... ezúttal egy kicsit más lesz.

Csak bámulom. Várok.

- Mondjuk úgy, ez lesz a hivatalos fogadásod az Omega Ponton.

- Na de...

- Holnap. Reggel hatkor.

Ajkam mozdul, kérdezni akarok még valamit, de ő két ujját ajkához emeli, tiszteleg és elindul kifelé, Sonya és Sara pedig az ágyamhoz tart.

Nézem, ahogy Kenji búcsút biccent nekik, azzal sarkon fordul és kilép az ajtón.

Reggel hatkor.

TIZENEGY

A faliórára pillantok, látom, hogy még csak délután két óra van.

Ami azt jelenti, hogy holnap reggel hatig még pontosan tizenhat óra van hátra.

Ami azt jelenti, hogy rengeteg órát kell kitöltenünk.

Ami azt jelenti, hogy fel kell öltöznöm.

Mert ki kell jutnom innen.

És a lehető leghamarabb beszélnem kell Adammel.

– Juliette?

Összerezzenek nevem hallatán, visszarándulok a jelenbe, és azt látom, hogy Sonya és Sara engem néz.

– Hozhatunk neked valamit? – kérdezi. – Elég jól érzed magadat ahhoz, hogy felkelj?

Nem válaszolok kérdéseikre, csak nézek egyik szempárból a másikba, bénító szégyenérzés tör rám, és önkéntelenül énem egy másik, korábbi verziójába csúszok vissza. Rémült kislány vagyok, aki legszívesebben kétrét görnyedne, olyan kicsire húzná össze magát, hogy senki se találja meg.

Csak azt mondogatom: – Sajnálom, nagyon sajnálom, bocsánat, bocsánat mindenért, ezért az egészért, az összes gondért, a kárért, sajnálom, nagyon sajnálom...

Hallom a saját hangomat, csak mondom, mintha nem tudnám abbahagyni.

Mintha kiakadt volna valami az agyamban, mintha olyan betegséget kaptam volna, ami arra kényszerít, hogy mindenért bo-

csánatot kérjek, azért is, hogy létezek, azért is, hogy többet akarok, mint ami megadatott nekem, de képtelen vagyok abbahagyni.

Mindig is ilyen voltam.

Mindig szabadkoztam, bocsánatot kértem. Örökké bocsánatot kértem. Azért, hogy az vagyok, aki vagyok, és aki sosem akartam lenni, és azért, hogy ebbe a testbe születtem, ez a DNS-em, pedig én nem kértem ezt, és azért, mert ezt nem lehet visszacsinálni, és nem lehetek nem az, aki vagyok. Tizenhét évig próbáltam más lenni. Életem minden egyes napján más akartam lenni. Más akartam lenni másoknak.

És ez az egész mintha nem is számítana.

Aztán észlelem, hogy hozzám beszélnek.

– Nincs miért bocsánatot kérned...

– Kérlek... Minden rendben van...

Mindketten hozzám beszélnek, de Sara közelebb van.

A szemébe merek nézni, és meglepetten látom, milyen gyengéd. Kedves. Zöld szeme van, mosolyogva hunyorog. Leül ágyam jobb szélére. Gumikesztyűs kezével megpaskolja csupasz karomat. Nem fél. Meg sem rezzen. Sonya közvetlenül mellette áll aggódón, úgy néz rám, mintha szomorú lenne miattam, mintha sajnálna, de nem gondolkozhatok ezen sokáig, mert valami elvonja a figyelmemet.

Átható jázminillatot érzek, mint akkor, amikor először léptem be ide. Amikor Omega Pontra érkeztünk. Amikor Adam sebesült volt. Haldoklott.

Haldoklott és megmentették az életét. Ez a két lány, aki most itt van velem. Megmentették az életét és én két hétig velük laktam, és csak ekkor döbbenek rá, milyen önző voltam.

Ezért úgy határozok, hogy más szavakra váltok.

– Köszönöm – szólok sűgva.

Érzem, hogy elpirulok, arra gondolok, mennyire nem tudom szabadon kezelni a szavakat, az érzéseimet. Arra gondolok, hogy

képtelen vagyok könnyeden társalogni, csak úgy beszélgetni, hogy nem tudom üres szavakkal oldani a furcsa, feszült pillanatokot.

Nincs készletem töltelékszavakból, amikkel a mondatok elejét és végét kibélelhetem. Nem tudom, hogyan lehetnék ige, határozó, jelző. Főnév vagyok, teljes egészemben főnév.

Emberek, helyek, fogalmak vannak bennem olyan szorosan, hogy nem tudom, hogyan törhetnék ki a saját agyamból. Nem tudom, hogyan kezdjek beszélgetni valakivel.

Bízni akarok az emberekben, de rettentően félek bízni.

Aztán eszembe jut, mit ígértem Castle-nek, és mit ígértem Kenjinek, és hogy aggódóm Adam miatt, és talán vállalnom kéne a kockázatot. Talán próbálkoznom kéne, hogy barátot vagy barátokat szerezzek. Kettőt esetleg. És arra gondolok, milyen csodálatos lenne, ha összebarátkozhatnék egy lánnyal. Egy lánnyal, aki olyan, mint én vagyok.

Még nem volt ilyen barátom.

Így amikor Sonya és Sara mosolyogva azt mondja, hogy „örömmel segítettünk” és „szívesen, máskor is”, és mindig számíthatok rájuk, ha szükségem van arra, hogy beszélgessek valakivel, azt felelem, hogy köszönöm, ez nagyon jólesik és élni fogok vele.

Azt mondom, hogy nagyra becsülöm ezt a felajánlást.

Azt mondom, szeretném, ha lenne barátom, akivel beszélhetek.

Talán egyszer majd.

TIZENKETTŐ

- Hadd segítsünk felöltözni! - szól Sara.

Hűvös van idelent, és gyakran nyirkos a levegő, a téli szelek könyörtelenül fújnak, ostromozzák a fenti világot, és a fenti világ megadja magát. Overallomban is érzem a hideget, különösen korán reggel, különösen most. Sonya és Sara segít levetni kórházi hálóingemet, rám adják az egyenruhámat, didergek. Az anyag csak akkor kezd reagálni testhőmérsékletemre, amikor a cipzár teljesen be van húzva, de még olyan gyenge vagyok a hosszas ágynyugalomtól, hogy alig állok a lábamon.

- Tényleg nincs szükségem tolószékre - mondom Sarának harmadszor. - Igazán köszönöm... nagyra értékelem... - hebegem. - Az kell, hogy a vér rendesen áramoljon a lábamban. Kell az erő a lábamba.

Kell az erő. Pont.

Castle és Adam a szobámban vár.

Sonya elmondta, hogy amíg Kenjivel beszéltem, ő és Sara elmentek szólni Castle-nek, hogy felébredtem. Ezért most ott vannak. Engem várnak. Abban a szobában, ahol lakótársam Sonya és Sara. Annyira félek attól, hogy mi fog történni, hogy talán azt is elfelejtem, hogyan jutok oda. Mert abban szinte biztos vagyok, hogy amit hallani fogok, nem lesz jó.

- Alig állsz a lábodon - szólalt meg Sara. - Elkísérünk. Így nem jutsz el a...

– Jól vagyok – bizonygatom. Mosolyogni próbálok. Amíg a fal mellett mehetek, nem lesz semmi baj. Amint elindulok, biztosan tudok rendesen járni.

Sonya és Sara egymásra pillant, aztán az arcomat fürkészik.

– Hogy van a kezed? – kérdik egyszerre.

– Gyógyul – felelem, ezúttal sokkal nagyobb meggyőződéssel.

– Sokkal jobb. Tényleg. Nagyon köszönöm.

A vágások szinte teljesen meggyógyultak, már tudom mozgatni az ujjaimat. Nézem a vadonatúj, vékonyabb kötést, amivel ujjaimat bekötözték. A lányok elmondták, hogy a sérülések nagy része belül volt, úgy tűnik, testemnek azokat a láthatatlan csontjait érte sérülés, amelyek ezt az átkot, „tehetséget” vezérlik.

– Rendben. Akkor indulhatunk – mondja Sara, fejét ingatva. – Visszakísérünk a szobádba.

– Ne... kérlek... teljesen rendben vagyok... – tiltakozni próbálok, de már karon fogtak, és túl gyenge vagyok ahhoz, hogy ellenálljak. – Ez teljesen szükségtelen...

– Jaj, ez nevetséges! – szólnak kórusban.

– Nem akarok gondot okozni nektek...

– Jaj, ez nevetséges! – szól a kórus ismét.

– Én... én igazán nem... – De már kifelé vezetnek a helyiségből, elindulunk a folyosón, én pedig ingadozok közöttük. – Elengethettek... Jól vagyok... Tényleg...

Sonya és Sara előbb egymásra néznek, aztán rám mosolyognak, nem barátságtalanul, de van valami furcsa csend közöttünk, ahogy a folyosókon haladunk. Látom, hogy emberek haladnak el mellettünk, önkéntelenül lehajtom fejemet, igyekszem észrevétlen maradni. Senkinek sem akarok a szemébe nézni. El sem tudom képzelni, hogy van valaki, aki nem hallott a kártételemről. Tudom, hogy sikerült beigazolnom a velem kapcsolatos legrosszabb félelmeiket.

– Csak azért félnek tőled, mert nem ismernek – jegyzi meg Sara halkan.

– Ez így van – teszi hozzá Sonya. – Mi is alig ismerünk, de szerintünk nagyszerű lány vagy.

Fülig pirulok, és az jut eszembe, vajon a feszélyezettség miatt olyan érzés mindig, mintha jeges víz keringne az ereimben. Olyan, mintha zsigereim fagynának, bőröm pedig izzón forró lenne.

Gyűlölöm ezt.

Gyűlölöm ezt az érzést.

Sonya és Sara hirtelen megáll.

– Itt vagyunk – mondják egyszerre.

Felnézek, és látom, hogy hálósobánk ajtaja előtt vagyunk. Próbálok kibontakozni közülük, de nem engedik. Ragaszkodnak hozzá, hogy velem maradjanak, amíg biztonságban az ajtón belülre kerülök.

Így hát velük maradok.

És kopogok saját ajtómon, mert nem tudom, mi mást tehetnék.

Egyszer.

Kétszer.

Csak pár másodpercet várok, amikor érzékelem, mit jelent valóban, hogy Sonya és Sara ott van mellettem. Mosolyognak rám, biztatón, bátorítón. Erőt akarnak adni nekem, mert tudják, olyasmivel kell szembenéznem, aminek nem fogok örülni.

És ez a gondolat örömmel tölt el.

Bár csak egy röpke pillanatra.

Mert arra gondolok, hogy na hát, éppen ilyen érzés lehet, ha az embernek barátja van.

– Ms. Ferrars.

Castle nyit ajtót, résnyire, csak annyira, hogy lássam az arcát. Bólint. Lenéz sérült kezemre. Aztán újra arcomra emeli tekintetét.

– Nagyon jó – mondja szinte csak magának. – Remek, remek. Örömmel látom, hogy jobban van.

- Igen - sikerül valahogy kimondanom. - És... én... szóval... köszönöm.

- Lányok - szól Sonyához és Sarához. Élénk, őszinte mosollyal néz rájuk. - Köszönök mindent, amit tettetek. Innentől átveszem.

Bólintanak. Még egyszer megszorítják a karomat, aztán elengednek, és egy pillanatig megingok, de rögtön megtalálom egyensúlyomat.

- Jól vagyok - mondom nekik, amikor el akarnak kapni, hogy el ne essek. - Nem lesz semmi gond.

Megint bólintanak. Ahogy hátralépnek, búcsút intenek nekem.

- Jöjjön be! - szólít Castle.

Belépek utána a szobába.

TIZENHÁROM

Egy szimpla priccs a fal egyik oldalán.

Egy emeletes priccs a másikon.

Ennyi van csak a szobában.

Ez, és Adam, aki az én ágyamon ül a térdére könyökölve, kezét arcába temetve. Castle becsukja mögöttünk az ajtót. Adam összerezzen. Rögtön felugrik.

– Juliette! – szólal meg, de nem néz a szemembe, mintha egyszerre akarna látni. Tekintete testemet pásztázza, mintha meg akarna győződni arról, hogy egyben vagyok, épségben vagyok, megvan a karom, a lábam, mindenem. Aztán megtalálja az arcomat, és tekintetünk összefonódik, belépek írisze tengerkékjébe és elmerülök. Úgy érzem, mintha valaki ököllel gyomorba vágott volna, és a tüdőmből kipréselődött volna minden levegő.

– Kérem, foglaljon helyet, Ms. Ferrars – mutat Castle az alsó priccsre, amelyen Sonya szokott aludni, szemben azzal, amelyen Adam ül. Lassan közeledek felé, nehogy látsszon, mennyire szédlülök, milyen rosszul vagyok. Mellkasom minden levegővétellel túl gyorsan emelkedik-süllyed.

Ölembe ejtem a kezem.

Érzem Adam jelenlétét a helyiségben, valóságos, mint a rám nehezedett súly, de inkább az új, gondosan kezemre tekert kötést nézem, a géz jobb kezem ujjperceit fedi... túl gyáva vagyok ahhoz, hogy felnézzek. Mindennél jobban szeretnék odamenni hozzá, szeretném, ha átölelne, hogy visszavigyen abba a néhány fe-

ledhetetlen boldog pillanatomba, amit együtt éltünk át, amiken kívül nem voltak boldog pillanataim az életben. De valami furcsa, karcos, rossz érzés bizserget, zsigereimet kaparja, azt sugallja, hogy valami baj van, és jobb, ha nem mozdulok, ha ott maradok, ahol vagyok.

Castle az ágyak közötti térben áll, köztem és Adam között. A falat bámulja, kezét összekulcsolja a háta mögött. Halkan szólal meg:

- Nagy, nagy csalódást okozott nekem a viselkedése, Ms. Ferrars.

Égető, szörnyű szégyen kúszik fel a nyakamon, erővel hajítja le fejemet újra.

- Nagyon sajnálom - hebegem.

Castle mély levegőt vesz, lassan lélegzi ki.

- Egyenesen meg kell mondanom a véleményemet. Még nem vagyok készen arra, hogy megbeszéljük, ami történt. Még túlságosan dühös vagyok ahhoz, hogy nyugodtan tudjak beszélni erről az üggyről. Amit tett... nagyon gyerekes volt. önző. *Meggondolatlan!* A kár, amit okozott... hosszú évek munkája, amit annak a helyiségnek a tervezésével és építésével töltöttünk... El sem tudom mondani...

Visszafogja magát, súlypontot vált.

- Arról majd... arról majd máskor beszélünk - jelenti ki határozott hangon. - Talán négy szemközt. De ma azért vagyok itt, mert Mr. Kent megkért, hogy jelen legyek.

Felnézek. Castle-re. Adamre.

Adam úgy néz ki, mint aki legszívesebben elfutna.

Nem tudok tovább várni.

- Megtudott róla valamit - mondom, és ez nem kérdés, hanem tény. Annyira nyilvánvaló. Más ok nem lehet, amiért Adam idehozta Castle-t, hogy beszéljen velem.

Valami szörnyűség már megtörtént. Valami szörnyűség fog történni.

Érzem.

Adam most engem néz. Bámul. A szeme nem rebben, keze ökölben, a combjához szorul. Ideges, fél. Nem tudom, mit csináljak, csak viszontbámulom. Nem tudom, hogyan nyújtsak neki vigaszt.

Abban a pillanatban mosolyogni is képtelen vagyok. Úgy érzem, mintha valaki más történetében estem volna csapdába. Valaki más nyomorultul-éltek-míg-meg-nem-haltak történetében.

Castle bólint, egyszer, lassan.

- Azt mondja?

- Igen. Igen, Mr. Kent nagyon érdekes tehetségét fedeztük fel.

- A falhoz sétál, nekidől, így jobban látom Adamet. - Úgy hiszszük, most már értjük, miért érintheti meg önt, Ms. Ferrars.

Adam elfordul, jobb öklét a szájába tömi. Úgy néz ki, mintha remegne a keze, de ő legalább jobban van, mint én. Mert az én zsigereim mintha lángra kaptak volna, arcom izzik, a pánik a torkomra lép, fojtogat. A rossz hírt, ha kimondták, nem lehet meg nem történtté tenni.

- Mi az?

A padlót nézem, csak a padlót, a kőlapokat számolom, a hangokat, a repedéseket, a semmit.

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

1

2, 3, 4

- Mr. Kent... blokkolni tud bizonyos dolgokat - mondja nekem.

5, 6, 7, 8 milliószor pislogok, zavartan. Minden szám a padlóra reccsen, összeadódik, kivonódik, szorzódik, osztódik.

- Tessék?

Ez talán nem az a hír. Ez nem hangzik olyan rosszul.

- Ami azt illeti, a felfedezés egészen váratlan volt – magyarázza Castle. – A tesztjeinkkel, kísérleteinkkel nem sokra mentünk, de egyik nap éppen edzést tartottam, és Mr. Kent fel akarta hívni a figyelmemet valamire. Megérintette a vállamat.

Várok.

- És... hirtelen – folytatja Castle, mélyet sóhajtva –, nem voltam képes teljesíteni a feladatomat. Olyan volt... olyan volt, mintha elvágta volna egy drótot a testemben. Rögtön éreztem. A figyelmemet akarta felhívni, és önkéntelenül megszakította addigi tevékenységemet. Még soha nem tapasztaltam ilyesmit. – A fejét ingatja. – Azon dolgoztunk együtt, hogy megtudjuk, képes-e akaratlagosan befolyásolni a képességét – teszi hozzá Castle izgatottan. – Tudni akarjuk, hogy képes-e *kivetíteni* az akaratát. Tudja, Mr. Kentnek nem szükséges bőrfelületet érinteni ahhoz, hogy hasson. Zakó volt rajtam, amikor megérintett. Ez azt jelenti, hogy máris kivetés, ha csak kis távolságra is, de távolba is képes hatni. Hiszem, hogy némi munkával nagyobb felületre lesz képes kiterjeszteni a képességét.

Fogalmam sincs, mit jelent ez.

Próbálok Adam szemébe nézni, azt akarom, hogy ezeket ő mondja el nekem, de nem néz fel. Nem beszél, és nem értem, miért. Ez egyáltalán nem tűnik rossz hírnek. Ami azt illeti, egészen jó hírnek tűnik, amiben nyilván van valami csavar. Castle-hez fordulok.

- Tehát Adam képes arra, hogy valaki másnak az erejét, a *tehetségét*, akármi is legyen, egyszerűen blokkolja? Ki tudja kapcsolni?

- Igen. Úgy tűnik.

- Kipróbálták ezt másokon is?

Castle sértődöttnek tűnik.

- Természetesen. Omega Pont minden különleges képességű lakóján kipróbáltuk.

De valami nem stimmel.

- És amikor megérkezett? - kérdem. - És sebesült volt? És a lányok meg tudták gyógyítani? Az ő képességüket miért nem blokkolta?

- Ó! - Castle bólint. Köhécsel. - Igen. Nagyon jó meglátás, Ms. Ferrars. - Fel-alá járkál a szobában.- Ez az a pont... ahol a magyarázat kissé bonyolódik. Számos kísérlet után rájöttünk, hogy ez a képesség egyfajta... *védekező* mechanizmus. Amit még nem tud kontrollálni. Egész életében automatikusan működött, bár csak arra, hogy más természetfölötti képességeket hárítson. Ha Mr. Kent veszélynek volt kitéve, ha olyan helyzetbe került, ahol a teste nagy éberségi állapotba került, ha fenyegetve érezte magát vagy sérülés fenyegette, képessége automatikusan bekapcsolt.

Elhallgat. Rám néz. Nagyon néz.

- Például amikor először találkoztak, Mr. Kent katonaként dolgozott, őrségben volt, mindig tudatában volt a környezetében lévő kockázati tényezőknek. Folytonos *elektrikum* állapotban volt, ezt a szakkifejezést használjuk arra, amikor az energiánk „be van kapcsolva”, mondhatni, mert ő folyamatosan a veszély állapotában volt - mondja Castle, és kezét zakója zsebébe mélyesztí. - További kísérletekkel kimutattuk, hogy az *elektrikum* állapotában testhőmérséklete néhány fokkal magasabb, mint alapállapotban. A megemelkedett testhőmérséklet jelzi, hogy ennek az állapotnak a fenntartására több energiát használ fel. Röviden és tömören: ez a szüntelen erőfeszítés kimerítette. Gyengült a védelmi képessége, az immunrendszere, az önkontrollja.

Megemelkedett a testhőmérséklete.

Ezért volt Adam bőre mindig olyan forró, amikor együtt voltunk. Ezért volt mindig olyan feszült, amikor velem volt. A képessége bekapcsolt, hogy semlegesítse az enyémet. Az energiája ezért *semlegesíteni* akarta az enyémet.

Ez kimerítette. Gyengítette a védekezését.

Ó, istenem!

- A Mr. Kenttel folytatott testi kapcsolatához - mondja Castle - semmi közöm. Ám éppen képességeik különleges természetéből adódóan pusztán tudományos szempontból nagyon érdekesnek találtam. De tudnia kell, Ms. Ferrars, bár ezek az új felfedezések kétségkívül csodálattal töltenek el, egyáltalán nem találom kedvezőnek. Korábban egyértelműen tudomásomra hozta, hogy nem tartja nagyra jellememet, de biztosíthatom, sosem találtam volna élvezetet az ön szenvedésében.

Az én szenvedésemben.

Az én szenvedésem elég későn kapcsolódott be ebbe a beszélgetésbe, elég érzéketlen és meggondolatlan jószág.

- Kérem - súgom. - Kérem, mondja el nekem, mi a probléma. Mert van valami probléma, ugye? Valami baj van. - Adamre nézek, de ő még mindig másfelé mered, a falat nézi, mindenhová rebben tekintete, csak a szemembe nem, és érzem, hogy önkéntelenül felállok, próbálom magamra vonni figyelmét. - Adam? Te tudod? Tudod, mi az? Te tudod, miről beszél? *Kérlek...*

- Ms. Ferrars - szól Castle hirtelen. - Nyomatékosan kérem, üljön le! Tudom, hogy ez nehéz lehet önnek, de meg kell engednie, hogy ezt befejezzem. Megkértem Mr. Kentet, hogy ne beszéljen, amíg mindent meg nem magyaráztam. Valakinek közölnie kell ezt az információt, mégpedig tiszta, ésszerű hangon, és attól tartok, ő nincs ebben a helyzetben.

Az ágyra rogyok.

Castle felsóhajt.

- Az imént kitűnően rámutatott a lényegre... amikor azt kérdezte, miért volt képes Mr. Kent együttműködni a gyógyító ikrekkel, amikor ide érkezett. Az más helyzet volt - közli Castle. - Gyenge volt, tudta, hogy segítségre van szüksége. A teste nem volt képes, és ami fontosabb: nem is akarta elutasítani ezt az egészségügyi ellátást. Sérülékeny volt, ezért ha akart volna, sem tudott volna védekezni. Utolsó energiájával ért ide. Biztonságban

érezte magát és segítséget kért, a teste nem volt közvetlen veszélyben, ezért nem félt, nem kapcsolt védekező stratégiára.

Castle felnéz. Egyenesen a szemembe.

– Mr. Kentnek már hasonló problémája kezdett kialakulni önnel.

– Hogy mi...?!

Alig kapok levegőt.

– Attól tartok, még nem tudja, hogyan kell irányítani a képességét. Reméljük, hogy ezen gyakorlással változtatni tudunk, de nagyon sok időbe telik... nagyon sok energia és figyelem kell...

– Hogy érti azt, hogy – hallom a saját hangomat, pánik feszül szavaimban. – Hogy érti azt, hogy „már hasonló problémája kezdett kialakulni” velem?

Castle röviden sóhajt.

– Úgy tűnik... úgy tűnik akkor a leggyengébb, amikor az ön társaságában van. Minél több időt tölt önnel, annál kevésbé érzi fenyegetettnek magát. És minél... közelebbi, minél bizalmasabb viszonyba kerülnek – mondja, kissé feszengve –, annál kevésbé tudja irányítani a testét. – Csend. – Mr. Kent túl nyílt, túl sebezhető az ön társaságában. És az eddigi esetek alapján azt a következtetést vonhatjuk le, hogy amikor a védekezése csökkent vagy kikapcsolt, ő is érezte az ön érintésével járó nagyon egyedi fájdalmat.

Hát erről van szó.

Fejem a padlón, széthasadva, agyam szétömlik, és nem, nem, nem, nem vagyok képes itt ülni döbbsen, némán, bénán, enyhe szédüléssel.

Rettenet.

Adam *nem* immúnis rám.

Adamnek *energiát* kell felhasználnia ahhoz, hogy védekezzen ellenem, és kimerül tőlem. Megbetegítem és elgyengítem a testét, és ha újra csökken a védekezése, ha még egyszer elengedi magát... Ha elfeledkezik magáról. Ha hibázik, vagy nem figyel,

Tahareh Mafi

NE KERESS

vagy túlságosan tudatosul benne, a *tehetségét* használja arra, hogy blokkolja lehetséges hatásomat...

Akkor baja eshet.

Meghalhat miattam.

TIZENNÉGY

Castle csak bámul.

Várja, hogyan reagálok.

Még nem tértem magamhoz a döbbenettől, még nem voltam képes lenyelni a keserűséget, hogy egy rendes mondatot összehozzak.

– Ms. Ferrars – szól Castle, ezúttal gyors, hadaró tempóban –, azon dolgozunk Mr. Kenttel, hogy segítsünk neki, hogy irányítani tudja a képességét. Gyakorolni fog, ahogy ön is, és meg fogja tanulni, hogyan működtesse lényének ezt a különleges elemét. Ez időigényes. Időbe telik, míg egészen biztosak lehetünk abban, hogy biztonságban van önnel, de biztosíthatom, hogy minden rendben lesz...

– Nem. – Felállok. Nem, nem, nem, nem, nem. Oldalra lépek. – NEM.

A lábamat bámulom, a kezemet meg a falakat, legszívesebben sikítanék. Futnék. Térdre rognék. Legszívesebben elátkoznám a világot, amely elátkozott engem, és elveszi az egyetlen jót, amit valaha éreztem, és az ajtó felé botorkálok, kiutat keresek, menekülést ebből a rémálomból, ami az életem és...

– Juliette... kérlek...

Adam hangjára megdobban a szívem. Kényszerítem magam, hogy visszaforduljak. Hogy szembenézzek vele.

Am abban a pillanatban, hogy a szemembe néz, ajka összezárul. A karját nyújtja felém, nyolc lépés távolságból próbál megál-

lítani, és legszívesebben egyszerre zokognék és nevetnék ezen az egész borzalmas nevetséges helyzeten.

Nem fog megérinteni.

Nem hagyom, hogy megérintsen.

Soha többé.

– Ms. Ferrars – szól Castle nyugodt hangon. – Biztos vagyok abban, hogy ezt most nehéz feldolgoznia, de mint az imént is mondtam, ez nem végleges állapot. Megfelelő gyakorlással...

– Amikor megérintesz... az neked erőfeszítést jelent? – kérdem Adamet megtört hangon. – Kimerít? Kifáraszt, hogy folyamatosan ellent kell állnod nekem és annak, ami vagyok?

Adam válaszolni próbál. Mondani akar valamit, de aztán inkább nem mond semmit, és kimondatlan szavai sokkal jobban fájnak.

Hirtelen Castle felé fordulok.

– Ezt maga mondta, ugye? – A hangom még jobban remeg, sírással küszködök. – Maga mondta, hogy Adam arra használja az energiáját, hogy az én erőmet semlegesítse, és ha akár egyszer is elfeledkezik magáról, ha egyszer is... el... elragadja az izgalom vagy túl... túl sebezhető lesz... akkor akaratlanul is árthatok neki... hogy *máris* ár... ártottam neki...

– Ms. Ferrars, kérem...

– Válaszoljon a kérdésre!

– Nos, igen. Egyelőre legalábbis így tudjuk...

– Ó, istenem... ezt nem... én nem...

Megint az ajtó felé lépek, de a lábam még túl gyenge, szédülök, látásom homályos, a világból minden szín kimosódik... aztán érzem, hogy ismerős kar öleli át a derekamat és von visszafelé.

– Juliette – mondja sürgetően –, kérlek... ezt meg kell beszélnünk...

– Eressz el! – Hangom alig hallgató. – Adam, kérlek... én nem...

- Castle! - vág a szavamba Adam. - Megtenné, hogy egy kicsit kettesben hagy minket?

- Ó! Ó, hát persze - mondja egy ütemmel megkésve. - Persze, igen, természetesen. - Az ajtóhoz megy. Tétovázik. - Igen. Nyilván. Magától értetődik. Tudja, hol talál meg. Várom.

Azzal bólint mindkettőnk felé, feszült mosollyal rám néz, és kimegy. Az ajtó becsukódik mögötte.

Csend zúdul a köztünk lévő térbe.

- Adam, kérlek... - sikerül végre kimondanom, és utálok magam, amiért kimondtam. - Engedj el!

- Nem.

Tarkómon érzem leheletét, nagyon erős érzelmeket vált ki belőlem, hogy ilyen közel van hozzám. Maga a kín, hogy újra kell építenem a falakat, amelyeket olyan gondatlanul, oly meggondolatlanul leromboltam magam körül abban a pillanatban, hogy Adam belépett az életembe.

- Beszéljük ezt meg - mondja. - Ne menj sehová. Kérlek. Csak beszéljük meg.

Földbe gyökerezik a lábam.

- Kérlek - mondja újra, ezúttal lágyabb hangon.

Visszamegyek az ágyakhoz. Adam a szoba egyik oldalán ül, én a másikon.

Csak néz. A szeme túl fáradt, tekintete túl feszült. Úgy néz ki, mint aki hetek óta nem evett rendesen, nem aludt eleget. Tétovázik, megnyalja az ajkát, aztán szorosan összezárja, csak utána szólal meg:

- Bocsáss meg, hogy nem mondtam el neked. Sajnálom. Nem akartalak felzaklatni.

Legszívesebben csak nevetnék, míg feloldódom a könnyekben.

- Megértem, miért nem mondtad el - súgom. - Teljesen érthető. El akartad kerülni *ezt* az egészet - mutatok ernyedten körbe a szobában.

- Nem haragszol?

Tekintete olyan szörnyen reménykedő. Mintha oda akarna jönni hozzám, és ki kell nyújtanom a kezem a tenyeremet kifizítve, hogy visszatartsam.

Majdnem belehalok, de mosolygok.

- Hogyan lehetnék dühös rád? Azért hagytad, hogy kínozzanak odalent, hogy rájöjj, mi történik veled. Most is kínozod magadat, amikor megpróbálsz megoldást találni erre az egészre.

Megkönnyebbültnek tűnik.

Megkönnyebbültnek és zavartnak, de ugyanakkor boldognak is.

- Valami nincs rendben - mondja. - Mert te sírsz. Miért sírsz, ha nem vagy dühös?

Ekkor már igazán nevetek. Hangosan. Nevetek és csuklok, és legszívesebben meghalnék.

- Azért, mert idióta vagyok, amiért azt hittem, hogy más lehet. Azért, mert azt hittem, szerencsés csillagzat alatt találkoztunk. Azért, mert azt hittem, az életem jobb lehet, mint volt, és én is jobb lehetek, mint voltam. - Folytatni akarom, de kezemet a szám elé kapom, mintha magam sem tudnám elhinni, amit mondani akarok. Nagy nehezen erőt veszek magamon, elmozdul a gombóc a torkomból. Kezem ernyedten lehangul. - Adam... - Hangom rekedtes, fájó. - Ez nem fog menni.

- Mi? - Ledermed, szeme tágra nyílik, mellkasa túl gyorsan emelkedik, süllyed. - Miről beszélsz?

- Arról, hogy nem érinthetsz meg. Nem érinthetsz meg, és én már így is fájdalmat okoztam neked...

- Nem... Juliette... - Adam feláll, hozzám lép, előttem térdel és kezemért nyúl, de vissza kell rántanom, mert a kesztyűm tönkrement, teljesen használhatatlan, amióta a laborban jártam, és ujjaim kilátszanak belőle.

Veszélyes.

Adam a kezemet nézi, azaz csak a karomat, mert a kezemet a hátam mögé rántottam. Mintha arcul csaptam volna.

- Mit csinálsz? - kérdi, de nem néz rám. Még mindig a kezemet nézné. Alig lélegzik.

- Képtelen vagyok ezt tenni veled. - A fejemet ingatom, túl hevesen. - Nem akarom, hogy én legyek az oka... nem akarom, hogy megsérülj vagy legyengülj, és nem akarom, hogy örökké azon aggódj, hogy akaratlanul *megölhetlek*...

- Nem, Juliette, hallgass rám. - Kétségbeesés van a hangjában, felnéz, az arcomat fürkészi. - Én is aggódtam, oké? Nagyon aggódtam. Azt hittem... azt hittem, talán... nem tudom, azt hittem, rossz lesz, vagy nem tudunk megoldást találni rá, de beszéltem Castle-lel. Beszéltem vele, és elmagyaráztam neki mindent, és azt mondta, csak meg kell tanulnom szabályozni. Meg fogom tanulni, hogyan kapcsoljam be-ki...

- Kivéve, amikor velem vagy? Kivéve, amikor együtt vagyunk...?

- Nem... Tessék? Nem. *Különösen akkor*, amikor együtt vagyunk!

- Az, hogy megérintesz... az, hogy velem vagy, testi tüneteket okoz nálad! Hiszen felmegy a lázad, Adam, amikor velem vagy! Felfogod ezt? Hiszen beteg leszel attól, hogy igyekszel az én hatásomat semlegesíteni...

- Te nem is figyelsz rám... kérlek... Meg fogom tanulni, hogyan szabályozzam...

- Mikor? - kérdem, és szinte érzem, hogy a csontjaim egymásután repednek meg.

- Tessék? Ezt hogy érted? Megtanulom... *Most* is tanulom...

- És hogy megy? Könnyű?

Ajka összezárul, nem szól, de a szemembe néz, valami érzellemmel küzd, igyekszik összeszedni magát.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdi nagy nehezen. - Azt... - zihál - azt, hogy... úgy érted, nem akarsz, hogy sikerüljön?

- Adam...

- *Hogy értetted ezt, Juliette?* - Már talpon van, remegő keze a hajában. - Nem akarsz... nem akarsz velem lenni?

Ekkor már én is felálltam, pislogok, hogy ne törjenek ki az égett könnyek szememen. Legszívesebben odaszaladnék hozzá, de mozdulni is képtelen vagyok.

Nyílt, őszinte tekintettel néz rám, de arca merev, izmai feszültek, reszket a kilégzés-belégzés erőfeszítésétől.

- Akkor mi történik most? Mert valami történik, és úgy érzem, ez a valami egyáltalán nem jó - szól elakadó hangon. - Furcsa érzésem van, Juliette, és ez az érzés az ellentéte mindannak, ami jó, és nem akarok mást, csak megölelni...

- Nem akarok fájdalmat okozni neked...

- Nem okozol fájdalmat nekem - mondja, azzal elém áll, és könnyörgőn rám néz. - Esküszöm. Esküszöm, hogy nem lesz semmi baj. Minden jó lesz. És már jobban vagyok. Sokat gyakoroltam, és már erősebb vagyok...

- Ez túl veszélyes, Adam, kérlek! - hátrálok hevesen törölgetve a könnyemet. - Mindkettőnknek jobb így. Jobb, ha távol tartod magadat tőlem...

- De én nem ezt akarom... Meg sem kérdezted tőlem, hogy én mit akarok... - mondja, és hiába hátrálok, követi mozgásomat. - Veled akarok lenni, és egyáltalán nem érdekel, ha nehéz. Nem érdekel, ha még egy kicsit dolgoznom kell rajta, mert így működik egy kapcsolat, Juliette. Dolgozni kell rajta. Minden egyes napon dolgozni kell rajta. És igen, ez fáj, nagyon fáj, és félelmetesen nehéz lesz, de nem érdekel. Így is akarom. Így is akarlak.

Csapdába estem.

Elöttem ő, mögöttem a fal, és nincs hová mozdulnom. Nem akarom, hogy ebben a csatában küzdenem kelljen, akkor sem, ha egy belső hang azt üvölti, hogy ne legyek ennyire önző, ne engedjem, hogy velem legyen, akkor sem, ha velem akar lenni, és ezzel rosszat tesz magának. De rám néz, úgy néz rám, mintha

ölném és rádöbbenek, hogy nagyobb fájdalmat okozok neki azáltal, hogy igyekszem távol maradni tőle.

Remegek. Nagyon kívánom, és most jobban tudom, mint bármikor, hogy amit akarok, arra várni kell. És gyűlölöm, hogy ennek így kell lennie. Annyira gyűlölöm, hogy legszívesebben sikítanék.

De próbálkoznunk talán lehet.

– Juliette – szólít Adam rekedtes, érzelemtől feszült hangon. Keze a csuklómon, kicsit remeg, az engedyemre vár. – Kérlek.

Nem tiltakozom.

Nehezebben lélegzik, hozzám hajol, homlokát a vállamra hajtja. Tenyerét a hasamra simítja, lassan csúsztatja lefelé, és alig kapok levegőt.

Földrengés van a csontjaimban, ahogy ujjai a combomon siklanak körbe lassan, haladnak fel a hátamon, át a vállamon, aztán a karomon lefelé. A csuklómnál megáll. Ott végződik a védőruha, onnan csupasz a bőröm.

De mély levegőt vesz.

És megfogja kezemet.

Egy pillanatra megbénulok, az arcát fürkészem, fájdalom vagy veszély jeleit keresem rajta, de amikor egyszerre fújuk ki a levegőt és látom, hogy új reménnyel igyekszik mosolyogni, úgy érzem, talán sikerülhet. Talán tényleg minden rend bejön.

Aztán a tekintete megváltozik.

Nézése mélyebb. Elszánt. Mohó. Úgy néz, mintha szavakat próbálna leolvasni az arcomról, és már érzem teste hevét, karja, combja erejét, mellkasának széles izmait, és időm sincs megállítani, már csókol.

Bal keze a tarkómra csusszan, jobb keze megfeszül a derekam körül, szorosan magához von és semmivé teszi minden ésszerű gondolatomat. Mély. Erős. Bevezetés lényeg egy olyan részéhez, amit még nem ismertem és csak zihálok, hiába kapkodok levegő után.

Forró eső, párás napok, elromlott termosztátok. Élesen sivító teáskannák, üvöltő gőzmozdonyok és legszívesebben letépném magamról a ruhát, hogy érezzem a szelet.

Ebben a csókban rádöbbenek, hogy az oxigén jelentősége erősen el van túlozva.

Tudom, hogy nem lenne szabad ezt tennem. Tudom, hogy valószínűleg ostobaság és felelőtlenség közvetlenül az után, hogy megtudtuk, amit megtudtunk, de nem akartam abbahagyni... csak akkor hagynám abba, ha valaki lelőne.

Ingét rángatom, keresek valamit, amibe belekapaszkodhatnék, mentőövet, fogózót, bármit, ami a valósághoz horgonyozhat, de Adam elhúzódik, zihál és letépi magáról az inget, a padlóra dobja, ölel, és az ágyra rogyunk.

Valahogy én kerülök felülre.

Lehúz magához, csókol, csókolja nyakamat, arcomat és kezeimet, és kezem a testét fedezi fel, végigsiklik izmain, aztán elhúzódik, homloka homlokomhoz szorul, szeme becsukódik, és azt mondja:

- Hogyan lehetséges, hogy ilyen közel vagyunk egymáshoz és gyötör a kín, hogy mégis távol vagy nagyon?

Ekkor eszembe jut: két hete megígértem neki, hogy ha meggyógyul, testének minden apró részletét ajkammal idézem emlékezetembe.

Talán éppen itt az alkalom, hogy ezt az ígéretemet teljesítsem.

Az ajkánál kezdem, aztán az arcán folytatom, az álla alatt, le a nyakán, vállán, ölelő karján. Tenyere, ujjai a testhez álló, bőrként testemre tapadó overallt simítják, és olyan forró, olyan feszült az erőfeszítéstől, hogy meg se moccanjon... de érzem, hogy szíve hevesen ver, nagyon hevesen dobog mellkasában.

Szíve szívem közelében dobog.

Végighúzom ujjaimat a bőrére rajzolt, repülő madár alakján. Ez az egyetlen lehetetlen dolog a világon, amit, remélem, egyszer

majd láthatok. Madár. Fehér madár, fején aranszínű tollak, mintha korona lenne.

Repül.

A tudósok szerint a madarak nem repülnek, de a történelem-könyvekben azt írják, hogy egykor repültek. És egyszer ezt én is látni akarom. Meg akarok érinteni egy madarat. Látni akarom, ahogy repül, ahogy repülnie kell, ahogy az álmaimban is tudott repülni.

Lehajolok, hogy megcsókoljam az Adam mellkasára tetovált madár arany tollkoronáját. Hallom, hogy hirtelen mélyebben vesz levegőt.

– Nagyon szeretem ezt a tetoválást! – mondom felpillantva, a szemébe nézve. – Nem láttam, amióta ide jöttünk. Nem láttalak ing nélkül, amióta itt vagyunk – súgom. – Még mindig póló nélkül alszol?

Adam furcsa mosollyal válaszol, mintha a saját tréfáján nevetne.

Elvonja a kezemet mellkasáról, magához szorít úgy, hogy egymással szembe nézünk. Kihúzza a hajgumit a hajamból, gesztenyebarna fürtjeim szétomlanak, a vállamra, kulcsontomra hullnak és furcsa, mert nem éreztem szellőt, amióta itt vagyunk, de olyan, mintha a szél betelepedett volna a testembe, és a tüdőmön át, a véremben áramolna, belekeveredne leheletembe, és alig kapok levegőt.

– Aludni sem tudok – mondja Adam olyan halkan, hogy nagyon kell figyelnem, ha érteni akarom. – Nem jó nélküled lenni minden éjjel. – Bal keze hajamba tűr, jobbával átölel. – Istenem, mennyire hiányoztál! – súgja halkan fülembe. – Juliette.

A testem izzik.

Mintha sűrű melaszban úsznék, olyan ez a csók. Mintha aranyba lenne mártva, mintha az érzelmek óceánjába merülnék, és annyira elragadna az áramlat, hogy észre sem veszem, fuldoklom, és már semmi nem számítana. A kezem sem, amely mintha

már nem bántana, a helyszín sem, a szoba, ami nem teljesen az enyém, a háború sem, amiben részt kell vennünk, és aggodalmaim sem, hogy ki vagy mi vagyok, és kivé, mivé lehetek.

Csak ez számít.

Ez.

Ez a pillanat. Az ajka. A szorosan hozzám simuló erős teste, még jobban szorító karja, és tudom, hogy még többet akarok belőle. Egészen akarom. Érezni akarom ennek a szerelemnek a szépségét ujjbegyeimmal, tenyeremmel, teljes lényemmel, minden idegszámmal.

Az egészet akarom.

Kezemet a hajába fúrom, magamhoz húzom, közelebb, még közelebb, annyira közel, hogy már rajtam van, és megszakítja a csókot levegőért, de rögtön visszahúzom, a nyakát csókolom, vállát, mellét, végighúzom kezemet a hátán, oldalán, mellkasán, és hihetetlen, milyen erőt érzek csak attól, hogy vele vagyok, hogy megérintem, hogy így ölelem. Teljesen felvillanyoz ez az érzés, olyan sok bennem az adrenalin, olyan eufóriát érzek, hogy szinte felélénkülök... hihetetlen... legyőzhetetlennek érzem magam...

Hirtelen elhúzódom.

Olyan gyorsan, hogy megtántorodok és leesek az ágyról, fejem a kőpadlóra csapódik és inogva állok fel. Adam hangját akarom hallani, de csak ziháló légzését hallom, amit már jól ismerek, és nem tudok rendesen gondolkodni, nem látok, minden elhomályosult előttem és nem akarom elhinni, hogy tényleg ez történik...

- J-Jul - próbál beszélni. - Én... én nem...

Térdre rogyok.

Sikítok.

Úgy, ahogy még soha életemben nem sikítottam.

TIZENÖT

Mindent számolok.

A számokat is számolom, a páratlan számokat, a tíz sokszorosait Számolom az óra kitjeit és katjait, és számolom a sorok közeit a papíron. Számolom szívem szabálytalan dobbanásait, számolom a pulzusom lüktetését, pislogásaimat és azt, hogy hányszor kell próbálkoznom, mire sikerül oxigént szívni tüdőmbe. Így maradok, így számolok, míg az érzés elmúlik. Míg eláll a könnyem és kezem már nem remeg, és szívem nem fáj.

Sosincs elég szám.

Adam az egészségügyi részlegen van.

Az egészségügyi részlegen van és megkértek, hogy ne látogassam. Megkértek, hogy tartsam magam távol tőle, adjak időt neki, hogy meggyógyuljon ~~hagyjam békén, a fenébe~~. Sonya és Sara azt mondja, hogy meg fog gyógyulni, minden rendben lesz. Azt mondták, ne aggódjak, tényleg minden rendben lesz, de mosolyuk nem olyan bizakodó, nem olyan ragyogó, amilyen lenni szokott és kezdek arra gondolni, hogy vajon végre ők is kezdnek-e olyannak látni engem, amilyen valójában vagyok.

Szörnyű, önző, szálnalmas szörnyetegnek.

Megtettem, amit meg akartam tenni, megkaptam, amire vágytam. Tudtam, hogy nem lenne szabad, mégis elvettem. Adam nem tudhatta, soha nem tapasztalhatta, milyen az, amikor igazán szenved a kezemtől. Fogalma sem lehetett, milyen fájdalom, mi-

Ilyen a kegyetlen valóság. Castle szerint csak az erőm energiáját érezhette. Csak kis dózisokat kapott és elég éber volt, eléggé tudott védekezni ahhoz, hogy ne érezze érintésem teljes energiáját.

De én tudatában voltam.

Én tudtam, mire vagyok képes. Tudtam, milyen kockázattal jár, és nem vettem komolyan ezeket a kockázatokat, azok ellenében is megtettem. Hagytam, hogy megfélemlítek magamról, óvatlan voltam, mohó és ostoba, mert azt akartam, ami nem lehet az enyém. Hinni akartam a mesékben és a „boldogan éltek” befejezésekben, és abban, hogy egyáltalán létezhet ilyen boldog vég. Jobb képet akartam mutatni magamról, mint amilyen valójában vagyok, ám csak azt értem el, hogy most már egyértelműen olyan szörnyetegnek látnak, amilyenekkel mindig is vádoltak.

~~A szüleimnek igaza volt, hogy megszabadultak tőlem.~~

Castle nem is beszél velem.

Kenji azonban elvárja, hogy reggel hatkor találkozzunk. Nem tudom, mit tervez tenni holnap, de hirtelen ráébredek, hogy hálás vagyok ezért a figyelemelterelésért. Bárcsak már ott tartanánk! Mostantól magányos életem lesz, olyan, amilyen mindig is volt, és legjobb, ha keresek valamit, amivel kitölthetem az időmet.

Felejtés kell.

Ez a teljes és végtelen magány gyötör, újra és újra lecsap rám. Az, hogy Adam nem lehet velem az életemben, a felismerés, hogy soha többé nem érezhetem teste melegét, gyengéd érintését... nagyon fáj. Ez mindig arra emlékeztet, hogy ki vagyok, mit tettem és hova tartozom.

De elfogadtam új valóságomat és az ebben létezés feltételeit.

Nem lehetek Adammal. Akkor nem leszek vele. Nem kockáztatok, hogy újra fájdalmat okozzak neki, nem kockáztatok, hogy én legyek az, akitől mindig fél, akit nem mer megérinteni, megcsókolni, megölelni. Nem akarom akadályozni, hogy normális életet éljen valaki mással, aki nem jelent rá állandó életvesztést.

Ezért ki kell szakítanom, el kell tüntetnem magam az ő világból. És őt is az enyémből.

Így most ez sokkal nehezebb. Sokkal nehezebb visszazökkenni a jegesen hideg, üres létbe most, hogy megismertem, milyen a hév, a vágy, a gyengédség és a szenvedély, az a rendkívül jó érzés, hogy megérinthetek egy másik embert.

Megalázó.

Megalázó a csalódás, azt hittem, felvehetem a szerepet, hogy olyan vagyok, mint bárki más, és barátom van, mint egy teljesen normális lánynak, hogy én is átélhetem azt, amiről gyerekkoromban oly sok könyvben olvastam.

Én.

Juliette, aki álmodott.

A gondolattól is elborzadok. Mennyire zavarba hoz, hogy azt hittem, változtathatok azon, ahogy az emberek hozzám viszonyulnak. Milyen megalázó, hogy azt hittem, belenézek a tükörbe és kedvelhetem a rám visszanéző sápadt arcot.

Milyen szomorú!

Mindig is volt merszem a hercegnővel azonosulni, aki világgá megy és megtalálja tündér keresztanyját, aki gyönyörű lánnyá változtatja, és csodálatos jövő vár rá. Valami reményfélébe kapaszkodtam, a talánok, lehetségesek, meglehetek láncolatába. De a szüleimre kellett volna hallgatnom, akik azt mondták, hogy az olyanoknak, mint én, álmodni is tilos. ~~Az olyanokat, mint én, legjobban lenne eltüntetni a föld színéről, mondta az anyám.~~

Kezdem azt hinni, hogy igazuk volt. Kezdek elgondolkodni azon, nem lenne-e jobb mindenkinek, ha elásnám magam a föld alá, aztán eszembe jut, hogy gyakorlatilag már most is ez a helyzet. Még ásó sem kell.

Furcsa.

Furcsa, milyen üresnek érzem magam.

Mintha üreges lenne, visszhangozna a testem. Mintha csokinyúl lennék, amit húsvét előtt lehetett kapni, a nagy semmit körülvevő édes héj. Ez vagyok én.

A semmi világát zárom magamba.

Itt mindenki gyűlöl. Most már szétszakadtak azok a vékony kötelékek is, amelyeket eddig sikerült kialakítanom. Kenjinek elege van belőlem. Castle undorodik tőlem, csalódott bennem, sőt dühös rám. Amióta ide jöttem, csak a baj van velem, és az egyetlen ember, aki a jót igyekezett látni bennem, kis híján az életével fizetett ezért.

Az egyetlen ember, aki meg mert érinteni engem.

Illetve egy a kettő közül.

Rádöbbenek, hogy túl sokat gondolok Warnerre.

Emlékszem a tekintetére, furcsa, negédes kedvességére és kegyetlen, számító modorára. Emlékszem, hogyan nézett rám, amikor először kiugrottam az ablakon, amikor el akartam szökni, és emlékszem, milyen rémület feszült az arcán, amikor a saját puskája csövét a szívéhez szorítottam, és csodálkozom, miért foglalkozom annyit ezzel az emberrel, aki egyáltalán nem hasonlít rám ~~mégis annyira hasonló.~~

Arra gondolok, vajon kénytelen leszek-e újra szembenézni vele hamarosan, és vajon hogyan fogad. Fogalmam sincs, hogy életben akar-e még tartani, különösen azok után, hogy meg akartam ölni, és fogalmam sincs, mi visz rá egy tizenkilenc éves ~~férfit,~~ ~~fiút~~ embert, hogy ilyen nyomorúságos, gyilkos életet folytasson, és rádöbbenek, hogy hazudok magamnak. Mert tudom. Mert talán én vagyok az egyetlen ember, aki megérti őt.

Amit tudok:

Sebzett lelkű ember, akinek gyerekkorában hozzám hasonlóan nem adatott meg a barátság meghittsége, sem a békés együttélés.

Tudom, hogy az apja a Regeneráció vezetője és nem ítéli el, sőt dicsőíti a fia által elkövetett gyilkosságokat, és tudom, hogy

Warnernek fogalma sincs arról, hogy milyen érzés normális életet élni.

Égész életét harccal töltötte, úgy igyekezett megfelelni apja elvárásainak, hogy megszerezzék a világ fölötti uralmat, egyszer sem kérdőjelezte meg ezt a szándékot, nem gondolkodott el a következményeken, annyi időre sem torpant meg, hogy felfogja az emberi élet értékét. Hatalma van, ereje, pozíciója a társadalomban, amely lehetővé teszi számára, hogy nagyon sok kárt okozzon, és ezt a tisztségét büszkén viseli. Megbánás, büntudat nélkül öl, és azt akarja, hogy csatlakozzam hozzá. Elfogad olyan-nak, amilyen vagyok, és elvárja, hogy használjam ki a tehetségemet.

Félelmetes, szörnyeteg lány, érintése halálos. Szomorú, szánalmas lány, aki semmi mást nem tud adni a világnak. Nem jó semmi másra, csak fegyvernek, kízóeszköznek, és arra, hogy vele hatalmat szerezzenek. Ezt akarja tőlem.

És az utóbbi időben nem vagyok biztos abban, hogy téved. Az utóbbi időben semmiben sem vagyok biztos. Az utóbbi időben nem tudok semmit semmiről, amiben korábban hittem, legkevésbé azt, hogy ki vagyok. Warner suttogása merül fel emlékeimből, hogy több lehetek, erősebb lehetek, minden lehetek, sokkal több, mint egy riadt, zavart lány.

Azt mondta, hatalmam lehet.

Mégis této vázom.

Mégsem érzem vonzónak az életet, amit felajánlott. Nem látok benne jövőt. Nem lelek benne élvezetet. Mégis... mégis... mondom magamnak... mindazok ellenére azt biztosan tudom, hogy nem *akarok* embereknek fájdalmat okozni. Arra egyáltalán nem vágyom. És ha mindig is gyűlölni fog engem a világ, akkor sem akarok ártani egy ártatlan embernek. Ha meghalok, ha megölnék, ha álmomban meggyilkolnak, legalább némi méltóság marad bennem. Némi humánus, ami még egészen az enyém, ami

felett még én rendelkezhetek. És nem hagyom, hogy ezt a szabadságot, ezt a jogot bárki elvegye tőlem.

Nem szabad szem előtt tévesztetni, hogy Warner és én két külön világ vagyunk.

Szinonimák, de nem azonosak.

A szinonimák úgy ismerik egymást, mint a régi kollégák, mint barátok, akiknek közös képük van a világról. Történeteket mesélnek egymásnak, felidéznek, honnan jöttek és elfelejtik, hogy bár hasonlóak, mégis teljesen mások, és bár bizonyos tulajdonságaik közősek, nem tölthetik be a másik szerepét. Mert a csendes éj sem ugyanaz, mint a nyugalmas éjszaka, a határozott férfi nem ugyanaz, mint az állhatatos férfi, és az élénk fény sem ugyanaz, mint a ragyogó, mert ahogy a mondatba épülnek, az mindent megváltoztat.

Nem azonosak.

Egész életemben azért harcoltam, hogy jobb legyek. Azért harcoltam, hogy erősebb legyek. Mert Warnerrel ellentétben nem akarom, hogy rettegjenek tőlem a Földön. Nem akarok embereket bántani.

Nem akarom arra használni az erőmet, hogy ártsak.

De aztán a kezemre nézek, és eszembe jut, pontosan mire is vagyok képes. Eszembe jut, mit tettem, és nagyon is tudom, hogy mit tehetek. Mert nagyon nehéz az ellen harcolni, amit az ember nem tud szabályozni, és pillanatnyilag a saját képzeletemet sem tudom szabályozni, ahogy a hajamnál fogva megragad és kivoncsol a sötétbe.

TIZENHAT

A magány nagyon erős valami.

Becserkészi az embert, észrevétlenül, csendben, mozdulatlanul ül mellettünk a sötétben, hajunkat simogatja, míg alszunk. Csontjaink köré simul, olyan erősen szorít, hogy alig kapunk levegőt, szinte alig halljuk pulzusunk lüktetését, ahogy bőrünkön felfelé kúszik, és ajkát tarkónk puha hajpíhéihez érinti. Hazugságokat hagy szívünkben, éjjel mellettünk hever, minden sarokból kiszívja a fényt. Állandótárs, csak azért fogja meg a kezünket, hogy visszarántson, ha fel akarunk állni.

Reggel felébredsz, és arra gondolsz, vajon kicsoda is vagy. Nem tudsz aludni éjszaka, egész testedben remegsz, bőröd vacog. Kétkedsz, kétkedsz, kétkedsz, kétkedsz, kétkedsz, vajon, vagy mégsem, megtegyem, miért ne tenném.

És amikor már készen állsz elengedni, amikor készen állsz, hogy kitörj, hogy vadonatúj legyél, a magány, régi barát, melletted áll a tükörben, a szemedbe néz, provokál, hogy élj nélküle, ha tudsz. Képtelen vagy szavakat találni, hogy felvedd a harcot magaddal, hogy szembeszállj a rád üvöltött szavakkal, hogy nem vagy elég, soha,soha, soha nem lehetsz elég.

A magány keserű, álnok társ.

Néha egyszerűen nem enged el.

– Hellóóó!

Összerezzenek, pislogok, ujjak villannak az arcom előtt, az Omega Pont ismerős falait látom újra, a látvány kizökkent az álmodozásból. Sikerül sarkon fordulnom.

Kenji bámul rám.

- Mi az? - nézek rá döbbenően, riadtan, idegesen, kesztyűtlen-ujjaimat többször ökölbe szorítom. Bárcsak valami meleg anyagba burkolhatnám ujjaimat. Overallomnak nincs zsebe, a kesztyűmet pedig a laborban tönkretettem. Nem kaptam újat.

- Korán jöttél - mondja Kenji a fejét oldalra billentve. Meglepett, kíváncsi tekintettel néz.

Vállat vonok, igyekszem elrejtetni arcomat, nem akarom beismerni, hogy alig aludtam az éjjel. Hajnali három óta ébren vagyok, négykor már felöltözve, menetkészen álltam. Bármit megadtam volna egy jó kifogásért, amivel elfoglalhatom magam, és aminek semmi köze saját gondolataimhoz.

- Izgatott vagyok - hazudom. - Mit csinálunk ma?

A fejét ingatja, a vállam fölött mögém néz, egy pontra, és hunyorog.

- Ööö... - köhécsel. - Jól vagy?

- Igen. Persze.

- Hú...

- Mi az?

- Semmi, semmi... Csak tudod... - tétova mozdulatot tesz az arcom felé. - Nem nézel ki jól, hercegnő. Nagyjából úgy nézel ki, mint azon az első napon... amikor a bázison Warnerrel megjelentél. Rettentő félelem, sápadt hullaarc, és ne vedd sértésnek, de úgy nézel ki, mint akinek elkelne egy alapos zuhanyozás.

Mosolygok, és úgy teszek, mintha nem érezném, hogy arcom rázkódik az erőfeszítéstől. Igyekszem ellazítani a vállamat, próbálok normálisan kinézni, nyugodtnak, összeszedettnek tűnni. Aztán megszólalok.

- Jól vagyok... Tényleg. - Lefelé nézek. - Csak... csak egy kicsit hideg van itt Ennyi. Nem szoktam hozzá, hogy ne legyen rajtam kesztyű.

Kenji bólint, de még mindig nem néz rám.

- Rendben. Nos... Tudod, teljesen helyre fog jönni.

- Tessék? – kérdem sűgva. Elég rosszul suttogok.

- Kent – feleli, és felém fordul. – A barátod. *Adam*. Rendbe fog jönni.

Egy szó, egy egyszerű, ostoba emlékeztető, és máris felriadnak az alvó pillangók gyomromban, aztán a következő pillanatban azt magyarázom magamnak, hogy Adam már nem a barátom. Már nem járunk. Már semmi kapcsolatom nincs vele. Nem lehet.

Aztán a pillangók holtan zuhannak le.

~~Ez...~~

~~Ezt nem tehetem.~~

- Nos – mondom hangosan, túl vidáman. – Nem kéne indulni? Indulnunk kell, ugye?

Kenji furcsa pillantást vet rám, de nem kommentál.

- Igen. Persze. Kövess.

TIZENHÉT

Kenji egy olyan ajtóhoz vezet, amelyet még sosem láttam. Olyan helyiségbe nyílik, ahol még sosem jártam.

Hangokat hallok odabentről.

Kenji kétszer kopog, aztán lenyomja a kilincset, és hirtelen megcsap a hangzavar. Belépünk. Rengeteg ember van odabent, arcok, akiket csak távolról láttam addig, egymásra mosolyognak és nevetgélnek, az ilyesmiből én mindig kimaradtam. Íróasztalok vannak a nagy teremben és székek... osztályteremre hasonlít. A falon egy monitor mellett fehér írótabla. Castle is ott van. Az egyik sarokban áll, annyira belemerül egy mappába, hogy csak akkor vesz észre minket, amikor Kenji üdvözlésül odakiált neki.

Castle arca teljesen felvidul.

Észrevettem már ezt. A köztük levő kapcsolatot, és egyre nyilvánvalóbb számomra, hogy Castle különlegesen kedveli Kenjit. Mintha büszke lenne rá, mintha szeretettel lenne iránta, ahogy a szülők viselkednek a gyerekükkel. Elgondolkodom, vajon milyen kapcsolat van közöttük. Hol kezdődött, hogyan kezdődött. Milyen történés lehetett az, ami így összehozta őket. Elgondolkodom, milyen keveset tudok az Omega Pont lakóiról.

Körülnézek, lelkes arcokat látok, férfiak és nők, fiatalok, középkorúak, különböző etnikai csoportokhoz tartoznak, különböző testalkatúak. Úgy beszélnek, gesztikulálnak egymással, mint ha egy nagy család tagjai lennének, és mintha furcsa fájdalom fúrna lyukat az oldalamba... hirtelen leeresztek.

Mintha arcom üveghez nyomódna, és messziről nézném a jelenetet, mintha azt kívánnám, hogy részese lehessen valaminek, amibe tudom, hogy soha nem tartozhatok bele. Néha elfelejtem, hogy vannak még emberek, akiknek a helyzet ellenére minden nap sikerül mosolyogniuk.

Ők még nem veszítették el a reményt.

Hirtelen elbizonytalanodok, zavarban vagyok, sőt szégyellem magam. A nappali világosságban sötétnek és szomorúnak érzem gondolataimat, és szeretném elhitetni magamról, hogy még optimista vagyok, hinni akarom, hogy valamiképpen még élhetek. Talán van még esélyem valahol.

Valaki füttyül.

– Rendben, mindenki! – kiált Kenji kezéből tölcser formálva. – Mindenki üljön le. Eligazítást tartunk azoknak, akik még nem kaptak tájékoztatást, de ehhez az kell, hogy egy kicsit nyugalom legyen. – Végignézz a sokaságon. – Rendben. Szóval mindenki üljön le. Ahol jólesik. Lily... neked nem kell... Csak helyezkedjtek el valahogy. öt perc múlva kezdünk. – Felmutatja széttárt tenyerét. – Öt perc.

Leülök az első üres helyre. Lefelé nézek, az íróasztal falapjának mintázatára, körülöttem sorra foglalják el a helyeket. Aztán végre fel merek nézni, jobbra pillantok. Fényes, ősz haj, hófehér bőr, tiszta kék szempár pislog rám.

Brendan. A villanyszerelő srác.

Mosolyog. Két ujjával hullámmozdulatot tesz felém.

Elhúzzom a fejemet.

– Ó... hé – szól valaki. – Te mit keresel itt?

Balra, a hang felé rántom fejemet: homokszőke haj, fekete műanyag keretes szemüveg, horgas orr. Ironikus mosoly, sápadt arc. *Winston.* Emlékszem rá. Ő kérdezett ki, amikor Omega Pontra érkeztem. Azt mondta, afféle pszichológus, de ő tervezte a ruhámat. A kesztyűt is, amit tönkretettem.

Szerintem zseni, de ebben nem vagyok egészen biztos.

A tolla végét rágcsálja, engem bámul. Mutatóujjával feljebb tolja a szemüvegét az orrán. Eszembe jut, hogy kérdezett valamit, és ráveszem magam, hogy rendesen válaszoljak.

- Ami azt illeti, én sem tudom. Kenji hozott ide, de nem mondta meg, hogy miért.

Winston mintha nem lenne meglepve.

- Kenji folyton titokzatoskodik. Az agyamra megy. Nem tudom, miért tartja olyan jó ötletnek, hogy folyton bizonytalanságban tartsa az embereket. Mintha azt hinné, hogy az élete valami mozifilm vagy ilyesmi. Mindig mindent túldramatizál. Pokolian idegesítő.

Fogalmam sincs, mit kéne mondanom erre. ~~Önkéntelenül arra gondolok, hogy Adam egyetértene velem, és önkéntelenül Adamre gondolok és...~~

- Ó, ne is hallgass rá - szól egy angol akcentusú hang. Odanézek. Brendan még mindig rám mosolyog. - Winston ilyen korán, reggel mindig harapós kedvében van.

- Jesszus! *Mennyire* van korán? - kérdi Winston. - Ágyékon rúgnék egy katonát egy csésze kávéért!

- A te hibád, hogy sosem alszol, ember! - vág vissza Brendan. - Azt hiszed, sokáig bírod, ha csak napi három órát alszol? Bolond vagy.

Winston az asztalra dobja megrágott tollát. Fáradtan a hajába túr. Leveszi szemüvegét, az arcát dörzsöli.

- A nyavalyás őrjáratok! Minden éjjel. Valami fennforgás van, és eléggé sűrű a helyzet odakint. Rengeteg katona mászkál. Mi a fenét csinálnak? Egész idő alatt *ébren* kell lennem...

- Miről beszélsz? - csúszik ki a számon. Fülelek, minden érdekel. Még nem volt alkalmam híreket hallani a kinti világról. Castle annyira azzal volt elfoglalva, hogy minden energiámat a gyakorlásra fordítsam, hogy folyton csak azt hallottam tőle: *rohamosan fogy az időnk, és meg kell tanulnom, mielőtt túl késő. Kezdem azt hinni, hogy a helyzet rosszabb, mint gondoltam.*

- Az őrzérek? - kérdi Brendan. Legyint. - Ó, semmi, semmi. Csak... váltásokban dolgozunk. Párokb... és felváltva őrködünk éjszaka - magyarázza. - Töbnyire nincs semmi gond. Csak rutin. Semmi komoly.

- De az utóbbi időben egészen különös volt - vág a szavamba Winston. - Mintha *tényleg* kifejezetten minket keresnének. Mint-ha már nem csak valami eszement elmélet lenne. Tudják, hogy valós fenyegetést jelentünk rájuk, és lehet, hogy van fogalmuk arról, hol lehetünk. - A fejét ingatja. - De az lehetetlen.

- Nem lehetetlen, öregem.

- Hogy a nyavalyába találhatnának meg minket? Olyanok vagyunk, mint az a nyavalyás Bermuda-háromszög.

- Úgy tűnik, mégsem.

- Akárhogy is, ettől az egésztől kezd kirázni a hideg - jegyzi meg Winston. - Csak úgy nyüzsögnek a katonák a környéken, ráadásul túl közel hozzánk. Látjuk őket a kamerákon - mondja nekem, mert észreveszi, hogy döbbsenten nézem. - És az egészben az a leghátborzongatóbb - folytatja közelebb hajolva, halkabban -, hogy Warner mindig velük van. Minden éjjel. Járkál és parancsokat ad, de nem hallom a hangját. A karja még mindig sérült. Fel van kötve.

- Warner? - kérdem. A szemem tágra nyílik. - Velük van? Ez... ez... szokatlan?

- Elég furcsa - feleli Brendan. - Hiszen ő a 45-ös szektor főparancsnoka és régense. Rendes körülmények között ezt a feladatot egy ezredesre vagy hadnagyra bízna. Neki a bázisán kéne lennie, a katonái felkészültségével törődni - jegyzi meg Brendan a fejét ingatva. - Szerintem egy kicsit meghibbant, hogy ilyen kockázatot vállal. Távol a saját táborától. Furcsának tűnik, hogy ilyen sok éjszakát a főhadiszállásától távol tud tölteni.

- Valóban - bólogat Winston. - Pontosan - mutat kettőnkre a levegőbe bökve. - És azon tűnődtök, vajon kit hagyott hátra, ki vezeti a bázist. Az a fickó senkiben sem bíz... alapból nem arról

híres, hogy jól tudná delegálni a feladatokat... Tehát önmagában az, hogy minden éjjel elhagyja a főhadiszállását... Mit jelent? – Csend. – Ez nekem nem áll össze. Itt valami készül.

– Esetleg szerinted keres ~~valakit~~ valamit? – kérdezem.

– Igen – feleli Winston az orrát vakargatva. – Pontosan ezt gondolom. És nagyon szeretném tudni, mi a fenét keres.

– Ó, ez teljesen nyilvánvaló – szól Brendan. – Minket.

Winston mintha nem lenne teljesen meggyőzve.

– Nem tudom... Ez most más. Évek óta keresnek minket, de ilyet még sosem csináltak. Ilyen küldetésre még nem vetettek be ennyi katonát. És még soha nem jutottak ilyen közel hozzánk.

– Ajaj! – súgom, de nem szólalok meg, mert nem merek előállni egyetlen elméletemmel sem. Nem akarok belegondolni a részletekbe, hogy pontosan ~~kit~~ mit keres Warner. És végig azon csodálkozom, miért beszél velem ez a két srác ilyen nyíltan, mintha megbízható lennék, mintha közéjük tartoznék.

Nem merem megemlíteni.

– Igen – szól Winston, azzal újra kézbe veszi megrágott tollát.

– Ez nagyon furcsa. Annyit mondhatok, hogy ha nem kapunk friss kávé, akkor tényleg becsavarodok.

Körülnézek a teremben. Kávé sehol. Étél sincs. Nem tudom, mit jelent ez Winston számára.

– Reggelizünk, mielőtt elkezdjük?

– Nem. Ma más turnusban eszünk. Ráadásul, ha visszaérünk, több közül választhatunk. Mi leszünk az elsők. Csak ott juthatunk kávéhoz.

– Visszaérünk? Honnan?

– Kintről – közli Brendan, széken hátradőlve. A mennyezetre mutat. – Felmegyünk. Ki a szabadba.

– Tessék? – Alig kapok levegőt. Kellemes izgalom tör rám. – Tényleg?

– Aham – feleli Winston, azzal visszateszi a szemüvegét. – És úgy tűnik, most fognak beavatni abba, hogy mit csinálunk mi itt.

- Bólint, előremutat, ahol Kenji egy nagy bőröndöt emel az egyik asztalra.

- Ezt hogy érted? - kérdem. - Mit csinálunk?

- Ó, tudod te - feleli Winston vállat vonva. Kezét összekulcsolja a feje mögött. - Nagy lopások. Fegyveres rablás. Ilyesmi.

Felnevetek, de Brendan abbahagyatja velem. A vállamra teszi a kezét, és egy pillanatig rémület vesz rajtam erőt. Arra gondolok, hogy talán elment az esze.

- Nem viccel - közli Brendan. - És remélem, tudsz bánnia fegyverrel.

TIZENNYOLC

Hajléktalannak nézünk ki.

Ami azt jelenti, hogy teljesen olyanok vagyunk, mint a civilek.

Kiléptünk a tanteremből a folyosóra. Mindannyian hasonló öltözetet viselünk: kopott, szakadtas, kifakult göncöket Menet közben mindenki a ruháját igazgatja. Winston leveszi műanyagkeretes szemüvegét, zsebre teszi, összehúzza a cipzárt a kabátján. A gallér az álláig ér, beburkolózik. Lily, egy másik lány a csoportban vastag sálát köt a szája elé és felhúzza a kapucniját. Látom, hogy Kenji kesztyűt húz és megigazítja a katonanadrágját, hogy ne látsszon az alá rejtett puska.

Brendan mellém lép.

Kis, kerek sapkát húz elő a zsebéből, a fejére teszi és állig felhúzza kabátja cipzárját. Meglepő, hogy a fejfedő feketesége mennyire kiemeli szeme kékjét, még élénkebbnek, élesebbnek tűnik. Amikor meglátja, hogy nézem, mosolyt villant rám. Aztán odadob nekem egy pár régi kesztyűt, ami két számmal nagyobb a méretemnél. Majd lehajol, és megkötí a cipőfűzőjét.

Feltűnés nélkül mély levegőt veszek.

Próbálok minden energiámmal arra ügyelni, hogy hol vagyok, mit csinálok, és mit fogok csinálni. Fegyelmezem magam, hogy ne gondoljak Adamre, ne gondoljak arra, hogy van, gyógyul-e és mit érezhet most. Könnyörgök magamnak, hogy ne az járjon a fejemben, milyen volt, amikor legutóbb vele voltam, amikor meg-

érintett, hogyan ölelt, milyen volt az ajka, a karja, és hogy egyszer csak zihálni kezdett...

Nem sikerül.

Önkéntelenül arra gondolok, hogy Adam mindig védeni próbált engem, és ezért kis híján az életével fizetett. Mindig védelmezett, mindig vigyázott rám, sosem tudatosult benne, hogy én, mindig is én jelentettem a legnagyobb fenyegetést. Én vagyok a legveszélyesebb. Túl nagyra tart, piedesztálra állít, amit sosem érdemeltem meg. Talán nem is gondolná, hogy most már teljesen tudatában vagyok a képességeimnek. Hogy tudom: képes lennék bántani bárkit, akit csak akarok.

Most már tudom.

Tudom, hogy ketté tudnám hasítani Castle-t. Tudom, hogy a falhoz tudnám csapni Kenji fejét. Tudom, hogy alapjaiban tudnám elpusztítani a Földet. ~~Tudom, hogy rá tudnék venni embereket, hogy azt csinálják, amit én akarok. Rosszat. Fájdalmas dolgokat.~~

És ettől nem érzem magam jobban. Nem vagyok magabiztos, erősnek sem érzem magam.

Rosszul vagyok.

De határozottan nincs szükségem védelemre. Nincs szükségem arra, hogy bárki aggódjon miattam, vagy rám gondoljon, vagy kockáztassa, hogy belém szeret. ~~Kiszámíthatatlan vagyok. Engem kerülni kell. Az emberek jogosan félnek tőlem.~~

~~Féljenek is.~~

Kenji áll meg mellettem, megfogja a könyökömet.

- Kész vagy?

Bólintok. Halvány mosollyal válaszolok.

Kölcsönvett ruha van rajtam. A nyakamban lógó kártya azonban vadonatúj. Ezen a napon hamis RR – Regeneráció Regisztráció – kártyát kaptam. Ezt azt bizonyítja, hogy a lakóközvetben élek, az állampolgárok által ellenőrzött területen. Minden törvényesen fent élő állampolgárnak van ilyen kártyája. Nekem sosem

volt, mert engem elmegyógyintézetbe zártak, az olyanoknak, mint én, ez teljesen felesleges volt. Ami azt illeti, egészen biztosra veszem, hogy arra számítottak, ott halok meg. A személyazonosság feltüntetése nálam teljesen felesleges volt.

Ám ez az RR kártya különleges.

Omega Pont nem minden lakója kap hamis személyi kártyát. Úgy tűnik, a személyit rendkívül nehéz hamisítani. Vékony háromszög, nagyon ritka fajta titániumból, lézerrel gravíroztak rá vonalkódot és a tulajdonos életrajzi adatait, nyomkövető is van benne, amely az állampolgár hollétéről küld adatokat.

- Az RR kártya mindent nyomon követ - magyarázza Castle. - E nélkül nem lehet elhagyni a lakókörszetet és visszamenni, és ez szükséges ahhoz, hogy az ember belépjen a munkahelyére. Az állampolgárok a fizetésüket REST dollárban kapják. Ez egy bonyolult számítási rendszer, aminek egyik eleme, hogy milyen nehéz az adott munkát elvégezni, milyen képzettség kell hozzá és hány órát dolgozott az ember, ennek alapján számolják ki a bért. Ezt az elektronikus pénzt hetente automatikusan utalják az RR kártyákra. A REST dollárokat az Ellátó Központokban lehet élelemre és alapvető szükségleti dolgokra váltani. Aki elveszti az RR kártyáját, az elveszti a megélhetését, a keresetét és személyazonosságát. Attól kezdve nem regisztrált állampolgár. Ha megállít egy katona és azt kéri, igazold magad - folytatja Castle -, az RR kártyát kell bemutatnod. Ha nem tudod bemutatni a kártyát... annak... nagyon kellemetlen következményei vannak. Az RR kártya nélküli állampolgárokat a Regeneráció kormánya veszélyesnek tekinti. Azt feltételezik róluk, hogy szándékosan megsértik a törvényt, gyanús alakoknak számítanak. Ha az állampolgár bármilyen módon nem működik együtt a kormánnyal... akkor is, ha ez egyszerűen azt jelenti, hogy nem akarja, hogy a kormány minden lépését kövesse és figyelje... azt feltételezik róla, hogy a lázadó pártokkal szimpatizál. És ettől veszélyesnek számít. Fenyégetésnek. A veszélyt és fenyégetést pedig a

Regeneráció mérlegelés nélkül kiiktatja. Ezért – mondja mély sóhajjal – mindig szigorúan tartsd magadnál. Nem veszítheted el az RR kártyádat. A mi hamisított kártyáinkban nincs nyomkövető és a REST dollárokat nyilvántartó chip is hiányzik belőlük, mert egyrészt technológiánk nincs hozzá, másrészt szükségünk sincs rá. De ez nem jelenti azt, hogy nem ugyanolyan értékesek, mint az igaziak. És míg a szabályozott területeken az RR kártya az életfogytiglani ítélettel egyenlő, Omega Ponton kiváltság. Úgy kell vigyázni rá.

Kiváltság.

A reggeli megbeszélésen többek között azt tudtam meg, hogy ilyen kártyát csak azoknak adnak, akik küldetésben elhagyják Omega Pont területét. Válogatott csapat lehetett jelen: akiket a legjobbnak, legerősebbnek, legmegbízhatóbbnak találtak. Bátor lépés volt Kenji részéről, hogy engem is meghívott. Most már tudom, hogy így akarta tudatni velem: bízik bennem. Mindazok ellenére, ami történt, ezzel jelzi nekem – és mindenki másnak –, hogy szívesen látnak itt. Ez megmagyarázza, miért beszélt velem Winston és Brendan olyan nyíltan, felszabadultan. Mert megbíznak Omega Pont rendszerében. És megbíznak Kenjiben. Ha ő azt mondja, megbízható vagyok, akkor ez így is van.

Tehát már közéjük tartozom.

És a csapat tagjaként mi az első hivatalos feladatom?

Tolvaj leszek.

TIZENKILENC

Felfelé megyünk.

Castle bármelyik pillanatban csatlakozhat hozzánk, ő vezeti ki a csapatot ebből a föld alatti városból a felszínre. Közel három éve ez lesz az első alkalmam látni, mi történt a társadalmunkkal.

Tizennégy éves voltam, amikor kirángattak az otthonomból, mert megöltem egy ártatlan gyereket. Három évig jártam az intézményeket: kórház, tárgyalóterem, börtön, pszichiátriai osztály, aztán végül úgy döntöttek, hogy végleg kiiktatnak. Elmeorvosintézetbe zártak, és ez rosszabb volt, mintha börtönbe csuktak volna, ~~a szüleim szerint okosabb húzás~~. Ha börtönbe zártak volna, a börtönőrök emberi lényként bántak volna velem, ám életem elmúlt egy évében úgy bántak velem, mint valami veszett állattal, sötét lyukban tartottak, nem volt kapcsolatom a külvilággal. Mostanáig csak akkor érezhettem közvetlenül bolygónkat, a környezetet, amikor kiugrottam az ablakon, és amikor az életemért futottam. Most nem tudom, mire számíthatok.

De látni akarom.

Látnom kell.

Elegem van abból, hogy csak falakat látok magam körül, elegem van abból, hogy az emlékeimre kell hagyatkozni, és csak néhány valóságmorzsa jut el hozzám a jelenről.

Csak azt tudom, hogy a Regeneráció már tíz éve létezik.

Onnan tudom, hogy hétéves koromban kezdtek kampányolni. Sosem felejttem el a szétesés kezdetét. Emlékszem még arra az

időre, amikor minden rendben volt, amikor még csak szórványos haláleseteket jelentettek, amikor volt elég élelem azoknak, akiknek volt pénze vásárolni. Ez még az előtt volt, hogy a rák gyakori betegséggé és az időjárás vaddá, kiszámíthatatlanná vált. Emlékszem, mennyire izgatott volt mindenki a hírré, hogy megalakult a Regeneráció. Emlékszem, remény csillant a tanáraink szemében, és emlékszem arra is, hogy kötelezően végig kellett néznünk bizonyos híradásokat, bejelentéseket az iskolában. Órákat is megszakítottak miattuk. Mindenre emlékszem.

És alig négy hónappal az előtt, hogy tizennégy évesen elkövettem egy megbocsáthatatlan bűnt, a Regenerációt megválasztották az emberek, hatalomra emelték, hogy jobb jövőbe vezessenek minket.

Remény. Mindenki olyan nagyon remélt! A szüleim, a szomszédaim, a tanáraink, az osztálytársaim. Mindenki a legjobbakat remélte, amikor éltették a Regenerációt és szüntelen támogatásukat ígérték.

A remény szörnyű dolgokra készíti az embereket.

Emlékszem, láttam a tiltakozásokat nem sokkal az előtt, hogy elvittek. Emlékszem, láttam, ahogy az utcán feldühödött tömegek vonulnak, tiltakoznak. Vissza akarták fordítani a helyzetet. Reklamáltak. Nem azt kapták, amit vártak. Emlékszem, hogy a Regeneráció tetőtől talpig vörösre festette a tiltakozókat és azt mondta nekik, hogy el kellett volna olvasniuk az apró betűs részt, mielőtt reggel kiléptek a házból.

Reklamáció nincs.

Castle és Kenji azért engedi, hogy velük tartsak erre a küldetésre, mert be akarnak fogadni Omega Pont törzscsapatába. Azt akarják, hogy csatlakozzam hozzájuk, fogadjam el őket, értem meg, miért olyan fontos a küldetésük. Castle azt akarja, hogy harcoljak a Regeneráció ellen és az ellen, amit a hatalom a világgal tenni akar. El akarják pusztítani az összes könyvet, az összes műtárgyat, a nyelveket, a történelmet, egyszerű, üres, fekete-

fehér világot akarnak a felnővekvő generációkra erőszakolni. Castle azt akarja, hogy lássam: Földünk még nem ment annyira tönkre, hogy ne lehetne helyrehozni, bizonyítani akarja, hogy a jövő még menthető, hogy jobbra fordulhat a helyzet, ha a hatalom jó kezekbe kerül.

Azt akarja, hogy bízzak benne.

Bízni *akarok* benne.

De néha félelem tör rám. Nagyon keveset láttam a világból, alig van tapasztalatom, de azt tudom, hogy azokban, akik hatalmat akarnak, nem lehet megbízni. A magasztos célokat emlegető, simabeszédű, könnyed mosolyú emberektől nem nyugszik meg a szívem. Fegyveresek közelében sem éreztem nyugalmat, bármennyire is állították és fogadták, hogy jó ügyért gyilkolnak.

Nem kerülte el a figyelmemet, hogy Omega Pont minden lakója kitűnően fel van fegyverezve.

De kíváncsi vagyok. Olyan csillapíthatatlanul kíváncsi!

Ezért régi, rongyos ruhákat vettem magamra és vastag gyapjúkalapot, ami szinte a szemembe csúszik. Vastag kabát van rajtam, talán férfié lehetett, bőrcsizmámat szinte teljesen eltakarja a bokámnál buggyosodó túl nagy nadrág. Civil embernek látszom. Szegény, elkínzott civilnek, aki a családjának akar élelmet szerezni.

Ajtózár kattan, egyszerre fordulunk a hang irányába. Castle ragyogó mosollyal néz. Megszemlél minket.

Én. Winston. Kenji. Brendan. A Lily nevű lány. Tíz másik ember, akiket még mindig nem igazán ismerek, összesen tizenhatan vagyunk, Castle-lel együtt. Tökéletes páros szám.

- Rendben. Hát, itt vagyunk - mondja Castle, és összecsapja a tenyerét. Látom, hogy rajta is kesztyű van. Mindenkin. Ezen a napon én egy vagyok a sok közül, nem feltűnő ruhában, közönséges kesztyűben. Ma csak egy vagyok a többiek között. Nem különleges. Olyan, mint a többiek. Csak ma.

Ez olyan abszurd, hogy érzem, elmosolyodok.

Aztán eszembe jut, hogy tegnap majdnem megöltem Adamet.

– Készen állunk? – kérdezi Castle körülnézve. Csend. Egy óvatos pillantás. Szemkontaktus mindenkivel. Engem egy pillanattal tovább néz. – Akkor rendben. Kövessenek!

Senki sem beszél, szótlantul követjük Castle-t a folyosókon és egy pillanatra elgondolkodom, milyen könnyű lenne egyszerűen eltűnni ebben a nem feltűnő öltözékben. Elszökhetnék, elbújhatnék, és senki sem találna meg többé.

Gyávaság.

Szavakat keresek, mondani akarok valamit, hogy megtörjem a csendet.

– Hogyan jutunk el oda? – teszem fel a kérdést, konkrétan senkinek sem címezve.

– Gyalog – feleli Winston.

Lábunk dobog a padlón.

– A civilek többségének nincs autója – magyarázza Kenji. – És tankkal persze nem mehetünk. Ha el akarunk vegyülni, úgy kell viselkednünk, mint az embereknek. Szóval gyalog megyünk.

Elvesztettem a fonalat, már nem is tudom, melyik alagút merrefelé visz. Castle vezet a kijárat felé. Egyre erősödik bennem a gondolat, hogy nagyon keveset tudok erről a helyről, milyen keveset láttam belőle. Bár ha teljesen őszinte akarok lenni, be kell ismernem, nem igazán próbálkoztam mindent megismerni.

Ezen a téren tennem kell valamit.

Aztán változik a talaj a lábunk alatt, és csak ekkor veszem észre, milyen közel vagyunk a felszínhez. Sziklába vajt kőlépcsőkön haladunk felfelé. Kis négyszöget látok, fémajtó. Retesszel.

Kissé ideges vagyok.

Nyugtalan.

Lelkes és rémült.

Ma civilként fogom látni a világot, hosszú idő után először látom a tájat közelről, olyannak, amilyen. Most meglátom, mit kell kiállniuk az új társadalomban élőknek.

~~Megtudom, hogyan élhetnek a szüleim, akárhol is legyenek.~~

Castle az ajtónál megáll. Olyan kicsi, hogy inkább ablak lehetne. Szembefordul velünk.

– Kik vagytok? – kérdi szigorú hangon.

Senki sem válaszol.

Castle felegyenesedik.

– Lily – szólítja. – Név, azonosítósám, életkor, szektor, foglalkozás. *Most!*

Lily elvonja a sálát a szája elől. Kissé robotos hangon sorolja az adatokat: – Nevem Erica Fontaine, 1117-52QZ. Huszonhat éves vagyok. A 45-ös szektorban élek.

– Foglalkozás? – kérdi Castle ismét, némi türelmetlenség recsen hangjában.

– Textilipar. 19A-XC2 gyár.

– Winston! – folytatja Castle.

– Nevem Keith Hunter, 4556-65DS. Harmincnégy éves vagyok. A 45-ös szektorban lakom. Fémipar. 15B-XC2 gyár.

Kenji nem vár felszólításra:

– Hiro Yamasaki, 8891-11DX. Húszéves vagyok. 45-ös szektor. Tüzérség. 13A-XC2.

Castle bólogat. Egyenként mondjuk fel a hamis RR kártyákba égetett információt. Elégedetten mosolyog, aztán rám néz, hosszasan, míg mindenki engem figyel, várják, hogy fel tudom-e mondani az adatokat.

– Delia Dupont – mondom. Könnyebben ki tudom mondania szavakat, mint gondoltam.

Nem terveztük ezt a megállást, de nem árt az elővigyázatosság, hátha igazoltatnak minket, úgy kell fújnunk RR kártyáink információtartalmát, mintha a sajátunk lenne. Kenji azt is mondta, hogy bár a lakókörzeteket felügyelő katonák a 45-ös szektorból valók, soha nem ugyanazok, mint akik a bázison teljesítenek szolgálatot. Szerinte nem találkozhatunk olyan emberrel, aki felismerhet minket.

De.

Minden eshetőségre számítva.

Köhécselek.

– Azonosító szám 1223-99SX. Tizenhét éves vagyok. A 45-ös szektorban lakom. Fémipar, 15A-XC2 gyár.

Castle néz egy pillanatig.

Végül bólint. Végignéz a csoporton.

– És mi az a három kérdés, amit feltesznek maguknak, mielőtt megszólalnak? – kérdi mély, tiszta, zengő hangon.

Megint nem válaszol senki. De nem azért, mintha nem tudnánk a választ.

Castle az ujjain számol.

– Első: *Mindenképpen közölni kell ezt?* Második: *Mindenképpen nekem kell közölni?* És a harmadik: *Ezt most rögtön kell közölnöm?*

Még mindig nem szól senki.

– Nem beszélünk, csak ha feltétlenül szükséges – mondja Castle. – Nem nevetünk, nem mosolygunk. Lehetőség szerint nem veszünk fel szemkontaktust egymással. Úgy viselkedünk, mintha nem ismernénk egymást. Semmi olyat nem teszünk, amivel figyelmet vonnánk magunkra. Nem vonunk magunkra figyelmet... Megértették, ugye? Világos?

Bólintunk.

– És ha valami balul sül el?

– Szétszóródunk – feleli Kenji. Megköszörüli a torkát. – Menekülünk. Elrejtőzünk. Csak magunkra gondolunk. És soha, semmilyen körülmények között nem áruljuk el, hol van Omega Pont.

Mintha mindenki egyszerre sóhajtana fel.

Castle kinyitja a kis ajtót. Kinéz, aztán int nekünk, hogy kövessük. Követjük. Egyenként, szó nélkül bújunk át.

Közel három hete nem voltam a felszínen. Mintha három hónap telt volna el.

Abban a pillanatban, ahogy arcomat szabad levegő éri, úgy érzem, mintha a szél a bőrömhöz csapódna, ismerős érzés. Mint-ha a szél megdorgálna, miért voltam olyan sokáig távol.

Fagyott pusztaság közepén vagyunk. A levegő csípősen hideg, halott falevelek táncolnak körülöttünk. Az a néhány fa, ami még megmaradt, mozog: megtépázott, magányos ágaik integetnek, mintha társaságért könyörögnének. Balra nézek. Jobbra nézek. Egyenesen előre nézek.

Semmi.

Castle elmondta, hogy ezen a környéken valaha dús, zöldellő növényzet volt. Azt mondta, hogy amikor rejtekhelyet keresett, hogy létrehozassa Omega Pontot, ez a terület különösen alkalmasnak tűnt. De ez régen volt... évtizedekkel ezelőtt... mára minden megváltozott. Maga a természet is. És túl késő van már elköltöztetni a rejtekhelyét.

Tehát azt tesszük, amit tehetünk.

Azt mondta, hogy ez a rész a legnehezebb. Idekint sebezhető vagyunk. Könnyen észrevesznek minket, civileket, mert nem vagyunk a helyünkön. A civileknek semmi dolguk a lakóközönség kívül, nem hagyják el a Regeneráció által ellenőrzött, biztonságosnak nyilvánított területeket. Ha ellenőrizetlen területen elkapnak minket, az a bábkormány által hozott törvény szerint súlyos szabálysértésnek minősül és súlyos következményekkel jár.

Ez azt jelenti, hogy a lehető leghamarabb be kell jutnunk az ellenőrzött területre.

Most Kenjinek kell lépnie. Az ő képessége az, hogy bármilyen háttérbe bele tud simulni. Előremegy és láthatatlanul ellenőrzi, nincs-e valami akadály az utunkban, háborítatlanul bejuthatunk-e. Mi ott maradunk, teljes csendben. Néhány lépés távolságot tartunk, hogy szükség esetén elfuthassunk, elmenekülhessünk. Furcsa érzés azok után, hogy Omega Pont közösségében mindig olyan szorosan voltunk, furcsa, hogy Castle nem arra biztat,

hogy maradjunk szorosan egymás mellett. De mint mondta, ez a többség érdekét szolgálja. Áldozat. Valakinek hajlandónak kell lennie feláldozni magát, hagyni, hogy elfogják, hogy a többiek megmenekülhessenek.

Egy mindenkiért.

Mehetünk, nincs akadály.

Legalább fél órája gyalogolunk és semmi jelét nem láttuk, hogy bárki is őrizné ezt a lakatlan, kopár területet. Hamarosan meglátjuk a lakóterületet. A kopár földön fém lakókonténerek egymáson és egymás mellett. Húsunkba vágó, metszőn hideg szél fúj, összehúzó magamon a kabátot.

Olyan hideg van, hogy szinte belénk fagy a levegő.

A rongyos ruha alatt rajtam van az overalloom, ami szabályozza testhőmérsékletemet, mégis vacogok. El sem tudom képzelni, mit érezhetnek mások. Megkockáztatom, hogy Brendanre pillantsak, ugyanúgy remeg, mint én. Tekintetünk egy pillanatra találkozik és megesküdnék, hogy rám mosolygott, arcát rózsaszínre, vörösre paskolta a félrepillantó tekintetekre féltékeny szél.

Kék. Olyan kék!

Nagyon más, világosabb, szinte áttetsző kék árnyalat, mégis nagyon, nagyon kék. Azt hiszem, a kék szemről ezentúl mindig Adam jut eszembe. És megint megcsap a gondolat. Olyan erősen talál el, hogy lényem beleremeg.

Fájdalom.

– Siessetek! – Kenji hangja ér el hozzánk a szélben, de testét nem látni sehol. Alig öt lépésre vagyunk attól, hogy belépünk az ellenőrzött lakóterületre, de valahogy megdermedtem, mintha odafagytam volna, jeges vér, hideg fut végig a hátamon.

– MOZGÁS! – szól Kenji sürgető hangja újra. – Közelítsétek meg a telepet és takarjátok az arcotokat! Katonák három óránál!

Egyszerre mozdulunk, sietve, de a feltűnést kerülve lépünk előre, és hamarosan egy lakókonténer fém oldala mögött guggo-

lunk, rejtőzködünk, igyekszünk úgy viselkedni, mint azok az emberek, akik vas- és acélhulladékot gyűjtenek a talajt nagy halomokban borító szemétben.

A lakókörzet hatalmas szemétmezőn áll. Mindenféle hulladék hever szanaszét, műanyag- és fémdarabok, mint konfetti valami régi gyerekszoba padlóján. Mindent finom hórétteg takar, mintha a Föld halvány kísérletet tenne, hogy érkezésünk előtt eltakarja, ami a szemnek kellemetlen. De az egész világban sehol nincs rend. Felnézek.

Hátrapillantok.

Körülnézek, pedig nem lenne szabad, mégis önkéntelenül ezt teszem. Szemlesütve kéne járnom, mintha itt élnék, mintha nem lenne semmi új nekem, semmi látnivaló, mintha nem akarnám felemelni az arcomat, mert akkor még jobban kikezdi a hideg. Görnyedten kéne járnom, magamba húzódva, vállamat behúzva, mint mindenki más, testünk hőjét próbáljuk megtartani. De olyan sok a látnivaló! Oly sok mindent kell megfigyelnem! Oly sok ismeretlen dolog van! Ezért bátorkodom felemelni a fejemet.

A szél rögtön torkon ragad.

HÚSZ

Warner alig húszlépcsnyire áll tőlem.

Méretre készült öltönye szorosan követi teste vonalát, anyaga olyan mélyfekete, hogy szinte vakít. Vállán vastag, sötétzöld gyapjúkabát, zöld, mint a mohos fatörzsek, az álnok erdők, és öt árnyalattal sötétebb, mint zöld szeme, az élénk, arany gombok tökéletesen illenek aranyszínű hajához. Fekete nyakkendőt visel. Fekete bőrkesztyűt. Fényes fekete csizmát.

Megjelenése kifogástalan.

Makulátlan, különösen így, hogy kosz és romok között áll, körülötte pedig a létező világ legzordabb színei tolulnak. Olyan, mint egy látomás, smaragdzöld, obszidiánfekete, arany fénnnyel futtatott fenyők, a napfény előterében, a lehető legcsalókább látvány. Talán ragyog. Lehet, hogy dicsfény van a feje körül. Vagy a világ így állít példaképet pusztá iróniából. Mert Warner szép, olyan módon szép, ahogy még Adam sem...

Mert Warner nem ember.

Semmi sem normális, semmi sem emberi benne.

Körülnéz, hunyorog a reggeli fényben, a szél szétfújja begombolatlan kabátját, elég hosszan ahhoz, hogy meglássam a karját. Kötés van rajta. És fel van kötve.

Olyan közel van.

Olyan közel voltam!

A körülötte levő katonák parancsra várnak, várnak valamit, és én képtelen vagyok másfelé nézni. Furcsa izgalmat érzek attól,

hogy olyan közel vagyok hozzá, mégis oly távol állok tőle. Szinte olyan ez, mintha előnyben lennék vele szemben... úgy figyelhetem, hogy neki nincs erről tudomása.

Nagyon furcsa, eltorzult jellemű fiú.

Nem tudom, elfelejthetem-e valaha, amit velem tett. Amire kényszerített. Hogy olyan közel voltam ahhoz, hogy újra öljek. Örökké gyűlölni fogom ezért, bár biztosan tudom, hogy egyszer majd kénytelen leszek újra szembenézni vele.

Egy napon.

Nem gondoltam volna, hogy Warnert a lakóövezetben látom. Fogalmam sem volt, hogy egyáltalán civilek közé szokott menni... bár az igazság az, hogy sosem tudtam sokat arról, hogyan tölti a napjait, ha éppen nem velem volt. Fogalmam sincs, mit keres itt.

Végre mond valamit a katonáknak. Bólintanak, egyszer, gyorsan. Aztán eltűnnek.

Úgy teszek, mintha közvetlenül mellette, tőle jobbra figyelnék valamit, vigyázok, hogy ne emeljem fel a fejem, és arcomat kissé oldalra hajtom, hogy ne láthassa akkor sem, ha felém néz. Bal kézzel a sapkámat húzom mélyen a fejembe, jobb kezemmel mintha a szemétben kotorásznék, hogy meglegyen a napi ételem.

Vannak, akik így, ebből élnek. Ez is nyomorúságos foglalkozás.

Warner ép kezével végigsimít az arcán, egy pillanatra eltakarja a szemét, aztán tenyere a szájára szorul, mintha valamit ki akarna mondani, de nem képes rá.

A szeme... szinte mintha aggódna valamiért. Bár biztos vagyok abban, hogy rosszul értelmezem.

Figyelem, ahogy figyel a körülötte levőket. Elég közlőrlől figyelem ahhoz, hogy pontosan lássam: a kisgyerekeket figyel, ahogy fogócskázna, kergetik egymást, olyan ártatlanul, amiből látni, fogalmuk sincs, milyen világot veszítettünk el. Ők csak ezt a kietlen, sötét helyet ismerik.

Próbálok Warner arcáról olvasni, ahogy a gyerekeket nézi, de óvatos, semmit sem árul el. Semmi érzelmet nem mutat. Alig pislog, ahogy ott áll, teljesen mozdulatlanul, szobor a szélben.

Kóbor kutya tart feléje.

Hirtelen megdermedek a félelemtől. Aggódom ezért a nyomorult teremtményért, ezért a gyenge, vacogó kis állatért. Talán valami ennivalót keres, egy kis maradékot, amivel néhány órára csillapíthatja mardosó éhségét. Szívem hevesen ver, a vér túl gyorsan, túl erősen áramlik és...

Nem tudom, miért van olyan érzésem, hogy valami szörnyűség fog történni.

A kutya egyenesen Warner csizmás lábikrájának ütközik, mintha szinte vak lenne, és nem látná, merre megy. Erősen zihál, nyelve oldalt kilóg, mintha nem tudná visszahúzni. Szűkül és vonyít, körbenyálazza Warner nagyon drága nadrágját, és lélegzetviesszafojtva figyelem, ahogy az aranyifjú hátrafordul. Arra gondolok, hogy talán pisztolyt ránt és fejbe lövi azt a kutyát

Láttam már, ahogy emberrel ezt tette.

De Warner arca a kiskutya láttán ellágyul, szemöldöke meglepetten felemelkedik, szeme egy pillanatra kitágul. Elég hosszan ahhoz, hogy észrevegyem.

Körülnéz, gyorsan felméri környezetét, aztán felkapja az állatot, magához szorítja és eltűnik egy alacsony kerítés mögött, amikkel a lakókörzetek területét választják el. Hirtelen nagyon kíváncsi vagyok, hogy mit fog tenni és nyugtalan vagyok, még mindig alig kapok levegőt.

Láttam, mire képes Warner emberekkel. Láttam, ahogy hidegvérrel megölt egy embert és utána... érzéketlen volt teljesen, mintha semmi különös nem történt volna, tekintetében nem volt semmi érzelem. Csak elképzelni tudom, mit akar tenni egy ártatlan kutyával.

Látnom kell.

Ki kell törölnöm a képét emlékezetemből, és ehhez pontosan erre van szükségem. Bizonyítékra, hogy megáttalkodott, gonosz és mindig is az lesz.

Ha felállhatnék, láthatnám. Egyenesen rálátnék, mit csinál az a szegény állattal és talán megtalálhatnám a módját, hogy megállítsam, mielőtt túl késő, de Castle hangját hallom. Azt mondja, tiszta a levegő, most, hogy Warner odébbállt, mehetünk.

– Elindulunk. Külön-külön. Pontosán kövessék a tervet! Nem követik egymást! A megbeszélthelyen találkozunk. Aki nem ér oda, azt ott hagyjuk. Harminc percük van.

Kenji megrángatja a karomat, azt mondja ezzel, hogy álljak fel, ügyeljek, a megfelelő irányba nézzek. Felnézek és látom, hogy a csoport többi tagja már eltűnt, Kenji azonban nem hajlandó indulni. Halkan szitkozódik. Aztán felállok. Bólintok, hogy megértettem a tervet és intek neki, hogy induljon el nélkülem. Emlékeztetem, hogy nem láthatnak minket együtt. Nem mehetünk csoportban, párosával sem. Nem vonhatunk magunkra figyelmet.

Végre megfordul és elindul.

Nézem, ahogy Kenji távolodik. Aztán néhány lépést teszek előre, majd sarkon fordulok és visszasietek a lakótömb sarkához. A falhoz lapulva, hogy meg ne lássanak.

A környéket pásztázom, amíg megtalálom azt a helyet, ahol legutóbb láttam Warnert. Lábujjhegyre állok, hogy átlássak a kerítésen.

A szám elé kell kapnom a kezem, nehogy kitörjön belőlem a hang.

Warner guggol, jó kezéből a kutyát eteti valamivel. Az állat remeg, csontsovány teste Warner kabátjának nyitott szárnyai közt melegszik, remeg, vékony lábai meleget keresnek, miután olyan sokáig kóborolt a hidegben. A kutya erősen csóválja a farkát, aztán elhúzódik, Warner szemébe néz, és megint bebújik a kabát melegébe. Hallom, hogy Warner nevet.

Mosolyogni látom.

Olyan mosoly ez, amitől teljesen más emberré változik, olyan mosoly ez, amitől felcsillan a szeme és ragyog az ajka, és rádöbbenek, hogy még sosem láttam mosolyogni. Sosem láttam a fogait, amelyek szabályosak, fehérek, tökéletesek. Tiszta, makulátlan, ragyogó külső, de a fiú szíve fekete. Nehéz elhinni, hogy egy ilyen ember kezéhez vér tapad. Bámulom. Olyan kedvesnek, olyan sebezhetőnek... olyan emberinek tűnik. Hunyorog, arcát rózsaszínre csípte a hideg.

Gödröcskéi vannak.

Könnyen lehet, hogy nála szebb férfit még nem láttam.

És bárcsak ne láttam volna!

Mert szívemben valami meghasadt és olyan, mint a félelem, és *fájt*, mint a rémület, íze pánik, aggodalom és kétségbeesés, és nem tudom, hogyan értelmezzem, amit látok. Nem akarom Warbert így látni. Nem akarok másként gondolni rá, mint szörnyetegként.

Ez így nem jó.

Túl gyorsan mozdulok, túl messze vagyok, rossz irányban, hirtelen túl ostoba lettem, nem tudom, hol vagyok és gyűlölöm magam azért, hogy időt vesztegettem, pedig ez alatt az idő alatt elmenekülhettem volna. Tudom, hogy Castle és Kenji megölne, ha megtudnák, milyen kockázatot vállaltam, de nem értik, milyen ez, mit érzek, mit gondolok, és nem értik, mi vagyok...

– Hé! – mordul rám. – Te ott...

Akaratlanul, reflexből felnézek és észre sem veszem, hogy Warner hangjára reagáltam, és amikor észreveszem magam, már túl késő. Már nem guggol. Dermedten áll, egyenesen a szemembe néz, jó keze a mozdulat közepén megállt, aztán elernyed. Álla leesett, döbbsen áll és csak néz.

Figyelem, ahogy a szavak elhalnak torkában.

Megbénultam, mozdulni sem tudok tekintete alatt, ahogy ott áll, zihál, és ajka szavakat formálna, azokat a szavakat, amelyekkel halálra ítél, és mindezt az én ostoba, érzéketlen, idióta...

– Csak ne sikíts!

Valaki befogja a számat.

HUSZONEGY

Nem mozdulok.

– El foglak engedni, oké? Csak fogd meg a kezem!

Nem is nézek le, megfogom a kezét, és érzem, hogy kesztyűs kezünk összefonódik. Kenji ekkor leveszi kezét a számról.

– Hogy te mekkora *idióta vagy!* – mondja nekem, de én még mindig Warnert bámulom. Warnert, aki most körbenéz, mint aki kísértetet látott, pislog és zavartan dörzsöli a szemét, a kutyát nézi, mintha a kis állat valahogy megbabonázta volna. Erősen belemarkol szőke hajába, összekócolja, már nem tökéletes, jól fésült a hajzat, aztán elvonul, olyan gyorsan, hogy nem tudom követni tekintetemmel.

– Mi a fene ütött beléd? – kérdi Kenji. – Figyelsz te rám? Neked *elment az eszed?*

– Mit csináltál... Miért nem... Ó, istenem! – alig kapok levegőt. Lepillantok testemre.

Teljesen láthatatlan vagyok.

– Szívesen – csattan fel Kenji, azzal elvonszol a lakókörzetből. – És beszélj halkán. A láthatatlanság nem jelenti azt, hogy nem hallják, amit mondasz.

– Te képes vagy erre? – arcát keresem, a szemébe akarok nézni, de mintha a levegőbe beszélnék.

– Igen... projektálásnak nevezik. Kivetítés. Emlékszel? Castle ezt még nem mondta el neked? – kérdi, és felkészül a gyors magyarázatra, hogy aztán tovább korholhasson. – Nem mindenki

képes erre... nem azonosak a képességeink... de ha sikerül megoldanod, hogy elég hosszú ideig ne legyél *idióta*, szóval ha a hülyeségeddel nem *ölöd meg* magad addig, egy napon talán megtáncolalak.

- Visszajöttél értem! - Küszködök, hogy lépést tartsak veled. Egyáltalán nem sértődöm meg azon, hogy dühös rám. - Miért jöttél vissza értem?

- Azért, mert *idióta* vagy - ismétli.

- Tudom. Sajnálom. Nem tudtam megállni...

- Hát, álld meg - mondja komoran, nyersen, és megrántja a karomat. - Rohannunk kell, hogy behozzuk az időt, amit elvesztettél.

- Miért jöttél vissza, Kenji? - kérdezem kitartón. - Honnan tudtad, hogy még itt vagyok?

- Figyeltelek.

- Tessék? Mit...

- Figyeltelek - feleli sürgetően, türelmetlenül. - Ez a munkám része. Az első naptól fogva ezt csinálom. Miattad és csakis miattad léptem be Warner hadseregébe. Ezért küldött oda Castle. Te voltál a feladatom. - Pattogó határozottsággal, érzéketlenül beszél. - De ezt már mondtam.

- Egy pillanat. Hogy érted azt, hogy *figyeltél* engem? - kérdem tétován, láthatatlan karját megrántva, hogy lassítsunk egy kicsit.

- Te mindenhová követsz engem? Most is? Omega Ponton is?

Nem válaszol rögtön. Aztán végül vonakodva annyit mond:

- Valami olyasmi.

- De miért? Itt vagyok. Teljesítetted a feladatodat, nem?

- Erről már beszéltünk egyszer. Emlékszel? Castle megbízott, hogy vigyázzak rád. Hogy ne essen semmi bajod. Azt mondta, hogy figyeljelek... semmi komoly... csak, hogy nincs-e idegrohamod, vagy ilyesmi. - Mélyet sóhajt. - Sok mindenben mentél keresztül. Castle egy kicsit aggódik érted. Különösen most...

azok után, ami történt. Ez érthető, ugye? Nem úgy nézel ki, mint aki jól van. Úgy nézel ki, mint aki képes egy tank elé vetni magát.

- Sosem tennék olyat - felelem, és ~~arra gondolok, vajon tényleg az igazat mondom-e.~~

- Igen - mondja. - Remek. Akárhogy is. Csak azt ismétlem, ami nyilvánvaló. Te csak két üzemmódban működsz: vagy magadba roskadva szomorkodsz, vagy Adammal enyelegsz... és meg kell mondanom, szerintem inkább a magadba roskadás...

- Kenji! - kis hűján kirántom a kezemet a kezéből.

Szorosabban markolja az ujjaimat.

- Ne engedd el - mordul rám ismét. - Ha elengeded, megszűnik a hatás.

Kenji egy tisztáson át von maga után. Már elég messze vagyunk a lakókonténerektől, senki sem hallhatja, amit beszélünk, de még elég messze a találkozóponthoz, hogy biztonságban tudhassuk magunkat. Szerencsére a fagyott hó nem tapad annyira, hogy nyomokat hagynánk.

- Nem tudom elhinni, hogy kémkedtél utánunk!

- Nem *kémkedtem* utánad, oké? A fenébe! Nyugodj már le! A pokolba is, mindketten nyugodjatok le! Adam folyton nyaggatott miatta...

- Tessék? - Érzem, hogy a kirakós darabjai végre összeállnak.

- Ezért volt olyan barátságtalan veled a múlt héten reggelinél?

Kenji kissé lassít az iramon. Mélyen, hosszan sóhajt

- Azt hitte, hogy én... szóval *kihasználom* a helyzetet. - Úgy mondja a *kihasznál* szót, mintha valami furcsa, illetlen szó lenne.

- Azt hiszi, azért válók láthatatlanná, hogy téged meztelenül lássalak vagy ilyesmi. Figyelj... semmi ilyet nem tettem. Teljesen bezsongott emiatt. Én csak a munkámat végeztem.

- De ugye nem...? Ugye nem akarsz meztelenül látni vagy ilyesmi?

Kenji felhorkan, fojtott hangon nevet.

- Ide figyelj, Juliette - mondja nevetve -, nem vagyok vak, oké? Tisztán testi szinten? Igen, elég szexi vagy... és az a kezes-lábas, amit mindig viselned kell... az sem ront a helyzeten. De ha nem lenne a „hozzád érek, megöllek” dolog, akkor is határozottan kijelenthetem, hogy nem vagy az esetem. És ami ennél is fontosabb, nem vagyok valami perverz seggfej. Komolyan veszem a munkámat. Nagyon komoly dolgokat csinállok a világban és szeretem azt hinni, hogy az emberek tisztelnek ezért. De a te Adam fiúd túl sokat gondol a nadrágjára, így képtelen normálisan gondolkodni. Talán tenned kéne valamit ez ügyben.

Nem nézek rá. A talajt bámulom. Egy pillanatig szólni sem tudok.

- Azt hiszem, emiatt többet nem kell aggódnod.

- Ó, a francba! - sóhajt fel Kenji, mintha maga sem hinné, hogy itt ragadtunk és a szerelmi életemről beszélgetünk. - Jól belemásztam, ugye?

- Mehetünk, Kenji. Nem kell erről beszélnünk.

Bosszús sóhaj.

- Nem mintha érzéketlen lennék az iránt, amiben most vagy. Nem mintha örökké depisnek akarnálak látni vagy ilyesmi. Csak... szóval az élet már így is eléggé bonyolult - mondja feszült hangon. - És torkig vagyok azzal, hogy ti folyton csak a magatok szűk világával törődtök, semmi mással. Úgy viselkedtek, mintha ez az egész... minden, amit csinálunk... csak vicc lenne. Egyáltalán nem veszitek komolyan...

- Hogy mi van? - vágok a szavába. - Ez nem igaz... én... én komolyan veszem...

- *Baromság* - közli éles, dühös nevetéssel. - Nem csinálsz mást, csak ücsörögsz, és az *érzéseidre* gondolsz. Neked *problémáid* vannak. Rohadt nagy problémáid. A szüleid gyűlölnek és ez nagyon nehéz, de egész életedben kesztyűt kell viselned, mert ha valakit pusztá kézzel megérintesz, az meghal. Ki a francot érdekel? - Erősen zihál. - Én úgy látom a helyzetet, hogy van mit enned,

van ruhád, és van hely, ahol nyugodtan pisálhatsz, amikor csak akarsz. Ezek nem problémák. Ezt úgy hívják, hogy úgy élsz, mint egy király. És nagyra becsülném, ha felnőnél végre és nem viselkednél úgy, mintha a világ rálépett volna az egyetlen tekerics vécepapírodra. Mert ez hülyeség – mondja, alig fogva vissza dühét. – Ez hülyeség és hálátlanság. Fogalmad sincs, mit kell a világban az embereknek kiállniuk. Halvány fogalmad sincs, Juliette. És úgy látom, a mások nyomora téged egyáltalán nem érdekel.

Csak állok zavartan.

– Most is megpróbálok esélyt adni neked. Folyamatosan lehetőségeket tárok elé, hogy másképpen viszonyulj a dolgokhoz. Hogy túllépj végre szomorú kislány múltadon... amihez úgy ragaszkodsz... és állj ki magadért. Hagyd abba a sírást! Ne üldögélj a sötétben, ne sajnáld folyton magadat, hogy milyen szomorú és magányos vagy! Ébredj fel! Nem te vagy az egyetlen ember a világon, aki reggel nem akar felkelni az ágyból. Nem te vagy az egyetlen, akinek apakomplexusa és súlyosan károsodott DNS-e van. Most az lehetsz, aki akarsz. Már nem a rohadék szüléiddel vagy. Már nem abban a rohadt elmegyógyintézetben vagy, és már nem vagy benne Warner nyavalyás kísérletében. Szóval válasszanod kell. Válassz és ne vesztegesd többé az időnket. És a saját idődet sem. Oké?

A szégyen testem minden pórusába beivódik.

Zsigereim legbelsejéből hőség terjed, belülről kifelé perzsel. Döbbenet, rémület hallani az igazságot szavaiban.

– Menjünk! – mondja, de hangja csak alig észrevehetően barátságosabb. – Futnunk kell.

Bólintok, bár nem lát engem.

Bólintok, és nagyon örülök, hogy most senki sem látja az arcomat.

HUSZONKETTŐ

– Ne dobálj rám dobozokat, te lökött! Az az én dolgom! – Winston nevet, azzal felkap egy celofánnal szorosan összekötött csomagot és egy másik srác feje felé dobja. A mellettem álló fiút célozta meg.

Lehúzom a fejem.

A másik srác felmordul, elkapja a csomagot, vigyorog és határozottan mutatja középső ujját Winston felé.

– Ne légy ízléstelen, Sanchez – mondja Winston, és még egy csomagot dob feléje.

Sanchez. A neve Ian Sanchez. Csak néhány perce tudom, amikor egy csoportba soroltak minket, kézi futószalagot alkotunk.

A Regeneráció egyik hivatalos raktárában vagyunk.

Kenji és én éppen időben értük utol a többieket. A találkozási ponton gyülekeztünk (mint kiderült, ez amolyan sekély árok volt), aztán Kenji éles pillantással jelzett nekem, rám mutatott és ott hagyott a többiekkel, míg ő és Castle a küldetésünk következő fázisát beszélték meg.

Vagyis azt, hogyan jussunk be a raktárba.

Az egészben az volt a legironikusabb, hogy a földfelszínen kezelítettük meg az ellátmányt, de ahhoz, hogy megszerezzük, megint le kellett mennünk a föld alá. A raktárak bizonyos okból láthatatlanok, illetve jól el vannak rejtve.

Ezekben a pinceüregekben minden elképzelhető áru van: élelem, gyógyszer, fegyver. Minden, ami a túléléshez kell. Castle

mindent elmagyarázott reggel az eligazításon. Azt mondta, hogy bár a raktárak föld alá rejtése okos módszer arra, hogy a civilek ne tudjanak róluk, mégis, tulajdonképpen nekünk kedvez. Castle azt mondta, neki az a tehetsége, hogy megérez és mozdtítani is tud tárgyakat nagy távolságból, akkor is, ha nyolc méterrel a föld alatt vannak. Azt mondta, hogy amikor egy ilyen raktár felé közeledik, azonnal érzi a változást, mert minden tárgy energiáját érzékeli. Mint mondta, ez teszi lehetővé, hogy gondolattal mozdtítson el tárgyakat, mindennek a belső energiájára rá tud hangelődni. Castle és Kenji egyszerűen bejárták a terepet, és Omega Pont 30 kilométeres körzetében öt raktárbázist találtak. Castle érzékelt, Kenji védte, és láthatatlanok maradtak. Nyolcvan kilométeres körzetben további öt nagy raktárat találtak.

Egyik raktárát a másik után keresik fel. Mindig mást visznek el, soha nem ugyanabban a mennyiségben, és a lehető legtöbb raktárból vételeznek. Minél messzebb van a raktár, annál bonyolultabb a feladat. Ez a raktárbázis van a legközelebb, ezért a küldetés viszonylag a legegyszerűbb. Ez megmagyarázza, miért engedték, hogy én is velük tartsak.

A gyaloglás része már megvolt.

Brendan tudja, hogyan zavarja össze az elektromos rendszereket, hatástalanítsa az érzékelőket és a biztonsági kamerákat. Kenji egyszerűen megszerezte a belépési kódokat: követett egy katonát, aki beütötte a megfelelő számokat. Így harminc percünk van, hogy megszerezzünk mindent, amire szükségünk van és kijuttassuk az árokba, ott töltjük a nap nagy részét és várjuk, hogy a lopott holmit járművekre pakolhassuk és elszállíthassuk.

Elképesztő, milyen módszert használnak, mekkora a szervezetség.

Összesen hat teherautó van, mindegyik kicsit más, különböző időpontokban érkeznek. Így kisebb az esély, hogy mindenkit elkapnak és nagyobb az esély, hogy legalább egy teherautó gond

nélkül visszajut az Omega Pontra. Castle úgy száz különböző tartaléktervet vázolt fel veszély esetére.

Ám én vagyok az egyetlen a társaságban, aki egy kicsit ideges amiatt, amit csinálunk. Ami azt illeti, rajtam és még három emberen kívül már mindenki többször járt itt, ismerős terepen mozognak. Mindenki óvatos és nagyon hatékonyan dolgozik, de elég biztonságban érzik magukat, mert nevetnek, viccelődnek. Pontosan tudják, mit csinálnak. Amint bejutottunk, két csoportra váltunk szét: az első csoport a szállítószalagot alkotja, a másik összegyűjti a szükséges holmikat.

Másoknak fontosabb feladataik vannak.

Lilynek fotografikus memóriája van, a valódi fényképek elbújhatnak mögötte, ő lépett be elsőként, és rögtön feltérképezte a helyiséget, mindent a legapróbb részletekig emlékezetébe véselt. Ő gondoskodik arról, hogy semmit ne hagyjunk magunk mögött, amikor kimegyünk innen és hogy az elvitt holmikon kívül semmi ne hiányozzon a raktárból, semmi ne mozduljon el. Brendan a tartalékgenerátorunk. Sikerült kikapcsolnia az áramellátásból a biztonsági rendszereket, és bevilágítja a helyiség sötét zugait. Winston felügyeli a két csoportot, közvetít az átadók és az átvevők között, gondoskodik arról, hogy a megfelelő holmikat a megfelelő mennyiségben vigyük el. Karja, lába rugalmasan nyúl, így a helyiség mindkét oldalát könnyen és gyorsan elérheti.

Castle mozgatja ki a holmit. A szállítószalag legvégén áll, folyamatosan rádiókapcsolatban áll Kenjivel. Amíg a körzet tiszta, Castle egy kézzel irányítja a több száz kilónyi holmit, amit az árokban összehordtunk.

Kenji természetesen kint van és figyel.

Kenji nélkül ez nem lenne lehetséges, ő a mi láthatatlan szemünk és fülünk. Nélküle nem lennénk ilyen biztonságban, nem lennénk annyira biztosak abban, hogy nem eshet bajunk ilyen veszélyes küldetésben.

Ma sokadszor kezdek belegondolni, miért olyan fontos személy.

– Hé, Winston, meg tudnád nézetni valakivel, hogy van-e csoki odabent? – kérdi Emory, a szállítószalag-csapat tagja, és úgy mosolyog Winstonra, mintha jó hírt remélne. Emory persze folyton mosolyog. Alig néhány órája ismerem, de reggel hat óta mosolyog, már az eligazításon is ilyen volt. Nagyon magas, nagyon testes, nagyon dús afrohaja van, ami valahogy gyakran hull a szemébe. Úgy mozgatja a dobozokat a soron, mintha csak vatta lenne bennük.

Winston a fejét ingatva próbálja megállni, hogy ne nevéssen, visszadobja a kérdést.

– Komolyan erre vagy kíváncsi? – Emoryre pillant, közben feljebb tolja orrán műanyag keretes szemüvegét – A rengeteg holmi közül te csak *csokoládét* akarsz?

Emory mosolya lehervad.

– Fogd be, ember, tudod, hogy az anyám nagyon szereti.

– Mindig ezt mondd.

– Mert mindig igaz.

Winston mond valamit valakinek, hogy szedjenek le még egy csomag szappant, aztán visszafordul Emory fele.

– Tudod, még sosem láttam, hogy anyád akár egy falat csokit is evett volna.

Emory valami nagyon illetlen tanácsot ad Winstonnak, hogy mi tegyen a rendkívül nyúlékony végtagjaival, én pedig lenézek a dobozra, amit Ian éppen átadott nekem, és megnézem a feliratot, mielőtt továbbadom.

– Hé, tudja valaki, miért vannak mindegyikre a *R N W* betűk felbélyegezve?

Ian megfordul. Döbbsenten néz. Úgy néz rám, mintha arra kértem volna, hogy vetközzön meztelenre.

– Hát, csípjete meg! Ezek szerint tud beszélni!

- Persze, hogy tudok beszélni – felelem, de már nem érdekel, hogy beszéljek velük.

Ian újabb dobozt ad át. Vállat von.

- Hát, most már tudom.

- Most már tudod.

- Egy rejtéllyel kevesebb.

- Azt hittétek, nem tudok beszélni? – kérdezem egy pillanatnyi hallgatás után. – Azt hittétek, néma vagyok?

Kíváncsi vagyok, mások mit mondtak rólam.

Ian hátranéz rám, úgy mosolyog, mint aki nevetést akar visszafojtani. A fejét ingatja, de nem néz rám.

- A pecsét... kötelezően rá van pecsételve mindenre. Az RNW minden ott van, hogy lekövethessék a szállítmányt. Semmi különös.

- De mit jelent az RNW? És kik pecsételik a dobozokra?

- Az RNW – mondja, úgy ismételve a három betűt, mintha fel kéne ismernem őket azt jelenti; „Reestablished Nations of the World”, a világ regenerált nemzetei. Tudod, minden globálissá lett. Mindenhol meggy áru mindenhova. És ezt mindenki tudja. Ezért az egész Regeneráció-dolog egy rakás szar. Monopolizálták az egész bolygó összes nyersanyagforrását, és mindent maguknak tartanak meg.

Erre halványan emlékszem. Emlékszem, hogy beszéltem erről Adammal, amikor mindketten az elmeegógyintézetben voltunk. ~~Még mielőtt megtudtam, milyen érzés megérinteni. Milyen érzés vele enni. Milyen érzés fájdalmat okozni neki.~~ A Regeneráció mindig is globális mozgalom volt. Csak nem tudtam, hogy van neve

- Ó, persze – mondom Iannek, és hirtelen elvonja a figyelmet minden olyan gondolat, amire nem akarok gondolni. – El is felejtettem.

Ian egy pillanatra megáll, miközben átadja nekem a csomagot.

- Szóval igaz? - kérdezi az arcomat fürkészsve. - Igaz, hogy fogalmad sincs, mi történt?

- Bizonyos dolgokról tudok - felelem kissé feszülten. - Csak a részletek nem világosak.

- Hát, ha még akkor is tudsz beszélni, amikor visszaérünk az Omega Pontra, velünk ebédelhetnél. Elmondhatjuk, mi a helyzet.

- Igazán? - Felé fordulok.

- Persze. - Nevet, újabb dobozt ad a kezembe. - Nem harapunk.

HUSZONHÁROM

Néha elgondolkodom a ragasztóról.

Soha senki nem kérdezi meg a ragasztót, hogy érzi magát. Hogy nincs-e elege abból, hogy összetartsa a dolgokat vagy nem aggódik-e, hogy szétesik, és hogyan fizeti ki a számláit a jövő héten.

Kenji ilyen.

Olyan, mint a ragasztó. A színfalak mögött dolgozik, hogy összetartsa a dolgokat, és folyton arra gondolok, vajon mi lehet az ő története. Miért rejtőzik viccek, tréfák és idétlen megjegyzések mögé.

De igaza volt. Mindenben, amit nekem mondott, igaza volt.

A tegnapi nap jó ötlet volt. Valóban ki kellett egy kicsit szakadnom innen, csinálnom kellett valami hasznosat. Most pedig, Kenji tanácsát megfogadva, túl kell lépnem a saját gondjaimon. Helyre kell tennem a gondolkodásomat. A legfontosabb dolgokra kell koncentrálnom. Rá kell jönnöm, miért vagyok itt és hogyan tudnék segíteni. És ha egy kicsit is szeretem Adamet, megpróbálok kimaradni az életéből.

Lényem egy része látni kívánja, meg akarok győződni arról, hogy tényleg jól van, hogy szépen gyógyul, eleget eszik és éjjel alszik. Ám lényem másik része fél most találkozni vele. Mert ha bemegyek Adamhez, az azt jelenti, hogy búcsút veszek tőle. Azt jelenti: tényleg elismerem, hogy nem lehetek többé vele és tudom, hogy új életet kell találnom. Egyedül.

De az Omega Ponton legalább van választási lehetőségem. És talán ha erőt tudok meríteni magamban, hogy ne féljek, barátok lehetünk. Erősnek kell lennem. Nem siránkozhatok tovább a saját bajaimon.

Változtatni kell.

Fogom a tálcámat és sikerül felnézniem, bólintással üdvözlöm azokat, akikre tegnapról emlékszem. Nem mindenki tud arról, hogy én is a csapatban voltam – az Omega Ponton kívüli küldetésekben való részvétel kitüntetés, de az emberek általában kevésbé tűnnek feszültnek körülöttem. Legalábbis így érzem.

Lehet, hogy csak képzelem.

Helyet keresek, és meglátom, hogy Kenji integet. Brendan, Winston és Emory ül az asztalánál. Érzem, hogy ajkam mosolyra húzódik, amikor elindulok feléjük.

Brendan beljebb húzódik a padon, helyet csinál nekem. Winston és Emory csak bólint, mert éppen ételt kanalaznak. Kenji vidám félmosollyal üdvözlő, tekintete nevet meglepettségemen, hogy a társaság szívesen lát az asztalnál.

Jól vagyok. Úgy érzem, a dolgok rendbe jöhetnek.

– Juliette?

Kis híján orra bukom.

Lassan megfordulok, szinte meg vagyok győződve arról, hogy nem is ember szólt, hanem kísértet, mert Adam semmiképpen sem jöhetett ki az egészségügyi körletből ilyen hamar. Nem számítottam arra, hogy ilyen hamar szembe kell nézniem vele. Nem gondoltam, hogy ilyen hamar beszélnünk kell. Nem itt. Nem az ebédlő közepén.

Nem vagyok felkészülve erre. Erre nem vagyok *felkészülve*.

Adam szörnyen néz ki. Sápadt. Alig áll a lábán. Keze a zsebébe tömve, ajka összeszorítva, szeme karikás, beesett, mély, feneketlen kút. Haja kócos. Pólója feszül a mellkasán, tetovált alkarja feltűnőbb, mint valaha.

Mindennél jobban szeretnék az ölelésébe simulni.

De mozdulni sem tudok, csak ülök és próbálom rávenni magam, hogy végre lélegezzek.

– Beszélhetnék veled? – kérdezi, és úgy néz, mintha attól félne, nem azt a választ kapja, amit remélt. – Négyszemközt.

Bólintok. Még mindig nem tudok beszélni. Ott hagyom az ételt, nem is nézek Kenjire, Winstonra, Brendanre, Emoryre, fogalmam sincs, mit gondolnak most rólam. Nem is érdekel.

Adam.

Adam itt van, előttem áll és beszélni akar velem, és amit mondanom kell neki, abba biztosan belehalok.

De megyek utána, ki az ajtón. Az előtérbe. Végig egy sötét folyosón.

Aztán megállunk.

Adam úgy néz rám, mintha tudná, mit fogok mondani, ezért nem is mondom ki. Semmit nem akarok mondani, csak ha nagyon szükséges. Legszívesebben csak állnék itt, és nézném, bámulnám, szégyentelenül innám magamba látványát, még egyszer, utoljára, szóltanul. Úgy, hogy ne kelljen szólnom semmit.

Feszeng, pislog. Felnéz. Elkapja tekintetét. Sóhajt és tarkóját dörzsöli, kezét összekulcsolja nyaka mögött, aztán megfordul, hogy ne lássam az arcát. De a mozdulattól pólója felcsúszik a törzsén, és kénytelen vagyok ökölbe szorítani a kezemet, hogy ne érintsem meg a csípője felett kilátszó bőrfelületet.

Még mindig nem néz rám, még mindig nem fordul felém, amikor megszólal:

– Igazán... igazán... kérlek, mondj valamit.

Hangja annyira gyötrődő, annyira szomorú, hogy kis híján térdre rogyok.

Mégsem szólalok meg.

Megfordul.

Szembenéz velem.

– Muszáj lennie valaminek – mondja a hajába fúrva ujjait. – Kell lennie valami kompromissumnak... valaminek, amivel

meg tudlak győzni, hogy ez működhessen kettőnk között. Mondd, hogy van *valami*.

Annyira félek. Annyira félek, hogy mindjárt elsírom magam előtte.

- Kérlek - szólal meg, és úgy tűnik, mintha mindjárt összeomlana, mintha teljesen kész lenne, mintha szétesne, és azt mondja: Könyörgöm, mondj valamit...!

Remegő ajkamba harapok.

Megdermed, csak néz és vár.

- Adam - súgom, a hangomat erőltetve, hogy ne remegjen. - Mindig... mindig szeretni foglak...

- Ne! Ne mondd ezt. Ne... mondd... ezt!

A fejemet rázom, gyorsan, annyira, hogy szédülök, de képtelen vagyok abbahagyni. Képtelen vagyok még egy szót kimondani, mert ha kinyitnám a számat, sikítanék, és képtelen vagyok a szemébe nézni, nem tudom elviselni, nem akarom látni, hogy mit teszek vele.

- Ne, Juliette... *Juliette*...

Hátrálok, elbotlom a saját lábamban, vakon, reflexből kapaszkodok a falba, amikor megérzem, hogy átölel. Próbálok elhúzódní tőle, de túl erős, túl szorosan ölel, és fojtott, remegő hangon szól hozzám:

- Az én hibám... ez az én hibám... nem kellett volna megcsókolnom téged... próbáltad ezt megmondani nekem, de nem hallgattam rád, és nagyon... nagyon sajnálom - mondja zihálva. - Hallgatnom kellett volna rád. Nem voltam elég erős. De most más lesz, esküszöm, más lesz - mondja, és a vállamra hajtja a fejét. - Sosem bocsátom ezt meg magamnak. Te hajlandó voltál mindent megpróbálni, ami csak lehetséges, és én mindent elrontottam és sajnálom... annyira sajnálom...

Magamban, legbelül, végleg összeomlottam ettől.

Gyűlölöm magam azért, ami történt, gyűlölöm magam azért, amit tennem kell, gyűlölöm, hogy nem csillapíthatom a fájdal-

mát, nem mondhatom, hogy adhatunk magunknak még egy esélyt, nehéz lesz, de megpróbálhatjuk újra. Mert ez nem egy szokványos kapcsolat. Mert a mi problémáink nem oldhatók meg.

Mert a bőröm sosem fog megváltozni.

A világ összes gyakorlása sem tüntetheti el azt a nagyon is valószínűsítést, hogy fájdalmat okozhatok neki. Ha elragad minket a szenvedély, akár meg is ölhetem, akaratlanul. Mindig is veszélyt jelentek rá. Különösen a leggyengédebb pillanatokban, a legfontosabb, legsérülékenyebb pillanatokban. Azokban a pillanatokban, amelyekre a legjobban vágyom. Azokat a pillanatokban nem élhetem át vele soha és ő sokkal többet érdemel, mint én, egy zavart lány, aki olyan keveset adhat neki.

De inkább csak állok és érzem ölelő karját a derekam körül, mintsem egy szót is szóljak. Mert gyenge vagyok, és annyira akarom, hogy belepusztulok. Képtelen vagyok összeszedni magam. Egész testemben remegek, nem látok át könnyeim fátyolán.

És Adam nem enged el.

„Kérlek, kérlek, kérlek” ezt súgja, és legszívesebben meghalnék.

De azt hiszem, ha még egy kis ideig itt maradok, biztosan megbolondulok.

Ezért remegő kezemet mellkasához emelem és érzem, hogy izmai megfeszülnek, elhúzódik kissé és én nem merek a szemébe nézni, nem bírom látni, hogy ennyire eltölti a remény, még ha csak egy pillanatra is.

Kihasználom pillanatnyi meglepetését és szorításának eler nyedését, kibontakozom az ölelésből, teste melegének menedékéből, eltávolodom dobogó szívétől. Kinyújtom a kezemet, és nem engedem, hogy újra magához vonjon.

– Adam – súgom. – Kérlek, ne! Én nem... én erre nem...

– Soha nem volt senki más... – mondja, és már nem is vigyáz, hogy halkán beszéljen, nem érdekli, hogy hangja visszhangzik

végig a folyosókon. Remegő kezét szája elé kapja, végighúzza arca előtt, hajában. – És soha nem lesz más... senki más... soha nem akarok senki mást...

– Elég... hagyd abba, kérlek... – Nem kapok levegőt, nem kapok levegőt, nem kapok *levegőt*. – Ezt nem akarhatod... nem akarhatsz ilyen lánnyal lenni... aki... aki csak fáj...fájdalmat okoz neked...

– *A fenébe*, Juliette... – Megfordul, tenyérrel a falra csap, mellkasa zihál, feje lehajtva, hangja rekedt, minden egyes szótagot nehezen ejt. – Hiszen... hiszen éppen *most* okozol fájdalmat nekem. Ezzel *gyilkolsz*...

– Adam...

– Ne menj el! – mondja fojtott hangon, a szeme szorosan lehunyva, mintha már tudná, hogy elmegyek. Mintha nem tudná elviselni, hogy látnia kelljen. – Kérlek... – súgja gyötrődőn. – Ne sétálj ki ebből.

– Bárcsak... bárcsak maradhatnék – mondom egész testemben rázkódva. – Bárcsak ne kéne.... Bárcsak tudnálak kevésbé szeretni.

Hallom, hogy utánam kiált, de már a folyosón futok. Hallom, hogy a nevemet kiáltja, de csak futok, el az ebédlő előtt összegyűlt tömeg mellett, akik mindent láttak, mindent hallottak. Futok, hogy elbújjak, bár tudom, hogy lehetetlen lesz.

Minden egyes nap találkoznom kell vele.

Millió mérföldről vágyódnom utána.

És Kenji szavai jutnak eszembe, ahogy arra utasított, hogy ébredjek fel, hagyjam abba a sírást és változtassak, és rájöttem, hogy új ígéretem teljesítése egy kicsit tovább tarthat, mint gondoltam.

Mert nem jut eszembe semmi, amit szívesebben csinálnék, mint hogy találjak egy sötét zugot és csak sírjak.

HUSZONNÉGY

Kenji talál meg először.

Edzőtermem közepén áll. Körbenéz, mintha még sosem látta volna ezt a helyet, bár biztosra veszem, hogy ez nem lehet igaz.

Még mindig nem tudom pontosan, mi a munkája, de az legálább nyilvánvaló lett számomra, hogy Kenji az egyik legfontosabb ember az Omega Ponton. Mindig mozgásban van. Mindig sok dolga van. Senki nem látja egyszerre néhány pillanatnál tovább, kivéve én, de én is csak az utóbbi időben.

Mintha ideje nagy részét... láthatatlan állapotban töltené.

– Szóval... – szólal meg lassan bólintva, kezét háta mögött összekulcsolva járkál a helyiségben fel-alá. – Pokoli jelenet volt odakint az imént. Ilyen szórakozásban elég ritkán van részünk itt a föld alatt.

Gyötrelem.

Beburkol. Eltemet.

– Szóval... meg kell mondjam... az utolsó mondat... „Bárcsak tudnálak kevésbé szeretni”... az zseniális volt. Nagyon, nagyon jó. Azt hiszem, Winston szeme könnybe lábadt...

– FOGD BE, KENJI!

– Komolyan mondom! – szól sértődötten. – Az... Nem is tudom. Szép volt. Fogalmam sem volt, hogy ilyen heves érzelmek vannak köztetek.

Mellkasomhoz húzom a térdem, még mélyebben elbújok a szoba sarkában, arcomat a karomba temetem.

- Nem akarlak megbántani, de most tényleg... most tényleg nem akarok beszélni erről. Oké?

- Nem. Nem oké. Neked és nekem... dolgunk van.

- Nem.

- Gyere! Állj *fel!* - Megragadja a könyökömet, talpra ránt, én pedig csak hadonászok.

Dühösen megtörlöm az arcom, igyekszem eltüntetni a könnyek nyomát.

- Most nincs kedvem a vicceidhez, Kenji. Kérlek, menj el. Hagyj békén!

- Egyáltalán nem viccelek. - Kenji felvesz egy téglát a fal melletti halomból. - És a világban nem fog megszűnni a háború azért, mert szakítottál a barátoddal.

Csak bámulom, öklöm remeg, legszívesebben sikítanék.

Nem úgy néz ki, mint akit ez érdekel.

- Mit csinálsz idebent? Csak ülsz és... Mit is akarsz? - Kezében méregeti a téglát. - Ezt akarod összetörni?

Feladom. Legyőzött. A padlóra rogyok.

- Nem tudom. - Szipogok, letörlöm utolsó könnyeimet. - Castle folyton azt mondja, hogy „koncentráljak” és „fogjam munkára az energiámat” - mondom, idézőjeleket rajzolva a levegőbe. - De csak azt tudom magamról, hogy *képes vagyok* tárgyakat összetörni. Nem tudom, miért történik. Ezért nem tudom, hogyan várja el tőlem, hogy megismételjem, amit egyszer megtettem. Fogalmam sem volt, hogy akkor mit csinálok. És azóta semmi sem változott.

- Egy pillanat - szól Kenji, azzal visszaejti a téglát a halomra, és lehuppan velem szembe a matracra. Elterül a földön, elnyújtózik, kezét összekulcsolja a feje mögött és a mennyezetet bámulja. - Már megint miről beszélünk? Milyen eseményt kéne megismételni?

Én is hátradőlök a matracon, Kenji testhelyzetét utánzom. Fejünk csak néhány centire van egymástól.

- Emlékszel? A betontömb Warner pszichotermében. A fémajtó, aminek nekimentem, amikor A... Adamet kerestem.

A hangom elcsuklik, erősen be kell hunynom a szememet, hogy elmúljon a fájdalom

~~Már a nevét sem tudom kimondani.~~

Kenji felhorkan. A matrac mozgásából érzem, hogy bólogat.

- Rendben. Nos, Castle azt mondta nekem, hogy több van benned. Nem csak arra vagy képes, hogy dolgokat megérints és összetörj. Szerinte neked valami furcsa, emberfeletti erőd lehet vagy ilyesmi. - Hallgatás. - Ezt lehetségesnek tartod?

- Azt hiszem, lehetséges.

- Mi történt? - kérdi, kissé elhúzva fejét, hogy jobban lásson. - Amikor átmentél pszichoszörnyetegbe... amikor mindennek nekimentél... Emlékszel, mi váltotta ki ezt belőled?

A fejemet ingatom.

- Nem igazán tudom. Amikor ez történik... tényleg olyan, mintha nem is én lennék... mintha megbolondultam volna. Valami megváltozik a fejemben... és attól bekattanok. Tényleg olyan vagyok, mint a diagnosztizált örültek. - Rápillantok, de arca semmilyen érzelmet nem árul el. Csak pislog, várja, hogy befejezzem, amit mondani akarok. Így hát mély levegőt veszek és folytatom. - Olyan, mint... szóval nem tudok rendesen gondolkodni. Annyira megbénít az adrenalin, hogy képtelen vagyok abbahagyni és képtelen vagyok uralkodni magamon. Amint ez az örült érzés megjelenik, *muszáj* vezetni valamin. Meg kell érintenem valamit. Meg kell szabadulnom a feszültségtől.

Kenji felkönyököl. Rám néz.

- Mitől vadulsz be? Mit éreztél? Csak akkor történik ilyen, amikor nagyon dühös vagy?

Elgondolkodom, mielőtt válaszolnék. Végiggondolom az összes esetet.

- Nem. Nem mindig - tétovázok. - Az első alkalom... - ahogy felidézem, hangom megrepeg. - Warnert akartam megölni azért,

amire kényszerített... amit muszáj volt tennem azzal a kisgyerekekkel. Teljesen le voltam sújtva. Dühös voltam... Nagyon, nagyon dühös... de egyben... szomorú is. – Elhallgatok. Aztán mégis folytatom. – És amikor Adamet kerestem? – Mély sóhaj. – Akkor el voltam keseredve. Kétségbe voltam esve. Meg kellett mentenem.

– És amikor velem játszottál Supermant? Amikor csak úgy a falhoz kentél?

– Akkor nagyon féltem.

– És aztán? A laborban?

– Dühös voltam – sűgom rekedt, tompa hangon. A mennyezetet bámulom, és eszembe jut az a nap, az a fehéren izzó düh. – Soha életemben nem voltam még olyan dühös. Nem is gondoltam, hogy így tudok érezni. Hogy *annyira* beőrülök. És büntudatom volt – teszem hozzá nagyon halkán. – Büntudatom volt, hogy én vagyok az oka, amiért Adam egyáltalán ide került.

Kenji mélyen, hosszan sóhajtott. Felül, háttal a falhoz támaszkodik. Nem szól.

– Mi jár a fejedben...? – kérdezem, azzal én is felülök.

– Nem tudom. De az eléggé nyilvánvalónak tűnik, hogy ezek az incidensek elég intenzív érzelmek következtében történtek. Ebből arra következtetek, hogy az egész rendszer eléggé egyszerű lehet.

– Ezt hogy érted?

– Mintha valami indítóimpulzus lenne... Úgy tűnik, amikor elveszted az önuralmadat, a tested automatikusan önvédelmi módba kapcsol.

– Hogyan?

Kenji felém fordul. Törökülésbe húzza a lábát, hátrafesztett kezén támaszkodik.

– Figyelj! Tudod, hogyan jöttem rá, hogy láthatatlanná tudok válni? Véletlenül. Kilencéves voltam. Rettenetesen féltem. Most tekerjünk át a jelentéktelen részleteken, a lényeg a lényeg: kellett

egy hely, ahol elbújhatok, de nem találtam ilyen helyet. De anyyira féltem, hogy a testem... automatikusan ezt csinálta. Egyszerűen eltűntem a falban. Beleolvadtam vagy valami ilyesmi. – Nevet – Ettől elég rendesen kiakadtam, mert vagy tíz percig fel sem fogtam, hogy mi történt. Aztán nem tudtam, hogyan kerülhetnék vissza a normális állapotba. Teljesen kiakadtam. Napokig azt hittem, hogy meghaltam.

– Ne...

– De igen.

– Ez tényleg *őrület*.

– Én is ezt mondtam.

– És... és ebből... ebből mi következik? Úgy gondolod, hogy amikor előjön ez a félelmetes képességem, akkor a testem védekezőmódba kapcsol?

– Nagyjából erről van szó.

– Oké. – Gondolkodom. – Hát... akkor hogyan kéne visszalépnem a normális állapotba? Te hogyan jöttél rá?

Válat von.

– Amint rájöttem, hogy nem vagyok kísértet és nem hallucinálok, ilyesmi, eléggé klassz dolognak találtam. Cool. Nagyon cool. Tudod, kiskölyök voltam és nagyon izgatott, úgy gondoltam, felveszem a láthatatlanná tévő köpönyeget és megölöm a rossz fiúkat vagy ilyesmi. Tetszett. És ez lényemnek olyan része lett, amit mindig elérhettem, ha akartam. De csak komoly gyakorlással sikerült elérnem, hogy a különleges állapotot hosszabb ideig fenntartsam. Nagyon sokat kellett dolgoznom érte. Nagy figyelem kellett hozzá.

– Sok munka.

– Igen... Úgy értem... Sokat kell dolgozni ahhoz, hogy rájössz, hogyan működik. De amint elfogadtam, hogy ez a képesség lényem része, könnyebben tudtam irányítani.

Megint hátradőlök, bosszúsan felsóhajtok.

– Hát, én már elfogadtam, hogy ilyen vagyok. De egyáltalán nem lett tőle könnyebb semmi.

Kenji hangosan felnevet.

– A fenét fogadtad el. Semmit nem fogadtál el.

– Egész életemben ilyen voltam, Kenji... egészen biztos vagyok abban, hogy már elfogadtam...

– Nem – vág a szavamba. – A *pokolba* is, dehogy fogadtad el! Utálsz a saját bőrödben lenni. Ki nem állhatod. Ezt nem lehet elfogadásnak nevezni. Ez... nem is tudom... ez az elfogadás ellentéte. Te... – mutat rám –, te az elfogadás szöges *ellentéte* vagy.

– Mit akarsz ezzel mondani? – vágok vissza. – *Szeretnem* kell, hogy ilyen vagyok? – Esélyt sem adok neki, hogy válaszoljon. Folytatom. – *Fogalmad* sincs, milyen érzés az én bőrömbe zárva lenni... az én testem csapdájában lenni, a lélegzéstől is félni, ha más dobogó szív közelében vagyok. Ha éreztél volna valaha ilyet, nem várnád el tőlem azt, hogy *örüljek*, hogy ezzel élhetek.

– Ugyan, Juliette... én csak azt mondom...

– Nem. Hadd mondjam el ezt neked nagyon világosan, Kenji. Én embereket *ölök*. *Megölöm* őket. Ez a „különleges” tehetségem. Én nem tudok a környezetbe olvadni, nem tudok tárgyakat mozgatni gondolattal és nem nyúlik a karom. Ha túl sokáig érsz hozzám, *meghalsz*. Próbálj így élni tizenhét évig, aztán mondd nekem, hogy könnyű elfogadnom magam.

Keserőséget érzek a nyelvemen.

Ez új nekem.

– Figyelj – szól észrevehetően sokkal szelídebben. – Nem akarok ítéletet mondani, oké? Csak próbálok rámutatni arra, hogy mivel nem *akarod*, tudat alatt szabotálod, hogy a képességed megmutatkozzon. – Tettetett megadással felteszi a kezét. – Fogadni mernék, hogy tényleg valami őrült energia dolgozik benned. Megérinted az embert és kész, annyi. De képes vagy falakat is átütni, ugye? A fenébe, *ezt* én is meg akarom tanulni. Viccelsz? Ez őrült jó lenne.

- Igen - mondom, a falnak dőlve. - Azt hiszem, ez a része nem olyan rossz.

- Igaz? - szól Kenji felélénkülve. - Az egyenesen nagyszerű lenne. Aztán... tudod, ha nem veted le a kesztyűdet... összetörhetnél ezt-azt, úgy, hogy nem ölnél meg senkit. Akkor nem éreznéd magadat olyan rosszul, ugye?

- Szerintem nem.

- Nagyon jó. Tehát. Csak lazíts. - Feláll, felkapja a téglát, amivel korábban játszott. - Gyere! Állj fel! Gyere ide!

Odasétálok hozzá, a téglát nézem a kezében. Úgy adja át, mintha valami családi örökséget adna a kezembe.

- Most pedig... Lazíts, állj úgy, ahogy neked kényelmes. Engedd, hogy a tested ereje előtörjön. Ne blokkold a saját energiádat. Nyilván millió mentális blokk állja az útját. Többé nem tudod visszatartani.

- Nincsenek *mentális blokkjaim*...

- Dehogynem - horkan fel. - Persze hogy vannak. Súlyos mentális gátlásaid vannak.

- Mentális *micsoda*...

- Koncentráld a haragodat a téglára. A *téglára*. Ne feledd: nyitottság. Szét *akarod* törni a téglát. Emlékeztess magadat, hogy ezt *akarod*. A *te* döntésed. Ezt nem Castle miatt csinálod és nem is miattam, nem is azért, hogy valakivel harcolj. Egyszerűen úgy érzed, ezt *akarod* csinálni. Szórakozásból. Mert ehhez van kedved. Hagyd, hogy az agyad és a tested irányítson. Oké?

Mélyet sóhajtok. Párszor bólintok.

- Oké. Azt hiszem...

- *A rohadtt életbe!* - halkan fütyül.

- Mi az? - hirtelen hátrafordulok. - Mi történt...?

- Hogyhogy nem érezted ezt?

- Micsodát...?

- Nézz a kezedre!

Alig kapok levegőt. Hátratántorodok. Kezemben vörös homokszerű anyag, barna agyag, apró szemcsék. A nagyobb tégladarabok a padlóra hulltak, hagyom, hogy a törmelék átfolyják az ujjaim között, és bűnös kezemet arcomhoz emelem.

Felnézek.

Kenji a fejét ingatja, rázkódik a nevetéstől.

– Fogalmad sincs, mennyire irigy vagyok rád most.

– Ó, istenem!

– Tudom. Tudom. Kemény vagy. Most gondold bele: ha ezt vagy képes tenni egy *téglával*, képzelj el, milyen hatása lenne ennek az *emberi* testre...

Ezt nem kellett volna mondania.

Most nem. Adam után nem. Éppen az után nem, hogy próbáltam összeszedni reményeim és álmaim darabjait és újra összerakni. Mert most már semmi nem maradt. Mert most rádöbbenek, hogy valahol mélyen, legbelül még élt bennem a remény, hogy Adam és én rájövünk, hogyan lehetnénk együtt.

Valahol mélyen legbelül még nem mondtam le erről a lehetőségről.

De most már ez is odalett.

Mert Adamnek most már nem csak a bőromtól kell félnie. Nemcsak a bőromtól, hanem a kézfogásomtól, az ölelésemtől, a csókomtól is... mindennel fájdalmat okozhatok neki. Azzal is vigyáznom kéne, hogy a *kezét* megfogjam. És ez az új tudás, ez az új információ, hogy milyen halálos is vagyok...

Ez nem hagy nekem más lehetőséget

Örökkön-örökké egyedül leszek, mert senki nincs biztonságban tőlem.

A padlóra rogyok, gondolataim viharosan kavarnak, agyam már nem biztonságos lakhely számukra, és nem tudok leállni, gondolkodom és gondolkodom, és úgy érzem, beleragadtam ebbe, és frontális ütközés következik, és nem én vagyok a vétlen fél, aki rosszkor van rossz helyen.

Én vagyok a vonat.

Én kezdek irányíthatatlanná válni.

Mert az ember néha látja magát... látja magát, hogy milyen *lehetne*... hogy mi *lenne*, ha a dolgok másképpen alakultak volna. És ha túl közélről nézzük, megrémíthet a látvány és elgondolkodunk, mit tennénk, ha lehetőségünk lenne rá. Tudod, hogy van egy másik oldalad is, egy másik éned, amit nem akarsz részedként elfogadni, amit nem akarsz napvilágnál látni. Egész életedben igyekszel ezt az oldaladat eldugni, elrejtteni, hogy ne lásd, ne gondolj rá. Úgy teszel, mintha ez a részed nem is létezne.

Hosszú ideig élsz így.

Hosszú ideig biztonságban vagy.

Aztán már nem.

HUSZONÖT

Egy másik reggel.

Egy másik reggeli.

Reggelizni indulok, hogy találkozzam Kenjivel a következő edzés előtt.

Tegnap végre felállított egy elméletet a képességemről: szerinte érintésem emberfeletti ereje csak energiám egy módosult formája. A bőr-bőr kontaktus csak a képességem legelemibb formája... hogy igazi képességem egyfajta mindent felörlő erő, ami természet minden részében jelen van.

A csontjaimban, a véremben, a bőrömben.

Azt mondtam neki, hogy ez igazán érdekes elmélet. Azt mondtam neki, hogy mindig is úgy tekintettem magamra, mint-ha a Vénusz légycsapója egy perverz verziója lennék, mire ő: – Ó, ISTENEM! Igen. IGEN. Pontosan olyan vagy. Szentséges ég, igen, igen.

Elég szép ahhoz, hogy magadhoz csábítsd a prédát, mondta.

Elég erős ahhoz, hogy lecsapj rá és megsemmisítsd, mondta.

Elég mérgező ahhoz, hogy megemészd az áldozatot, amikor a bőre hozzád ér.

– Megemészted a prédádat – mondta nekem nevetve, mintha ez valami mulatságos dolog lenne, mintha teljesen elfogadható lenne egy lányt húsevő növényhez hasonlítani. Sőt hízelgő. – Igaz? Te mondtad, hogy amikor megérintesz valakit, olyan érzés,

mintha elvonnád az energiáit, igaz? Ettől erősebbnek érzed magad?

Nem válaszoltam.

– Tehát *pontosan* olyan vagy, mint a Vénusz légycsapója. Magadhoz vonzod őket. Megragadod őket. Megeszed őket.

Nem válaszoltam.

– Mmmmmmm... Olyan vagy, mint egy szexi, nagyon félelmetes növény.

Behunytam a szemem, és rémülettel kaptam a szám elé a kezem.

– Miért olyan rossz ez? – kérdezte, azzal lehajolt, és a szemembe nézett. Meghúzta egy hajtincsemet, hogy felnézzek rá. – Miért kell ennek olyan szörnyűnek lennie? Miért nem látod meg, hogy ez milyen *fantasztikus*? – A fejét ingatva folytatta. – Tudod, miből maradsz ki? Ez az egész olyan cool lehetne, ha egyszerűen *el tudnád fogadni*.

Elfogadni.

Igen.

Milyen könnyű lenne rávetni magam a világra, kiszívni az erejét és ott hagyni holtan, csak azért, mert valaki azt mondta, hogy tegyem meg. Mert valaki ujjal mutogat valakikre és azt mondja: „Azok rossz fiúk. Azok ott.” És azt mondják, hogy öljem meg őket. Öljek, mert bízom bennük, ölj, mert a jó csapatba tartozol, ölj, mert azok rosszak, mi meg jók vagyunk, ölj, mert mi azt mondjuk neked. Mert egyesek olyan hülyék, hogy tényleg azt hiszik, feltűnő, vastag, neonszínű csík választja el a jót és a rosszat. Azt hiszik, hogy könnyen meg lehet különböztetni a kettőt egymástól és tiszta lelkiismerettel mennek aludni. Mert minden a legnagyobb rendben van. Ezt így lehet.

Azt hiszik, szabad embert ölni, ha valaki más az életre érdemtelennek tekinti az illetőt.

Azt akarom mondani ezzel, hogy ki a fene vagy te, hogy eldöntsd, kinek kell meghalnia. Ki vagy te, hogy eldöntsd, kit kell

megölni. Ki vagy te, hogy megmondd nekem, melyik apát kell megölnöm és melyik gyereket kell árvává tennem ezzel, és melyik anya gyászolja a fiát, melyik fivérnek nem marad húga, melyik nagymama kénytelen élete minden hátralevő napján siratni unokáját, akit előtte temettek el.

Igazából azt akarom mondani, hogy mi a fenét gondolsz magadról, hogy azt mondd nekem, milyen nagyszerű dolog, ha képes vagyok megölni egy élőlényt, hogy érdekes dolog csapdába csalni egy másik embert, kiválasztani és megkörnyékeezni az áldozatot csak azért, mert fegyver nélkül tudok ölni. Nagyon kemény, dühös, sértő mondatokat akarok mondani, káromkodni és elfutni, elfutni messze, el akarok tűnni a horizonton, lekuporodni az útszélén, ha ezzel elérem, hogy a szabadsághoz hasonlító állapotba juthatok, de nem tudom, hova menjek. Nincs más helyem ebben a világban.

És felelősnek érzem magam.

Mert van, hogy a fájdalom kivérzik, nem marad helyette más, csak sajgó fájdalom gyomrom mélyén, és látom a világot, az embereken gondolkodom és azon, hogy mivé lett minden, és eszembe jut a remény és a lehetőség, hogy talán, esetleg... Félig teli pohárra gondolok és olyan csodaszemüvegbe, amin át a világot tisztán láthatom. Áldozatra gondolok. És kompromisszumra. Arra, hogy mi történne, ha senki nem váгна vissza. Olyan világra gondolok, ahol senkinek nem kell igazságtalanságot elszenvedni.

És arra gondolok, lehet, hogy itt mindenkinek igaza van.

Lehet, hogy itt az ideje harcolni.

Arra gondolok, vajon szentesíthető-e a gyilkolás eszköze bármilyen cél elérésére, és aztán Kenjire gondolok. Arra, amit mondott. És arra, hogy akkor is csodálatosnak és elfogadandónak tartaná-e a tehetségemet, ha őt szemelném ki prédámnak.

Azt hiszem, nem.

HUSZONHAT

Kenji már vár.

Kenji, Winston és Brendan ugyanannál az asztalnál ülnek. Szórakozott biccentéssel becsusszanok a helyemre. Kerülik a tekintetemet.

– Ne itt – mondja Kenji, a reggelijét kanalazva.

– Tessék? – Ó, milyen remek, nézd ezt a villát, ezt a kanalat, ezt az asztalt. – Ezt hogy ér...

– Ne itt – ismétli félig teli szájjal.

Winston köhécsel, a fejét vakarja. Brendan mocorog a padom mellett.

– Ó. Én... én... szóval... – Fülig vörösödök, körbenézek az asztalnál ülő három férfin. Legszívesebben megkérdezném Kenjit, hol van Adam, miért nincs itt, mit csinál, jól van-e, eszik-e rendszeren mostanában. Milliónyi kérdést szeretnék feltenni, de teljesen nyilvánvaló, hogy egyikük sem szeretne a magánéletem részleteiről beszélni velem. És nem akarok szomorú, szájalmas lány lenni. Nem akarok sajnálatot. Nem akarom a tekintetükben azt a feszingő együttérzést látni.

Kihúszom magam, megköszörülöm a torkom.

– Milyenek az őráratok? – kérdezem Winstont. – Rosszabbodott a helyzet?

Winston teli szájjal felnéz. Láthatóan meglepődött. Kissé túl gyorsan nyeli le a falatot, köhög. Szurokfekete kávéjába kortyol, előrehajol, megélné.

- Furcsábbodott - mondja.

- Tényleg?

- Igen. Emlékszel, említettem nektek, hogy Warner minden éjjel megjelent?

Bólintunk.

- Nos... - Hátradől székén. Felemeli a kezét. - Tegnap éjjel? Semmi.

- Semmi? - Brendan szemöldöke összerándul. - Hogy érted azt, hogy semmi?

- Úgy, hogy senki nem volt ott. - Vállat von, kézbe veszi a villáját, beleszúrja egy falatba. - Sem Warner, sem más. Egyetlen katona sem. - Végignézt rajtunk. - Ötven-hetvenöt katona. Tegnap éjjel senki.

- Elmondtad ezt Castle-nek? - kérdi Kenji. Már nem eszik. Nagyon összpontosít, arca túl komoly. Aggódok emiatt.

- Igen. - Bólint Winston, miközben még egy korty kávéat iszik.

- Egy órája adtam le a jelentésemet.

- Vagyis még nem aludtál? - kérdezem. Szemem tágra nyílt a csodálkozástól.

- Tegnap aludtam - mondja lazán legyintve. - Vagy tegnape-lőtt. Már nem is emlékszem. Szent ég, ez a kávé undorító - mondja, de lenyeli.

- Helyes. Talán jobb lenne leszoknod a kávéról - szól Brendan és megpróbálja elvenni Winstontól a csészét.

Winston a kezére csap, komoran néz rá.

- Nem mindenkinek folyik áram az ereiben. Én nem vagyok olyan félelmetes erőmű, mint te.

- Azt csak egyszer csináltam...

- Kétszer!

- ...és akkor is vészhelyzetben - feleli Brendan kissé félénken.

- Miről beszéltek?

– Ez a srác... – mutat Kenji hüvelykujjával Brendan felé –, szóval *szó szerint* képes feltölteni a saját testét. Nincs szüksége alvásra. Ez örület.

– Ez így nem igazságos – mordul Winston, kettétörve egy szelet kenyeret.

Csodálkozón Brendanhez fordulok.

– Csak nem?

Bólint, és vállat von.

– Csak egyszer csináltam.

– Kétszer! – helyesbít Winston. – Ilyennek született. Örök zöldfülű – mondja nekem. – Így is túl sok energia van benne... a francba, ti, kölykök, mind ilyenek vagytok... de ő a két lábon járó újratölthető elem.

– Nem vagyok *zöldfülű* – jelenti ki Brendan, majd rám néz és elpirul. – Ő... ez nem... te *megőryültél* – mondja Winstonra vicsorogva.

– Persze – szól Winston, bólint, a szája megint tele van. – Meg vagyok bolondulva, örülten dühös vagyok. – Nyel. – És mogorva vagyok, mert fáradt vagyok. És éhes. És kell még kávé. – Elhúzódik az asztaltól. Feláll. – Hozok még kávé.

– Mintha azt mondtad volna, hogy undorító.

Furcsa pillantást vet rám.

– Igen, de szomorú vagyok, és a szomorú ember leszállítja az igényeit.

– Ez igaz – jegyzi meg Brendan.

– Fogd be, zöldfülű!

– Csak egy csésze kávé ihatsz – mutat rá Kenji, azzal felnéz Winston szemébe.

– Ne aggódj, mindig azt mondom nekik, hogy a tiedet iszom – közli, azzal elvonul.

Kenji úgy nevet, hogy rázkódik a válla.

Brendan mormog valamit – nem vagyok zöldfülű –, és újult kedvvel szúrja villáját az ételbe.

– Mennyi idős vagy? – kérdem kíváncsian. Olyan platinaszőke a haja, olyan halványkék a szeme, hogy az szinte irreális. Úgy néz ki, mint aki sosem nő fel, aki mindig ebben az éteri alakjában marad.

– Huszonnégy – feleli és láthatóan hálás, hogy olyan kérdést tettem fel, amivel igazolhatja állítását. – Ami azt illeti, most töltöttem be a huszonnégyet. A múlt héten volt a születésnapom.

– Ó! – Meglepett. Nem néz ki tizennyolc évesnél idősebbnek. Kíváncsi vagyok, milyen lehet születésnapot ünnepelni az Omega Ponton. – Hát, akkor boldog születésnapot! – mondom mosolyogva. – Remélem... remélem, nagyon jó éved lesz. – Próbálok kitalálni, mit mondjak. Valami szépet szeretnék mondani. – És még sok boldog születésnapot!

Csak néz vidáman, egyenesen a szemembe. Vigyorog.

– Köszönöm. – És még szélesebben mosolyog. – Nagyon köszönöm.

És még mindig engem néz.

Elvörösödök.

Nagyon igyekszem megérteni, miért mosolyog még mindig rám, miért mosolyog még akkor is, amikor már nem néz rám, miért pillant Kenji rám folyamatosan úgy, mintha alig tudná visszafojtani a nevetését, és egészen zavarba jövök, elég furcsán érzem magam és keresem a szavakat.

– Mit csinálunk ma? – teszem fel a kérdést Kenjinek, remélve, hogy hangom semleges, közömbös.

Kenji vizet iszik. Megtörli száját.

– Ma megtanítalak lőni.

– Puskával?

– Igen. – Felemeli a tálcáját. Az enyémet is. – Várj meg itt, ezeket visszaviszem. – Elindul, de előbb visszafordul, Brendanre pillant és azt mondja: – Verd ki a fejedből, haver.

Brendan zavartan felnéz.

– Mit?

- Nem fog összejönni.

- Micsoda...?

Kenji csak bámul, a szemöldöke összerándult.

Brendan becsukja a száját és megint elpirul.

- Tudom.

- Na azért! - szól Kenji a fejét ingatva, majd elsétál.

Brendannek hirtelen nagyon sürgős elindulnia, hogy hozzáfogjon napi teendőihez.

HUSZONHÉT

- Juliette? Juliette!

- Kérlek, kelj fel...

Felriadok, rögtön felülök az ágyban, szívem hevesen ver, túl gyorsan pislogok, így próbálok fókuszálni. Pislogok, pislogok, pislogok.

- Mi az? Mi történt?

- Kenji áll az ajtó előtt - közli Sonya.

- Azt mondja, szüksége van rád - teszi hozzá Sara. - Valami történt...

Rögtön kiugrom az ágyból, takaróstól. A sötétben tapogatózom, ruhámat keresem. Sara adott kölcsön pizsamát, abban alszom. Igyekszem nem pánikolni.

- Tudjátok, mi történt? - kérdem. - Tudjátok... Mondott nektek valamit?

Sonya a karomra teszi overallomat.

- Nem. Csak azt mondta, hogy nagyon sürgős, hogy valami történt és azonnal fel kell ébresztenünk téged.

- Rendben. Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz - mondom nekik, bár nem tudom, miért mondom, és egyáltalán hogyan nyugtathatnám meg őket. Bárcsak lámpát gyújthatnék, de nem lehet. Lámpaoltás után vagyunk, központilag kapcsolták le a világítást. Így spórolnak az energiával, és csak így sikerül a nappal-éjszaka váltakozáshoz hasonló állapotot fenntartani idelelt: csak bizonyos napszakokban van világítás.

Végre sikerül felöltöznöm, felhúzom a cipzárt, és az ajtó felé indulok, amikor hallom, hogy Sara a nevemen szólít. A csizmámat tartja elém.

- Köszönöm. Mindkettőtöknek köszönöm.

Bólogatnak.

Magamra rángatom a csizmámat, és rohanok az ajtó felé.

Egyenesen valami szilárd testbe ütközöm.

Emberi testbe. Férfitest.

Hallom, hogy hirtelen levegőt vesz, érzem, hogy kezével állít meg, nehogy elessek. Érzem, hogy testemből elillan a vér.

- Adam - súgom döbbenten.

Nem enged el. Hallom, hogy szíve hevesen dobog, erősen lüktet a köztünk feszülő csendben, és nagyon mozdulatlannak érzem, túl feszültnek, mintha minden erejével igyekezne uralkodni teste felett.

- Szia! - súgja, de a hangja... mintha alig kapna levegőt.

Döbbenet.

- Adam, én...

- Nem tudlak elengedni... - mondja és érzem, hogy remeg a keze. - Nem tudlak elengedni. Próbáltam, de én...

- Még jó, hogy itt vagyok, ugye? - Kenji kiránt Adam karjából és mélyen, nyugtalanul sóhajt. - Jesszus! Abbahagytátok már? • Mennünk kell!

- Mi az... Mi történt? - hebegek. Bárcsak Kenji ne lenne mindig tanúja az ilyen érzékeny, gyenge pillanataimnak! Bárcsak erősnek és magabiztosnak láthatna! És csodálkozom magamon, hogy mióta érdekel, mit gondol rólam Kenji. - Minden rendben?

- Fogalmam sincs - feleli Kenji, és nagy léptekkel halad a sötét folyosókon. Nyilván emlékezetébe vészte az utat, mert én semmit nem látok. Futnom kell, hogy lépést tarthassak vele. - Csak feltételezni tudom, hogy valami szar jutott a ventilátorba. Képletesen, persze. Castle körülbelül tizenöt perce üzent, azt mondta, hogy

kísérjelek fel téged és Kentet az irodájába azonnal. Éppen ezt teszem.

– De most? Éjjel?

– A ventilátorba csapó szarnak nincs menetrendje, hercegnő.

Úgy döntök, inkább nem beszélek.

Követjük Kenjit. Egy keskeny folyosó végén egyetlen ajtót látunk, ott állunk meg.

Kétszer kopog, aztán szünet. Három kopogás, szünet. Egy kopogás.

Vajon erre emlékezmem kell?

Az ajtó magától kinyílik, Castle int, hogy lépünk be.

– Kérem, csukják be az ajtót! – szól az íróasztala mögül. Sokszor kell pislognom, mire szemem alkalmazkodik a benti fényhez.

Castle asztalán hagyományos olvasólámpa áll, csak annyi fényt ad, hogy ezt a kis helyiséget bevilágítsa. Kihasználom a pillanatot, hogy körülnézzek.

Castle irodája egyetlen kis helyiség, benne néhány könyvespolc, egyszerű asztal, ami egyben íróasztal is. Minden bútordarab újrahasznosított fémből készült. Az asztal mintha korábban kocsi platója lett volna.

Rengeteg könyv és papír áll magasra rakott stószokban a padlón, táblázatok, grafikonok. A könyvespolcokon kisebb gépek, számítógép-alkatrészek, fémtestükből ezer drót áll ki, vagy sérültek, vagy elromlottak, vagy Castle valami feladatához kellene.*

Más szóval: az irodájában hatalmas a rendetlenség. Nem ezt vártam volna egy ilyen hihetetlenül összeszedett embertől.

– Foglaljanak helyet! – Körülnézek, széket keresek, de csak két felfordított szemetest és egy zsámolyt látok. – Rögtön. Egy pillanat!

Bólintunk. Leülünk. Várunk. Körülnézünk.

Csak ekkor fogom fel, miért nem érdekli Castle-t, hogy az irodája mennyire rendetlen.

Mintha valamin dolgozna éppen, de nem tudom, mi az, és nem is igazán számít. Túlságosan lefoglal a látvány. Nézem, ahogy dolgozik. Keze fel-le, jobbra-balra mozdul és minden, amire szüksége van, egyszerűen odalebeg hozzá. Egy konkrét papír? Jegyzetfüzet? Az óra, ami az asztaltól legtávolabbi könyvhalom alatt hever? Ceruzát keres és felemeli a kezét, úgy kapja el. A jegyzeteit keresi, felemeli az ujjait és már meg is találta.

Nem kell rendet tartania. Saját rendszere van.

Hihetetlen.

Végül felnéz. Leteszi a ceruzáját. Bólint.

– Jó. Jó, hogy mindannyian itt vannak.

– Igenis, uram – szól Kenji. – Azt mondta, beszélnie kell velünk.

– Valóban. – Castle az asztalra tenyerel. – Valóban. – Óvatosan felsóhajt. – A főparancsnok megérkezett a 45-os szektor főhadiszállására.

Kenji káromkodik.

Adam döbbsen összerezzen.

Nem értem.

– Ki a főparancsnok?

Castle tekintete rajtam állapodik meg.

– Warner apja. – A szeme összeszűkül, csak néz. – Nem tudta, hogy Warner apja a Regeneráció fővezére?

– Ó! – Összerezzenek. El sem tudom képzelni, milyen szörnyeteg lehet Warner apja. – De... igen, azt tudtam. Csak azt nem tudtam, mi a rangja.

– Főparancsnok – közli Castle. – Hat főparancsnok van a világon, a hat hadosztály élén, ezek területei pedig: Észak-Amerika, Dél-Amerika, Európa, Ázsia, Afrika és Óceánia. Minden szekció 555 szektorra van felosztva, vagyis az egész világon összesen 3330 szektor van. Warner apja nemcsak ennek a kontinensnek a

főparancsnoka, hanem a Regeneráció egyik alapítója, jelenleg ő jelenti a legnagyobb veszélyt.

- Úgy tudtam, 3333 szektor van - jegyzem meg. - Ön pedig 3330-at mondott. Rosszul emlékszem?

- A másik három, az főváros - világosit fel Kenji. - Egészen biztosak vagyunk abban, hogy az egyik főváros valahol itt van Észak-Amerikában, de hogy konkrétan hol, azt senki nem tudja. Szóval igen. Jól emlékszel. A Regeneráció perverz módon vonzódik a pontos számokhoz, összesen 3333 szekció, azokon belül 555 szektor. Mérettől függetlenül mindenki ugyanazt kapja. Úgy gondolják, hogy ez megmutatja, milyen egyenlően osztanak fel mindent. De ez egy halom hülyeség.

- Nahát! - Minden nap lesújt a felismerés, hogy milyen sokat kell még tanulnom. Castle-re nézek. - Tehát sürgős helyzet állt elő? Az a gond, hogy Warner apja itt van és nem valamelyik fővárosban?

Castle bólint.

- Igen... - tétovázik, köhécsel. - Nos, hadd kezdjem az elején! Nagyon fontos, hogy megismerjék a részleteket!

- Hallgatjuk! - mondja Kenji. Háta egyenes, tekintete élénk, izmai feszesekek. Tettre kész. - Folytassa, kérem.

- Úgy tűnik, hogy már egy ideje a városban van. Nagy csendben, feltűnés nélkül érkezett néhány hete. Feltételezem, hogy a fülébe jutott, mivel foglalkozott a fia az utóbbi időben, és nem volt elragadtatva tőle. Különösen... - szól Castle mély levegőt véve -, különösen amiatt dühös, ami önnel történt, Ms. Ferrars.

- Velem?

Szívdobogás. Szívdobogás. Szívdobogás.

- Igen - feleli Castle. - A forrásaink szerint nagyon dühös, hogy Warner hagyta önt elmenekülni. És persze azért is, hogy két katonát is elvesztettek - bólint Adam és Kenji felé. - Ennél is rosszabb, hogy elterjedt a híre az emberek között, hogy van egy ilyen furcsa képességű lány és kezd összeállni nekik a kép, kez-

denek rájönni, hogy van egy másik mozgalmunk, *a mi mozgalmunk*, és ez a mozgalom arra készül, hogy felvegye a harcot a Regenerációval. Ez a hír önmagában nyugtalanságot és ellenállást szít a civilekben, akik szívesen vennének részt a küzdelemben. Tehát – szól Castle, és összecsapja tenyerét –, Warner apja nyilvánvalóan azért érkezett, hogy ennek a háborúnak az élére álljon és eloszlasson minden kételyt a Regeneráció hatalmával kapcsolatban. – Elhallgat, minket néz. – Más szóval, azért jött, hogy egyszerre büntessen meg minket és a fiát.

– De ez nem változtat a terveinken, ugye? – kérdi Kenji.

– Nem egészen. Mindig is tudtuk, hogy a harc elkerülhetetlen, egyszer fel kell vennünk a harcot, de ez... ez megváltoztat bizonyos dolgokat. Most, hogy Warner apja a városban van, a háború sokkal hamarabb kitör, mint gondoltuk. És sokkal nagyobb lesz, mint amire számítottunk. – Rám néz. Tekintete komor. – Ms. Ferrars, attól tartok, szükségünk lesz a segítségére.

Döbenten bámulok.

– Az én segítségemre?

– Igen.

– Már nem... Már nem dühös rám?

– Ön nem gyerek, Ms. Ferrars. Nem hibáztatom azért, hogy túlreagálta a dolgot. Kenji szerint az utóbbi időben mutatott viselkedése nem rossz szándék, hanem tudatlanság következménye, és megbízom Kenji megállapításában. Bízom a szavában. De szeretném, ha megértené: egy csapat vagyunk és szükségünk van az ön erejére. Amire ön képes, az ön ereje... páratlan. Különösen most, hogy már dolgozott Kenjivel, és legalább valami fogalma van arról, hogy mire képes. Szükségünk lesz önre. Megteszünk mindent, hogy megvédjük, megerősítjük az öltözékét, fegyvert és védőfelszerelést adunk. És Winston... – Elhallgat. A lélegzete elakad. – Winston – folytatja halkabban – éppen most fejezett be egy új kesztyűt önnek. – A szemembe néz. – Szükségünk van

önre a csapatunkban. És ha együttműködik velem, garantálom, hogy eredményt fog látni.

- Természetesen - felelem ságva. Állom rezzenéstelen, komoly tekintetét. - Természetesen segíteni fogok.

- Jó - mondja Castle. - Ez nagyon jó. - Zavartnak tűnik, hátradől a székén, fáradtan végigsimít az arcán. - Köszönöm.

- Uram! - szól Kenji. - Nem akarnék tolakodni, de megmondaná nekem, mi a franc van?

Castle bólint.

- Igen. Igen, igen, természetesen. Én... bocsássanak meg. Nehéz éjszakám volt.

Kenji hangja feszült.

- Mi történt?

- Üzent.

- Warner apja? - kérdem. - Warner apja üzent? Nekünk? - Adamre és Kenjire nézek. Adam sűrűn pislog, ajka döbbenetében megnyílt. Kenji úgy néz ki, mint aki mindjárt hányni fog.

Pánik kezd eluralkodni rajtam.

- Igen - mondja Castle egyenesen nekem. - Warner apja üzent. Találkozni akar. És... tárgyalni.

Kenji talpra ugrik. Halottsápadt.

- Nem... uram... ez csapda... nem *tárgyalni* akar, nyilván tudja, hogy hazudik...

- Négy emberünket ejtette túsul, Kenji. Attól tartok, nincs más választásunk.

HUSZONNYOLC

– *Mi van?* – Kenji hangja rekedtes. – Kiket? *Hogyan...*?

– Winston és Brendan tegnap éjjel járőröztek – mondja Castle a fejét ingatva. – Nem tudom, mi történt. Nyilván csapdát állítottak nekik. Túlságosan messze voltak, és a biztonsági felvételeken csak az látszik, hogy Emory és Ian észlelték a dulakodást és próbálták megnézni, mi történt. Azután nem látunk semmit a felvételeken. Emory és Ian... sem tért vissza.

Kenji már ül. Arcát a kezébe temeti. Hirtelen reménnyel néz fel.

– De Winston és Brendan... ők talán kijutnak valahogy... igaz? Tehetnek valamit. Elég erejük van, hogy kitaláljanak valamit, ugye?

Castle együttérző mosollyal néz Kenjire.

– Nem tudom, hol őrzi őket és hogyan bánik velük. Nem tudom, bántalmazta-e őket vagy már... – tétovázik. – Vagy már megkínozta őket, lelőtte őket... ha éppen elvéreznék... nem tudnak ellenállni. És ha ők ketten valahogy el is tudnának szökni... nem hagynák hátra a többieket.

Kenji ökölbe szorítja a kezét.

– Tehát tárgyalni akar. – Adam szólalt meg, most először.

Castle bólint.

– Lily ezt a csomagot találta ott, ahol eltűntek – mondja, azzal egy kis hátizsákot ad át nekünk. Gyorsan megnézzük, mi van

benne. Winston törött szemüvege és Brendan rádiója. Mindkettő véres.

Ökölbe kell szorítanom a kezemet, hogy ne remegjen.

Éppen csak megismertem őket. Emoryval és Iannal csak egy kis időt töltöttem együtt. Éppen azt tanultam, hogyan szerezzek új barátokat, hogyan érezzem jól magam Omega Ponton. Hiszen *reggelinél* még együtt ültem Brendannal és Winstonnal. A falon lógó órára pillantok. Hajnali 3:31 van. Körülbelül húsz órája találkoztam velük utoljára. Brendannek a múlt héten volt a születésnapja.

– Winston tudta – mondom ki hangosan, és magam is meglepődök. – Tudta, hogy valami nincs rendben. Tudta, hogy valami nagyon furcsa abban, hogy azok a katonák mindenütt...

– Tudom – mondja Castle a fejét ingatva. – Többször elolvastam minden jelentését – Hüvelyk- és mutatóujja közé fogja orrnyergét. Behunyja a szemét. – Csak most kezdtem összerakni a részletekből... De későn. Túl későn.

– Mit gondol, mit terveztek? – kérdi Kenji. – Van valami elmélete?

Castle felsóhajt. Leengedi kezét arcától.

– Nos, most már tudjuk, miért volt Warner minden este kint a katonáival... miért volt képes olyan sok napon át elhagyni a bázisát.

– Az apja – jegyzi meg Kenji.

Castle bólint.

– Igen. Az a véleményem, hogy a főparancsnok maga küldte ki Warnert. Azt akarta, hogy Warner agresszívebben vadásson ránk. Ő is tud rólunk – mondja Castle nekem. – A főparancsnok sosem volt ostoba ember. Mindig is hitte, hogy igazak a rólunk szóló pletykák, mindig is tudta, hogy létezőnk. De eddig nem jelentettünk rá veszélyt. Egészen mostanáig. Mert most, hogy a civilek beszélnek rólunk, felborult az erőegyensúly. Az emberek új erőre kaptak... reményt keresnek a mi ellenállásunkban. És ezt

a Regeneráció pillanatnyilag nem engedheti meg. Akárhogy is... szerintem annyi bizonyos, hogy Omega Pont bejáratát nem találta meg, ezért megelégedtek azzal, hogy túsokat ejtettek, remélve, hogy ezzel provokálhattak minket és magunktól előjövünk. – Castle elvesz egy papírt a sok közül. Felmutatja. Egy üzenet az. – De vannak feltételeik. A főparancsnok nagyon konkrét utasításokat adott, hogyan képzei el a találkozót.

– És? – Kenji alig bír magával.

– Hárman kell menniük. Kíséret nélkül.

A rohadt életbe!

– Tessék? – Adam döbbsen bñmul Castle-re. – Miért mi?

– Nem velem akar tárgyalni – mondja Castle. – Nem én érdekelem.

– És ebbe beleegyezett? – kñrdi Adam. – Odadob neki minket? Castle elñrehajol.

– Természetesen nem.

– Van valami terve? – kñrdem.

– A főparancsnok holnap... illetve ma, pontosan dñlben akar találkozni magukkal egy bizonyos ellenñrizetlen területen. A részletek itt vannak az üzenetben. – Mély levegñt vesz. – És bár pontosan tudom, hogy éppen ezt akarja, szerintem mind készen kell állnunk, együtt kell mennünk. Együtt kell lépnünk. Hiszen erre készültünk, ezt gyakoroltuk. Kétségem sincs afelñl, hogy rossz szándékai vannak, és erősen kétlem, hogy csevegñs teadélutánra hívna. Tehát úgy gondolom, készen kell állnunk, hogy megvédjük magunkat, ha támadnak. Úgy képezem, hogy az emberei fegyverben lesznek, harcra készen és én is teljesen felkészültem, hogy harcba vigyem az én embereimet.

– Tehát mi lennénk a *csali*? – kñrdezi Kenji a szemñldökét összevonva. – Nekünk nem is kell harcolni, mi csak elvonjuk a figyelmet?

– Kenji...

– Ez hülyeség – szól közbe Adam, és meglep, hogy ilyen heves érzelmet mutat. – *Biztosan* van valami más módszer. Nem kéne az ő forgatókönyve szerint játszani. Ki kéne használnunk a lehetőséget, hogy csapdába csaljuk őket... vagy nem tudom... elvonjuk a figyelmüket, hogy *mi* támadhassunk. *A pokolba is, szóval... nincs köztünk valaki, aki képes lánggra lobbanni vagy ilyesmi?* Nincs köztünk valaki, aki annyira örült, hogy mindent összezavarna? Így előnyt szerezhethetnénk.

Castle felém fordul, engem néz.

Adam mintha legszívesebben behúzna Castle-nek.

– Magának elment a józan esze...

– Akkor a válasz nem – feleli Castle. – Nem, nincs más, aki ilyen... földrengető dolgot tehetne.

– Maga szerint *ez szórakoztató?! – csattan fel Adam.*

– Attól tartok, egyáltalán nem akarok szórakoztató lenni, Mr. Kent, és a dühe nem segít a helyzetünkben. Ha úgy gondolja, dönthet úgy, hogy nem vesz részt a feladatban, a legnagyobb tisztelettel Ms. Ferrars segítségét fogom kérni. A főparancsnok tulajdonképpen csak őt akarja látni. Az, hogy magukat vele küldjem, az én ötletem volt.

– *Mi van?*

Mind a hárman döbbenetesen nézünk.

– Miért engem?

– Bárcsak tudnám! – mondja Castle. – Bárcsak többet tudnék! Pillanatnyilag csak azt tudom tenni, hogy legjobb tudásom szerint a rendelkezésemre álló információból következtetek, és arra jutottam, hogy Warner kirívó hibát követett el, amit helyre kell tenni, önnek valahogy sikerült ebbe belekeverednie. – Elhallgat. Aztán folytatja. – Warner apja... kifejezetten *önt* kérte a túszerzés cserébe. Azt mondja, ha nem érkezik meg a megjelölt időben, kivégzi az embereinket. És nincs okom kételkedni abban, hogy meg is teszi. Szemrebbenés nélkül képes ártatlanokat ölni.

- És maga képes engedni, hogy ebbe besétáljon? - kiált fel Adam. Feldönti a szemetest, amin ült és talpra ugrik. - Egy szót sem szólt erre? Azt akarta elhitetni velünk, hogy nem ő a *célszemély*? Magának elment az esze?

Castle a homlokát dörzsölgeti.

- Nem - feleli gondosan kimért hangon. - Nem volt szándékomban, hogy megengedjem, belesétáljon abba a helyzetbe. Azt mondom, hogy együtt fogunk harcolni, de maguk ketten Ms. Ferrarsszal tartanak, és ön is, Kenji is katonai kiképzésben részesült. Jobban ismerik a szabályokat, a technikákat, a stratégiát, amit alkalmazni akarhatnak. Segíthetnek abban, hogy Ms. Ferrars biztonságban legyen és a meglepetés elemet megvalósíthassa... az önök jelenléte előnyt ad nekünk ebben a helyzetben. Ha a főparancsnok nagyon akarja Ms. Ferrarst, hármukkal kell bűvészkednie...

- *Vagy...* nem is tudom - mondja Kenji közömbösséget színélve. - Vagy egyszerűen minket lelő és Juliette-et elragadja, mi pedig hulla állapotban nemigen tudunk szembeszállni vele.

- Rendben - mondom. - Megteszem. Elmegyek.

- Tessék? - Adam rám néz, a döbbenettől tágra nyílik a szeme. - Juliette... ne...

- Igen... igaza van. Talán gondolkodhatnál rajta egy kicsit - vág a szavamba Kenji. Kissé idegesnek tűnik.

- Nem kell velem jönnötök, ha nem akartok. De én megyek.

Castle mosolyog, láthatóan megkönnyebbült.

- Ezért vagyunk itt, ugye? - körbenézek. - Az a feladat, hogy vegyük fel a harcot. Ez az esélyünk.

Castle ragyogó mosollyal néz, szeme csillog, talán büszkeséggel.

- Önnel leszünk egész úton, minden lépését vigyázzuk, Ms. Ferrars. Számíthat ránk.

Bólintok.

És rádöbbenek, hogy valószínűleg éppen ezt kell tennem. Lehet, hogy pontosan ezért vagyok itt.

Lehet, hogy meg kell halnom.

HUSZONKILENC

A reggel eseményei összefolynak.

Olyan sok tennivaló van, olyan sok mindennel kell elkészülnünk és olyan sok embernek kell felkészülnie. De tudom, hogy végső soron ez az én csatám, mert elintézetlen ügyem van. Tudom, hogy ennek a találkozóknak semmi köze a főparancsnokhoz. Nincs oka, hogy ennyire törődjön velem. Sosem találkoztam vele, számára nyilván feláldozható vagyok.

Ez Warner húzása.

Egészen biztosan Warner kérte, hogy én menjek. Van hozzá valami köze, sőt, csak hozzá van köze, ez a füstjel azt mondja, hogy még mindig akar engem, még nem adta fel. Szembe kell néznem vele.

Csak azt nem értem, hogyan sikerült rávennie az apját, hogy ezt meglépje helyette.

Gondolom, elég hamar meg fogom tudni.

Valaki a nevemen szólít.

Megtorpanok.

Hátrafordulok.

James.

Az ebédlő előtt vagyunk, odaszalad hozzám. Nagyon szőke a haja, és a szeme nagyon kék, mint a bátyjának. De egyáltalán nem azért hiányzott nagyon, mert Adamre emlékeztet.

James különleges gyerek. Nagyon okos gyerek. Olyan tízéves, akit mindig alábecsülnek. Azt kérdezi, beszélhetünk-e négy szemközt. Az egyik folyosóra mutat.

Bólintok, követem a néptelen folyosóra.

Megáll, egy pillanatra elfordul. Csak áll és mintha feszengene. Csodálkozom, hogy egyáltalán szóba áll velem, három hete egyetlen szót sem szóltam hozzá. Nem sokkal az érkezésünk után Omega Pont gyerektársaságába vegyült, és aztán a dolgok eléggé furcsán alakultak közöttünk. Egy idő után már nem mosolygott, amikor meglátott, már nem integetett az ebédlő másik végéből. Mindig azt képzeltem, hogy pletykákat hallott rólam a többi gyerektől és úgy döntött, jobb, ha távol marad tőlem. És most, mindazok után, ami Adammal történt – az alagútbani nagyjelenetünk után – nagyon meglep, hogy egyáltalán szóba áll velem.

Még nem emeli fel a fejét, amikor odasúgja nekem: – Nagyon, nagyon dühös voltam rád.

Szívem eresztékei pattogva feszülnek. Egyenként.

Felnéz. Úgy néz rám, mintha azt akarná kipuhatolni, vajon nyitó szavai felzaklattak-e, hogy rá fogok-e ordítani, amiért őszinte volt velem. És nem tudom, mit lát az arcomon, de úgy tűnik, azzal lefegyvereztem. Zsebre dugja a kezét. Tornacipője orrával köröket ír le a padlón.

– Nem mondtad nekem, hogy régebben megöltél valakit.

Feszengek, mély levegőt veszek, és arra gondolok, vajon lehet-e erre a kérdésre egyáltalán megfelelő választ adni. És arra gondolok, hogy Jamesen kívül mond-e nekem valaki ilyet. Azt hiszem, nem.

Csak bólintok, és azt mondom:

– Nagyon sajnálom. Igazán. El kellett volna mondanom n...

– Akkor miért nem mondtad el? – kiált fel. Teljesen ledöbbenek. – Miért nem mondtad el nekem? Miért tudta mindenki rajtam kívül?

Egy pillanatra teljesen padlót fogtam, nem jutok szóhoz, olyan sértettség reccsen hangjában, olyan düh villan a szemében. Nem tudtam, hogy a barátjának tekint és rádöbbenek, hogy tudnom kellett volna. James nem sok embert ismert életében, Adam a vi-lága.

Csak Kenjivel és velem találkozott, csak velünk töltött hosz-szabb időt, mielőtt Omega Pontra jöttünk. És egy árva kisfiúnak ilyen körülmények között ez nyilván sokat jelent, hogy új barátai lehetnek. De engem annyira lefoglalt a saját bajom... eszembe sem jutott, hogy Jamesnek ennyire fontos lehetek. Nem gondol-tam volna, hogy ez az el nem mondás nála árulással ér fel. Hogy a többi gyerektől hallott pletykák legalább annyira fájtak neki, mint nekem.

Ezért inkább leültem ott, az alagút közepén. Helyet csinálok neki, hogy mellém ülhessen. És megmondom neki az igazat.

– Nem akartam, hogy gyűölj.

A padlót bámulja.

– Nem gyűöllek.

– Nem?

A cipőfűzőjét tekergeti. Felsóhajt

– Nem tetszett, amit rólad mondtak – mondja, már halkabban.

– A többi gyerek. Azt mondták, gonosz vagy és ártalmas, én meg azt mondtam nekik, hogy nem. Azt mondtam nekik, hogy csen-des vagy és kedves. És hogy szép a hajad, ők meg azt mondták, hogy hazudok.

Feszengek, összerezzenek, mintha szíven ütöttek volna.

– Szerinted tényleg szép a hajam?

– Miért ölted meg? – kérdi James tágra nyílt szemmel. – Bán-tani akart téged? Féltél?

Mély levegőt veszek, aztán válaszolok.

– Emlékszel – kérdem, és kissé szédülök a megrázkódtatástól – emlékszel, mit mondott neked Adam rólam? Arról, hogy nem

tudok senkit pusztá kézzel megérinteni anélkül, hogy fájdalmat ne okoznék neki?

James bólint.

– Nos, ez történt – mondom. – Megérintettem és meghalt.

– De miért? Miért érintetted meg? Azt akartad, hogy meghaljon?

Arcom mintha porcelán lenne, és ezer darabra repedne.

– Nem – felelem fejemet ingatva. – Nagyon fiatal voltam. Alig néhány évvel idősebb nálad. Nem tudtam, mit csinálók- Nem tudtam, hogy képes vagyok érintéssel ölni. Elesett egy bolt előtt és én csak segíteni akartam neki, hogy felálljon. – Hosszú csend.

– Baleset volt.

James egy ideig hallgat.

Hol rám néz, hol a cipőjére, mellkasához húzott térdére. A földet bámulja, amikor végre megszólal.

– Sajnálom, hogy dühös voltam rád.

– Sajnálom, hogy nem mondtam meg neked az igazat – felelem ságva.

Bólint. Az orrát vakarhatja. Rám néz.

– Akkor lehetünk megint barátok?

– A barátom akarsz lenni? – Sűrűn pislogok, könnyek égetik szememet. – Nem félsz tőlem?

– Ártani akarsz nekem?

– Soha.

– Akkor miért félnék tőled?

És nevetek, inkább azért, mert nem akarok sírni. Bólogatok.

– Igen. Legyünk újra barátok.

– Rendben – feleli James, azzal feláll. – Mert nem akarok többé a többi gyerekekkel ebédelni.

Felállók. Leporolom az overallomat.

– Egyél velünk. Szívesen látunk az asztalunknál.

- Oké - feleli, bólint, és megint másfelé néz. Még mindig az orrát dörzsöli. - Tudtad, hogy Adam mindig szomorú? - kérdi, és nagy kék szemével rám néz.

Képtelen vagyok megszólalni.

- Adam azt mondja, hogy miattad szomorú - folytatja James, és úgy néz rám, mintha azt várná, hogy cáfoljam meg. - Őt is bántottad véletlenül? A kórházi részlegen volt. Tudtad? Beteg volt.

Úgy érzem, menten szétesek, ott helyben... de valahogy mégsem. Nem hazudhatok neki.

- Igen... őt is... Őt is véletlenül bántottam, de most... most már nem megyek a közelébe. Így nem bánthatom többé.

- Ha nem bántod többé, akkor miért szomorú még mindig?

A fejemet ingatom, az ajkamat erősen összeszorítom, mert nem akarok sírni és nem tudom, mit mondjak. És James mintha megértené.

Hirtelen átölel

A derekamat öleli, és azt mondja, ne sírjak, mert hisz nekem. Elhiszi, hogy csak véletlenül okoztam fájdalmat Adamnek. És a kisleány is. Aztán azt mondja:

- De ma legyél óvatos. Ugye, óvatos leszel? És rúgd seggbe őket!

Annyira megdöbbenek, hogy beletelik egy pillanat, mire ráébredek: nemcsak hogy csúnya szót használt, de most először érintett meg. Próbálok tartani magam, amíg lehet, amíg nem lesz túl feszélyező a helyzet, de úgy érzem, szívem valahol a padlón terül el, sötét tócsa.

És ekkor ébredek rá, hogy már mindenki tudja.

James és én együtt lépünk be az ebédlőbe, érzem, hogy a pillantások egészen mások. Büszkeség, erő és elismerés van az arcokon, amikor rám néznek. Nem félelem. Nem gyanakvás. Hivatalosan is közéjük tartozom. Harcolni fogok értük, közös ellenségünk ellen.

Látom, mi van a tekintetükben, mert kezdem felidézni, milyen is.

Remény.

Olyan, mint egy csepp tiszta méz, tavasszal virágzó tulipánmező. Friss eső, suttogott ígéret, felhőtlen ég, a tökéletes írásjel a mondat végén.

És ebben a világban csak ez tart engem a felszínen.

HRMINC

– Nem így akartuk – mondja Castle felém fordulva –, de a dolgok általában nem a tervek szerint történnek.

Adam, Kenji és én felkészültünk a csatára. Az egyik nagy edzőteremben vagyunk, öt társunkkal, akikkel még nem találkoztam. Ők a fegyver és páncélzat felelősei. Hihetetlen, hogy Omega Ponton mindenkinek van valami feladata. Mindenki részt vesz a munkában. Mindenki csinál valamit.

Együtt dolgoznak.

– Az a helyzet, hogy még mindig nem tudjuk *pontosan*, miért és hogyan képes azt tenni, amit tenni tud, Ms. Ferrars, de remélem, hogy amikor eljön az idő, az energia meg fog nyilvánulni. Az ilyen nagy stresszel járó helyzetek tökéletesek arra, hogy képességét kiprovokálják. Ami azt illeti, Omega Pont lakóinak hetvennyolc százaléka kritikus, nagy kockázatú helyzetben fedezte fel, hogy különleges képessége van.

Igen, ezt nem is mondom. Ez nagyjából helytállónak tűnik.

Castle átvesz valamit az egyik nőtől... Alia... azt hiszem, így hívják.

– Aggodalomra semmi oka nem lesz – mondja Castle. – Ott leszünk, ha valami történne.

Nem mutatok rá, hogy soha egy szóval sem mondtam, hogy aggódnék. Legalábbis hangosan nem.

– Ez az új kesztyűje – mondja, majd átadja nekem. – Próbálja fel!

Az új kesztyű rövidebb, puhább, pontosan csuklóban végződik, és patent kapoccsal záródik. Vastagabbnak, kissé nehezebbnek tűnik, de tökéletesen simul ujjaimra. Ökölbe szorítom a kezem. Mosolygok.

- Ez hihetetlen. Mintha azt mondta volna, hogy Winston tervezte...

Castle elkomorul.

- Igen - feleli halkan. - Tegnap lett készen.

Winston.

Ő volt az első arc, akit megláttam, amikor felébredtem Omega Ponton. Markáns orra, műanyagkeretes szemüvege, homokszőke haja, pszichológiai tudása. Annyira szüksége volt arra az undorító kávéra!

Eszembe jut a törött szemüveg, amit a hátizsákban találtunk.

Fogalmam sincs, mi történt vele.

Alia tér vissza, kezében különös bőrszíjas szerkezet. Mintha valami kantár lenne. Megkér, hogy emeljem fel a karomat és segít bebújni a szíjak közé. Ekkor értem meg, hogy pisztolytartó. Bőr vállszíjak, a hátam közepén keresztezik egymást, mint valami ingváll. Mint egy kosár nélküli melltartó. Alia feladata az, hogy mindent becsatoljon, befűzzön rajtam, de még mindig fogalmam sincs, mit viselek. Magyarázatra várok.

Aztán meglátom a fegyvereket.

- Azt nem írták az üzenetben, hogy fegyvertelenül menjünk - jegyzi meg Castle, miközben Alia átad neki két automata pisztolyt, aminek formáját és méretét már ismerem. Éppen tegnap gyakoroltam lőni velük.

Szörnyen ment.

- Nem látok okot arra, hogy ön fegyvertelenül menjen - mondja Castle. Megmutatja, hol vannak a pisztolytartók. Megtanít, hogyan lehet a pisztolyokat betenni, hogyan kell a tartót helyre csúsztatni, hol vannak a tartalék töltények.

Nem látom értelmét megemlíteni, hogy fogalmam sincs, hogyan kell újratölteni a fegyvert. Kenji és én nem jutottunk el odáig az oktatás során. Túlságosan el volt foglalva azzal, hogy emlékeztessen: ne hadonásszak a pisztollyal, ha kérdezek valamit.

– Remélem, a lőfegyvereket csak a legvégső esetben kell használniuk – szól hozzám Castle. – Elég fegyver van a személyes arzenáljában... nem feltétlenül kell lelőnie valakit. És arra az esetre, ha a tehetségét használná romboló célzattal, javaslom, hogy viselje ezeket – mondja, azzal átad valamit, ami leginkább díszes rézbokszerre emlékeztet. – Ezt Alia tervezte önnek.

Előbb Aliára nézek, aztán Castle-re és a kezében tartott furcsa tárgyra. Castle ragyog. Megköszönöm Aliának, hogy időt szánt rá, hogy készített valamit nekem, hebeg, érthetetlenül motyog és elpirul, mintha nem tudná elhinni, hogy vele beszélek.

Zavarban vagyok.

Átveszem a tárgyat Castle-től és megvizsgálom. Alsó része négy összehegesztett koncentrikus kör, elég nagy átmérőjűek ahhoz, hogy gyűrűként ujjaimra húzzam őket a kesztyű fölé. Becsúszatom ujjaimat a nyílásokba, aztán megfordítom a kezem, hogy a tárgy felső részét is megnézzem. Minipajzs. Millió fémdarab, amely eltakarja a kezem fejét. Be tudom hajlítani az ujjaimat, a fém az ízületeimmel együtt mozog. Egyáltalán nem olyan nehéz, mint amilyennek kinéz.

Felhúzom a másikat is. Behajlítom az ujjaimat. A testemre rögzített fegyverekért nyúlok.

Könnyű.

Meg tudom csinálni.

– Tetszik? – kérdi Castle. Még sosem láttam ilyen szélesen mosolyogni.

– Nagyon tetszik. Minden tökéletes. Köszönöm.

– Nagyon jó. Igazán örülök. Most pedig... ha megbocsátanak, még néhány részletet ellenőriznem kell, mielőtt indulunk. Nem-sokára visszajövök.

Üdvözlésül bólint, majd elindul az ajtó felé. Csak Kenji, Adam és én maradunk bent.

Felénk fordulok, hogy lássam, hogy állnak, és ellátom a számomat.

Kenji overallt visel.

Olyan testhez simuló overallt, ami egyáltalán nem hasonlít az enyémre. Tetőtől talpig feketébe öltözött, hollófekete haja és szeme tökéletesen illik a teste vonalait tökéletesen követe anyag színéhez. Szintetikus anyagnak tűnik, szinte műanyag, a helyiség neon világításában ragyog, és úgy néz ki, mintha nehéz lenne benne járni. De aztán látom, ahogy kinyújtja a kezét, lábujjhegyről sarokra állva hintázik, és az overall hirtelen nagyon rugalmasnak tűnik, tökéletesen követi mozdulatait. Csizma van rajta, de kesztyű nincs, és ugyanolyan pisztolytartót visel, mint én. De az övé más: egyszerű pisztolytáskái vannak, a szíj úgy áll a vállán, mintha hátizsákot tartana.

És Adam.

Adam ~~egyenesen gyönyörű~~, hosszú ujjú, sötétkék pólót visel, mellén veszélyesen feszül, önkéntelenül is bámulom öltözéke részleteit, és nem tehetek róla, de az jut eszembe, milyen volt, amikor szorosan a karjában tartott. ~~Egyenesen előttem áll, és úgy hiányzott, mintha évek teltek volna el, amióta legutóbb találkoztunk.~~

Fekete katonanadrág van rajta, a szára csizmaszárba tűrve, ugyanabba a fekete csizmába, mint amiben először láttam az elmeegógyintézetben: combig érő, fényes, puha bőr, olyan tökéletesen áll rajta, alig hiszem el, hogy nem méretre készült. De nála nincsenek fegyverek.

Ez elég kíváncsivá tesz, hogy rákérdezzek.

– Adam?

Felemeli a fejét, rám néz és megdermed. Pislog, összevonja a szemöldökét, tátva marad a szája. Tekintete végigpásztazza tes-

temet, a mellkasomat körülvevő hámon, a csípőmhöz közel lógó pisztolyokon akad meg.

Nem szól. Csak bámul, míg végül elkapja tekintetét, mintha nem kapna levegőt, mintha gyomron rúgták volna. Ujjait végighúzza sűrű hajában, tenyerét homlokához szorítja, és motyog valamit, hogy mindjárt visszajön. Kimegy. Rosszul vagyok.

Kenji köhécsel. Hangosan.

- Ööö... te tényleg meg akarod ölni ezt a srácot?

- Tessék?

Kenji úgy néz rám, mintha idióta lennék.

- Nem csinálhatod folyton ezt vele. „Ó, Adam, nézz rám, nézd, milyen szexi vagyok az új ruhámban!” És persze a szempilládat is rezegteted hozzá...

- *A szempillámat rezegtetem?* - Csak ámulok. - Miről beszélsz? Nem is *rezegtettem* a szempillámat, amikor ránéztem. És minden nap ugyanez az overall van rajtam...

Kenji felhorkan. Vállat von, aztán megjegyzi: - Hát, másnak néz ki.

- Neked elment az eszed...

- Csak azt akarom *mondani* - mondja kezét tréfásan, megadón feltartva -, mi lett volna, ha én lettem volna az ő helyében? És te az én barátnőm lennél? És így járkálnál, így néznél ki és nem érinthetnélek meg. - Elkapja tekintetét. Megint vállat von. - Csak azt akarom mondani, hogy nem irigylem szegény ördögöt.

- Nem tudom, mit csináljak - suttogom. - Nem akarok fájdalmat okozni neki...

- Ó, a pokolba! Felejts el mindent, amit mondtam - legyint. - Komolyan. Ehhez nekem *semmi* közöm. - Komor pillantást vet rám. - És *ne* vedd ezt bátorításnak, hogy ezek után elmondd nekem titkos érzéseidet.

Szemem összeszűkül, furcsállón nézek rá.

- Semmit nem mondok neked az érzéseimről.

- Akkor jó. Mert nem vagyok rá kíváncsi.

- Volt már barátnőd, Kenji?

- Mi van?! - Úgy néz, mintha vérig sértettem volna. - Úgy *nézek* ki, mint akinek sosem volt barátnője? Hiszen nem is ismersz.

Toporgok.

- Felejtsd el! Mintha nem is kérdeztem volna.

- Nem tudom elhinni, hogy képes voltál ilyen kérdést feltenni.

- Te mondtad, hogy nem akarsz érzelmekről beszélni - vágok vissza.

- Nem. Nem ezt mondtam. Azt mondtam, nem akarok a *te* érzéseidről beszélni - mutat rám. - Nekem semmi gondom nincs azzal, hogy a saját érzelmeimről beszéljek.

- Tehát akarsz beszélni az érzelmeidről?

- Nem.

- Na de...

- Nem.

- Rendben. - Másfelé nézek, meghúszom a hátamon keresztetűző szíjakat. - Mi a helyzet az overalloodal? - kérdem.

- Hogy érted azt, hogy mi a helyzet vele? - Komoran néz, végigsimítja az öltözetet - Idétlen darab.

Alig tudom megállni mosolygás nélkül.

- Úgy értem, miért overallt vettél fel? Te miért ilyenben vagy, Adam miért nem?

Vállat von.

- Adamnek nincs szüksége rá. Keveseknek van szüksége ilyenre... attól függ, milyen tehetségünk van. Nekem sokkal könnyebb ilyenben mozogni. Nem mindig használom, de amikor komolyan veszek egy küldetést, sokat segít. Például amikor be kell olvadnom a háttérbe - magyarázza -, könnyebb, ha egységes, sötét színt változtatok meg. Ezért vagyok feketében. Ha túl sok réteg ruha van rajtam, túl sok darab cucc leffeg a testem körül, sokkal nagyobb erőfeszítés koncentrálni, hogy minden részletet biztosan láthatatlanná tegyek. Ráadásul - mondja karizmatikusan megfeszítve - ebben pokolian szexi vagyok.

Minden önuralmamra szükségem van, hogy ne törjön ki belőlem a nevetés.

– Na és Adam? – kérdem. – Neki nincs szüksége overallra *vagy* fegyverre? Ez így nem tűnik igazságosnak.

– Van fegyverem – feleli Adam, aki éppen ekkor ért vissza. Nem rám néz, hanem a kezére, amit hol ökölbe szorít, hol kinyújt maga előtt. – Csak nem látod.

Önkéntelenül ránézek és bámulom. .

– Láthatatlan pisztoly, mi? – vigyorog Kenji. – Ez jó. Azt hiszem, nekem nem volt meg ez a fázis.

Adam szúrós szemmel néz Kenjire.

– Per pillanat kilencféle fegyver van nálam. Szeretnéd kiválasztani, melyikkel kínáljalak pofán? Vagy én válasszak?

– Csak *vicceltem*, Kent. A fenébe! Csak *vicceltem*...

– Jól van, jól van.

Egyszerre fordulunk meg Castle hangjára. Végignézz mindhármonkon.

– Készen vannak?

Én válaszolok.

– Igen.

Adam bólint.

Kenji: – Na, vágjunk bele a szarba!

Castle: – Kövessenek!

HARMINCEGY

Dél előtt 10:32 van.

Pontosan 1 óránk és 28 percünk van a főparancsnokkal való találkozásig.

A terv a következő.

Castle és Omega Pont minden épkézláb embere a helyén van. Fél órával korábban indultak. Az üzenetben jelzett találkozópontra körüli elhagyott épületekben rejtőznek el. Amint Castle jelt ad, támadásba lendülnek. Castle pedig csak akkor fog jelt adni, ha úgy érzi, veszélyben vagyunk.

Adam, Kenji és én gyalog megyünk.

Kenji és Adam ismeri a szabályozatlan területet, mert katonaként tudniuk kellett, hol vannak a szigorúan tiltott zónák. Senki nem léphet elmúlt világunk területére. A furcsa sikátorok, mellékutcák, régi éttermek, irodaházak... mind tiltott zóna.

Kenji azt mondja, találkozóponturnk a még megmaradt elővárosi környékek egyikén van, amit jól ismer. Úgy tűnik, katonaként sokszor küldték ide bevetésre, és mindig az volt a feladat, hogy jelöletlen csomagokat tegyen be egy elhagyott postaládába. Soha nem magyarázták meg, miért kell oda kézbesíteni és mi van a csomagokban, és nem volt annyira ostoba, hogy rákérdezzen.

Azt mondja, furcsa, hogy e régi házak közül némelyik még működőképes, különösen, ha figyelembe vesszük, milyen szigorú a Regeneráció abban, hogy a civilek meg se próbáljanak vizszatérni ide. Tény, hogy a lakónegyedek nagy részét rögtön a

hatalomátvétel után lerombolták. Tehát érintetlen városrészeket találni nagyon, nagyon ritka. De ott áll, nagyon sűrű nagybetűkkel a papíron:

1542 SYCAMORE

Valaki egykori otthonában találkozunk a főparancsnokkal.

– Szerintetek mit csináljunk? Egyszerűen csengessünk be? – kérdi Kenji Omega Pont kijárata felé menet. Ő vezet minket, én pedig csak bámulok előre az alagút félhomályában, a gyomromban kopogó harmincöt fakopácsra figyelek. – Szerintetek? – kérdi Kenji újra. – Vagy ez már túlzás lenne? Csak kopogjunk be?

Nevetni próbálok, de a próbálkozás legjobb esetben is gyenge.

Adam egy szót sem szól.

– Jól van, jól van – szól Kenji, már egészen komolyan. – Amint odaérünk, tudjátok, mit kell tenni. Megfogjuk egymás kezét. Kivetülök, hárman egy tömeget alkotunk. Egyik az egyik oldalamon, másik a másikon. Megértettétek?

Bólintok. Próbálok közben nem nézni Adamre.

Ez lesz az egyik első próba, most mutathatja be nekünk a képességét, képesnek kell lennie kikapcsolni a képességét, amíg Kenjivel érintkezik. Ha nem sikerül, akkor Kenji védelme nem terjed ki Adamre és Adam látszani fog. Nagy veszélynek lesz kitéve.

– Kent – szól Kenji –, ugye megértetted a kockázatot? Ugye, tudod, hogy mi lesz, ha nem sikerül uralkodnod magadon?

Adam bólint. Arca rezzenéstelen. Azt mondja, minden nap gyakorolt Castle-lel, hogy irányítani tudja a képességét. Azt mondja, minden rendben lesz.

Rám néz, amikor ezt kimondja.

Érzelmeim mintha repülőgépből ugornának ki.

Alig veszem észre, hogy a felszínhez közeledünk, ám Kenji egyszer csak int, hogy kövessük felfelé a létrán. Mászok felfelé, és közben gondolkodni próbálok, újra és újra átismétlem a stratégiát, amit hajnalban dolgoztunk ki.

Odajutni a legkönnyebb.

A dolog neheze a bejutásnál kezdődnek.

Úgy kell viselkednünk, mintha túszcserét akarnánk lebonyolítani, a túszainknak elvileg a főparancsnoknál kell lenniük, nekem pedig az átadást kéne felügyelnem. És értem cserébe adják ki őket.

Engem értük.

Az igazság azonban az, hogy nem tudjuk, mi fog történni valójában. Nem tudjuk például, hogy ki nyit ajtót. Azt sem tudjuk, hogy egyáltalán ajtót nyit-e *valaki*. Azt sem tudjuk, hogy a házban lesz a találkozó vagy előtte, az utcán. Azt sem tudjuk, hogyan reagálnak arra, ha meglátják Adamet és Kenjit, valamint a testünkre rögzített rögtönzött arzenált.

Nem tudjuk, hogy azonnal löni kezdenek-e.

Ettől a résztől félek a legjobban. Magamért nem aggódok annyira, mint Adamért és Kenjiért. Ők a meglepetés elem. Vagy váratlanul éri a főparancsnokot és embereit, hogy ők is ott vannak, és ez az egyetlen lehető előnyünk, vagy amint észreveszik őket, végeznek velük. Kezdem azt gondolni, hogy ez egy nagyon rossz ötlet.

Kezdem azt hinni, hogy tévedtem. Hogy talán mégsem tudom végigcsinálni.

De visszafordulni már késő.

HARMINCKETTŐ

– Várjatok itt!

Kenji azt mondja, hogy húzódjunk le, maradjunk csendben, amíg ő kinéz. Már el is tűnt a szemünk előtt, alakja teljesen a háttérbe olvadt. Jelezni fog nekünk, ha biztonságban felmehetünk.

Várakozás közben Adam és én hallgatunk. Mi vagyunk a csend.

Túl ideges vagyok ahhoz, hogy beszéljek.

Túl ideges vagyok ahhoz, hogy gondolkodjak.

Meg tudom csinálni, meg tudjuk csinálni, nincs más választásunk, mint ezt megcsinálni, mantrázom magamban.

– Menjünk! – hallom Kenji hangját fölülről. Adam és én felmászunk utána. Omega Pont egyik alternatív kijáratán lépünk ki... Castle szerint erről csak hét ember tud. Minden elővigyázatossági intézkedést betartunk.

Adam és én nagy nehezen kimászunk a lyukon, rögtön megérezem a hideget és Kenji kezét a derekamon. Ezernyi apró késnél élesebben hasít a levegőbe a hideg, a bőrünkbe nyес. Lenézek a lábamra, de semmit sem látok, csak alig észrevehető ragyogást ott, ahol a csizmámnak kéne lenni. Elhúzóм a kezemet a szemem előtt.

Semmi.

Körülnézek.

Sem Adam, sem Kenji nem látható, csak láthatatlan kezét érzem a derekamon.

Működik. Adamnek sikerült Annyira megkönnyebbültem, hogy kis híján dalra fakadok.

- Hallotok engem? - kérdem ságva, és örülök, hogy senki sem lát mosolyogni.

- Igen.

- Igen, itt vagyok - szól Adam.

- Szép munka, Kent - dicséri Kenji. - Tudom, hogy nem lehet könnyű neked.

- Jól elvagyok, semmi gond - feleli Adam. - Menjünk!

- Rendben.

Emberi láncot alkotunk.

Kenji van Adam és köztem, összekapcsolódunk, kézen fogva haladunk. Kenji vezet minket a kihalt területen. Fogalmam sincs, merre vagyunk, és lassan derengeni kezd, hogy szinte sosem tudom, hol vagyok. Ez a világ még mindig olyan idegen nekem, olyan új! Nem tett jót nekem, hogy olyan sok időt töltöttem elszigeteltségben, miközben a bolygó teljesen tönkrement.

Minél tovább haladunk, annál közelebb jutunk a főúthoz és az alig két kilométerre levő lakókörletekhez. Onnan, ahol állunk, látom a lakókonténerek téglalakját.

Kenji hirtelen megáll.

Nem szól.

- Miért álltunk meg? - kérdem.

Kenji csendre int

- Halljátok ezt?

- Mit?

Adam lélegzetvisszafojtva figyel.

- A francba! Valaki jön.

- Valami. Egy tank - pontosít Kenji.

- Több tank - teszi hozzá Adam.

- Akkor miért állunk még mindig itt...?

- Várj, Juliette... egy pillanat...

Aztán én is meglátom. Tank menetoszlop közeledik a főúton, összesen hat járművet számolok.

Kenji válogatott káromkodással reagál.

- Mi az? - kérdem. - Mi a baj?j

- Egyetlen oka volt annak, ha Warner parancsot adott, hogy egyszerre kettőnél több tank haladjon ugyanazon az útvonalon - mondja Adam.

- Micsoda...?j.

- Harcra készülnek.

Alig kapok levegőt.

- Tudja - szól Kenji. - A fenébe! Persze hogy tudja, Castle-nek igaza volt. Tudja, hogy hozunk erősítést. *A büdös francba!*

- Mennyi az idő, Kenji?

- Körülbelül negyvenöt percünk van még.

- Akkor menjünk! - mondom. - Nincs időnk aggódni amiatt, hogy mi fog történni később. Castle felkészült... számított valami ilyesmire. Minden rendben lesz. De ha nem érünk oda időben ahhoz a házhoz, akkor Winston, Brendan és mindenki más meghalhat ma.

- *Mi* halhatunk meg ma - mutat rá.*

- Igen - felelem. - Mi is.

Gyorsan haladunk az utcákon. Sietünk. Egy téren áthaladva, civilizációszerű környezetben egyszer csak meglátom: egy fájdalmasan ismerős univerzum maradványai. Kis kockaházak négyzetes udvarral, ahol már csak fonnyadt gáz fúj a szél. A szikkadt fű jegesen csikordul a lábunk alatt. Számoljuk a házakat.

1542 Sycamore.

Platán út 1542. Ez lesz az. Lehetetlen eltéveszteni.

Ez az egyetlen ház az egész utcában, ami teljesen működőképesnek tűnik. Friss, tiszta a festés, a fürjtojáskék egy nagyon kel-

lemes árnyalata. Rövid lépcső vezet fel a verandára, ahol két fehér, nyírfavesszőből fonott hintaszék áll és egy élénk-kék virágokkal teli cserép. Sosem láttam még ilyen virágokat. A lábtörlő gumi.

Az egyik gerendáról szélcsengettyűk lógnak, az egyik sarokban agyagcserepek és egy kis ásó. Minden, ami már nem lehet nekünk.

Valaki *lakik* itt.

Lehetetlenség, hogy ez létezik.

Kenjit és Adamet a ház felé vezetem, egészen elérzékenyülök, kis hűján elfelejtem, hogy már nem szabad ebben a régi, szép világban élnünk.

Valaki hátraránt.

– Ez nem az – mondja Kenji. – Ez nem az az utca. *A francba!* Ez nem az az utca. Két utcával lejjebb kéne lennünk...

– De ez a ház... ez... úgy értem, Kenji, valaki *lakik* itt...

– Senki nem lakik itt – mondja. – Valaki valószínűleg azért állította ezt így be, hogy megtévesszen minket. És le merném fogadni, hogy azt a házat körberakták C4-gyel. Nyilván csapda, és az a célja, hogy elkapják azokat, akik az ellenőrizetlen területen bókásznak. Gyerünk – ránt a kezemen megint. – Sietnünk kell. Már csak hét percük van!

Bár hitünk, folyton visszanézek, várom, hogy meglátom az élet valami jelét, hogy valaki kilép abból a házból és megnézi, jött-e posta, várja, hogy elrepüljön az égen egy madár.

És lehet, hogy csak képzelem.

Talán elment az eszem.

De megesküdtem volna, hogy az egyik emeleti ablakban függöny lebbent.

HARMINCHÁROM

Kilencven másodperc.

Az igazi 1542 Sycamore olyan dűledező épület, amilyennek eredetileg képzeltem. Omladozó romhalmaz, a teteje roskadozik a sokévi elhanyagoltságtól. Adam, Kenji és én a sarkon állunk, úgy, hogy a házból ne láthassanak, bár gyakorlatilag láthatatlannak vagyunk. Sehol senki. A ház teljesen elhagyatottnak tűnik. Kezdem azt hinni, hogy ez az egész csak egy jól kidolgozott átverés volt.

Hetvenöt másodperc.

– Ti maradjatok láthatatlanok – mondom Kenjinek és Adamnek hirtelen indíttatástól vezérelve. – Azt akarom, hogy azt higgye, egyedül vagyok. Ha valami balul sülné el, közbeavatkozhatok. Rendben? Túl nagy a kockázat, hogy a jelenlétetek miatt nagyon hamar elszabadul a pokol.

Egy pillanatig mindketten hallgatnak.

– *A francba!* Ez nagyon jó ötlet – jegyzi meg Kenji. – Nekem is eszembe juthatott volna.

Önkéntelenül vigyorgok, de csak egy kicsit.

– Akkor most elengedlek.

– Hé... sok szerencsét – szól Kenji meglepően kedves hangon. – Itt leszünk közvetlenül mögötted.

– Juliette...

Adam hangjára megtorpanok.

Majdnem mond valamit, de mintha meggondolná magát. Köhécsel. Aztán azt súgja: – Ígérd meg, hogy óvatos leszel!

– Megígérem – súgom a szélbe, és alig tudom visszafogni érzelmeimet. Nem most. Ezzel most nem tudok foglalkozni, összpontosítanom kell.

Mély levegőt veszek.

Egy lépés.

Elengedem.

10 másodperc és próbálok lélegezni,

9

próbálok bátor lenni,

8

de az igazság az, hogy rettenetesen félek,

7

és fogalmam sincs, mi vár a mögött az ajtó mögött,

6

és úgy érzem, mindjárt leáll a szívem,

5

de már nem fordulhatok vissza,

4

mert ott van

3

az ajtó, előttem,

2

csak annyit kell tennem, hogy bekopogok,

1

de az ajtó hirtelen kitárul előttem.

– Ó, remek – szól hozzám a főparancsnok. – Milyen pontos.

HARMINCNÉGY

– Igazán szívderítő... Jó tudni, hogy vannak még fiatalok, akik nagyra értékelik a pontosság erényét. Nagyon bosszantó, ha az emberek az időmet vesztegetik.

Fejem tele van hiányzó kapcsolókkal, üvegszilánkokkal és törrött ceruzahegyekkel. Lassan bólogatok, pislogok, mint egy idióta, számban képtelen vagyok szavakat találni, vagy mert elvesztettem őket, vagy sosem léteztek, vagy egyszerűen mert fogalmam sincs, mit mondjak. Nem tudom, mit vártam.

Talán azt hittem, öreg, görnyedt, kissé vaksi ember előtt fogok állni. Talán szemkendőt képzeltem rá, vagy arra számítottam, hogy csak bottal tud járni. Esetleg rothadó foga van, ragyás bőre, ritkás a haja, kopaszodik, vagy kentaur, egyszarvú, gonosz vén varázsló csúcsos kalapban, vagy valami, valami más, de egyáltalán nem ilyen. Mert ez nem lehetséges. Ez természetellenes. Olyan nehéz megértenem... és minden, amit addig gondoltam róla, tévedés volt, nagy, nagy, hihetetlen, szörnyű tévedés.

Mert olyan ember előtt állok, aki lélegzetelállítóan szép.

És férfi.

Legalább negyvenöt éves, magas, erős. Öltönyt visel, ami olyan testhezálló, hogy az már szinte tisztességtelen. Haja dús, sima mint a mogyorókrém, arcéle markáns, arca teljesen szabályos, vonásait megkeményítette az élet és a kor. De a szeme egészen más. Ilyen szempárt még soha, soha nem láttam.

Szinte akvamarinkék.

– Kérem – szól hozzám elképesztő mosollyal. – Jöjjön be.

És akkor, abban a pillanatban rádöbbenek... akkor hirtelen minden értelmet nyer. A megjelenése, a testalkata, kellemes, udvarias modora, az a könnyedség... hogy majdnem elfelejtettem, hogy gazember... *ez a férfi.*

Ő Warner apja.

Szűkös nappali fele helyiségbe lépek. Kis asztal körül régi, süpedős kanapék. A tapéta megsárgult, hámlik a falról. A házban nehéz, dohos szag terjeng, ami arra utal, hogy a megrepedt üvegű ablakokat évek óta nem nyitotta ki senki, a padló sötétzöld a lábam alatt. A falon hamis faburkolat van, amit egyáltalán nem tudok mire vélni. Szóval ez a ház ronda. Szinte nevetséges, hogy ilyen döbbenetesen gyönyörű férfit találok ilyen szörnyen csúnya házban.

– Ó, egy pillanat! – szól. – Még valami!

– Mit cs...

Torkomnál fogva szorít a falhoz, kezét bőrkesztyű fedí, előre felkészült, hogy megérintse a bőrömet, hogy kiszorítsa tudómból a levegőt, és annyira biztos vagyok abban, hogy ilyen érzés meghalni, teljesen mozgásképtelennek, nyaktól lefelé teljesen elernyedtnék lenni. Karmolni próbálom, utolsó erőmmel rúgom, aztán feladom, ez az ostobaságom ára, utolsó gondolataimmal átkozom magam, hogy ilyen idióta voltam, hogy azt hittem, bejöhettek ide, és elérhettek valamit. Aztán rádöbbenek, hogy lekapcsolta pisztolytáskáimat, elvette és zsebre tette fegyvereimet

Elenged.

A padlóra rogyok.

Hellyel kínál.

A fejem rázom, köhögök, nagyon fáj a tüdőm, zihálok a szennyezett, dohos levegőben, furcsa, hörgő hanggal jár minden belégzés, egész testem görcsöl. Alig két perce vagyok idebent, és

máris legyőzött. Ki kell találnom valamit, hogyan kerülhetek ki ebből élve. Ez nem az a pillanat, amikor visszafogottnak kéne lennem.

Egy pillanatra szorosan lehunyom a szememet. Próbálom szabaddá tenni légútjaimat, magamhoz akarok térni. Amikor felnézek, azt látom, hogy ő már helyet foglalt az egyik széken és úgy néz, mintha szórakoztatónak találná a látványt.

Alig tudok megszólalni.

– Hol vannak a túsók?

– Jól vannak. – És az ember, akinek a nevét sem tudom, könnyösen legyint. – Jól lesznek. Biztos, hogy nem akar leülni?

– Mit... – köhögni próbálok, de rögtön megbánom, erőt veszek magamon és visszapislogom a szememet égető könnyeket. – Mit akar tőlem?

Előrehajol a székén, összecsapja a tenyerét.

– Tudja, már nem is vagyok olyan biztos benne.

– Miben?

– Hát, nyilván már kitalálta, mi a helyzet – biccent és körbe-1mutat a helyiségen. – Nyilván tudja, hogy ez csak figyelemelterelés, igaz? – Mosolyogva néz rám. – Egészen biztosan rájött: az igazi célom az volt, hogy kicsalogassam magukat az én területemre. Az embereim csak egy szóra várnak. Egy szavamba kerül és elkezdik felkutatni és kivégezni az összes kis barátját, akik egy kilométeres körben lapulnak.

Elemi rémület vesz rajtam erőt.

Felnevet

– Ha azt hiszi, nem tudom pontosan, mi történik az én földemen, ifjú hölgy, akkor nagyon téved. – A fejét ingatja. – Túlságosan szabadon hagytam élni közöttünk ezeket a szörnyszülötteket, és ez hiba volt részemről. Túl sok gondot okoznak nekem, itt az ideje kiiktatni őket.

- Én is a szörnyszülöttek közé tartozom - mondom, vigyázva, hogy hangom meg ne remegjen. - Miért hívtott ide, ha úgylis meg akar minket ölni? Nem kellett volna engem különválasztania.

- Igaza van - bólint, azzal feláll, és zsebre teszi a kezét. - Valóban azért vagyok itt, mert célom van: rendbe akarom tenni, amit a fiam elrontott, és egyszer s mindenkorra véget akarok vetni egy idióta aberrált csoport naiv törekvéseinek. El akarom tüntetni magukat ebből a nyomorúságos világból. Ez volt a tervem. De akkor - mondja, furcsán felnevetve -, éppen amint a terveimet kezdtem körvonalazni, a fiam könnyörögni kezdett nekem, hogy ne öljem meg magát. Csak magát - Elhallgat. Felnéz. - Konkrétan *könnyörgött*, hogy ne öljem meg magát. - Megint nevet - Ez legalább olyan szánalmas volt, mint meglepő. Persze akkor már tudtam, hogy találkoznom kell magával - mondja mosolyogva, engem nézve, mintha valami megbabonázta volna. - Azt mondtam magamnak: *találkoznom kell azzal a lánnyal, akinek sikerült elbűvölnie a fiamat!* A lánnyal, akinek sikerült úgy megigézni, hogy ne törődjön a büszkeségével, a *méltóságával*, és *odajöjjön hozzám könnyörögni*. - Elhallgat, aztán folytatja. - Van fogalma arról, mikor kért tőlem a fiam szívességet? - kérdi fejét oldalra billentve. A válaszomra vár.

A fejemet ingatom.

- Soha. - Mély levegőt vesz. - Soha. Tizenkilenc év alatt egyetlenegyszer sem kért semmit. Nehéz elhinni, ugye? - Szélesen ragyogó mosollyal néz rám. - Természetesen enyém az érdem. Jól neveltem. Megtanítottam, hogy bízzon magában, legyen higgadt, ne terhelje magát olyan vágyakkal és akarattal, amelyek az emberek többségét megtörik. Szóval, amikor azt a botrányos könnyörgést hallottam tőle... - a fejét ingatja. - Nos, természetesen felkeltette a kíváncsiságomat. Találkozni akartam magával. Meg kell értenem, mit látott, mi olyan különleges magában, hogy hajlandó volt ilyen hatalmas hibát elkövetni. Bár ha igazán őszinte akarok lenni... nem igazán gondoltam, hogy megjelenik itt. -

Kiveszi egyik kezét a zsebéből, széles mozdulatokkal gesztikulál. – Úgy értem, természetesen reméltem, hogy eljön. De arra gondoltam, hogy ha eljön, talán nem egyedül jön... erősítést hoz magával... kíséretet. De itt van, méghozzá ebben a borzalmas neopórén kezeslábasban... – hangosan felnevet –, és egyedül jött. – Hosszasan néz. – Nagyon ostoba. De bátor. Ez tetszik. Tudom értékelni a bátorságot.

– Akárhogy is, azért rendelttem magát ide, hogy megleckéztessem a fiamat. Szándékomban állt megölni magát – közli, miközben lassú, kimért léptekkel járkal a szobában. – És olyan helyen akartam ezt megtenni, ahol biztosan megtalálja a maga holttestét. A háború nagyon szennyes dolog, a szó konkrét értelmében is – legyint. – Könnyű elveszteni a fonalat, ki halt meg, hogyan és ki ölte meg őket, et cetera, et cetera. Azt akartam, hogy ez az egy halál olyan tiszta és egyszerű legyen, mint az üzenet, amit közvetít: nem jó, ha ilyen vonzalmaknak enged. Apaként kötelességem véget vetni az ilyen ostobaságoknak.

Nyelvem alatt öklömnyi kő, nem tudom kiköpni sehogyan. Rosszul vagyok... émelygek... rettenetesen kavarog a gyomrom. Ez az ember sokkal, sokkal rosszabb, mint képzeltem.

Hangom egyetlen nehéz lélegzetvétél, hangos suttogás: – Akkor miért nem öl meg most?

Tétovázik, gondolkodik.

– Nem tudom. Fogalmam sem volt, hogy maga ilyen bájos. Attól tartok, a fiam egyszer sem említette, hogy maga mennyire gyönyörű. És szépséget mindig nehéz megölni – sóhajt. – Ráadásul meglepett. Időben érkezett. Egyedül. Hajlandó volt feláldozni magát, hogy megmentse azokat a semmirevaló lényeket, akik olyan ostobák voltak, hogy hagyták elfogni magukat.

Felsóhajt.

– Talán megtarthatjuk magát. Ha nem bizonyul hasznosnak, legalább szórakoztató lehet. – Fejét oldalra billenti, elgondolkodón. – Bár ha megtartanánk, azt hiszem, inkább a fővárosba kéne

vinne, mert ezek után nem bízhatok a fiamban, hogy nem csinál valami újabb ostobaságot. Túl sok választási lehetőséget, túl nagy szabadságot adtam neki.

- Köszönöm kedves ajánlatát - mondom, és küszködök, hogy ne figyeljek a véremben úszó kígyókra, a nyakamon lecsorgó cseresznyevörös szirupra -, de inkább ugrom le egy szikláról.

Nevetése ezernyi apró csengő, boldog és ragályos.

- Ó, jaj! - mosolyog. Élénken, kedvesen, lenyűgözően őszintén. Hátraszól a másik helyiségbe, talán a konyhába: - Fiam, kérlek, gyere be!

Csak arra tudok gondolni, van, hogy az ember haldoklik, van, hogy úgy érzi, menten felrobban, van, hogy két méterrel a föld alatt van és ablakot keres, amikor valaki benzint önt a hajára és gyufát gyújt az arca előtt.

Érzem, hogy csontjaim lángra lobbannak.

Warner itt van.

HARMINCÖT

Megjelenik az ajtóban, egyenesen velem szemben, és pontosan úgy néz ki, mint ahogy emlékezetemben megmaradt. Aranyszőke haj, tökéletes bőr, szeme színe a smaragd halvány árnyalata, de valahogy túl fényes. Rendkívül szép arc, most már tudom, hogy az apjától örökölte. Olyan arc, amiben már senki nem hisz, vonalai, ívei, könnyű szimmetriája szinte bántóan tökéletes. Senki nem akarhat ilyen arcot. Az ilyen arc bajt vonz, veszélyt, az ilyen embernek ingere támad kompenzálni azt a szépséget, amit egy mit sem sejtő ártatlantól ellopott.

Eltűlzott.

Túl sok.

~~Ez megrémiszt.~~

Fekete, zöld, arany, ezek a színei. Koromfekete öltönye testre szabott, teste sovány, de izmos a ragyogó fehér ing alatt, a finom összhatáshoz hozzátartozik egyszerű, magasan csomózott fekete nyakkendője is. Egyenesen áll, rezzenéstelenül. Mindenki más nagyon vonzónak találná így is, hogy a karja még fel van kötve. Olyan fiú, akit csak arra tanítottak, hogy legyen férfi, akit arra neveltek, hogy törölje ki a gyerekkort életének alapjaiból. Ajka nem mer mosolyogni, homloka nem ráncolódik, ha dühös. Arra tanították, hogy leplezze érzelmeit, rejtse el gondolatait a világ elől, senkiben és semmiben ne bízson. Vegye el, amit akar, bármilyen eszközzel, amit szükségesnek lát. Ezt nagyon tisztán érzékelem.

De én másmilyennek látom.

Csak néz, és ez teljesen lefegyverez, rémisztő. Nézése túl átható, tekintete túl mély. Arc kifejezésében túlságosan megnyilvánul valami, amit nem akarok felismerni. Úgy néz rám, mintha sikerült volna nekem... mintha szíven lőttem volna és tönkretettem volna, mintha ott hagytam volna meghalni, miután azt mondta nekem, hogy szeret, és én nem voltam hajlandó belegondolni sem, hogy ez lehetséges. Lélegzetem elakad, ahogy meglátom szemében a gyötrődést, ~~ez nem olyan~~, ez nem az, amire számítottam.

Látom benne, hogy más lett. Látom, hogy megváltozott.

Meg sem próbálja elrejtetni az érzelmeit előlem.

Tüdőm áruló, úgy tesz, mintha nem tudna tágulni, csak hogy nevetessen rajtam, ujjaim remegnek, küszködnek, hogy kiszabaduljanak a csont bőrtönéből, mintha tizenhét évet vártak volna, hogy elrepüljenek.

Menekülj, ezt mondják ujjaim.

Lélegezz, ezt mondogatom magamnak.

Warner, mint gyerek. Warner, mint apja fia. Warner, mint olyan fiú, akinek csak korlátozott ráhatása van saját életére. Warner, akit az apja azzal leckéztetne meg, hogy megöli azt, amiért a fia életében először könnyörgött.

Warner, mint emberi lény mindennél jobban megrémiszt.

A főparancsnok türelmetlen.

- Ül le - utasítja fiát, és a kanapéra mutat, ahonnan ő nem sokkal korábban állt fel.

Warner egy szót sem szól hozzám.

Tekintete arcomra tapadt, testemre, a mellkasomra rögzített hámrá, nyakamat nézi hosszasan, a vörös nyomot, amit valószínűleg apja keze hagyott rajtam, és látom, hogy nehezen emészti meg a látványt, aztán végre kiszakad a mozdulatlanságból és besétál a nappaliba. Csak ekkor tudatosul bennem, hogy mennyire hasonlít az apjára. A járása, ahogy az öltönyben mutat, az,

hogy milyen nagy gondot fordít a testi higiéniára. És mégis, a legapróbb kétségem sincs afelől, hogy mélyen megveti azt a férfit, akivel verseng, és akivel szemben oly szájalmasan alulmarad.

– Szeretném tudni – szól a főparancsnok –, pontosan hogyan szökött meg. – Rám néz, áthatón. – Hirtelen elfogott a kíváncsiság, a fiam nagyon megnehezítette a dolgomat a pontos részletek megismerésében.

Pislogok.

– Mondja el – utasít. – Hogyan szökött meg?

Zavarban vagyok.

– Először vagy másodszor?

– Kétszer! Sikerült kétszer is megszöknie?! – Szívből felnevet, a térdét csapkodja. – Hihetetlen! Akkor mondja el, hogyan szökött meg először, aztán másodszor.

Nem tudom, miért húzza az időt. Nem értem, miért akar beszélni, amikor olyan sokan várják a háborút, és csak remélni tudom, hogy Adam, Kenji, Castle és a többiek nem fagytak halálra odakint. És bár tervem nincs, megérzésem igen. Sejtésem szerint a túsók a konyhában vannak. Így inkább úgy döntök, szórakoztatom, lefoglalom egy kicsit.

Elmondom, hogy első szökésemkor kiugrottam az ablakon. A másodiknál rálöttem Warnerre.

A főparancsnok már nem mosolyog.

– Maga rálőtt?

Lopva Warnerre pillantok, látom, hogy tekintete még mindig az arcomon pihen, még mindig nem fenyeget az a veszély, hogy megszólal. Fogalmam sincs, mire gondol, és hirtelen annyira elfog a kíváncsiság, hogy provokálni akarom.

– Igen – mondom, egyenesen Warner szemébe nézve. – A saját fegyverével.

Warner állkapcsa ekkor megfeszül, már nem rám néz, hanem az ölében szorosan összekulcsolt kezére... úgy néz ki, mintha a saját öt ujjával csavarta volna ki a golyót a testéből.

A főparancsnok végigsimít a haján, az állát vakarja. Amióta beléptem a házba, először tűnik nyugtalannak, és azon tűnődöm, hogyan lehetséges, hogy fogalma sem volt, hogyan szöktem meg.

Vajon mit mondhatott neki Warner a kezét ért lövésről?

– Mi a neve? – kérdezem, mielőtt visszafoghatnám magam, elkéstem, a kérdés már kiszaladt a számon. Nem kéne ilyen ostobaságokat kérdezni, de gyűlölöm, hogy folyton „főparancsnoknak” kell szólítanom, mintha valami érinthetetlen felsőbbség lenne.

Warner apja rám néz, szemöldöke feltűnően magasra mozdul.

– Hogy mi a nevem?

Bólintok.

– Anderson főparancsnoknak nevezhet – mondja, még mindig eléggé zavartan. – Mit számít ez?

– *Anderson?* Azt hittem, Warner a vezetéknév. – Azt hittem, csak a keresztnév alapján különböztethető meg attól a Warner-től, akit olyan jól megismertem.

Anderson mélyet sóhajt, ellenszenves pillantást vet fiára.

– Rosszul hitte. A fiam úgy gondolta, jó ötlet inkább az anyja vezetéknévét viselnie, nagyon is rá vall az ilyen ostobaság. Sorozatosan ilyen hibákat követ el... hagyja, hogy az érzelmei akadályozzák *kötelessége* teljesítésében. Szánalmas – mondja, és Warner felé köp. – Ezért bármennyire is szeretném magát életben hagyni, kedves, attól tartok, túlságosan elvonja a fiam figyelmét. Nem engedhetem meg, hogy egy olyan személyt védelmezzen, aki meg akarta őt ölni. – Fejét ingatja. – Nem tudom elhinni, hogy egyáltalán ezt a beszélgetést kell most folytatnom magával. Mi csoda szégyent hozott rám!

Anderson a zsebébe nyúl, pisztolyt ránt, a homlokomra céloz.

Aztán meggondolja magát.

- Elegem van abból, hogy mindig nekem kell takarítani utánad – mordul Warnerre, azzal megragadja a kezét, felrántja a kanapéról. Egyenesen eléem állítja fiát, ép kezébe nyomja a pisztolyt.

- Lődd le! – utasítja. – Lődd le most azonnal!

HARMINCHAT

Warner egyenesen a szemembe néz.

Szintiszta érzelem vibrál tekintetében, de már nem is tudom, mi ez. Nem vagyok biztos abban, hogy ismerem, nem vagyok biztos abban, hogy tudom, mit fog tenni, amikor erős, biztos kézzel egyenesen az arcomra céloz.

– Siess! – sürgeti Anderson. – Minél előbb megteszed, annál előbb léphetsz tovább. Legyél túl rajta. Most...

Warner oldalra billenti fejét. Megfordul.

Az apjára céloz.

Nem kapok levegőt.

Anderson unottnak, bosszúsának, elégedetlennek tűnik. Türelmetlen mozdulattal végigsimít az arcán, aztán a zsebéből elővesz egy másik pisztolyt... az én pisztolyomat. Hihetetlen.

Apa és fia le akarja löni egymást.

– Célozz a megfelelő irányba, Aaron! Ez nevetséges.

Aaron.

Az örület közepette kis híján felnevetek.

Warner keresztneve *Aaron*.

– Nincs szándékomban megölni – mondja Warner Aaron az apjának.

– Hát, jó – céloz Anderson ismét a fejemre. – Akkor majd én megteszem.

– Ha megölsz – szól Warner –, golyót repítek a fejedbe.

A halál háromszöge. Warner az apjára céloz, az apja rám. Csak nálam nincs fegyver, és nem tudom, mit tegyek.

Ha megmozdulok, meghalok. Ha nem mozdulok, meghalok. Anderson mosolyog.

– Ó, milyen bájos! – Vigyorogva néz, megtévesztően lazán fogja a fegyvert. – Mi ez? Bátornak érzed magad a jelenlétében, fiam? – Csend. – Erősnek érzed magad mellette, fiam?

Warner nem szól.

– A társaságában azt kívánod, bárcsak jobb ember lehetnél? – Halkan felnevet. – A jövőről való álmodozással telik meg a szíved, ha veled van? – Harsány nevetés. – Neked elment az eszed, fiam. Egy idétlen gyereklány vette el az eszedet, aki annyira gyáva, hogy akkor sem védi meg magát, amikor fegyvertorkolat irányul egyenesen az arcába. Ez – mutat a pisztollyal nyomatékosabban felém – az a buta kislány, akibe beleszerettél? – Felhorkan, mélyet sóhajt. – Nem is tudom, miért csodálkozom.

Lélegzése mintha feszültebb lenne. Ujja megfeszül a pisztolyon. Ezeken kívül semmi más jele nincs, hogy Warnert akár távolról is megérintették volna szavai.

– Hányszor fordult már elő, hogy azzal fenyegetél, megölsz? – kérdi Anderson. – Kicsi korodban is hányszor ébredtem éjszaka arra, hogy ott állsz a szobámban és meg akarsz ölni? – Oldalra biccenti fejét. – Tízszer? Talán tizenötyszer? Be kell vallanom, már nem is tudom pontosan, hányszor. Nem tudom követni. – Megint vigyorog. – No, és hányszor sikerült megtenned, amit elterveztél? – kérdi sokkal hangosabban. – Hányszor sikerült? Hányszor fakadtál sírva, esdekeltél bocsánatért, és tapadtál rám úgy, mint valami eszelős...

– Fogd be a szád! – szól Warner nagyon halkan, artikulált, nem remegő hangon.

– Gyenge vagy – köp ki Anderson undorral. – Szánalmasan érzelgős. Nem akarsz lelőni az apádat? Túlságosan félsz, hogy megszakad az a nyavalyás szíved?

Warner állá megfeszül.

– Lőj le! – szól Anderson. Szeme táncol, csillog, mintha szórazkoztatná a helyzet. – Azt mondtam, *lőj le!* – kiáltja, és ezúttal elkapja Warner sérült karját, ujjait erősen a sebre szorítja, és addig csavarja, amíg Warner felnyög a fájdalomtól. Ép kezében a pisztoly alig észrevehetően megremeg.

Anderson elengedi a fiát. Olyan erővel löki el magától, hogy Warner meginog, ahogy egyensúlyát próbálja visszaszerezni. Arca falféher. A gézt átította a szivárgó vér.

– Túl sok a beszéd – mondja Anderson fejét ingatva. – A tett halála az okoskodás. Folyton csalódást okozol nekem – mondja Warnernek az undortól eltorzult arccal. – Rosszul vagyok tőled.

Éles csattanás.

Anderson visszakézből pofon vágja Warnert, olyan erősen, hogy Warner, aki a vérveszteségtől elgyengült, egy pillanatra meginog. De egy szót sem szól.

Semmilyen hangot nem ad.

Csak áll ott, túri a fájdalmat, sűrűn pislog, állá feszes, teljesen érzelem nélküli arckifejezéssel nézi apját, csak abból látszik rajta, hogy éppen az imént kapott egy nagy pofont, hogy élénkvörös folt keletkezett arcán, halántékán, homloka szélén. De felkötött karja vérzik... a gézen már alig van fehér folt, csurom vér a kötés, és úgy látszik, alig áll a lábán.

Mégsem szól egy szót sem.

– Akarsz még fenyegetni? – kérdezi Anderson zihálva. – Még mindig azt hiszed, hogy megvédheted a kis barátnődet? Azt hiszed, hagyom, hogy a te kis hülye szívyszerelmed útjába álljon mindannak, amit felépítettem? Mindannak, amiért eddig dolgoztam? – Anderson fegyvere már nem rá irányul. Elfeledkezik rólam, pisztolycsövét Warner homlokához nyomja, forgatja a bőrén, bökdösi vele. – Hát semmit nem *tanítottam* neked?! – üvölti. – Hát *semmit* nem tanultál tőlem...

Nem tudom, hogyan magyarázzam, ami ezután történt.

Csak annyit tudok, hogy kezem a torkán van, és a falhoz szorítom, annyira elvakított az égető, mindent felemésztő düh, hogy úgy érzem, agyam tüzet fogott és hamuvá lett.

Erősebben szorítom.

Tátog. Levegőért kapkod. Karomat próbálja elkapni, ernyed ujjaival igyekszik testemen fogást találni, arca előbb elvörösödik, aztán lila, és én nagyon élvezem.

Azt hiszem, mosolygok is.

Közvetlenül a füléhez hajolok, és azt súgom: – Dobja el a fegyvert!

Eldobja.

Egyszerre engedem el Andersont és kapom fel a fegyvert.

Anderson köhögve vonaglik a padlón, lélegezni próbál, beszélni, keres valamit, amivel megvédegetné magát és én élvezem a fájdalmát. A hígítatlan gyűlölet felhőjén lebegek, gyűlölöm ezt az embert... és amit tett... legszívesebben leülnék és szívből kacagnék, amíg csenddé csillapodik a nevetés. Most már sok mindent értek. Nagyon sokat.

– Juliette...

– Warner... – szólok halkán, miközben még mindig Anderson testét nézem, ahogy előttem terül el a padlón. – Kérlek, most hagyj békén.

A pisztolyt méregetem a kezemben. Ujjamat az elsütőbillentyűre illeszttem. Próbálom felidézni, mit tanított Kenji a célzásról. Hogy a karom, kezem ne mozogjon, feszítsem meg az izmaimat. Készüljek fel a visszarúgásra... a fegyver hátrafelé mozdul a lövés után.

Fejemet kissé oldalra fordítva nézem, felleltározom az előttem elterülő test részeit.

– Te... – szólal meg Anderson küszködve. – Te...

Lábon lövöm.

Üvölt. Azt hiszem, üvölt. Már nem igazán hallok semmit. Fülel mintha vattával lenne betömve, halványan hallom, mintha

valaki szólni próbálna hozzám, vagy egyenesen üvöltene rám, de minden olyan tompa és annyira kell koncentrálnom, hogy nem ügyelek a háttérre, akármilyen zavaró dolog is történjen. Csak azt érzem, hogy a fegyver visszarúg. Csak a visszhangzó pisztolylövést hallom. És úgy érzem, muszáj újra lőnöm.

A másik lábába is belelövök.

Sok-sok, hangos üvöltés.

Élvezettel tölt el, hogy milyen rémülettel tekint rám. A vér tönkreteszi öltönytadrágjának drága anyagát. Rászólnék, hogy nem áll jól neki és nem is esztétikus, ha ilyen tátott szájjal üvölt, de szerintem egyáltalán nem érdekelné a véleményem. Neki én csak egy idétlen lány vagyok. Csak egy ostoba kislány, egy szép arcú, buta gyerek, aki ráadásul túl gyáva ahhoz, hogy megvédje magát. Ezt mondta. És ó, vajon nem akarna *megtartani* engem? Nem akarna házi kedvencként *megtartani*? Már tudom: nem. Nem is kéne megosztanom vele a gondolataimat. Semmi értelme szavakat fecsérelni arra, aki hamarosan meghal.

A mellkasára célzok. Igyekszem felidézni, hol a szív.

Nem túl balra. Nem is középen.

Éppen... *ott*.

Tökéletes.

HARMINCHÉT

Tolvaj vagyok.

Az egyik orvos fehér köpenyéből loptam ezt a noteszt és a tollat, amikor nem figyelt, és mindkettőt a nadrágomba rejtettem. Ez közvetlenül azelőtt történt, hogy utasítást adott azoknak a férfiaknak, hogy fogjanak le. Azok a férfiak furcsa öltözetet viseltek, kezükön vastag kesztyű volt, arcukon gázálarc, aminek üvege foncsorozott volt, így nem láttam a szemüket. Emlékszem, arra gondoltam, hogy földönkívüliek. Emlékszem, arra gondoltam, biztosan földönkívüliek, mert nem lehetnek emberek... hátrabilincseltek a kezemet, a székhöz kötözték. Sokkolót nyomtak a bőrömhöz újra és újra csak azért, hogy üvöltöni halljanak, de én nem üvöltöttem. Nyöszörögtem, de egy szót sem szóltam. Éreztem, hogy könnyek csorognak le az arcomon, de nem sírtam.

Azt hiszem, ez feldühítette őket.

Felpofoztak, hogy ébredjek fel, bár a szemem nyitva volt, amikor beléptek. Valaki eloldozott a széktől, de a bilincsemet nem vették le, és előbb az egyik térdembe rúgott, aztán a másikba, majd megparancsolta, hogy álljak fel. Próbáltam. Próbáltam, de képtelen voltam felállni, és aztán hat kéz lökdösött ki az ajtón, az arcom egy ideig vérzett a betonon. Nem igazán emlékszem arra a részre, hogy bevonszoltak.

Mindig fázom.

Üresnek érzem magam, úgy érzem, nincs bennem semmi más, csak megtört szívem, ez az egyetlen szervem maradt megtörtetett testemben.

Érzem, hogy a csattanó hang visszhangzik bennem, érzem, hogy az ütlegetés csontvázamat rezgeti. A tudomány szerint van szívem, a tár-

sadalom szerint azonban szörnyeteg vagyok. És persze tudom, tudom. Pontosan tudom, mit tettem, nem kérek együttérzést.

De néha arra gondolok... néha elgondolkodom... hogyha valóban szörnyeteg lennék, biztosan érezném.

Dühös lennék, gonosz és bosszúálló. Tudnám, milyen a vak düh, a vérszomj és nagyon akarnék érvényesülni.

De nem. Én mély szakadékot, ürességet érzek magamban, olyan mély és sötét, hogy nem látok bele, nem látom, mi van benne. Nem tudom, mi vagyok, és mi történhet velem.

Nem tudom, hogy legközelebb mit teszek önkéntelenül.

HARMINCNYOLC

Robbanás.

Üvegcsörömpölés.

Valaki hátraránt, éppen akkor, amikor meghúzom az elsütőbillentyűt, és a golyó Anderson feje mögött az ablakba csapódik.

Hirtelen megfordulok.

Kenji olyan erősen ráz, hogy a fejem előre-hátra nyekken, üvölt, hogy mennünk kell, dobjam el a pisztolyt. Zihálva mondja: – Most pedig az kell, hogy elsétálj innen, oké? Juliette? Érted, amit mondok? Most azonnal menj ki innen. Minden rendben lesz... nem lesz semmi baj... csak azt kell tenned, hogy most...

– Nem, Kenji... – Próbálok ellenállni, megakadályozni, hogy elrángasson engem onnan, próbálom megvetni a lábamat ott, ahol vagyok, nem mozdulni, mert nem érti. Meg kell értenie. – Meg kell ölnöm. Meg kell bizonyosodnom arról, hogy meghal – magyarázom neki. – Csak még egy másodpercet adj...

– Nem – feleli. – Még nem. Most nem. – És úgy néz rám, mint aki menten összeomlik, mintha olyat látott volna az arcomon, amit bárcsak ne látott volna. – Nem tehetjük. Még nem ölhetjük meg. Túl korai, oké?

De nem oké, és nem értem, mi történik, de Kenji megfogja a kezemet, lefejtí ujjaimat a pisztolyról. Észre sem vettem, milyen erővel szorítom a markolatot. Pislogok. Lenézek a kezemre. És a ruhámra. És egy pillanatig nem értem, honnan az a sok vér.

Andersonra pillantok.

A szeme fennakadt. Kenji a pulzusát tapintja. Aztán rám néz, és közli: – Azt hiszem, elájult.

A testem olyan erősen rázkódik, hogy alig állok a lábamon.

Mit tettem?

Hátrálok, falat keresek, hogy megtámaszkodjak, valami szilárd tárgyat, amiben megkapaszkodhatok, és Kenji elkap, egyik karjával szorosan tart, másikkal a fejemet öleli át, és úgy érzem, sírva fakadok, de valami okból nem szakad fel a könnyem. Képtelen vagyok moccanni, megbénít az egész testemet átjáró csillapíthatatlan remegés.

– Mennünk kell – mondja Kenji, és a hajamat simogatja olyan gyengéden, ami tőle nagyon ritka. Lehunyom a szemem, a vállához simulok, erőt akarok meríteni teste melegéből. – Jól vagy? Bírod? – kérdezi. – Muszáj velem jönnöd, oké? Futnunk is kell.

– Warner? – kérdezem döbbenten, azzal kiszakadok Kenji öleléséből. A szemem riadtan tágra nyílik. – Hol van...

Eszméletlen.

Tehetetlenül fekszik a padlón. Keze a háta mögött összekötve, teste mellett üres fecskendő.

– Warnerről gondoskodtam – feleli Kenji.

Hirtelen minden egyszerre csapódik rám. Az ok, amiért egyáltalán itt vagyunk, legelőször is a cél, amit el akartunk érni, aztán a valóság, hogy mit tettem, és mit akartam tenni.

– Kenji... Kenji, hol van Adam? Mi történt? Hol vannak a foglyok? Mindenki jól van?

– Adam jól van – nyugtat meg. – Besurrantunk a hátsó ajtón, megtaláltuk Iant és Emoryt. – A konyha felé biccent. – Elég rossz állapotban vannak, de Adam éppen kivonszolja... próbálja felébreszteni őket.

– És a többiek? Brendan? És... és Winston?

Kenji a fejét ingatja.

– Fogalmam sincs. De úgy érzem, visszakaphatjuk őket is.

– Hogyan?

Kenji ekkor Warnerre pillant.

– Ezt a kölyköt elvisszük túsznak.

– *Micsoda?!*

– Ez a legjobb esélyünk – mondja. – Újabb fogolycsere. Ezúttal igazi. Minden rendben lesz. Vedd el a fegyvereit, és ez az aranyifjú teljesen ártalmatlan. – Azzal a mozdulatlan Warnerhez lép. Bakancsa orrával odébbtolja, aztán felrángatja, Warner testét a vállára veszi. Nem lehet nem észrevenni, hogy Warner sérült karján teljesen átázott a kötés.

– Gyere már! – szól Kenji, hangja határozott, de barátságos. Végignéz rajtam, mintha nem lenne biztos abban, hogy meg tudok állni a lábamon. – Tűnjünk el innen! Odakint tombol az örület, és nincs sok időnk... nemsokára ebbe az utcába is elérnek.

– Tessék? – csak pislogok. – Ezt hogy érted...?

Kenji rám néz, hitetlenkedve.

– A *háború*, hercegnő. Élet-halál harc folyik odakint.

– De Anderson nem is adott jelt... azt mondta, egy jelere várnak tőle...

– Nem – feleli Kenji. – Anderson valóban nem adott jelt. De Castle igen.

Ó, istenem!

– Juliette!

Adam rohan be a házba, engem keres, vadul forgolódik, amíg meg nem látja az arcomat, én hozzá rohanok, ő pedig gondolkodás nélkül a karjába zár, eszébe sem jut, hogy mi ezt már nem csináljuk, hogy már nem járunk, hogy megérintenie sem lenne szabad engem.

– Nem esett bajod... nem esett bajod...

– TŰNJÜNK EL! – mordul Kenji még egyszer, utoljára. – Tudom, hogy ez most egy érzelmes pillanat vagy valami ilyesmi, de el kell húznunk innen, most azonnal. Esküszöm, Kent...

De Kenji elhallgat.

Lefelé néz.

Adam térdel, szemében rémület és fájdalom, arcvonásait tehetetlen düh metszi, és próbálom felrázni, próbálom rávenni, mondja meg, mi a baj, de nem mozdul, dermedten görnyed a padlón, tekintete egy területre koncentrál, Anderson testére, és kezét nyújtja, meg akarja érinteni a haját, ami egy pillanattal ezelőtt még olyan elegáns rendben volt, és könyörgök neki, hogy szóljon hozzám, és rám néz... Mintha a világ fordulna ki magából... ez van a tekintetében... mintha az, amit valaha zöldnek gondolt, hirtelen barnára sötétedett volna, mintha amit fentnek gondolt, lent lenne, mintha a világ véglegesen és helyrehozhatatlanul kisiklott volna, és semmi nem lehetne újra jó. És ajka megmozdul.

Szólni próbál.

- Az apám - mondja. - Ez az ember az apám.

HARMINCKILENC

– *Ó, a fenébe!*

Kenji erősen behunyja a szemét, mintha el sem tudná hinni, hogy ez történik.

– Ó, a francba, a francba, a bűdös francba! – Megigazítja a vállán Warner testét, és vacillál, hogy érzékeny legyen vagy katona.

– Adam, ember, nagyon sajnálom, de most már tényleg ki kell jutnunk innen...

Adam feláll, pislog, úgy képzelem, ezer gondolatot, aggodalmat, feltételezést kell elhessegetnie. A nevéen szólítom, de mintha meg sem hallaná. Zavart, láthatóan nem tudja, mit csináljon, és arra gondolok, hogyan lehet ez az ember Adam apja, amikor Adam azt mondta, hogy az apja halott.

De most nincs idő ezt a beszélgetést lefolytatni.

A távolban valami robban, a robbanás erejétől rázkódik a föld, a ház ablakai, ajtóai zörrennek, és Adam mintha hirtelen visszazökkenne a valóságba. Előrelendül, megragadja a karomat és rohanunk az ajtó felé.

Kenji halad elől, bár Warner elernyedtestének súlya nyomja a vállát, mégis sikerül futnia és hátrakiált, hogy maradjunk szorosan a nyomában. Egy pillanatra hátraperdülök, megnézem a káoszt körülöttünk. A lövések hangja túl közelről hallatszik.

– Hol van Ian és Emory? – kérdem Adamtól. – Kihoztad őket?

– Pár emberünk harcolt nem messze innen, sikerült megszerezniük az egyik tankot. Visszavitettem őket Omega Pontra –

mondja, de kiabálnia kell, hogy meghalljam. – Ez volt a legbiztonságosabb szállítási mód.

Bólintok, zihálva rohanok velük az utcákon, igyekszem a zajokra figyelni, próbálom kideríteni, ki áll győzelemre, megállapítani, megtizedelték-e a mieinket. Befordulunk egy sarkon.

Azt hihetnénk, tömegmészárlás volt.

Ötven emberünk harcol Anderson ötszáz katonájával, akik sorra lövik ki a táraikat, lőnek mindenre, ami lehetséges célpont lehet. Castle és a többiek tartják a helyüket, véreznek, sebesültek, de minden erejükkel harcolnak. Embereink, férfiak és nők fegyverben. Előretörnek, viszonozzák az ellenséges tüzet, mások úgy harcolnak, ahogy tudnak: valaki a földet érinti, egyensúlyát veszti, egy másik emberünk olyan nagy sebességgel hasít át a katonák között, hogy csak egy villanást lehet látni, összezavarja az ellenséget, fellöki őket, elveszi puskájukat. Felnézek. Az egyik fán egy nő ül, és olyan gyors egymásutánban hajít késeket vagy nyílveesszőket az ellenségre, hogy a katonáknak nincs idejük reagálni, mielőtt eltalálja őket a lövedék.

Castle áll közepen, kezét a feje fölé emeli, csak az ujjait mozgatja, úgy gyűjti össze a levegőben kavargó tárgyakat, szemetet, acéldarabokat, letört ágakat. A többiek körbeveszik, emberfal védi, miközben olyan erejű forgószelet kelt, hogy még én is látom, küszködik, hogy irányítani tudja.

Aztán rájuk szabadítja.

A katonák kiáltoznak, üvöltenek, futva hátrálnak és fedezéket keresnek, de többségük túl gyenge ahhoz, hogy elmeneküljön a pusztító erő elől, testükbe üvegszilánkok, kövek, szálkás fa és fémrészecskék fúródnak, de én tudom, hogy ez a védelem nem tart sokáig.

Valakinek szólnia kéne Castle-nek.

Valakinek meg kéne mondani neki, hogy el kell tűnnünk innen, hogy Anderson megsebesült, két túszt kiszabadítottunk és túszul ejtettük Warnert. Vissza kell juttatnia minket Omega

Pontra, mielőtt a katonák észbe kapnak és valaki akkora bombát dob közénk, ami mindent megsemmisít. Nem sokáig bírjuk már, és ez tökéletes pillanat arra, hogy biztonságban elhagyjuk a terepet.

Elmondom Adamnek és Kenjinek, mire gondoltam.

– De most? – kiált Kenji a hatalmas káoszban, hangzavarban. – Hogyan férhetnénk hozzá? Odarohanni biztos halál. Valami figyelemelterelés kell...

– Micsoda? – kiáltok vissza.

– Bármilyen *figyelemelterelés!* – üvölti. – Kell valami, ami elég hosszú ideig visszatartja a katonákat, hogy egyikünk eljusson Castle-hez és szóljon neki, hogy szabad az út... és nincs sok időnk...

Adam megragadná a karomat, próbál megállítani, könyörög, hogy ne tegyem azt, amit szerinte tenni akarok, én pedig nyugtatom, hogy minden rendben lesz. Azt mondom neki, hogy ne aggódjon. Azt mondom neki, hogy juttassa biztonságba a többieket és megígérem neki, hogy nem lesz semmi bajom, de megérint, tekintetével könyörög, és erős a vágyam, hogy ott maradjak, ne mozduljak el mellőle, mégis elszakadok tőle. Végre tudom, mit kell tennem, végre kész vagyok segíteni, végre valahogy biztos vagyok abban, hogy ezúttal talán irányítani tudom, és meg kell próbálnom, így hátralépek.

Behunyom a szemem.

És szabadon engedem az erőt.

Letérdelek, tenyeremet a talajra simítom, érzem, hogy az erő átáramlik rajtam, érzem, hogy vérembe árad, forró haragommal, szenvedélyemmel keveredik, és eszembe jut minden alkalom, amikor a szüleim szörnyetegnek neveztek, szörnyű, félelmetes hibának, selejtnek, és eszembe jut minden éjszaka, amikor álomba zokogtam magam, és aztán olyan, mintha gyorsan pergő ké-

peket vetítenének lelki szemeim elé, férfiak, nők és gyerekek, ártatlan tiltakozók rohannak az utcákon, fegyvereket és bombákat látok, tüzet, pusztulást, annyi szenvedést, szenvedést, szenvedést, hogy legszívesebben az atmoszférába üvöltenék, és megacélozom magam. Behajlítom az öklömet. Hátrahúzom a karomat és

akkor

megrázom

ami a Földből megmaradt.

NEGYVEN

Még itt vagyok.

Kinyitom a szemem, egy pillanatig csodálkozom, olyan zavart vagyok... nem is tudom... arra is számítottam, hogy meghalok vagy agykárosodásom lesz ettől, vagy legalábbis a földön vonaglok, de ez a valóság nem múlik el.

Remeg, rázkódik, reng a lábam alatt a föld, mennydörgő morajjal életre kel és öklöm még mindig a talajhoz nyomódik, és félek elengedni. Térdelek, végignézek a csatatéren és látom, hogy a katonák lassítanak. Látom, hogy riadtan néznek körbe. Látom, hogy lábuk megcsúszik, nem tudnak egyenesen állni és a csattanásokat, a hörgéseket, a morajokat, a félreérthetetlen repedéseket, amelyek gyorsan kúszva terjednek a járdán, már nem lehet figyelmen kívül hagyni, és ez olyan, mintha az élet állkapcsa nyújtózna, csikorgatná fogait, ébredezne ásítva, hogy az emberi faj gyalázatának tanúja legyen.

A Föld szája megnyílik az igazságtalanság, az erőszak, a hatalmi játszmák láttán, amiket semmi és senki nem állíthat meg, mohó vágyát csak a gyengék vére, a vonakodók sikoltásai csillapítják. Mintha a Föld rá akarna pillantani, mit csináltunk ennyi ideig és elborzasztó, milyen csalódott a hangja.

Adam fut.

Rohan át a tömegben, a tömeg zihál és nem értik, miért reng a lábuk alatt a föld, eléri Castle-t, megragadja, a földre teperi, kia-

bál a körülöttük állóknak, aztán hirtelen lehúzódik, így elkerüli a golyó, majd talpra rántja Castle-t és a mieink futásnak erednek.

Az ellenkező oldalon a katonák egymásba botlanak, ahogy igyekeznek megelőzni egymást, és azon gondolkodom, mennyi ideig kell még kitartanom, mennyi ideig kell még ezt csinálnom, vajon mikor elég, és ekkor Kenji rám kiált: – Juliette!

Éppen időben fordulok feléje, hogy halljam: azt mondja, menünk kell.

Így hát megyek.

A szél, a fák, a lehullott levelek visszabillenek a helyükre, és minden megdermed egy pillanatra, és nem is emlékszem, milyen egy olyan világban élni, ami nem a pusztulás felé tart.

Kenji megragad a karomnál fogva, felránt és futunk teljes erőből, mi vagyunk az utolsók, akik elhagyjuk azt a helyet és azt kérdezi, jól vagyok-e, én pedig arra gondolok, hogyan tudja a vállán cipelni Warnert, és hogy Kenji egészen biztosan sokkal erősebb, mint amilyennek látszik, és hogy néha igazságtalanul kemény voltam vele, nem bíztam benne annyira, amennyire megérdemelte volna. Csak most kezdek rájönni, hogy a Földön élő emberek közül ő az egyik kedvencem és úgy örülök, hogy nem esett baja!

Úgy örülök, hogy a barátom!

Szorosan fogom a kezét, hagyom, hogy vezessen. Az úton, a mi oldalunkon elhagyott tank áll, és hirtelen rádöbbenek, hogy nem látom Adamet, nem tudom, hova ment, és rémülten kiáltom a nevét, aztán megérezem a kezét a derekam körül, és hallom, hogy a fülembé súg, és még mindig rohanva keresünk fedezéket, ahogy a távolban eldördülnek az utolsó lövések.

Bemászunk a tankba.

Magunkra csukjuk az ajtót.

Eltűnünk.

NEGYVENEGY

Warner feje az ölemben.

Arca sima, nyugodt és békés, amilyennek még sosem láttam, és kis híján mozdul a kezem, hogy megsimogassam, de még időben eszembe jut, milyen nagyon furcsa ez a helyzet.

~~Gyilkos az ölemben.~~

~~Gyilkos az ölemben.~~

~~Gyilkos az ölemben.~~

Jobbra pillantok.

Warner lába Adam térdén nyugszik, és Adam legalább olyan feszélyezettnek tűnik, mint én.

– Csak húzódjatok össze, emberek – szól Kenji. Omega Pont felé vezeti a tankot. – Tudom, hogy a helyzet millió okból furcsa, sőt talán kellemetlen, de nem volt elég időm, hogy valami jobbat kitaláljak.

Hátranéz, de senki nem szól egy szót sem. Aztán végül megszólalok.

– Úgy örülök, hogy jól vagytok. – Kimondom ezt a nyolc szótagot, túl sokáig laktak bennem, mintha kilakoltatták, kirúgták volna őket a számból, és csak ekkor tudatosult bennem, mennyire aggódtam, hogy mi hárman nem térünk vissza élve. – Úgy örülök, hogy jól vagytok!

Mély, komoly, egyenletes sóhaj körülöttem.

– Hogy vagy? – kérdi Adam. – A karod... Minden rendben?

– Igen – behajlítom csuklómat, és próbálom megállni, hogy fel ne szisszenjek. – Azt hiszem, be kell kötöznöm, vagy ilyesmi, hamar helyrejön... szóval, igen, jól vagyok, minden rendben. A kesztyű és ez a fém valami szerintem sokat számít. – Megmozgatom az ujjaimat. A kesztyűt nézem. – Nem tört el.

– Ez nagyon kemény helyzet volt – mondja Kenji. – Te mentetted meg a bőrünket.

A fejemet ingatom.

– Kenji... ami történt... a házban... nagyon sajnálom, én...

– Hé, ha kérhetném, most ne beszéljünk erről, oké?

– Mi folyik itt? – kérdezi Adam riadtan. – Mi történt?

– Semmi – feleli Kenji.

Adam nem is figyel rá. Egyenesen a szemembe néz.

– Mi történt? Jól vagy?

– Én csak... én csak... – alig tudok beszélni. – Ami történt... ami Warner apjá...

Kenji hangosan káromkodik.

Belém fagy a szó.

Arcom lángol, amikor rádöbbenek, mit mondtam. Amikor bevillan, mit mondott Adam mielőtt kirohantunk a házból. Mert Adam hirtelen elsápad, összeszorítja ajkát, és elfordítja a fejét, a tank apró ablakán néz kifelé.

– Figyelj... – szól Kenji a torkát köszörülve. – Nem kell erről beszélünk, oké? Ami azt illeti, azt hiszem, én inkább *nem* beszélnék erről. Mert ez a rohadt helyzet nekem már túl rohadt ahhoz, hogy...

– Nem is tudom, hogyan lehetséges – szólal meg Adam sutogva. Pislog, maga elé néz. – Folyton arra gondolok, hogy biztosan csak álmodom... hogy az egész csak hallucináltam. Na de... – a kezébe temeti az arcát, és harsányan felnevet. – Ezt az arcot az ember sosem felejt el.

- Te még... Te még nem találkoztál a főparancsnokkal? - kérdezem tőle. Valahogy volt bátorságom feltenni ezt a kérdést. - Képet sem láttál róla...? A hadseregben sem?

Adam a fejét ingatja válaszul.

Kenji szólal meg.

- Végig az volt a trükkje, hogy ő... szóval láthatatlan vagy ilyesmi. Mintha elég betegesen arra gerjedt volna, hogy ő a láthatatlan hatalom. Így uralkodott.

- Félelem az ismeretlentől?

- Igen, valami ilyesmi. Azt beszélték, nem akarja, hogy a képét bárhova is kitegyék, nem tartott nyilvános beszédeket sem, mert úgy hitte, ha az emberek arcról azonosítani tudnák, attól gyenge lenne. Emberi. És mindig azt élvezte, hogy mindenkit rettegésben tartott. Mint a legfőbb hatalom. Szóval... Hogyan harcolj valami ellen, amit nem látsz? Amit nem találhatsz meg?

- Tehát ezért volt olyan nagy dolog, hogy itt volt - mondom ki hangosan.

- Nagyjából igen.

- De úgy tudtad, hogy az apád halott - mondom Adamnek. - Mintha azt mondtad volna, hogy meghalt.

- Ti tudjátok - szól közbe Kenji. - Én még mindig arra szavazok, hogy *erről nem kell beszélünk*. De ti tudjátok. Nyilván a ti dolgotok. Így kiteregetni...

- Valóban úgy tudtam, hogy meghalt - erősíti meg Adam. Még mindig nem néz rám. - Legalábbis nekem ezt mondták.

- Ki mondta ezt? - kérdezi Kenji. Aztán észbe kap, összerезzen. - A francba! Oké. Rendben van. *Rendben*. Kíváncsi vagyok.

Adam vállat von.

- Kezd összeállni a kép. Minden, amit eddig nem értettem. Miért volt olyan hányatott életünk Jamesszel. Miután anyám meghalt, apámat szinte soha nem láttuk, kivéve, ha berúgott és valamelyikünket agyba-főbe verte. Azt hiszem, valahol máshol

teljesen más életet élt. Ezért hagyott engem és Jamest mindig egyedül.

- De ennek így semmi értelme - jegyzi meg Kenji. - Nem arra a részére gondolok, hogy apád egy minősített faszfej volt, hanem arra, hogy... szóval a tágabb összefüggésekre. Mert ha te meg Warner féltestvérek vagytok, te tizennyolc éves vagy, Warner meg tizenkilenc, és Anderson mindig Warner anyjának férje volt...

- A szüleim nem voltak házások - szól közbe Adam és szeme tágra nyílik, ahogy az utolsó szót kimondja, mintha a hiányzó részletek hirtelen a helyükre kerültek volna.

- Te voltál a szerelemgyerek? - kérdi Kenji undorral. - Úgy értem... nem akarlak megsérteni... csak... nem tudom elhinni, hogy Anderson képes volt szenvedélyes szerelmi viszonyba bonyolódni. Ez annyira bizarr!

Adam úgy néz ki, mintha jégtömbbé fagyott volna.

- A bűdös francba! - súgja döbbenten.

- De ugyan miért kéne az embernek félrelépni? - kérdi Kenji. - Sosem értettem az ilyen baromságokat. Ha nem vagy boldog a házasságodban, lépj ki. Ennyi. Ne lépj félre. Igazam van? - Nevet - Persze hogy igazam van. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy az ember erre rájöjjön. Úgy értem... Szóval *feltételezem*, hogy szerelmi kaland volt - jegyzi meg Kenji, és mivel vezet, előrenéz, és nem látja Adam arckifejezését. - Persze, lehet, hogy nem is *szerelmi* kaland volt. Lehet, hogy egyszerűen „miért ne dugjunk félre, ha félredughatunk”-féle... - Észreveszi magát, osszerezzen. - A francba! Na, látjátok, ezért *nem* beszélgetek senkivel a magánéleti gondjaimról...

- Az volt. Szerelmi... - feleli Adam. Alig kap levegőt. - Fogalmam sincs, miért nem vette feleségül, de azt biztosan tudom, hogy szerette anyámat. Sosem törődött velünk... csak anyával. Mindig minden róla szólt. Minden csak neki szólt. Havonta csak néhány napot töltött otthon, olyankor nekem mindig a szobám-

ban kellett maradnom. Csendben. Ha ki akartam menni, kopognom kellett a saját ajtómon és engedélyt kellett kérnem, mielőtt kimehettem, akár csak a fürdőszobába is. És mindig bosszús volt, ha az anyám kiengedett. Nem akart engem látni, csak ha muszáj volt. Anyámnak úgy kellett felcsempésznie hozzám az ételt, ha nem akarta, hogy apám felkapja a vizet, amiért túl sok ételt ad nekem és anyám nem eszik. – A fejét ingatja. – És miután James megszületett, a helyzet csak rosszabb lett.

Adam úgy pislog, mintha menten megvakulna.

– És aztán... amikor anyánk meghalt – mondja mély sóhajjal –, amikor meghalt, apám engem hibáztatott anyám haláláért. Mindig azt mondta, az én hibám, miattam betegedett meg anyám és miattam halt meg. Hogy nekem túl sok ételre volt szükségem és anyám nem evett eleget, azért gyengült le, mert annyit dolgozott miattunk, vigyázott ránk, etetett minket... mindent nekünk adott. Nekem és Jamesnek. – Szemöldöke ráncba húzódott. – És olyan sokáig hittem neki! Mindig azt hittem, ezért hagyott el minket. Azt hittem, büntetésből ment el. Azt hittem, megérdemeltem.

Annyira elborzaszt, amit hallottam, hogy szólni sem tudok.

– És akkor egyszer... Szóval sosem volt velünk, gyerekkoromban... és mindig is seggfej volt. De miután anyám meghalt, egyszerűen... megbolondult. Többször is odajött hozzánk, csak azért, hogy seggrészegre igya magát. Kényszerített, hogy álljak eléje, és az üres italospalackokkal dobált. És ha megrezzentem... ha akárcsak *megmozdultam*...

Zihál.

– Mindig ezt csinálta – mondja Adam, már halkabban. – Átjött. Lerészegedett. A szart is kiverte belőlem. Tizennégy éves voltam, amikor egyszer csak nem jött többet. – Adam felfelé tartott tenyerét nézi. – Minden hónapban küldött némi pénzt, ami a megélhetésre elég volt, aztán... – Csend. – Két évvel később kaptam egy levelet az újonnan felállt kormánytól, hogy apám meghalt. Úgy

gondoltam, talán megint a sárga földig leitta magát és valami nagy hülyeséget csinált. Elütötte egy autó. Beleesett az óceánba. Mindegy. Nem számít, örültem, hogy meghalt, de ki kellett maradnom az iskolából. Beléptem a hadseregbe, mert már nem jött több pénz, és gondoskodnom kellett Jamesről, és tudtam, hogy más állást úgysem találnék.

A fejét ingatja értetlenül.

– Ott hagyott minket pénz nélkül, egy darab hús nem sok, annyink sem volt, és most itt ülök ebben a tankban és menekülök a globális háborútól, amibe a saját *apám hajszolta a világot* – nyersen, indulatosan felnevet. – *És a Föld másik legsemmirekellőbb alakja* eszméletlenül fekszik az ölemben. – Nevet, hitetlenkedve, harsányan, a hajába túr, a fejét fogja. – Ráadásul ez az alak a *testvérem*. Testvér. Hihetetlen. Az apámnak volt egy teljesen másik élete, amiről nem tudtam, és nem halott, ahogy feltételeztem, hanem csinált nekem egy *testvért*, aki kis híján halálra kínozta abban a... *kínzókamrában*. – Remegő kézzel simít végig arcán, hirtelen megtörik, kicsusszan a valóságból, elveszti önuralmát. Remegő kezét ökölbe szorítja, homlokához szorítja és azt mondja: – Meg kell halnia.

Nem jutok lélegzethez, amikor kimondja: – Az apámnak... meg kell halnia. Megölöm.

NEGIVENKETTŐ

~~Elmondok neked egy titkot:~~

~~Nem bánom, amit tettem, egyáltalán nem sajnálom.~~

~~Ami azt illeti, ha esélyem lenne újra megtenni, tudom, hogy
már nem hibáznék. Befejezném. Biztos kézzel. Egyenesen
szívenlőném Andersont.~~

~~És élvezném.~~

NEGYVENHÁROM

Nem tudom, hol kezdjem.

Adam fájdalma olyan, mintha egy marék üveggolyót dobtak volna az arcomba, mintha egy marék szalmát dugtak volna le a torkomon. Nincsenek szülei, csak az apja, aki verte, bántalmazta, elhagyta, hogy tönkretégye a világot, és egy új féltestvért hagyott rá, aki minden lehető módon az ő ellentéte.

Warnert, akinek keresztnéve már nem titok. És Adam apjának neve nem Kent.

Adam azt mondta, hogy Kent a középső neve. Azt mondta, nem akarja, hogy bármi köze legyen az apjához, és soha senkinek nem mondta meg apai családnevét. Ebben legalább megegyezik a bátyjával.

Ebben, és abban is, hogy mindketten valahogy immúnisak az érintésemre.

Adam és Aaron Anderson.

Testvérek.

Szobámban ülök, sötétben, és próbálom összebékíteni Adamet az új testvérével, aki tulajdonképpen még gyerek, aki utálja az apját és ebből kifolyóan rövid élete során már számos nagyon szerencsétlen döntést hozott. Két fivér. Két nagyon különböző választás.

Két nagyon különböző élet.

Castle bejött hozzám ma reggel – miután a sérülteket mind az egészségügyi körletbe vitték, és az örület kicsit alábbhagyott és

azt mondta: – Ms. Ferrars, tegnap nagyon bátor volt. Szeretném kifejezni hálámat önnek. Köszönöm, amit tett... és hogy támogatásáról tett bizonyosságot. Nem tudom, mi lett volna velünk, ha ön nincs ott

Mosolyogtam, próbáltam megemészteni ezt a dicséretet, és azt hittem, már befejezte, amikor újra megszólalt.

– Annyira lenyűgözött, hogy szeretném felajánlani, vállalja el első hivatalos feladatát az Omega Ponton.

Első hivatalos megbízatásom.

– Érdekli? – kérdezte.

Azt mondtam, hogy igen, igen, igen, természetesen érdekel, nagyon, nagyon, nagyon érdekel, hogy végre legyen valami dolgom... hogy végre én is teljesíthetek. Mosolygott.

– Ezt örömmel hallom. Mert nem hiszem, hogy van önnél alkalmasabb erre a feladatra.

Valósággal ragyogtam.

A nap, a hold és a csillagok beleszóltak: „Vegyél vissza egy kicsit, légy kedves, mert túlragyogsz minket, így nehéz minket látni”, de én nem hallgattam rájuk, csak ragyogtam tovább. Aztán megkérdeztem Castle-t első hivatalos megbízatásom részleteiről. Amire én vagyok a legmegfelelőbb.

És elmondta.

– Azt szeretném, ha ön gondoskodna új vendégünkről és ön hallgatná ki.

Már nem ragyogtam.

Csak bámultam Castle-re.

– Természetesen az egész folyamatot én felügyelem – folytatta Castle –, szóval bátran forduljon hozzám, ha kérdése vagy problémája lenne. De valahogy előnyünkre kell fordítanunk itt-tartózkodását, és ez azt jelenti, hogy meg kell próbálnunk szóra bírni – mondta, aztán egy pillanatra elhallgatott. – Úgy tűnik, furcsamód vonzódik önhöz, Ms. Ferrars, és... kérem, bocsássa meg, de azt hiszem, ezt mindenképpen ki kellene használnunk.

Nem hiszem, hogy megengedhetnénk magunknak azt a luxust, hogy ne használjunk ki egy számunkra nagyon előnyös helyzetet. Hátha mond nekünk valamit az apja terveiről, vagy arról, hogy hol lehetnek a túsók. Ez felbecsülhetetlen információ terveink megvalósításához. És nincs sok időnk. Attól tartok, ezt most rögtön el kell kezdenünk.

Én pedig azt kértem, hogy nyíljon meg a világ, azt mondtam, világ, kérlek, nyílj meg, mert legszívesebben folyóba esnék vagy forró magmába és meghalnék, csak egy kicsit, de a világ nem hallgatott rám, mert Castle még mindig beszélt.

- Talán ön egy kicsit észre téríthetné. Mondja meg neki, hogy nem akarjuk bántani. Meggyőzhetné, hogy segítsen visszakapunk a két kint maradt túsunkat.

Mire én: - Ó! Valami cellában van? Rácsok mögött vagy ilyesmi?

Ám Castle felnevetett, szórakoztatta hirtelen, váratlan vidámságom és azt mondta: - Ne butáskodjon, Ms. Ferrars, nálunk nincsen ilyesmi. Sosem gondoltam arra, hogy bárkit fogva kéne tartanunk Omega Ponton. De igen, a szobájában van, és igen, az ajtó zárva.

- Tehát azt akarja, hogy menjek be a szobájába? És maradjak ott? Vele?

Nyugalom! Persze hogy nyugodt voltam. Kifejezetten és határozottan minden voltam, csak nyugodt nem.

Castle homlokán aggódó ráncok jelentek meg.

- Valami gond van? Azt hittem... mivel nem érintheti meg önt... azt hittem, ön nem fél annyira tőle, mint mások. Tud az ön képességéről, ugye? Azt hiszem, lesz olyan meggondolt, hogy a saját érdekében távol tartja magát öntől.

És az egész olyan mulatságos volt, mert olyan érzés volt, mintha egy jégtömb lenne a fejemben és csontjaimba csöpögne, szivárogná, illetve nem, egyáltalán nem volt mulatságos, mert azt kellett mondanom: - Igen. Így van. Igen, természetesen. Már

majdnem el is felejtettem. Természetesen nem tud megérinteni... Természetesen igaza van, Mr. Castle, uram, nem is tudom, mit gondoltam.

Castle megkönnyebbült, annyira megkönnyebbült, mintha langyos vizű tóban fürdött volna, amiről biztosan tudta, hogy be fog fagyni.

És most itt vagyok, ugyanabban a testhelyzetben, mint két órával ezelőtt, és azon gondolkodom, vajon még meddig tarthatom meg ezt a titkot.

NEGYVENNÉGY

Ez az ajtó.

Ez, közvetlenül előttem, e mögött van Warner. Nincsenek ablakok, nem lehet belátni a szobájába, és kezdem azt hinni, hogy ez a helyzet minden, csak nem remek.

Igen.

Be fogok sétálni abba a szobába, teljesen fegyvertelenül, mert a fegyvereket már mélyen elrakták a fegyverraktárba, és amúgy is halálos vagyok, szóval miért kéne nekem fegyver? Épeszű ember nem emel rám kezet, meg sem érint... senki... kivéve Warnert, természetesen, és ehhez a felfedezéshez a félőrült próbálkozása vezetett, hogy megpróbált megállítani, amikor kiugrottam az ablakon, így fedezte fel, hogy megérinthes és semmi baja nem lesz.

És erről nem szóltam senkinek.

Azt hittem, képzeltem az egészet, egészen addig, míg egyszer Warner megcsókolt, és azt mondta, szeret és akkor... akkor már tudtam, hogy nem tehetek úgy, mintha meg sem történt volna. De alig négy hét telt el azóta, és nem tudtam, hogyan hozzam szóba. Úgy gondoltam, egyáltalán nem is kell szóba hoznom. Mert ezt nagyon, nagyon nem akarom szóba hozni.

És most... a gondolat, hogy megmondjam valakinek, hogy éppen Adam tudomására hozzam, hogy az egyetlen ember, akit gyűlöl ezen a világon... illetve a halottnak vélt apján kívül az egyetlen... ő az egyetlen ezen a földön, aki megérinthes engem?

Hogy Warner már megérintett engem, hogy keze ismeri testem alakját, ajka ismeri ajkam ízét... mindegy, hogy akartam-e... én erre egyszerűen képtelen vagyok.

Most nem. Mindazok után, ami történt... nem.

Vagyis ez a helyzet teljes mértékben az én hibám. És nekem kell megbirkózni vele.

Felkészülök és előrelépek.

Warner ajtaja előtt két olyan férfi áll őrt, akiket még sosem láttam. Ez nem sokat jelent, de egy kis megnyugvást ad. Üdvözlésül bólintok az öröknek, mire ők olyan lelkesen köszöntenek, hogy arra gondolok, vajon nem tévesztenek-e össze valaki mással.

– Köszönjük, hogy eljött – mondja egyikük, hosszú, bozontos szőke haja a szemébe hull. – Amióta felébredt, teljesen magánkívül van. Tombol. Tárgyakat dobál, a falakat próbálja kidönteni... Azzal fenyegetőzik, hogy mindenkit megöl. Azt mondja, csak magával akar beszélni, és csak azért nyugodott le, mert azt mondtuk neki, hogy már úton van.

– Ki kellett hoznunk az összes bútort – teszi hozzá a másik őr. Barna szeme tágra nyílt, csodálkozóan, hitetlenkedően. – *Mindent* összetört. Az ételt sem ette meg, amit beadtunk neki.

Ez minden, csak nem jó.

Ez minden, csak nem jó.

Ez minden, csak nem jó.

Halvány mosolyt erőltetek magamra, és azt mondom, meglátom, mit tehetek, hogy lecsillapítsam. Bólintanak, készségesen elhiszik, hogy képes vagyok valamire, amiről én tudom, hogy nem, ők pedig kinyitják az ajtót.

– Csak kopogjon belülről, abból tudjuk, hogy ki akar jönni.

– Csak szóljon és kinyitjuk.

Bólogatok, igen, igen, és persze, és próbálok tudomást sem venni a tényről, hogy most idegesebb vagyok, mint amikor az

apjával találkoztam. Kettesben lenni egy zárt szobában Warner-rel... vele lenni és tudni, hogy mit tehet vagy mire képes... anyyira zavarban vagyok, mert már nem is tudom, hogy kicsoda.

Száz különböző ember egy személyben, ő az, aki kényszerített, hogy akaratom ellenére kínozzam meg azt a csecsemőt. Ő az a megfélemlített, lelki terrorban tartott gyerek, aki megpróbálta saját apját álmában lelőni. Ő az a fiú, aki a hibázó katonát fejbe lőtte, a fiú, akit hidegvérű, szívtelen gyilkosnak nevelt egy férfi, akiről azt hitte, bízhat benne. Látom Warnert gyerekként, ahogy nagyon igyekszik kivívni apja dicséretét. Látom egy egész szektor parancsnokaként, aki kész leigázni, akaratom ellenére felhasználni engem. Látom, ahogy egy kóbor kutyt etet. Látom, ahogy szinte halálra kínozza Adamet. És hallom, ahogy azt mondja, szeret, érzem, ahogy *megcsókol*, olyan váratlan szenvedéllyel, és elszántsággal, hogy nem tudom, nem tudom, nem tudom, kivel találkozom, ha belépek az ajtón.

Most először nem tudom, kicsoda. Melyik oldalát fogja mutatni nekem ma.

Aztán arra gondolok, hogy ez talán más lesz. Mert most az én területemen van, és ha valami nem úgy történik, ahogy történnie kéne, bármikor hívhatok segítséget.

Nem fog bántani engem.

Remélem.

NEGYVENÖT

Belépek.

Az ajtó becsapódik mögöttem, de azt a Warnert, akit odabent találok, egyáltalán nem ismerem fel. A padlón ül, hátát a falnak támasztja, nyújtott lába bokában keresztezve. Nincs rajta más, csak egyszerű fehér póló, fekete melegítőnadrág és zokni. Zakója, cipője és elegáns inge szanaszét a padlón. Teste erős, izmos, feszül a póló alatt, szőke haja kócos, talán életében először ilyen zilált a megjelenése.

Nem néz rám. Fel sem néz, amikor egy lépést teszek felé. Meg sem rezzen.

Megint... megint nem kapok levegőt.

Aztán...

– Van fogalmad arról – szól nagyon halkán –, hogy hányszor olvastam ezt?

Felemeli a kezét, de a fejét nem, két ujja között megfakult valamit mutat fel.

Arra gondolok, hogyan lehetséges, hogy annyi ököl csap gyomron egyszerre.

A noteszom.

A noteszomat tartja a kezében.

Hát persze.

El sem tudom hinni, hogy megfeledkeztem erről, ő volt az utolsó, aki kézbe vette a noteszomat, ő volt az utolsó, aki látta.

A bázison vette el tőlem, akkor, amikor rájött, hogy a ruhám zsebébe rejtettem. Ez közvetlenül a szökésem előtt volt, mielőtt Adam és én kiugrottunk az ablakon és elfutottunk. Közvetlenül az előtt, hogy Warner rájött, megérinthes engem.

És most... a tudat, hogy elolvasta legfájdalmasabb gondolataim leírását, leggyötrődőbb vallomásaimat... amit teljes elszigeteltségben írtam, amikor biztos voltam abban, hogy abban a célban fogok meghalni, biztos voltam abban, hogy írásomat soha senki nem fogja elolvasni...A tudat, hogy elolvasta legbelső, kétségbeesett gondolataimat...

Abszolút, kibírhatatlanul meztelennek érzem magam.

Dermedten állok.

Gyenge vagyok, sebezhető.

Találomra kinyitja a noteszt. Az írást pásztázza, aztán tekintete megállapodik. Majd felnéz. Tekintete a zöld élesebb, fényesebb, szebb árnyalata, mint amilyennek valaha láttam, és a szívem olyan gyorsan ver, hogy már nem is érzem.

És olvasni kezd.

– Ne... – kérlelem, de túl késő.

– Minden nap itt ülök – olvassa. – Eddig 175 napot töltöttem itt. Vannak napok, amikor felállok, kinyújtózok és érzem megmerevedett tagjaimat, a ropogó ízületeket, a lényembe gyömoszólt elgyötört lelket. Vállkörüzés. Pislogok és számolom a falon felfelé kúszó másodperceket, a bőröm alatt vacogó perceket, lélegzésem, mert így legalább nem felejték el lélegezni. Néha hagyom, hogy szám tátva maradjon, csak egy kicsit, fogaim fonákjához és ajkam széléhez érintem nyelvemet, és úgy járkálok ezen a szűk helyen, simítva ujjaimmal a betonfal repedéseit, és arra gondolok, vajon milyen lehet hangosan beszélni, úgy, hogy valaki meghallja. Lélegzetviasszafojtva figyelek, hallgatózom, hallok-e bármit, valamit, az élet legkisebb hangját, és eszembe jut, milyen gyönyörűség lehetne és mennyire tehetetlen az a lehetőség, hogy egy másik ember lélegzését halljam magam mellett.

Egy pillanatra szájára simítja a tenyerét, aztán folytatja.

Megállok. Mozdulatlanul. Behunyom a szemem és próbálom felidézni a falak mögötti világot. Arra gondolok, milyen lenne tudni, hogy nem álmodom, hogy ennek az elszigetelt létnek nem saját tudatom a kalitkája.

És gondolkodom – mondja most már emlékezetből idézve a szöveget. Fejét a falnak támasztja, szemét behunyja, sűgva mondja tovább: – ...gondolkodom, és folyton erre gondolok. Milyen lenne megölni magam. Mert sosem tudtam igazán, most sem tudom, mi a különbség, nem vagyok egészen biztos abban, hogy valóban életben vagyok. Szóval csak ülök, itt ülök minden nap.

Földbe gyökerezett a lábam, bőröm rám fagyott, képtelen vagyok mozdulni, se előre, se hátra, mert félek, hogy felébredek, és rá kell döbbernem, hogy tényleg ez a valóság, tényleg ez történik éppen. Úgy érzem, menten meghalok zavaromban... belehalok, hogy ennyire mélyen behatolt a magánéletembe, legszívesebben futnék, futnék, futnék és csak futnék.

– *Fuss, ezt mondtam magamnak* – mondja Warner, újra a noteszt olvasva.

– *Kérem...* – könyörgök neki. – *Kérem, hagyja abba...*

Felnéz, mintha valóban belém látna, mintha azt akarná, hogy én is *belé* lássak, aztán elfordítja rólam pillantását és folytatja a felolvasást.

– *Fuss, ezt mondtam magamnak. Fuss, amíg bírod, amíg össze nem esik a tüdőd, amíg a szél belekap gönceidbe, lobogtatja szakadtrongyaidat, amíg már csak a háttérbe olvadó villanás leszel.*

Fuss, Juliette, fuss gyorsabban, fuss, amíg csontjaid megrepednek, sípcsontod kettéválik, izmaid elsorvadnak és meghal a szíved, mert úgyis mindig túl nagy volt neked ez a szív és túl sokáig vert túl gyorsan.

Fuss, fuss, fuss, amíg nem hallod a lépteiket mögötted. Fuss, amíg eldobják husángjaikat és üvöltéseiket eloszlatja a szél. Fuss nyitott szemmel, csukott szájjal. Fuss, Juliette.

Addig fuss, míg holtan nem esel össze.

Arra vigyázz, hogy a szíved előbb álljon meg, mint odaérnek hozzád. Mielőtt hozzád érnek.

Azt mondtam: fuss!

Kezemet erősen ökölbe kell szorítanom, annyira, hogy már fáj, a fogaimat csikorgatom, állcsontom belefeszül, mindent megteszek, csak hogy elűzzem magamtól ezeket az emlékeket. Nem akarok emlékezni. Nem akarok többé erre gondolni. Nem akarok arra gondolni, mit írtam még azokra a lapokra, mit tud már Warner, mit gondolhat most rólam. Csak elképzelni tudom, milyen szánalmasnak, magányosnak, elkeseredettnek láthat. ~~Nem is tudom, miért érdekel ez engem.~~

- Tudod - szólal meg, azzal behajtja a notesz fedelét és védelmezően rásimítja a tenyerét -, napokig nem tudtam aludni, miután ezt a bejegyzést elolvastam. Meg akartam tudni, kik üldöztek téged az utcán, kik elől menekültél. Meg akartam találni őket - mondja halkán, szinte gyengéden. - Legszívesebben egyenként szakítottam volna ki kezüket, lábukat. Olyan módokon akartam meggyilkoltatni őket, amitől elborzadnál.

Egész testemben remegek, súgva könnyörgök.

- Kérem... kérem, adja vissza azt nekem.

Ujjai hegyét az ajkához érinti, a fejét hátrahajtja. Furcsa, boldogtalan mosollyal néz.

- Tudnod kell, hogy nagyon sajnálom, hogy... hogy csak úgy megcsókoltalak. Bevallom, fogalmam sem volt, hogy ezért képes vagy rám lőni.

- A karja - suttogom, csodálkozva. Nincs rajta kötés. Akadálytalanul mozog. Horzsolás, látható seb sincs a bőrén.

Mosolya törékeny.

- Igen. Amikor felébredtem ebben a szobában, már begyógyult.

Sonya és Sara. Ők gyógyították meg. Nem is tudom, miért lenne hozzá bárki ilyen kedves idelent. Erőt veszek magamon, egy lépést hátrálok tőle.

- Kérem...A noteszem... Én...

- Hidd el... Nem csókoltalak volna meg, ha nem gondoltam volna azt, hogy te is akarod.

Ettől annyira megdöbbenek egy pillanatra, hogy el is feledkezem a jegyzetfüzetemről. Tekintetünk találkozik. Mélyen a szemembe néz. Valahogy sikerül uralkodnom a hangomon, hogy ne remegjen a hangom: - Megmondtam, hogy *gyűlölöm* magát.

- Igen - feleli. Bólint. - Nos, meglepődnél, ha tudnád, hogy hányán mondják ezt nekem.

- Nem hiszem, hogy meglepődnék.

Ajka megrándul.

- Meg akartál ölni.

- Ezt mintha szórakoztatónak találná.

- Igen - feleli szélesebben mosolyogva. - Nagyon elragadónak találom. - Csend. - Akarod tudni, hogy miért?

Csak bámulom.

- Mert folyton azt hangoztattad, hogy nem akarsz bántani senkit - magyarázza. - Hogy nem akarsz *embert ölni*.

- Nem akarok.

- Kivéve engem?

Kifogytam a szóból. Nem jut eszembe semmi. Valaki ellopta a teljes szókészletemet.

- Ezt a döntést nagyon könnyű volt meghoznod - folytatja. - Olyan egyszerű. Fegyver volt a kezében. El akart szökni. Meghúzta a ravaszt. Ennyi.

Képmutató vagyok. Igaza van.

Folyton azt mondogatom magamnak, hogy nem akarok embert ölni, de valahogy mindig találok okot, hogy igazoljam, megindokoljam, amikor ölni akarok.

Warner. Castle. Anderson.

Mindegyiküket meg akartam ölni. És meg kellett volna ölnöm őket.

Mi történik velem?

Nagy hibát követtem el, amikor idejöttem. Nem lett volna szabad elfogadnom ezt a megbízatást. Mert nem maradhatok kettesben Warnerrel. Így nem. Attól, hogy vele vagyok, érthetetlen módon fáj minden porcikám.

Mennem kell. Ki kell jutnom innen.

– Ne menj még! – súgja, megint a noteszt nézve. – Kérlek... Kérlek, ülj le mellém. Maradj velem. Csak látni akarlak. Meg sem kell szólalnod, ha nem akarsz.

Elméin valami örült, zavart zuga azt súgja, hogy üljek le mellé, és legszívesebben leülnék, meghallgatnám, mit akar mondani, de aztán eszembe jut Adam, és hogy mit gondolna, ha megtudná, mit mondana, ha itt lenne és látná, hogy érdekel engem az a személy, aki őt lábon lötte, aki eltörte a bordáit, és egy elhagyott vágóhíd szállítószalagjára kötözte, hagyva, hogy lassan kivérezzen.

Nyilván megőrültem.

Mégsem mozdulok.

Warner a falnak dől.

– Szeretnéd, ha olvasnék neked?

A fejemet rázom, sokszor egymás után, és csak suttozni tudok:

– Miért csinálja ezt velem?

Úgy néz rám, mintha válaszolni akarna a kérdésre, ám meggondolja magát. Elfordítja tekintetét. A mennyezetre pillant, és alig észrevehetően elmosolyodik.

– Tudod... Éreztem már az első napon. Amikor megláttalak. Volt benned valami, amit másnak láttam. A tekintetedben volt valami lágyság. Természetesség. Mintha még nem tanultad volna meg, hogyan rejtse el érzéseidet a világ elől. – Bólint magának valamire, el sem tudom képzelni, mi az. – Amikor ezt megtaláltam – mondja nyugodt hangon, végigsimítva noteszem fedlapján –, az olyan... – a szemöldökét összevonja, mintha elgondolkodna, mintha nem tudná, mit mondjon –, az rendkívül fájdalmas volt. – Végre rám néz, és teljesen más embernek látszik. Mintha

küszködne, hogy lenyeljen valami keserúséget, mintha valami rettentő bonyolult egyenletet próbálna megoldani. – Olyan volt, mintha először találkoznék egy baráttal.

~~Kezem remeg.~~

Mélyet sóhajt. Lenéz, és azt súgja: – Nagyon fáradt vagyok, szerelmem. Nagyon, nagyon fáradt.

– Mennyi időm van? – szólal meg egy pillanat múlva. – Mennyi időm van, mielőtt megölnék?

~~Miért nem csillapodik már fájón lüktető szívverésem?~~

– Megölni? – Annyira megdöbben a feltételezés, hogy így szölk: – Nem öljük meg. Nincs szándékunkban bántani. Semmilyen formában. Csak fel akarjuk használni, hogy visszaszerezzük a mieinket. Tűszul tartjuk fogva.

Warner szeme tágra nyílik, válla megfeszül.

– Tessék?

– Nincs okunk, megölni magát – magyarázom. – Csak ki akarjuk cserélni...

Warner hangosan, harsányan felröhög. Úgy néz rám, mintha én lennék a világon a legkedvesebb élőlény, akit fel akar falni.

Azok a gödröcskék.

– Édes, kedves, szépséges lány! Az itteni csapat nagyon túlbecsülte apám hozzám való vonzalmát. Sajnálattal kell közölnöm, hogy itt tartásomból nem tudjátok megszerezni azt az előnyt, amit reméltetek. Kétlem, hogy apám egyáltalán észrevette eltűnésemet. Ezért kérlek benneteket, hogy vagy öljetek meg, vagy eresszetek szabadon. De kérlek, ne vesztegessétek az időmet azal, hogy fogvatartotok itt.

Szavak és mondatok után kutatok megcsappant készletemben, de egyet sem találok, jelzőt sem, határozót sem, kötőszót sem, egyetlen toldalékot sem, mert ilyen rendkívül furcsa kérésre egyetlen válasz sincs.

Warner még mindig mosolyog, válla rázkódik, hang nélkül nevet.

- De ez egyáltalán nem ésszerű érv - mondom. - Senki nem *szereti*, ha túszként tartják fogva...

Idegesen végigsimít a haján. Vállat von.

- Az embereitek csak az idejüket vesztegetik. Abból, hogy el-raboltatok, sosem lesz előnyötök. Ezt garantálhatom.

NEGYVENHAT

Ebédidő.

Kenji és én az asztal egyik felén ülünk, Adam és James a másikon.

Már fél órája ülünk itt, a Warnerrel folytatott beszélgetésemet elemezzük. Kihagytam a naplómról szóló részleteket, bár kezdek elgondolkodni azon, hogy nem kellett volna-e mégis említést tennem róla. Azon is gondolkodom, nem lenne-e jobb, ha elmondanám: Warner megérinthet engem. De valahányszor Adamre nézek, egyszerűen nem tudom rávenni magam, hogy megtegyem. Azt sem tudom, hogy *miért tud* Warner megérinteni. Előfordulhat, hogy Warner az a szerencsés, akinek Adamet gondoltam. Lehet, hogy ez az egész valami orbitális vicc, rajtam nevet a világ.

Még nem tudom, mit tegyek.

De a Warnerrel folytatott beszélgetésem további részletei valahogy annyira személyesek, annyira felzaklatóak, hogy ezeket nem merem megosztani a többiekkel. Nem akarom, hogy bárki megtudja például azt, hogy Warner azt mondta, szeret. Nem akarom, hogy bárki megtudja: nála van a noteszom és elolvasta. Rajta kívül csak Adam tudja, hogy az a notesz egyáltalán létezik, ő pedig legalább volt annyira tapintatos, hogy tiszteletben tartotta a titkomat. Ő mentette ki a noteszomat az elmegyógyintézetből, ő juttatta vissza nekem. De azt mondta, nem olvasta el, amit írtam. Azt mondta, sejtette, hogy nagyon magántermészetű

gondolatok vannak benne, és hogy nem akart erőszakkal behatolni a magánszférámba.

Warner azonban kutatott leírt gondolataimban.

Most már sokkal jobban nyugtalanít ez. A gondolattól, hogy a közelemben van, nyugtalan leszek, ideges, sérülékeny. Gyűlölöm, hogy ismeri a titkaimat. Legtitkosabb gondolataimat.

Egyáltalán nem neki kéne mindent tudnia rólam.

Hanem *neki*. Aki velem szemben ül. A sötétkék szemű, sötét hajú fiúnak, aki megérintette a szívemet, megérintette a testemet. ~~Őt akarom. Mindig is őt akarom.~~

És most mintha nem lenne jól. Mintha valami gond lenne.

Adam a fejét lehajtva ül, szemöldöke összevonva, keze összekulcsolva az asztalon. Hozzá sem nyúlt az ételhez és egy szót sem szólt azóta, hogy összefoglaltam, mi hangzott el a Warnerrel folytatott beszélgetésemben. Kenji ugyanilyen szótlan. A legutóbbi csatánk óta mindenki komorabb, Omega Pont sok embert veszített.

Mélyen felsóhajtok, és újra próbálkozom.

- Mit gondoltok? Mi a véleményetek arról, amit Andersonról mondott? - Gondosan vigyázok, hogy ne használjam többé az *apa* szót, különösen James jelenlétében. Fogalmam sincs, mit mondott Adam erről Jamesnek, ha említett valamit egyáltalán, és nem az én dolgom, hogy kíváncsiskodjak. Nem tartozik rám. Ennél is rosszabb, hogy Adam egy szót sem szólt azóta, hogy vizsztatértünk, annak pedig már két napja. - Szerintetek igazat mond, amikor azt állítja, hogy Andersont nem érdekli, hogy őt túsul ejtettük?

James mocrorog, feszeng, szeme összeszűkül, rágja az ételt, és úgy néz minket, mintha emlékezetébe akarná vésni minden mondatunkat.

Adam a homlokát dörzsöli.

- Ebben... lehet valami igazság - szólal meg végre.

Kenji elkomorul, kezét karba fonja és előrehajol.

– Igen. Ez elég bizarr. Negyvennyolc óra telt el és még mindig nem hallottunk felőlük. Semmi hír.

– Castle mit gondol erről? – kérdem.

Kenji vállat von.

– Nagyon feszült. Nagy rajta a nyomás. Ian és Emory nagyon rossz állapotban volt, amikor megtaláltuk őket. Nem hiszem, hogy már visszanyerték az eszméletüket, bár Sonya és Sara folyamatosan azon dolgoznak, hogy segítsenek rajtuk. Azt hiszem, azért aggódik, hogy nem kapjuk vissza Winstont és Brendant.

– Lehetséges – szól Adam. – A hallgatásuk talán amiatt van, hogy Anderson mindkét lábába belelőttél. Lehet, hogy éppen lábadozik.

Kis híján félrenyelem a vizet. Megkockáztatom, hogy Kenjire pillantok, mert látni akarom az arcán, szerinte helytálló lehet-e Adam feltételezése, de meg sem rezzen az arca. Ezért inkább nem szólalok még.

Kenji bólogat.

– Igen. Lehetséges. Erről el is feledkeztem... Lehet benne valami.

– Lábon lőtted? – kérdi James, és tágra nyílt szemmel néz Kenji felé.

Kenji köhécsel, de nagyon vigyáz, hogy ne pillantson rám. Nem tudom, miért védelmez engem ettől. Miért gondolja, hogy jobb nem megmondani az igazat arról, ami történt.

– Igen – feleli, azzal egy falat ételt vesz a szájába.

Adam mélyen felsóhajt. Feltűri inge ujját, nézi az alkarjába tevővált koncentrikus köröket, előző, katonaéletének emlékét.

– De miért? – teszi fel James a kérdést Kenjinek.

– Mit miért, kölyök?

– Miért nem öltétek meg? Miért csak a lábát lőttétek meg? Hát nem azt mondtátok, hogy ő a legrosszabb? Nem miatta van minden bajunk?

Kenji egy pillanatig hallgat. Kanalat vesz kézbe, az ételt piszkálja. Aztán leteszi. Int Jamesnek, hogy üljön át hozzá az asztal másik oldalára. Odébb csusszanok, hogy helyet adjak nekik.

– Gyere ide – mondja Jamesnek, azzal szorosan teste jobb oldalához öleli. James átfogja Kenji derekát és Kenji kezét James fejére simítja, a haját simogatja.

Fogalmam sem volt, hogy ilyen közel állnak egymáshoz.

Mindig elfelejtem, hogy ők hárman szobatársak.

– Hát, jó. Készen állsz egy kis tanmesére? – kérdi.

James bólint.

– A helyzet a következő: Castle mindig azt tanítja nekünk, hogy nem vághatjuk le egyszerűen a fejet. Tudod? Ez nem ilyen egyszerű. – Elhallgat, gondolkodik, hogy mit mondjon. – Mert ha megöljük az ellenség fővezérét, akkor mi van? Mi történne?

– Béke lenne a világon – feleli James.

– Téves. Hatalmas káosz lenne – feleli Kenji a fejét ingatva. Az orra hegyét dörzsölgeti. – És a káosszal sokkal nehezebb harcolni.

– Akkor hogyan fogtok győzni?

– Jó kérdés – jegyzi meg Kenji. – Éppen ez a gond. Csak akkor iktathatjuk ki az ellenség vezérét, amikor készen állunk átvenni a hatalmat... csak akkor, amikor van egy új vezető, aki kész átvenni a régi helyét. Olyan ember, akit elfogadnak vezetőnek. És mi még nem állunk készen. – Vállat vont. – Ezt a harcot Warner ellen akartuk megvívni. Nem lett volna nehéz Andersont kiiktatni, de ha kiiktattuk volna, akkor az egész országban kitört volna az anarchia. Az anarchia pedig azt jelenti, meg van a veszélye, hogy valaki más... meglehet valaki sokkal rosszabb... átveheti a hatalmat, mielőtt mi átvennénk.

James válaszol valamit, de nem hallom.

Adam engem néz.

Engem néz és nem is próbálja színlelni, hogy nem néz. Nem kapja el a tekintetét. Egy szót sem szól. Tekintete a szememről az

ajkamra siklik. Elfordul, de csak egy pillanatra, aztán megint engem néz. Mélyebben. Mohóbban.

A szívem olyan hevesen dobog, hogy már fáj.

Nézem ádámcsutkája lassú mozgását. Ahogy emelkedik, süllyed. Állán a megfeszült izmokat, és ahogy ül, teljesen mozdulatlanul. Nem szól semmit, egy szót sem.

~~Nagyon akarom megérinteni.~~

– Okostojás! – nevet Kenji a fejét ingatva, válaszul arra, amit James az imént mondott. – Te is tudod, hogy nem így értettem. Lényegtelen – sóhajt. – A lényeg az, hogy még nem vagyunk felkészülve az ilyen örületre. Akkor iktatjuk ki Andersont, amikor készen állunk átvenni a hatalmat. Ez az egyetlen helyes módszer.

Adam hirtelen feláll. Eltolja magától az ételt, amit meg sem kóstolt. Megköszörüli a torkát. Kenjire néz.

– Tehát ezért nem ölted meg, amikor ott volt előtted.

Kenji feszengve vakarja a tarkóját.

– Nézd, ember... ha lett volna bármi fogalmam...

– Hagyjuk – vág a szavába Adam. – Szívességet tettél nekem.

– Ezt hogy érted? – kérdi Kenji. – Hé, ember... most meg hova mész...

De Adam már távolodik tőlünk.

NEGYVENHÉT

Utánaindulok.

Megyek Adam után a kihalt folyosón, miután kilép az ebédlőből, bár tudom, hogy nem lenne szabad. Tudom, hogy nem lenne szabad így beszélnem vele, nem lenne szabad táplálni, szítani az iránta való érzéseimet, de aggódok érte. Nem tehetek róla, sem ellene. Magába húzódik, eltűnik egy olyan világba, ahová nekem nincs bejárásom, és nem is tudom hibáztatni ezért. Csak elképzelni tudom, min mehet most keresztül, mit érezhet. A legutóbbi felfedezésektől egy gyengébb személyiség már teljesen megbolondult volna. És bár az utóbbi időben sikerült együtt dolgozunk, mindig ilyen nagyon stresszes helyzetek voltak és alig volt időnk személyes dolgokról beszélni.

És most tudnom kell, hogy jól van-e.

Egyszerűen nem hagyhatom magára, gondoskodnom kell róla.

– Adam?

Hangom hallatán megtorpan. Gerince megmerevedik a meglepetéstől. Megfordul és látom arcán, hogy a reményt pillanatok alatt zavart feszengés és aggodalom váltja fel.

– Mi a baj? – kérdi. – Minden rendben van?

Hirtelen ott van előttem, száznyolcvan centi magas, és fuldoklom az emlékekben, az érzésekben, amelyeket meg sem próbáltam elfelejteni. Próbálom felidézni, miért akartam beszélni vele. Miért mondtam neki egyáltalán, hogy nem akarok beszélni vele.

Miért mondtam neki egyáltalán, hogy nem lehetünk együtt. Miért tagadtam meg magamtól az esélyt, hogy akár öt másodpercet is a karjában lehessek. A nevemen szólít...

- Juliette... mi a baj? Történt valami?

Azt akarom mondani, hogy igen, szörnyű dolgok történtek, és rosszul vagyok, fáradt vagyok, legszívesebben a karjába simulnék és elfelejteném, hogy létezik külvilág egyáltalán. De valahogy sikerül felnéznem, és tekintetünk találkozik. Írisze a kék sötét, nyugtalanító árnyalata.

- Aggódom miattad - mondom.

Tekintete azonnal megváltozik, zárkózottá lesz, feszeng.

- Szóval aggódsz értem.

Nyugtalanul felsóhajt, a hajába túr.

- Csak tudni akartam, biztosan jól vagy-e...

Hitetlenkedve ingatja a fejét.

- Mit csinálsz? - kérdi. - Gúnyolódsz velem?

- Tessék?

Ököllel az ajkára csap. Felnéz. Úgy néz rám, mintha nem is tudná, mit mondjon... Amikor megszólal, hangjában feszültség, sértettség, feszélyezettség reccsen: - Hiszen te szakítottál velem. Feladtad, hogy kettőnknek... hogy kettőnknek jövője lehet. Belém markoltál, kitépted a szívemet... És most éppen te kérdezed, hogy jól vagyok-e? Hogy a fenében lennék jól, Juliette? Milyen kérdés ez?

Megingok.

- Nem úgy értettem... - felelem. Zavarban vagyok. - Én... Szóval... szóba hoztam az... apád... én azt hittem... ó, istenem... igazad van, olyan ostoba vagyok! Nem kellett volna utánad jönnöm, nem kellett volna...

- Juliette - szól olyan kétségbeesetten, és ahogy hátralépek, derékon ragad. Szeme szorosan behunyva. - Kérlek! Kértek, mondd meg, mit csináljak! Hogyan érezzek? Egyik nyomorult dolog jön a másik után, és próbálok rendben lenni... szentséges

ég, olyan nagyon próbálkozom, de tényleg őrjítően nehéz, és hiány... – hangja egy pillanatra elakad – hiányzol – mondja olyan fájdalmasan, mintha a szavak késpengéket döfnének belé. – Olyan nagyon hiányzol, hogy belehalok.

Ujjaim az ingébe kapaszkodnak.

Szívem kalapál a csendben, elárulja minden titkomat.

Tudom, milyen nehéz a szemembe néznie, sűgva is milyen nehéz kimondani: – Szeretsz még?

Testem minden izmát megfeszítem, nehogy megmozduljon a kezem és megérintsem az arcát, megcsókoljam, átöleljem.

– Adam... persze, hogy szeretlek még...

– Tudod... – szól, hangja rekedtes, érzelmek feszítik. – Még sosem éreztem ilyesmit. Anyámra alig emlékszem, ketten voltunk Jamesszel, és időnként megjelent a szaralak apánk. És James mindig a maga módján szeretett engem, de te... de *veled*... – Meginog. Lefelé néz. – Hogyan mehetnék vissza? – kérdi nagyon halkán. – Hogyan feledhetném el, hogy milyen volt veled? Hogy... milyen volt, ahogy szerettél?

Csak akkor veszem észre, hogy sírok, amikor megérzem könnyeim ízét.

– Azt mondd, szeretsz – folytatja. – És azt is tudom, hogy szeretlek. – Felnéz, egyenesen a szemembe. – Akkor miért... miért nem lehetünk együtt?

Fogalmam sincs, mi mást mondhatnék, azon kívül, hogy: – Én... nagyon sajnálom. Fogalmad... fogalmad sincs, mennyire sajnálom...

– Miért nem próbálhatnánk meg? – kérdi sürgető, fájdalmas hangon, vállon ragad, arcunk veszélyesen közel került egymáshoz. – Hajlandó vagyok bármit megtenni, bármit vállalni, esküszöm, csak tudni akarom, hogy az életemben maradsz...

– Nem lehet – mondom, arcomat törölgetve, dörzsölve, igyekszem elapasztani könnyeimet, nem akarom, hogy így lászon. – Nem lesz elég, Adam, és ezt te is tudod. Egy napon úgyis valami

ostoba kockázatot vállalnánk, vagy kihasználnánk egy lehetőséget, amivel nem lenne szabad élnünk. És nem lesz jó vége.

– De nézz ránk, ahogy most vagyunk együtt! Lehetséges. Közel lehetek hozzád anélkül, hogy megcsókolnálak... csak még néhány hónap gyakorlás kell, és...

– Ezen a gyakorlás nem segít – vágok a szavába. Tudom, hogy most mindent el kell mondanom neki. – Mert minél többet gyakorlok, annál pontosabban tudom, milyen veszélyes vagyok. És nem lehetsz a közelemben. Azzal is ártok neked, ha a kezedet megfogom.

– Tessék? Miről beszélsz?

Mély levegőt veszek. Tenyeremet teljes felületével a folyosó falához támasztom, ujjaimat végighúzó a kövön, belekarmolok. Ökölrel csapok a nyers falra, követ markolok ki belőle, elmorzsolom, homokként pereg a padlóra.

Adam csak bámul. Döbbenten.

– Én lőttem az apádra. Nem tudom, miért fedezett Kenji. Nem tudom, miért nem mondta meg neked az igazat. De annyira elvakított ez a... ez a mindent elhomályosító *féktelen harag*... hogy egyszerűen meg akartam ölni – suttogom. – Azért lábon lőttem, mert volt időm. Mert ki akartam élvezni ezt az utolsó pillanatot. Az utolsó golyót a szívébe akartam löni. És olyan közel voltam hozzá! Olyan közel! És Kenji... Kenji kénytelen volt elrántani onnan. Mert látta, hogy teljesen elvesztettem a fejemet. Hogy tombolok. – Hangom rekedtes, megtört könnyörgés. – Nem tudom, mi a baj velem és mi történik velem, és még azt sem tudom, mire vagyok képes. Nem tudom, mennyivel lehet ez még rosszabb. Minden nap tanulok magamról valami újat, és minden nap egyre jobban elborzadok magamtól. Szörnyű dolgokat tettem emberekkel – suttogom. Könnyeimet nyelem, nehogy kitörjön belőlem a zokogás. – És én nem vagyok rendben. Nem vagyok rendben, Adam. Nem vagyok rendben, és nem biztonságos a közelemben lennem.

Csak néz... annyira megdöbbsent, hogy beszélni is elfelejtett.

- Most már tudod, hogy a szóbeszéd igaz. Őrült vagyok. Szörnyeteg vagyok.

- Nem... - lehelei alig hallhatóan. - Nem...

- De igen.

- De nem - mondja kétségbeesett határozottsággal. - Ez nem igaz. Te ennél erősebb vagy... tudom... tudom, mert ismerlek. Tíz éve ismerem a lelkedet... és láttam, mit kellett kiállnod, min kellett keresztülmenned, és nem fogom feladni most, emiatt nem... ilyesmi miatt nem.

- Hogyan mondatsz ilyet? Hogyan hiheted ezt azok után, ami történt... mindazok után...

- Te vagy a legbátrabb, a legerősebb ember, akit ismerek - mondja, erősebben szorítva kezemet. - Neked van a legjobb szíved, te vagy a legjósándékúbb ezen a világon... - Elhallgat. Remegve felsóhajt. - Te vagy a legjobb ember, akit valaha ismertem. A lehető legrosszabb dolgok történtek veled, de te úgy élted túl, hogy ember maradtál. Hogy a fenébe engedhetnélek el? - kérdi megtörő hangon. - Hogyan léphetnék ki csak úgy az életemből?

- Adam...

- Ne... - szól a fejét ingatva. - Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy kettőnk kapcsolatának itt a vége. Nem, ha még szeretsz. Mert ezen is túl fogsz jutni... és kivárom, amíg ez bekövetkezik. Amíg készen leszel. Nem megyek sehová. Nem kell senki más. Te vagy az egyetlen, akit valaha akartam... és ez soha, *soha* nem fog változni.

- Ó, milyen megható!

Megdermedünk. Lassan fordulunk meg, hogy a nagyon rosszkor jött hang forrását lássuk.

És meglátjuk.

Warner egyenesen előttünk áll, keze összekötve a háta mögött, szemében harag, sértettség és undor vibrál. Castle halad mögött-

te, vezeti valahová, aztán meglátja, hova néz Warner. Adam mintha márványtömbbé változott volna: nem mozdul, nem vesz levegőt sem, nem szólal meg, nem néz másfelé. Érzem, úgy elvörösödtem, hogy szinte ropogósra égett a bőröm.

- Olyan bájos vagy, amikor így elpirulsz - mondja Warner. - De igazán nem kéne foglalkoznod egy olyan emberrel, akinek könyörögnie kell a szerelmedért - mondja, és Adam felé biccent.

- Milyen szánalmas. Ez nyilván nagyon kellemetlen!

- Te nyavalyás kurafi! - szól hozzá Adam acélos hangon.

- Én legalább megőriztem a méltóságomat.

Castle bosszúsan ingatja fejét.

- Kérem, menjenek vissza dolgozni - kiált ránk, ahogy Warnerrel elhalad mellettünk. - Értékes időt vesztegetnek azzal, hogy itt ácsorognak.

- Menj a pokolba! - kiált Adam dühösen Warner után.

- Az, hogy a pokolra megyek, még nem jelenti azt, hogy megérdemled őt.

Erre Adam nem válaszol.

Csak nézi, nagyon figyelmesen nézi, ahogy Warner és Castle eltűnik a sarkon.

NEGYVENNYOLC

Ebéd előtt az edzésen James csatlakozik hozzánk.

Amióta visszajöttünk, sokat van velünk, és mindannyian vidámabbnak látszunk, amikor velünk van. A jelenlétében van valami nagyon őszinte, megnyerő, nagyon kellemes. Olyan jó, hogy újra velünk van!

Megmutattam neki, milyen könnyen tudok már összetörni tárgyakat.

A téglá semmiség. Olyan, mintha egy tortán csapnék át. A fémcsövek úgy hajlanak a kezemben, mint a szívószál. A fa egy kicsit trükkös anyag, mert ha nem megfelelő irányban töröm el, szálka mehet a kezembe, de már szinte mindent könnyen el tudok törni. Kenji új módszert talált ki képességem tesztelésére, az utóbbi időben azt próbálta megtudni, ki tudom-e vetíteni az erőmet, vagyis hogy tudok-e erőt kifejezni anélkül, hogy megérinteném a céltárgyat.

Úgy tűnik, nem minden képesség vetíthető ki. Lilynek például elképesztő fotografikus memóriája van. De soha nem volt képes másra kivetíteni ezt a képességét.

A kivetítés a legnehezebb dolog, amivel próbálkoztam. Rendkívül bonyolult és kimerítő szellemileg és testileg is. Minden figyelmemet a feladatra kell koncentrálnom, arra, hogy agyam hogyan kommunikál testem azon részeivel, bármelyek is legyenek azok, amelyekben erőm lakozik. Ez azt jelenti, hogy tudnom

kell, pontosan hol van képességem forrása... és hogyan összpontosítsam ezt egyetlen pontba, hogyan merítsek belőle.

Megfájdul tőle a fejem.

- Megpróbálhatok én is valamit összetörni? - kérdi James. Felkap egy téglát a halomból, kezében méregeti. - Lehet, hogy én is szupererős vagyok, mint te.

- Érezted már magadat szupererősnek? - kérdi Kenji. - Tudod... szóval abnormálisán erősnek?

- Nem - feleli James -, de eddig nem is próbáltam semmit összetörni. - Kenjiire kacint. - Szerinted lehetek olyan, mint ti? Lehet, hogy nekem is van valamilyen erőm?

Kenji hosszasan nézi, és mintha gondolkodna valamin.

- Ez teljességgel lehetséges. A bátyádnak nyilván van valami a DNS-ében... és ez azt jelenti, hogy neked is lehet.

- Tényleg? - James ugrál örömeiben.

Kenji nevet.

- Fogalmam sincs. Csak azt mondtam, hogy *lehetsé...* Neeee!... James...

- A fenébe! - James nyöszörög, leejti a téglát, kezét ökölbe szorítja, hogy ne vérezzen annyira felhasadt tenyere. - Azt hiszem, túlerőltettem és kicsúszott a kezemből - mondja, könnyeivel küszködve.

- Azt *hiszed?* - Kenji a fejét ingatja, szaporán szedi a levegőt. - A fenébe is, te kölyök! Nem szakíthatod fel csak így a kezedet! Még szívinfarktust kapok attól, amit csinálsz! Gyere ide! - szól kissé nyugodtabb hangon. - Hadd nézzem!

- Semmi gond - mondja James elvörösödve, kezét a háta mögé rejtve. - Tényleg semmiség. Nemsokára elmúlik.

- Az ilyen vágás nem múlik el olyan egyszerűen - közli Kenji. - Most pedig hadd nézzem...

- Várj! - vágok a szavába, James arcát látva. Jól látszik, milyen feszülten figyel a háta mögé dugott, összeszorított kezére. - Ja-

mes... Hogy érted azt, hogy elmúlik? Úgy érted, begyógyul? Magától?

James pislog rám.

– Hát... igen. Mindig nagyon gyorsan helyrejön.

– Micsoda? Micsoda jön helyre nagyon gyorsan? – kérdi Kenji, és már ő is Jamest nézi. Felfogta, mire gondolok, továbbgondolja elméletemet, többször rám pillant, és hang nélkül azt mondja: *ó, hogy az a...*

– A sebeim. Amikor megsérülök – mondja James, és úgy néz kettőnkre, mintha megbolondultunk volna. – A ti sebeitek nem gyógyulnak be hamar?

– Attól függ, milyen nagy a sérülés – feleli Kenji. – De az akkora hasadás, ami a te kezeden van... – a fejét ingatja. – Meg kell tisztítanom a sebet, nehogy elfertőződjön. Aztán sebkenőccsel kell bekenni, nehogy hegesen gyógyuljon, és gézzel kell bekötni. Beletelik néhány napba, amíg teljesen összeforr. Aztán gyógyulni kezd.

James úgy pislog, mintha soha nem hallott volna ehhez hasonló abszurd dolgot.

– Hadd nézzem a kezedet! – kéri Kenji határozottan.

James tétovázik.

– Nyugodtan megmutathatod – mondom. – Tényleg. Kíváncsiak vagyunk.

Nagyon lassan megemeli összeszorított kezét. Ennél is lassabban nyitja ki az ujjait, és végig azt nézi, hogyan reagálunk a látványra. És ahol egy pillanattal ezelőtt hosszú seb volt, most tökéletesen ép a bőr, csak egy kis vércsepp van a felületén.

– A rohadt életbe! – sóhajt Kenji döbbenten, csodálkozóan. – Elnézést – mondja nekem, azzal odaugrik Jameshez, megragadja a karját. Alig tudja becsukni a száját, annyira mosolyog. – Elnézést, de most az egészségügyi körletbe kell vinnem ezt a kisembert. Rendben? Holnap folytatjuk...

– De már nem is fáj! Semmi bajom! – tiltakozik James.

- Tudom, kölyök, de biztosan velem akarsz jönni.

- De miért?

- Mit szólnál ahhoz - mondja az ajtó felé kísérve Jamest -, ha két nagyon szép lány társaságában lehetnél...?

Azzal kimennek.

Én pedig nevetek.

Egyedül ülök az edzőteremben, amikor ismerős kopogást hallok az ajtón.

Tudom, ki az.

- Ms. Ferrars!

Hirtelen a hang felé fordulok, nem azért, mert meglep, hogy Castle hangját hallok, a hanghordozása furcsa. Szeme összeszűkült, ajka feszes, tekintete éles ebben a fényben.

Nagyon dühös.

A francba!

- Sajnálom, ami a folyosón történt... Nem volt szándékomban...

- Később megtárgyalhatjuk, hogy nyilvánosság előtt nagyon helytelenül kimutatta érzelmeit, Ms. Ferrars, de most fel kell tennem önnek egy nagyon fontos kérdést, és azt tanácsolom, válasszon őszintén, mégpedig a lehető legőszintébben.

- Mi az? - kérdem. Alig kapok levegőt.

Castle éles pillantással néz rám.

- Az imént beszéltem Mr. Aaron Warnerrel, aki azt állítja, hogy képes megérinteni önt következmények nélkül, és erről önnek is pontos tudomása van.

És ekkor arra gondolok: nahát, sikerült... tizenhét évesen agyvérzésben halok meg.

- Tudnom kell, hogy ez az információ igaz-e. Mégpedig most azonnal kell tudnom.

Nyelvemet, fogaimat, ajkamat, szájpadrólásomat mintha sűrű ragasztó borítaná, nem tudok szólni, mozdulni is képtelen vagyok. Biztos vagyok benne, hogy éppen elpattant az agyamban

egy ér, vagy szívrohamom van, vagy valami szörnyű nyavalya ütött belém, de nem tudok magyarázatot adni Castle-nek, mert egy centire sem mozdul a szám.

– *Ms. Ferrars!* – sürget. Ajka olyan feszült, hogy attól félek, menten elpattan. – Nem hiszem, hogy van fogalma arról, mennyire fontos ez a kérdés. Választ akarok öntől... már fél perce válaszolnia kellett volna.

– Én... Én...

– Még ma. Még ma szükségem van a válaszra. *Most azonnal. Ebben a pillanatban.*

– Igen – szakad ki belőlem a válasz, elvörösödök, szörnyen szégyellem magam, zavarban vagyok és rémület szorongat, nem tudok másra gondolni, csak Adamre, arra, hogyan reagál Adam erre az információra *most*, miért éppen *most* kellett ennek történnie, miért mondta el ezt Warner egyáltalán, és legszívesebben megölném, amiért kiadta a titkot, amit nekem kellett volna elmondani vagy nekem kellett volna eltitkolnom, nekem kellett volna viselnem.

Castle úgy néz ki, mint egy léggömb, ami beleszeretett egy gombostűbe, túl közel ment hozzá és kész, a szerelme tönkretette.

– Tehát igaz...?

Szemlesütve válaszolok.

– Igen, igaz.

Döbenten roskad a padlóra, velem szemben.

– Mit gondol, ez hogyan lehetséges?

Nem mondom meg neki, hogy Warner és Adam féltestvérek.

Azért nem mondom meg neki, mert ez *Adam* titka, ő mondhatja el, ha akarja, én nem beszélek róla, amíg *ő* nem említi, bár legszívesebben elmondanám Castle-nek, hogy a hasonlóság a vérukban lehet, hogy nyilván hasonló tehetségük, hasonló energiájuk van, vágyó...

Ó, szent ég!

Tahareh Mafi
Ó, ne!

NE KERESS

Warner közénk tartozik.

NEGYVENKILENC

- Ez mindent megváltoztat.

Castle nem is néz rám.

- Ez... úgy értem... ez sok mindent jelent. El kell mondanunk neki mindent, kísérleteknek kell alávetnünk, hogy biztosak legyünk benne, de szinte biztos vagyok abban, hogy ez az egyetlen magyarázat. És szívesen látjuk, ha menedéket kér nálunk. Adok neki szobát, megengedem, hogy egyenlőként közöttünk éljen. Nem tarthatom itt fogolyként, legalábbis...

- *Tessék?*... Na de... Miért? Hiszen kis híján megölte Adamet! És Kenjit!

- Meg kell értenie... ez a hír megváltoztathatja Warner egész életszemléletét - mondja Castle a fejét ingatva. Egyik kezével majdnem teljesen eltakarja a száját, a szeme tágra nyílik. - Lehet, hogy nem fogadja jól ezt a hírt... Lehet, hogy megrendül... Lehet, hogy teljesen megzavarodik... Reggel más emberként kel fel. Meglepődne, ha tudná, milyen változásokat képes egy ilyen hír előidézni az emberben. Omega Pont mindig is menedék lesz a magunkfajtának - folytatja. - Évekkel ezelőtt megesküdtem magamnak, hogy így lesz. Nem tagadhatom meg tőle az ételt és a menedéket, ha az apja teljesen kitagadja.

Ez nem történhet meg.

- De nem értem - szól Castle, hirtelen felnézve. - Ön miért nem mondott erről semmit? Miért nem közölte ezt? Nagyon fon-

tos tudnunk ezt, és ebből önnek semmilyen hátránya nem származik...

- Nem akartam, hogy Adam megtudja - ismerem el hangosan. Először mondom ki ezt. Tíz szótag összefűzve. - Én csak... - A fejemet ingatom. - Én csak nem akartam, hogy tudja.

Castle szomorúan néz rám.

- Bárcsak megtarthatnám a titkát, Ms. Ferrars, de nem vagyok biztos abban, hogy Warner is így akarja.

A padlóra helyezett matracokat nézem, csak nézem. Nagyon bátortalan, vékony hangon megkérdezem: - Miért mondta el önnek? Hogy került ez egyáltalán szóba?

Castle elgondolkodva dörzsöli állát.

- Magától mondta el. Önként vállaltam, hogy elkísérem napi feladataira... mosdóba, s a többi... mert figyelemmel akartam kísérni, és kérdéseket akartam feltenni neki az apjával kapcsolatban, és arról, hogy mit tud a túsók állapotáról. Egészen jól néz ki. Sokkal jobban, mint amikor ideérkezett. Együttműködő volt, szinte udvarias. De a hozzáállása lényegesen megváltozott, miután meglátta önt és Adamet a folyosón... - Elhallgat, hirtelen felnéz, erősen gondolkodik, összerakja a kirakós elemeit, aztán csak néz. Még sosem láttam ilyennek Castle-t, láthatóan zavarban van.

Nem tudom, hogy ezt sértésnek vegyem-e.

- Szerelmes. Szerelmes önbe - jelenti ki suttogva, aztán röviden, harsányan felnevet. - Fogva tartotta önt, és közben szerelmes lett.

Úgy bámulom a szőnyegeket, mintha soha életemben nem láttam volna azoknál érdekesebbet.

- Ó, Ms. Ferrars - szól hozzám Castle -, igazán nem irigylem a helyzetét. Most már értem, miért olyan kényelmetlen ez a helyzet önnek.

Legszívesebben azt mondanám, hogy fogalma sincs, Castle. Fogalma sincs, mert nem ismeri a teljes történetet. Nem tudja,

hogy Adam és Warner *féltestvérek*, akik *gyűlölnek* egymást, és csak egyetlen dologban értenek egyet, történetesen abban, hogy meg akarják ölni az apjukat.

De nem mondom ki ezeket a gondolataimat. Semmit nem mondok.

Ott ülök a szőnyegen, fejemet a karomra hajtom, és próbálom kitalálni, mi mehet még félre. Arra gondolok, még hány hibát kell elkövetnem, mielőtt a dolgok végre a helyükre kerülnek.

Ha egyáltalán.

ÖTVEN

Ez annyira megalázó! Annyira szégyellem magam!

Egész éjjel ezen gondolkodtam, és ma reggelre döntő felismerésre jutottam. Warner teljesen biztosan szándékosan mondta el Castle-nek, amit mondott. Mert játszmákat játszik velem, mert egyáltalán nem változott, mert még mindig azon van, hogy azt tegyem, amit ő akar. Még mindig azzal próbálkozik, hogy rám kényszerítse az akaratát, és bántani akar.

Nem hagyom.

Nem hagyom, hogy Warner hazudjon nekem, manipulálja az érzelmeimet, hogy megkapja, amit akar. El sem tudom hinni, hogy szánalmat éreztem iránta... hogy elgyengültem és megsajnáltam, amikor az apjával láttam... elhittem neki, amikor elmondta, milyen gondolatai voltak a naplóm olvastán. Olyan könnyen rászedhető bolond vagyok!

Idióta voltam, hogy azt hittem, Warner valaha képes emberi érzelmekre.

Közöltem Castle-lel, most, miután nyilvánvaló lett, hogy Warner a súlyos sérülés következménye nélkül megérinthesse engem, talán mást kéne kijelölnie a vele foglalkozás feladatára. De Castle csak nevetett és azt mondta:

– Ó, Ms. Ferrars, *egészen* biztos vagyok abban, hogy képes megvédeni magát. Ami azt illeti, valószínűleg hatásosabban tud védekezni Warner ellen, mint bármelyikünk. Ráadásul... ez ideális helyzet. Ha valóban szerelmes önbe, ezt valahogy ki kéne

használnia, előnyünkre kéne fordítania. Szükségünk van a segítségére – jelentette ki, ismét nagyon komolyan. – Szükségünk van minden segítségre, és jelen pillanatban ön az egyetlen, aki meg tudja szerezni az információt, amire szükségünk van. Kérem... Kérem, tudjon meg bármit, amit megtudhat. Bármit. Winston és Brendan élete a tét.

És igaza van.

Ezért félreteszem saját aggodalmaimat, mert Winston és Brendan odakint van, egyáltalán nincsenek jól, szenvednek, és meg kell találnunk őket. És minden tőlem telhetőt megteszek, hogy segítsék.

Ami azt jelenti, hogy megint beszélnem kell Warnerrel.

Úgy kell bánnom vele, mint fogollyal. Mert fogoly. Nem lesz több magánszál a beszélgetésben. Többé nem. Jobb leszek. Okosabb.

És vissza akarom szerezni a noteszomat.

Az örök beengednek, bevonulok, becsukom magam mögött az ajtót, és felkészülök, hogy megmondom neki, amit meg kell mondanom, de megtorpanok.

Nem tudom, mire számítottam.

Talán azt hittem, rajtakaphatom, amint lyukat próbál ütni a falon, vagy Omega Pont minden lakójának elpusztítását tervezi, vagy nem tudom. Semmit sem tudok, mert csak azt tudom, hogyan kell felvenni a harcot dühös emberrel, arcátlan teremtménnyel, arrogáns szörnnyel, de nem tudom, mit kezdjek ezzel.

Alszik.

Valaki betett egy matracot a szobába, egyszerű, átlagos minőségű matracot, vékony és kopott, de jobb, mint a földön aludni, ezen fekszik... egy szál boxeralsóban.

Ruhái a padlón.

Nadrágja, inge, zoknija kissé nyirkos, gyűrött, nyilván kézzel mosta ki, és kiterítette száradni, kabátja gondosan a csizmájára van hajtogatva, kesztyűje a kabáton.

Nem mozdult, amióta beléptem a szobába.

Az oldalán fekszik, háttal a falnak, bal karja a feje alatt, jobb karja a teste mellett, egész ~~tökélet~~es teste látszik, erős, sima, és enyhén szappan illatú. Nem tudom, miért nem tudom levenni a tekintetemet róla. Nem tudom, miért van az, hogy az álom lágyan, ártatlannak láttatja az ember arcát, próbálok másfelé nézni, de nem tudok. Már nem is tudom, mit akarok, elfelejtem azt a sok bátor mondatot, amit mondani terveztem, mielőtt beléptem hozzá. Mert van benne valami... *mindig is volt* benne valami, ami érdekelt, de nem értem, mi és miért. Bárcsak figyelmen kívül tudnám hagyni! De nem tudom.

Mert ránézek, és arra gondolok, vajon miattam van ez így? Lehet, hogy naiv vagyok?

De az arany és a zöld árnyalatait, rétegeit látom, és egy olyan személyt, akinek sosem adatott meg az esély, hogy ember legyen, és arra gondolok, hogy olyan kegyetlen vagyok-e mint az én fogvatartóim, kínzóim voltak, és arra jutok, hogy a társadalomnak igaza van, egyesek túl messzire mentek, van, hogy nincs visszaút, vannak emberek ezen a világon, akik nem érdemelnek második esélyt, és nem tudom, nem tudom, nem tudom...

Nem tudom másként gondolni: nem értek egyet velük.

Önkéntelenül az jut az eszembe, hogy egy tizenkilenc éves túl fiatal ahhoz, hogy lemondjunk róla, tizenkilenc életév csak a kezdet, ebben a korban még túl korai kijelenteni, hogy egy ember nem képes jót cselekedni és csak árt, csak gonosz tetteket hajt végre a világban.

Önkéntelenül arra gondolok, milyen lenne az én életem, ha valaki esélyt adott volna nekem.

Ezért hátrálok. Megfordulok, hogy kiléphessek az ajtón.

Hagyom aludni.

Megtorpanok.

Kinyújtott keze mellett a matracon meglátom a noteszomat, ujjai közelében hever, mintha csak az imént engedte volna el. Tökéletes alkalom, hogy visszalopjam, ha elég óvatos vagyok.

Lábujjhegyen közelítek hozzá, hálás vagyok, amiért csizmámat úgy tervezték, hogy lépéskor egyáltalán nem ad hangot. De minél közelebb lopózom hozzá, annál jobban felkelti a figyelmemet valami a hátán.

Egy kis négyzet alakú, halványfekete folt.

Közelebb lépek.

Pislogok.

Hunyorgok.

Még közelebb hajolok.

Tetoválás.

Nem ábra. Csak egy szó. Egy szó, a háta közepén, nyomtatott betűkkel.

IZZÍTS

Hátán a bőr tele van hegekkel.

Hirtelen vér tolul fejembe, olyan gyorsan, hogy rosszul leszek. Mintha tényleg menten felöklendezném a gyomrom tartalmát. Legszívesebben hagynám, hogy kitörjön rajtam a pánik, legszívesebben megráznék valakit, tudni akarom, hogyan értelmezzem a fojtogató érzelmeimet, mert el sem tudom képzelni, *elképzelni* sem tudom, mit kellett kiállnia, hogy a szenvedésnek ilyen nyomai legyenek a bőrén.

Háta teljes felülete a fájdalom térképe.

Vékonyabb és vastagabb részek váltakoznak, egyenetlen, szörnyű felület. A hegek olyanok, mint a semmibe vezető utak. Hosszú, mély vágások nyomai és durva, szabálytalan szélű sebhelyek, amiket nem értek, olyan kízás nyomai, amire sosem

gondoltam volna. Egész testén ez az egyetlen, ami nem tökéletes, ezek a hibásságok rejtve maradtak előttem, saját titkukat őrzik.

És nem először döbbenek rá, hogy fogalmam sincs, kicsoda valójában Warner.

– Juliette?

Mozdulatlanná dermedek.

– Mit keresel itt? – kérdi. Szeme riadt, tágra nyílt.

– Én... én... azért jöttem, hogy beszéljek magával...

– Jesszus! – Hirtelen mély levegőt vesz, elhúzódik tőlem. – Nagyon hízelgő, drágám, de adhatnál esélyt legalább arra, hogy nadrágot húzzak. – Felült, hátát a falnak támasztja, de nem nyúl a ruháiért. Hol rám néz, hol a padlón heverő nadrágjára, sűrű egymásutánban, mintha nem tudná, mit csináljon. Mintha mindenáron kerülni akarná, hogy hátat fordítson nekem. – Nincs ellenedre? – kérdi, a lábamnál heverő ruhái felé biccentve. Közömbösen, szinte érzelemmentesen beszél, de lehetetlen nem észrevenni a nyugtalanságot tekintetében. – Kezd hűvös lenni itt.

De én csak állok és nézem, és csodálkozom, hogy milyen hihetetlenül makulátlannak tűnik előlről. Erős, szikár alak, izmos és feszes, de nem nagyon testes. Haja szőke, de nem fakó, bőre csak annyira napbarnított, hogy egészségesen barnának látsszon. Tökéletes fiútest.

Milyen hazug tud lenni a külső!

Milyen szörnyen, szörnyen hazug!

Engem néz, a szeme olthatatlan zöld láng, mellkasa túl gyorsan emelkedik, süllyed.

– Mi történt a hátaddal? – hallom saját, suttogó hangomat, hirtelen bizalmas hangra váltva.

Nézem, ahogy arca színét veszti, elsápad. Elfordítja tekintetét, kezét végighúzza szája, álla előtt, nyakán át a mellkasáig.

– Ki bántott? – kérdezem nagyon halkán. Kezdem felismerni azt a furcsa érzést, ami mindig elfog, mielőtt valami szörnyűség-

get teszek. Mint most. Most úgy érzem, képes lennék valakit megölni ezért.

– Juliette, kérlek...

– Az apád volt? – kérdem kissé élesebben. – Ő tette ezt veled?

– Nem számít – vág a szavamba Warner. Bosszús, zavart.

– Dehogynem számít!

Nem szólal meg.

– Az a tetoválás... az a szó...

– Igen – feleli, bár nagyon halkan mondja.

– Én nem... – csak pislogok. – Mit jelent ez?

Warner a fejét ingatja, végigsimít a haján.

– Valami könyvből van?

– Miért érdekel ez téged? – kérdi, megint elfordítva a fejét. – Miért érdekel téged hirtelen az én életem?

Nem tudom, legszívesebben ezt mondanám neki, hogy nem tudom. Azt akarom mondani, hogy nem tudom, de ez nem igaz.

Mert érzem. Érzem azokat a kattanásokat és a fordulásokat, és milliónyi kulcs csikordul agyamban, és ez a millió kulcs millió ajtót nyit gondolataimban. Olyan, mintha végre megengedném magamnak, hogy azt lássam, amit igazán gondolok, ahogy igazán érzek, mintha először fedezném fel saját titkaimat. Aztán a tekintetét kutatom, a vonásait, keresek valamit, amit megnevezni sem tudok. És rádöbbenek, hogy már nem akarok az ellensége lenni.

– Vége – mondom. – Már nem a te szabályaid szerint játszom. Nem leszek a fegyvered, és lehetetlen ezt a döntésemet megváltoztatnod. Azt hiszem, ezt már tudod. – A padlót nézem. – Akkor miért harcolunk még mindig egymás ellen? Miért próbálsz még mindig manipulálni? Miért akarsz még mindig, hogy bedőljek a trükkjeidnek?

– Fogalmam sincs – mondja, úgy néz rám, mintha nem lenne biztos abban, hogy élő, létező vagyok. – Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- Miért mondtad meg Castle-nek, hogy megérinthetsz? Ezt a titkot nem volt jogod mással megosztani. Az én titkom volt.

- Hát erről van szó! - Hosszasan sóhajt. - Hát persze! - Mintha kezdene magához térni. - Nézd, drágám, nem tennéd meg, hogy legalább a zakómat idedobod, ha már itt maradsz és kérdegetsz?

Odadobom neki a zakóját. Elkapja, de nem veszi fel, hanem az ölébe teríti.

Végül megszólal: - Igen, elmondtam Castle-nek, hogy nem lesz semmi bajom, ha megérintelek. Joga van tudni.

- Ehhez neki semmi köze.

- Dehogynem. Természetesen köze van hozzá. Az egész világ, amit idelent teremtett, pontosan ilyen információk alapján áll fenn. Te pedig itt élsz közöttük. Tudnia kell.

- Nem kell tudnia.

- Ez miért olyan nagy ügy? - kérdi a tekintetemet fürkészve. - Miért zavar annyira, ha valaki más is tudja, hogy megérinthetlek? Miért kell ennek titokban maradnia?

Küszködök, szavakat akarok találni, de nem sikerül.

- Kent miatt aggódsz? Azt hiszed, zokon veszi, ha megtudja, hogy megérinthetlek?

- Nem akartam, hogy így tudja meg...

- De tényleg, miért számít ez? Nekem úgy tűnik, túlságosan foglalkoztat valami, aminek a magánéletemben nincs jelentősége. Illetve nem kéne, hogy jelentősége legyen. Pontosabban akkor nem kéne jelentősége legyen, ha még mindig csak színtiszta gyűlöletet érzel irántam. Mert ezt mondtad, ugye? Hogy gyűlölsz.

Leülök a padlóra Warnerrel szemben. Térdemet állig húzom magamhoz. A kőpadlót nézem lábam alatt.

Warner visszafojtott lélegzettel néz.

- Azt hiszem, néha megértelek - mondom. - Igazán. De mindig az van, hogy amikor kezdem azt hinni, tényleg értelek, akkor előállsz valami meglepő húzással. És nem tudom igazán, ki vagy

és kivé leszel. – Felnézek. – De azt tudom, hogy már nem gyűlöllek. Próbáltam... Nagyon akartalak gyűlölni. Mert olyan sok szörnyűséges, borzasztó dolgot követtél el. Ártatlanokkal. *Velem.* De most már túl sokat tudok rólad. Túl sokat láttam. Túl emberi vagy.

A haja olyan aranyszínű! A szeme olyan zöld!

– Ezzel azt akarod mondani, hogy a barátom akarsz lenni? – kérdi.

– Én... én nem is tudom. – Annyira megrémiszt, annyira ledermeszt ez a lehetőség. – Erre nem gondoltam. Csak azt mondhatom, hogy nem tudom... – tétovázok, tudom súlyosan megfeszül, aztán elernyed. – Már nem tudom, hogyan gyűlöljelek. Akkor se, ha akarom. Igazán akarom, és tudom, hogy gyűlölöm kéne téged, de egyszerűen nem megy.

Elkapja a tekintetét, másfelé néz.

És mosolyog.

Olyan mosollyal, amitől elfelejtek mindent, és csak pislogok, és nem tudom, hogy mi történik velem. Nem tudom, miért nem vagyok képes rávenni a szememet, hogy figyeljen valamire, mindegy, hogy mire.

Nem tudom, miért bolondult meg a szívem.

Önkéntelennek tűnő mozdulattal megérinti a noteszomat, mintha nem is tudatosulna benne, hogy ezt teszi. Ujjai végigsimítják a fedelét egyszer, kétszer, aztán észleli, mit nézek és félbemarad a mozdulat.

– Te írtad ezeket a szavakat? – kérdi, a noteszt érintve megint. – Minden egyes szót.

Bólintok.

Azt mondja: – Juliette.

Elakad a lélegzetem.

Azt mondja: – Nagyon szeretném. Ha a barátod lehetnék... Szeretném.

Nem igazán tudom, mi történik az agyammal.

Talán azért van ez, mert Warner annyira szét van esve, és ostoba módon azt hiszem, hogy helyre tudom hozni. Talán azért van ez, mert magam látom benne, a 3, 4, 5,6,17 éves elhagyott, elhanyagolt Juliette-et, akivel rosszul bántak, akit kínoztak és kihasználtak, és semmit sem tehetett ellene, és úgy gondolok Warnerre, mint hozzám hasonló emberre, akinek soha életében nem adtak esélyt. Arra gondolok, hogy mindenki gyűlöli, hogy az iránta való gyűlölet egyetemesen elfogadott tény és alap.

Warner borzalmas.

Nincs vita, nincsenek fenntartások, nincsenek kérdések. Eleve eldöntött tény, hogy Warner megvetendő emberi lény, akit az öldöklés, a hatalom és mások kínzása éltet.

De tudni akarom. Tudnom kell. Muszáj megtudnom.

Bárcsak ilyen egyszerű lenne!

Mert mi van akkor, ha egy nap megcsúszok? Mi van akkor, ha egyszer beesek valamelyik sziklarepedésbe és senki nem fog kihúzni onnan? Akkor mi történik velem?

A szemébe nézek. Mély levegőt veszek.

És rohanok.

Kirohanok az ajtón.

ÖTVENEGY

Egy pillanat.

Csak egy pillanat, csak még egy pillanat, hadd kapjak még egy órát vagy talán a hétvégét, hogy átgondoljam... ez nem olyan sok, ez egyáltalán nem olyan sok, nem olyan nehéz teljesíteni, nem kérünk soha semmi mást, ez egy egészen egyszerű kérés.

De a pillanatok, a másodpercek, az órák, a napok és évek egyetlen nagy hibává állnak össze, rendkívüli lehetőséggé, ami kicsúszott az ujjaink közül, mert nem tudtunk dönteni, nem értettük, időre volt szükségünk még, nem tudtuk, mit tegyünk.

Nem is tudjuk, mit tettünk.

Fogalmunk sincs, hogyan jutottunk idáig, amikor csak azt akartuk, hogy felkeljünk reggel, és este aludni menjünk, és talán hazafelé megálljunk valahol fagylaltozni, és ez az egyetlen döntés, ez az egyetlen választás, ez az egyetlen lehetőség ízekre szedett mindent, amit addig tudtunk, amiben addig hittünk. És mit tegyünk?

Mit tegyünk mostantól?

ÖTVENKETTŐ

A helyzet egyre rosszabb.

Omega Pont lakói között óráról órára nő a feszültség. Próbáltunk kapcsolatba lépni Anderson embereivel, de nem sikerült. Semmi hírünk róla és katonáiról, semmi hírünk a túszookról. Ám a 45-ös szektor civil lakossága – amelynek parancsnoka Warner volt – egyre nyugtalanabb. Túl gyorsan terjednek a hírek létezésükről és ellenállásukról.

A Regeneráció a legutóbbi támadásról szóló híreket azzal próbálta hiteltelenné tenni, hogy azt mondták, csak szokványos támadás volt a lázadók csoportja ellen, de az emberek egyre jobban tájékozottak. Tiltakozások törnek ki, vannak, akik megtagadják a munkát, ellenszegülnek a hatósági intézkedéseknek, megpróbálnak megszökni a lakókörletekből, és szabályozatlan területre menekülnek.

Az ilyesminek sosincs jó vége.

Túl nagy veszteségeket szenvedtünk el, és Castle nyugtalan. Aggódik. Úgy érzi, tennünk kell valamit. Olyan előérzetünk van, hogy hamarosan újra kimegyünk. Semmi hír nem szól arról, hogy Anderson meghalt volna, ami azt jelenti, hogy valószínűleg csak a megfelelő pillanatra vár... vagy ha Adamnek van igaza, gyógyul. De akármi is legyen az ok, Anderson hallgatása nem jelenthet jót.

– Miért van itt? – szól hozzám Castle.

Éppen tálcára raktam a vacsorámat, és leültem a törzshelyemre, Adam, Kenji és James asztalához. Zavartan pislogok.

Kenji szólal meg: – Történt valami?

Aztán Adam: – Minden rendben van?

– Bocsásson meg, Ms. Ferrars, nem akartam félbeszakítani a vacsoráját. Elismerem, kissé meglepődtem, hogy itt látom. Úgy tudtam, feladata van.

– Ó... – összerezzenek. Előbb a tányéromra pillantok, aztán megint Castle-re. – Én... nekem... valóban, de már kétszer beszéltem Warnerrel... legutóbb tegnap...

– Ó, ez kitűnő hír, Ms. Ferrars, kitűnő hír – mondja Castle, és összezsapja a tenyerét. Arcán nagy megkönnyebbülés látszik. – És mit sikerült kiderítenie?

Annyira reményteljesnek tűnik, hogy kezdem szégyellni magam.

Mindenki engem bámul, és fogalmam sincs, mit csináljak. Nem tudom, mit mondjak.

Megrázom a fejem.

– Ó! Tehát... ennek alapján úgy érezte, hogy eddigi két látogatása elégséges? – kérdi, de nem néz rám. – Mi a szakmai véleménye, Ms. Ferrars? Ön szerint ebben a helyzetben ráérünk? Úgy gondolja, hogy Winston és Brendan kényelmesen pihen, amíg ön egy kis időt tud szakítani sűrű programjai közepette, hogy kikérdezze az egyetlen személyt, aki segíthet nekünk megtalálni őket? Gondolja, hogy...

– Azonnal megyek – felelem, azzal felkapom a tálcámat, és felugrom az asztal mellől. Kis híján orra bukók. – Elnézést... sajnálom... én csak... máris megyek. Reggelinél találkozunk – sűgom, és kirohanok.

Brendan és Winston.

Brendan és Winston.

Brendan és Winston, mondogatom magamnak.

Hallom, hogy Kenji nevet.

Úgy tűnik, nem vagyok valami jó vallató.

Olyan sok kérdésem van, amit fel akartam tenni Warnernek, de egyiknek sincs köze a túsók helyzetéhez. Valahányszor elhatározom, hogy a megfelelő kérdéseket teszem fel, Warnernek valahogy sikerül elvonnia a figyelmemet. Mintha előre tudná, mit akarok kérdezni.

Ez nagyon zavaró.

– Van tetoválásod? – kérdi mosolyogva, a falnak támaszkodva. Trikó, nadrág, zokni van rajta, cipő nincs. – Úgy tűnik, manapság mindenkinek van.

Sosem gondoltam volna, hogy ez valaha szóba kerül Warner és köztem.

– Nincs. Nem volt lehetőségem rá. Ezen kívül nem hiszem, hogy bárki szeretne olyan közel kerülni a bőrömhöz.

A kezét nézi, mosolyog, és azt mondja: – Talán majd egyszer.

– Talán – felelem.

Csend.

– És a tied? Az a tetoválás a hátadon? Miért *IZZÍT*S?

Még szélesebben mosolyog. Megint gödröcskés az arca.

– Miért ne?

– Nem értem. – A fejemet oldalra billentve, zavartan nézem. – Emlékeztetni akarod magad, hogy lángra lobbanj?

Mosolyog, elfojt egy nevetést.

– Pár betűből nem mindig áll össze egy szó, szerelmem.

– Hát... fogalmam sincs, miről beszélsz.

Mély levegőt vesz. Még jobban kihúzza magát.

– Szóval... sokat olvastál?

Ez teljesen váratlanul ér, és önkéntelenül az jut eszembe, hogy ez biztosan valami trükk. Ha beismerem, akkor valamiképpen bajba kerülök. Aztán eszembe jut, hogy Warner az *én* túsóm, és nem fordítva.

– Igen – felelem. – Régebben sokat olvastam.

Mosolya halványodik, kissé komolyabb, kontrolláltabb. Vonásairól gondosan letörölte az érzelem minden nyomát

- És mikor volt lehetőséged olvasni?

- Ezt hogy érted?

Lassan vállat von, a szoba másik végébe, a semmibe bámul.

- Semmi, semmi... csak furcsának találom, hogy egy olyan lánynak, aki szinte egész életében teljes elszigeteltségben élt, rendszeres hozzáférése volt az irodalomhoz. Különösen ebben a világban.

Nem szólok.

Ő sem szól.

Néhány lélegzetvételnnyit várok, aztán válaszolok.

- Nekem... nekem sosem volt lehetőségem válogatni az olvasnivalóban - mondom, és nem tudom, miért vagyok ideges, miért kell emlékeztetnem magam, hogy nem kell suttognom. - Azt olvastam, amihez hozzáfértem. Az iskoláimban voltak kis könyvtárak, és a szüleimnek is volt néhány könyve. És később... Később eltöltöttem néhány évet ~~kórházakban és elmegyógyintézetekben~~ és a fiatalokorúak börtönében.

Mintha végszóra történne, arcom vörösűk, izzik. Mindig elszégyellem magam a múltam miatt, azért, aki voltam és ma is vagyok.

De ez furcsa.

Miközben lényem egy része küzd az ilyen fokú kíváncsiság ellen, másik részét azonban kellemes érzés tölti el Warner társaságában. Biztonságot érzek. Ismerősséget.

Mert már mindent tud rólam.

Tizenhét évem minden részletét ismeri. Nála van minden orvosi leletem, tud a rendőrökkel történt incidensről és arról is, hogy milyen gyötrelmes kapcsolatom ~~van~~ volt a szüleimmel. És már a naplómat is elolvasta.

Semmit nem tudok mesélni a múltamból, ami meglepetést okozhatna neki, mondhatok neki akármit, hogy mit tettem és

hogyan... semmitől sem döbbenne meg, semmitől sem borzadna el. Nem aggódom, hogy rosszat gondol rólam vagy elmenekül mellőlem.

És ettől a felismeréstől... ettől mindennél jobban... egész testemben megborzongok.

~~És furcsamód megkönnyebbülök.~~

- Mindig voltak a környezetemben könyvek - folytatom, képtelen vagyok abbahagyni, tekintetem a padlót pásztázza. - A fiatalokúak börtönében. Sok régi és elnyűtt könyv volt, így nem mindig tudtam, hogy mi a cím és ki a szerző. Olvastam, amit tudtam. Meséket, különös történeteket, történelmet és verseket. Nem számított, mi az. A könyvek... segítettek, megtartani... szóval, hogy ne bolonduljak meg... - Hangom elhal, észbe kapok, mielőtt bármi mást mondanék. Megrémülök, mennyire szeretném kiönteni neki a lelkemet. Warnernek. Éppen neki.

A szörnyű, borzasztó Warnernek, aki meg akarta ölni Adamet és Kenjit. Aki a játékszerévé tett.

Gyűlölöm, hogy ilyen biztonságban érzem magam vele, és ilyen szabadon beszélek a jelenlétében. Gyűlölöm, hogy annyi ember közül éppen Warner az, akivel teljesen őszinte lehetek. Folyton úgy érzem, hogy meg kell védenem Adamet magamtól, életem horrortörténetétől. Nem akarom megijeszteni, nem akarok túl sokat mondani neki, mert attól félek, meggondolja magát és rájön, milyen hiba volt megbízni bennem, milyen hiba volt kimutatni az érzelmeit.

De Warner mellett nincs titkolnivalóm.

Látni akarom az arckifejezését, tudni akarom, mit gondol most, hogy megnyíltam előtte, bepillantást engedtem a múltamba, de képtelen vagyok rávenni magam, hogy feléje forduljak. Így csak ülök ott, dermedten, és ő egy szót sem szól, meg sem rezzen. Másodpercek röppennek el, ott szálldosnak körülöttünk a szobában, és legszívesebben mindet agyonütném, legszíveseb-

ben mindet elkapnám, zsebembe tömném, hogy megállítsam az időt.

Végül ő töri meg a csendet.

– Én is szeretek olvasni – mondja.

Meglepetten nézek fel.

Végighúzza ujjait aranyló haján. Aztán leereszti a kezét, és a szemembe néz. A szeme zöld, olyan nagyon zöld...

– Szeretsz olvasni? – kérdem.

– Meglepődtél...

– Úgy tudtam, a Regeneráció megsemmisít minden ilyesmit. Úgy tudtam, a könyvek be vannak tiltva, olvasni illegális.

– Igen, és ebben nem is lesz változás – mondja, és kicsit moco-rog. – Legalábbis mostanában nem. Ami azt illeti, a könyvek egy részét már meg is semmisítették. – Most először tűnik nyugtalannak. – Milyen ironikus! Csak akkor kaptam rá az olvasásra, amikor már kihirdették, hogy a könyvek megsemmisítendőek. Az volt a feladatom, hogy nézzek át néhány listát... mondjak véleményyt, hogy mit érdemes megtartani, mely könyvektől szabaduljunk meg, melyeket tegyük félre, hogy későbbi kampányokban vagy későbbi tantervekben felhasználhassuk.

– És szerinted ez rendben van így? – kérdem. – Szerinted teljesen normális dolog elpusztítani, ami a kultúránkból... a nyelvekből megmaradt? Azt a rengeteg szöveget... Te ezzel egyetértesz?

Megint a noteszommal játszik.

– Sok van, amit ma már másképpen csinálnék... ha tőlem függene. – Mély sóhaj. – De a katonának nem feltétlenül kell egyetértenie a paranccsal ahhoz, hogy teljesítse.

– Mit csinálnál másképpen? ... Ha tőled függene?

Felnevet. Sóhaj. Rám néz, a szeme sarkából mosolyog.

– Túl sokat kérdezel.

– Nem tehetek róla... most egészen másnak tűnsz. Minden, amit mondasz meglepetés.

– Hogyhogy?

– Nem tudom. Csak olyan... nyugodt vagy. Egy kicsit kevésbé őrült.

Hangtalan nevetéssel kacag, mellkasa rázkódik, és azt mondja:

– Az életem csatákból és rombolásból állt, semmi másból. Itt lenni... – körülnéz –, távol a kötelességektől, felelősségektől... haláltól... – mondja, mereven bámulva a falat –, olyan, mintha vakáción lennék. Nem kell folyton gondolkodnom. Nem kell semmit tennem, nem kell senkivel beszélnem, nem kell ott lennem sehol. Sosem volt ennyi időm egyszerűen *aludni* – mondja mosolyogva. – Ami azt illeti, ez maga a luxus. Azt hiszem, többször is szeretnék tús lenni – teszi hozzá, mintegy magának.

És nem tehetek róla, csak nézem.

Úgy nézem az arcát, ahogy még soha nem mertem nézni, és rádöbbenek, hogy fogalmam sincs, milyen lehet az ő életét élni. Egyszer felhívta a figyelmemet, hogy fogalmam sincs az ő életéről, és valószínűleg soha nem érteném meg az ő világának furcsa törvényeit. Mert nem tudok semmit arról a véres, katonás, nagyon szabályozott létről. De hirtelen kíváncsi leszek.

Hirtelen meg akarom érteni.

Nézem óvatos mozdulatait, nézem, milyen erőfeszítéssel igyekszik fesztelennek, nyugodtnak tűnni. De látom, mennyire kiszámítottak a gesztusai. Hogy minden mozdulata, minden rezzenése okkal történik. Mindig figyel, egyik kezével mindig a padlóhoz vagy a falhoz ér, folyton az ajtót nézi, a zsanérokat, a kilincset. Látom, ahogy megfeszül, csak egy kicsit, ha hangok hallatszanak, fém csikordulása, tompa emberi hang odakintről. Nyilvánvaló, hogy mindig nagyon figyel, mindig feszült, harcra, ellencsapásra kész. Arra gondolok, volt-e valaha része nyugalomban. Biztonságban. Hogy akár egyszer is végig tudta-e aludni az éjszakát. Hogy el tudott-e úgy menni valahová, hogy nem kellett folyton hátranéznie.

Összekulcsolja a kezét

A bal kezén gyűrű. Azzal játszik. Forgatja a kisujján. El nem tudom hinni, hogy ilyen sokáig tartott, míg észrevettem a gyűrűt: tömör jádekö, halványzöld, tökéletesen illik a szeme színéhez. Aztán hirtelen eszembe jut, hogy láttam már.

Egyetlenegyszer.

Egy reggel, miután Jenkinsnek sérülést okoztam. Amikor Warner bejött, hogy kivezessen a szobájából. Észrevette, hogy a gyűrűjét nézem, és gyorsan felhúzta a kesztyűjét.

Déja vu.

Észreveszi, hogy a kezét nézem, és gyorsan ökölbe szorítja az ujjait, jobb kezével eltakarja öklét.

– Mi...

– Csak egy gyűrű. Semmi különös.

– Ha semmi különös, miért rejtegeted előlem?

Már így is sokkal nagyobb bennem a kíváncsiság, mint egy pillanattal korábban, túlságosan mohón vágyom a lehetőségre, hogy kitaláljam, mire gondol.

Felsőhajt.

Kinyitja, aztán ismét ökölbe zárja ujjait. Tenyérrel lefelé tartott, széttárt ujjú kezét nézi. Lecsúsztatja a gyűrűt a kisujjáról, feltartja a neonfénybe és hosszasan szemléli. Kis, zöld O. Aztán a szemembe néz. Tenyerébe ejti a gyűrűt, és a markába zárja.

– Nem mondod meg? – kérdem.

A fejét rázza.

– Miért nem?

A nyakát dörzsöli, kimasszírozza a feszültséget a csuklyás-izomból. Önkéntelenül arra gondolok, milyen érzés lenne, ha valaki így kimasszírozná a fájdalmat testemből. Olyan erősnek tűnik a keze!

Éppen el is felejtettem, miről beszéltünk, amikor megszólal: – Közel tíz éve van meg nekem ez a gyűrű. Először a mutatóujjamon hordtam. – Rám néz, aztán megint elfordítja a tekintetét. – És nem beszélek róla.

– Soha?

– Soha.

– Ó! – Az alsó ajkamra harapok. Csalódás.

– Szeretted Shakespeare-t? – kérdi.

Furcsa témaváltás.

Megrázom a fejem.

– Csak annyit tudok róla, hogy ellopta a nevemet és helytelenül írja.

Warner egy hosszú pillanatig csak néz, aztán nevetésben tör ki... hosszú, fesztelen, harsány nevetésben... próbálja visszafogni magát, de sikertelenül.

Hirtelen feszengek, idegesség fog el ez előtt a furcsa fiú előtt, aki nevet, titkos gyűrűt visel és könyvekről, versekről kérdez.

– Csak vicceltem – sikerül kimondanom.

De a szeme még mindig csupa mosoly, amikor válaszol.

– Ne aggódj. Úgy egy évvel ezelőttig én sem tudtam sokat róla. A felét még mindig nem értem annak, amit ír, így azt hiszem, a művei nagy részét selejtezni fogjuk. De írt egy sort, ami nagyon tetszett.

– Melyik az?

– Akarod látni?

– *Látni?*

De Warner már talpon van, a nadrágját gombolja, és arra gondolok, vajon mi fog történni, aggódom, hogy egy újabb álnok, álságos játékba vont, amikor abbahagyja. Látja rémült arcomat.

– Ne aggódj, szerelmem. Nem fogok meztelenre vetközni vagy ilyesmi. Csak egy másik tetoválást akarok mutatni.

– Hol? – kérdezem dermedten. Legszívesebben félrenéznék és nem néznék félre.

Nem válaszol.

Nadrágja a csípőjén akadt fenn, kilátszik a boxeralsója. Egyre lejjebb húzza a gumiszalagot, a csípője alá csúsztatja.

Fülig pirulok.

Még soha egyetlen fiú testének sem láttam ilyen intim területét és képtelen vagyok máshová nézni. Adammel az a néhány pillanat... mindig sötétben voltunk, és mindig megzavartak minket, nem azért nem láttam belőle ennyit, mert nem akartam, hanem mert sosem volt rá lehetőségem. És itt most égnek a lámpák, és Warner itt áll előttem, és annyira megragad a látvány, annyira érdekel a teste... Észreveszem, hogy a dereka a csípője felé hogyan keskenyedik, és a többi eltűnik a nadrág alatt. Tudni akarom, milyen érzés ezek nélkül a korlátok nélkül megérteni egy embert.

Bensőségesen, minden ízében ismerni valakit.

Ismerni akarom a térde közötti suttogásokat. Tekintetemmel és ujjaimmal is követni akarom teste vonalát. Folyókat és völgyeket akarok simítani testének feszes izmain.

Megdöbbenek saját gondolataimtól.

A gyomrom mélyén hatalmas forróság van, bárcsak ki tudnám iktatni tudatomból! Bordáim alatt pillangók repkednek... Bárcsak tudnám, miért! Olyan sajgás feszíti zsigereimet, amelyet nem vagyok hajlandó megnevezni.

Gyönyörű.

~~Warner annyira gyönyörű.~~

Nyilván elment a józan eszem.

- Érdekes - mondja. - Annyira... annyira időszerűnek tűnik... szerintem. Pedig nagyon régen írta.

- Tessék? - Elkapom a tekintetemet teste alsó feléről, kétségbeesetten igyekszem féken tartani a képzeletemet, hogy ne merüljön el a részletekben. Ezúttal képes vagyok a bőrére tetovált feliratot nézni. - Ó... Persze, persze.

Két sor. Írógépes betűtípussal a csípőjén.

üres a pokol.

itt van minden ördög*

Igen. Érdekes. Igen. Persze.

Azt hiszem, most le kell feküdnöm.

– A könyvek... – mondja, azzal felhúzza boxeralsóját és nadrágján a cipzárt –, a könyveket könnyű elpusztítani. De a szavak addig élnek, amíg az emberek emlékeznek rájuk. A tetoválást például nagyon nehéz elfelejteni. – Nadrág begombolva. – Azt hiszem, van valami a mostani életünkben, az állandóság hiányában, ami arra készítet minket, hogy a fontos dolgokat a bőrünkre tetováltassuk. Arra emlékeztet, hogy megjelölt minket a világ, hogy még életben vagyunk. Hogy sosem felejtünk.

– Ki vagy te?

Nem ismerem ezt a Warnert. Sosem ismerném fel ezt a Warnert. Mosolyog magában. Visszaül, és azt mondja: – Senki másnak nem kell tudnia.

– Ezt hogy érted?

– Én tudom, ki vagyok. Ez nekem elég.

Egy pillanatig nem szólalok meg. A padlót bámulom.

– Nagyszerű dolog lehet ilyen magabiztossággal élni az életet.

– Te magabiztos vagy – mondja. – Makacs vagy és a jég hátán is megélsz. Bátor vagy. Erős. Olyan emberfelettien gyönyörű. Meghódíthatnád a világot.

Felnevetek, felnézek, egyenesen a szemébe.

– Túl sokat sírok. És nem érdekel a világ meghódítása.

– Ezt sosem fogom megérteni. – A fejét ingatja. – Egyszerűen félsz. Félsz attól, amit nem ismersz. Túlságosan aggódsz attól, hogy csalódást okozol az embereknek. Elfojtod a saját képességeidet... mégpedig azért, mert ahhoz igazodsz, amit az emberek gondolnak rólad... mert még mindig követed a kapott szabályokat. – Mélyen a szemembe néz. – Bárcsak ne tennéd!

* Shakespeare: A vihar; Fábri Péter fordítása

– Bárcsak felhagynál azzal, hogy elvárd tőlem, hogy gyilkolásra használjam a képességemet!

Vállat von.

– Sosem mondtam neked ilyet. De menet közben előfordul, háborúban ez elkerülhetetlen. A gyilkolást statisztikailag lehetetlen elkerülni.

– Viccelsz, ugye?

– Egyáltalán nem.

– Mindig el lehet kerülni, hogy gyilkossá váljunk, Warner. Úgy lehet elkerülni, ha nem háborúzol.

Vigyorog... ragyogó mosollyal... és nem is figyel rám.

– Imádom, amikor a titkolt nevemet kimondod. Nem is tudom, miért.

– Nem is Warner a titkolt neved... hanem Aaron.

Széles mosollyal néz.

– Istenem, de szeretem!

– A nevedet?

– Csak ha te mondod.

– Azt, hogy Aaron? Vagy azt, hogy Warner?

Behunyja szemét. Fejét hátrahajtja a falhoz. Gödröcskék.

Hirtelen rádöbbenek, miért is vagyok itt. Miért ülök itt Warnerrel, mintha nyugodtan múlathatnánk az időt órákig. Mintha a falakon túl nem lenne borzalmas a világ. Nem tudom, hogyan történik, hogy mindig elkalandozik a figyelmem, pedig mindig megfogadom, hogy ezúttal nem hagyom a beszélgetést kisodródni, ezentúl én irányítok. Éppen szólni akarok, amikor azt mondja: – Nem adom vissza a noteszodat.

A szám akaratlanul becsukódik.

– Tudom, hogy vissza akarod kapni... De attól tartok, örökre megtartom. – Felemeli, megmutatja. Vigyorog, aztán zsebre teszi. Az egyetlen helyre, ahova nem nyúlnék érte.

– Miért? – kérdem önkéntelenül. – Miért akarod olyan nagyon megtartani?

Csak néz, túl sokáig. Nem válaszol a kérdésekre.

Aztán azt mondja: – *A legsötétebb napokon az ember valami fényességet keres, legyen az akár a legkisebb fényfolt is, a legsötétebb napokon az ember egy kicsi meleget keres, a legkomorabb napokon felfelé kell nézni, csak felfelé, és a legszomorúbb napokon nyitva kell tartani a szemünket, hogy kisírhassuk magunkat. Aztán hadd száradjanak fel a könnyek. Adjunk magunknak esélyt, hogy kisírhassuk magunkból a fájdalmat, hogy aztán frissen és tisztán láthassunk megint.*

– Nem tudom elhinni, hogy ezt kívülről megtanultad – suttogom.

Megint hátradől. Megint behunyja a szemét, és azt mondja:

– *Az életben semminek nincs már számomra értelme, de önkéntelenül próbálom gyűjteni az aprót, és remélem, hogy eleget tudok összeszedni, hogy megfizessek a hibáinkért.*

– Ezt is én írtam? – kérdelem, és képtelen vagyok elhinni, hogy ugyanazokat a szavakat mondja, amelyek ajkamról az ujjaimon át vérverejtékkel a papírra vetültek. Még mindig nem tudom elhinni, hogy most ő a naplóm, legbensőbb gondolataim, érzéseim őrizője, amiket zavart elmével mondatokká, bekezdésekké, gondolatsorokká állítottam össze, és írásjeleket tettem közéjük, amelyeknek semmi más funkciója nincs, csak az, hogy meghatározzák, hol végződik az egyik, és hol kezdődik a másik.

Ennek a szőke fiúnak a szájában vannak a titkaim.

– Sokat írtál – mondja. Nem néz rám. – Írtál a szüleidről, a gyerekkorodról, másokkal való élményeidről. Reményről és megváltásról beszélsz, és arról, hogy milyen lehet repülő madarat látni, írtál a fájdalomról. És arról, milyen arra gondolni, hogy szörnyeteg vagy. Hogy milyen volt, amikor mindenki előre elítélt, még mielőtt egy szót is szólhattál volna. – Mély sóhaj. – Nagyon sok része olyan volt, mintha rólam szólna, mintha az én gondolataimat látnám papíron – súgja. – Mintha mindazokat a gondolatokat olvasnám, amiket sosem tudtam kimondani.

És én azt kívánom, bárcsak abbahagyná ezt a szívem.

- Minden nap sajnálom - folytatja, alig hallhatóan súgva. - Minden nap sajnálom, hogy elhittem, amit mások mondtak rólad. És sajnálom, hogy fájdalmat okoztam, amikor azt hittem, segítek neked. Nem kárhetek bocsánatot azért, hogy az vagyok, aki vagyok. Személyiségemnek ez a része már kész, tönkrement. Már régen lemondtam magamról. De sajnálom, hogy nem értetelek téged jobban. Mindent, amit tettem, azért tettem, mert segíteni akartam neked, hogy erősebb legyél. Azt akartam, hogy a haragodat eszközként használd, fegyverként, hogy segítsen koncentrálni az erődet. Azt akartam, hogy képes legyél szembeszállni a világgal. Szándékosan provokáltalak. Túl messzire mentem, túlhajtottalak, túllőttem a célon, ezért okoztam neked ijedtséget, undort... szándékosan. Mert engem is így tanítottak... így tanultam meg, hogyan acélozzam meg magam a világ borzalmai ellen. Így tanultam meg visszatámadni. És meg akartalak tanítani. Tudtam, hogy több van benned, sokkal több. Láttam benned a nagyszerűséget.

Rám néz. Nagyon figyelmesen szemlél.

- Te még nagyszerű dolgokat fogsz tenni - mondja. - Ezt mindig is tudtam. Azt hiszem, csak részese akartam lenni.

És próbálom. Nagyon próbálok felidézni minden okot, amiért gyűlölöm kéne, próbálok emlékezni azokra a szörnyű dolgokra, amiket a szemem láttára tett. De kínban vagyok, mert nagyon is jól tudom, milyen, amikor kínszenvedést kénytelen kiállni az ember. Amikor azért tesz valamit, mert nem tud jobbat tenni. Amikor azért tesz bizonyos dolgokat, mert azt hiszi, hogy igaza van, mert sosem tanították meg neki, mi a rossz, mit nem szabad.

Mert olyan nehéz kedvesnek lenni egy olyan világban, ahol nem éreztünk mást, csak gyűlöletet.

Mert olyan nehéz jószágot látni a világban, amikor nem tapasztaltunk mást, csak kegyetlenséget.

Mondani akarok valamit neki. Valami mély, teljes, emlékezetes mondatot, de úgy tűnik, érti. Furcsa, bizonytalan mosollyal néz rám, ami nem ér el a szeme sarkáig, de nagyon sokat mond.

- Mondd meg a csapatodnak... hogy készüljenek a háborúra. Ha apám nem változtatott a tervein, akkor holnapután támadást rendel el a civilek ellen, és az mészárlás lesz. Egyben ez az egyetlen lehetőségetek, hogy megmentsétek az embereiteket. Valahol a 45-ös szektor főhadiszállásának egyik alsóbb szintjén tartják fogva őket. Attól tartok, ez minden, amit mondhatok.

- Honnan...

- Tudom, miért vagy itt, szerelmem. Nem vagyok idióta. Tudom, miért kényszerítenek arra, hogy velem időzz.

- De miért mondod el ezt így magadtól? Mi okod van, hogy segíts nekünk?

Tekintete megváltozik, csak egy szemvillanás, ami nem tart annyi ideig, hogy alaposabban megfigyeljem. És bár arckifejezése teljesen semleges, hirtelen megváltozik valami a köztünk húzódó térben. Feszültség vibrál.

- Menj! - mondja szemöldökét összevonva. - Meg kell mondanod nekik. Most azonnal.

ÖTVENHÁROM

Adam, Kenji, Castle és én Castle irodájában ülünk és próbálunk kitalálni valami stratégiát.

Tegnap éjjel, miután Warnert a szobájában hagytam, legelőször Kenjivel találkoztam, aki elkísért Castle-hez, hogy mondjam el neki, amit megtudtam. Castle egyrészt megkönnyebbült, másrészt azonban elborzadt, és azt hiszem, még nem sikerült feldolgoznia az információt

Azt mondta, ma reggel beszél Warnerrel, hátha mond még valamit, hátha hajlandó többet elárulni (nem volt hajlandó), és hogy Kenji, Adam és én délben menjünk az irodájába.

Így hát most mind itt vagyunk Castle szobájában, szűkösen, hét másik emberrel. Többeket felismerek a Regeneráció raktárai ellen végrehajtott akcióból, és ez azt jelenti, hogy ebben a műveletben fontosak, nélkülözhetetlenek. És elgondolkodom, mikor lettem Omega Ponton Castle legbelsőbb körének része.

Ez némi büszkeséggel tölt el. Nagyon jólesik, hogy azok közé tartozom, akikben megbízik. Hogy én is benne vagyok a csapatban, én is tehetek értük.

És elgondolkodom, milyen sokat változtam ilyen rövid idő alatt. Mennyire más lett az életem, mennyivel érzem magam erősebbnek vagy gyengébbnek. Eszembe jut, hogy vajon másként alakultak volna-e a dolgok, ha Adam és én mégis... szóval ha sikerült volna kitalálnunk valamit, hogy együtt maradhassunk?

Hogy egyáltalán kimerészkedtem volna-e abból a biztonságból, amit ő hozott az életembe.

Sokat gondolkodom.

De amikor felnézek és látom, hogy engem néz, minden csodálkozásom elillan, csak a fájdalom marad: nagyon hiányzik. Azt kívánom, bárcsak ne kapná el a tekintetét abban a pillanatban, amikor ránézek.

Százalmasan rossz döntés volt. Én döntöttem. Rosszul döntöttem.

Castle az íróasztalánál ül, könyöke az asztalon, állát összekulcsolt kezére támasztja. A homlokát ráncolja, ajkát csücsöríti, tekintete az előtte heverő dokumentumokat pásztázza.

Öt perce nem szólt egy szót sem.

Aztán felnéz. Kenjire pillant, aki közvetlenül előtte ül, köztem és Adam között.

– Mit gondolsz? – kérdi. – Támadó vagy védekező stratégia legyen?

– Gerilla-hadviselés – feleli Kenji határozottan. – Semmi más nem jöhet szóba.

Mély sóhaj.

– Igen – feleli Castle. – Én is erre gondoltam.

– Csoportokra kell válnunk – közli Kenji. – Kijelöli a csoportokat vagy kijelöljem én?

– Készítetek egy tervezetet, te pedig nézd át és változtass a beosztáson, ha szükséges.

Kenji bólint.

– Tökéletes. A fegyverek...

– A fegyverekről gondoskodom – szól Adam. – Ellenőrzöm, hogy minden fegyver tiszta legyen, betárazva, használatra készen. Már ismerem a fegyvertárat.

Nem is tudtam.

– Jó. Kitűnő. Az egyik csoport feladata az lesz, hogy bejusson a bázisra és próbálja meg kiszabadítani Winstont és Brendant. A

többiek a lakókörzetekbe, különböző helyekre mennek. A feladatunk egyszerű: mentsünk meg annyi civilt, amennyit csak tudunk. És csak annyi katonát ölünk meg, amennyit feltétlenül muszáj. Nem az emberek ellen harcolunk, hanem a vezetőik ellen... ezt soha nem szabad szem elől tévesztenünk. Kenji, szeretném, ha te vezetnéd a lakókörzetekbe küldendő csoportokat. Egyetértesz? Vállalod?

Kenji bólint.

- Én viszem a bázisra tartó csoportot - közli Castle. - Te és Mr. Kent ideális csapatot alkottok a 45-ös szektorba való behatolásra, szeretném, ha Ms. Ferrars is veletek menne, dolgozzatok együtt, nagy hasznát vesszük az erőtöknek a terepen. Nos... - végigsimít az asztalon levő papírokon. - Tanulmányoztam ezeket a tervrajzokat, mindegyik...

Valaki kopogtat Castle üvegajtáján.

Fiatalabb férfi, még sosem láttam, szeme élénk világosbarna, haja olyan rövidre nyírt, hogy nem tudom megállapítani a színét. Tekintete aggodalmas, homlokán mély ráncok.

- Uram! - kiált be. *Kiabál*, jegyzem meg, pedig alig hallania hangját, és csak ekkor jut eszembe, hogy a szoba nyilván hangszigetelt, ha nem is teljesen.

Kenji rögtön felugrik, feltépi az ajtót.

- Uram! - A férfi liheg. Nyilvánvaló, hogy egészen idáig futott. - Uram... kérem...!

- Samuel? - Castle máris talpon van, megkerüli íróasztalát, a fiúhoz ugrik, vállon ragadja, próbál csak a szemébe nézni. - Mi az? Mi a baj?

- Uram! - ismétli Samuel, ezúttal kissé higgadtabb hangon. Már majdnem képes rendesen lélegezni. - Helyzet van.

- Mondj el mindent... ez most nem a titkolózás ideje... mindenkinek tudnia kell, mi történt...

- Nem az odafenti helyzetről van szó, uram, hanem csak... - rám pillant, aztán elkapja a tekintetét. - A látogatónk... nem...

nem működik együtt velünk, uram. Nagyon... nagyon sok gondot okoz az öröknek...

– Milyen gondot? – kérdezi Castle. A szeme összeszűkül.

Samuel halkabbra fogja.

– Sikerült behorpasztania az ajtót, uram. Behorpasztotta az *acélajtót*, uram, és fenyegeti az öröket, akik már aggódnak...

– *Juliette*.

Nem.

– Szükségem van a segítségedre – mondja Castle, de nem fordul felém. – Tudom, hogy nem akarod ezt megtenni, de te vagy az egyetlen, akire hallgat, és most nem engedhetjük meg magunknak, hogy elvonja a figyelmünket a teendőkről. – Hangja olyan feszült, hogy szinte úgy tűnik, bármelyik pillanatban megtörhet. – Kérlek, tegyél meg mindent, hogy visszatartsd. Amikor biztonságosnak találod, a gyógyító lányok bemehetnek hozzá. Talán megtaláljuk a módját, hogy lenyugtassuk úgy, hogy ne veszélyeztessük őket.

Adamre pillantok, mintha véletlen lenne. Nem tűnik boldognak.

– Juliette! – szól rám Castle. Minden arcizma megfeszül. – Kérlek, menj. Most.

Bólintok. Az ajtó felé fordulok, elindulok.

– Készülj fel – teszi hozzá Castle, miközben az ajtó felé megyek. A hangja túl lágy ahhoz képest, amit mond. – Ha valós információt kaptunk, ha nem csaptak be minket, akkor a főparancsnok fegyvertelen civileket fog lemeszáróztatni, és nem engedhetjük meg magunknak azt a feltételezést, hogy Warner esetleg félrevezetett minket. Hajnalban indulunk.

ÖTVENNÉGY

Az örök szó nélkül beengednek Warner szobájába.

Végignézek a már részlegesen bútorozott helyiségen, a szívem erősen ver, kezem ökölbe szorult, vérem hevesen áramlik ereimben. Valami nincs rendben. Valami történt. Warner teljesen jól volt, amikor tegnap éjjel kijöttem tőle, el sem tudom képzelni, mi történhetett vele, hogy így kikelt magából, de félek.

Valaki széket adott neki. Most már tudom, hogyan tudta behorpasztani az acélajtót. Nem lett volna szabad széket adni neki.

Warner a széken ül, háttal felém. Onnan, ahol állok, csak a fejét látom.

– Hát visszajöttél – szólal meg.

– Persze, hogy visszajöttem – felelem, és lassan közelebb húzódok hozzá. – Mi a baj? Valami baj van?

Felnevet. Végigsimít a haján. A mennyezetre néz.

– Mi történt? – Már komolyan aggódok. – Warner... valami történt veled? Jól vagy?

– Ki kell jutnom innen – mondja. – El kell mennem. Nem maradhatok tovább itt.

– Warner...

– Tudod, mit mondott nekem? Elmondta neked, mit mondott nekem?

Csend.

– Ma egyszerűen bejött a szobámba. Egyenesen bejött ide, és azt mondta, beszélni akar velem. – Megint felnevet. Hangosan. A

fejét ingatja. – Azt mondta, hogy megváltozhatok. Azt mondta, lehet, hogy nekem is van valamilyen *tehetségem*, mint mindenki másnak... hogy talán nekem is van *képességem*. Azt mondta, más lehetek, szerelmem. Azt mondta, *hiszi*, hogy lehetek *más*, ha *akarak*.

Castle megmondta neki.

Warner feláll, de nem fordul meg egészen, és látom, hogy nincs rajta ing. Mintha az sem érdekelné, hogy így látom a hegeket a hátán, látom a testére tetovált *IZZÍTS* szót. Haja zsíros, kócos, a szemébe lóg, nadrágján fel van húzva a cipzár, de a gomb nincsen begombolva és még sosem láttam ennyire zilálnak. Tenyerét a kőfalnak nyomja, karja kifeszítve, teste előreível, fejét lehajtja, mintha imádkozna. Ruhái halomban hevernek a padlón, matraca a szoba közepén van. A szék, amin eddig ült, a fal előtt áll. A semmibe bámul. És rádöbbenek, hogy kezd becsavarodni idelent.

– El tudod hinni? – kérdi, még mindig nem nézve felém. – El tudod hinni, hogy azt hiszi, egy reggel arra ébredhetek, hogy *más* vagyok? Egyszerűen csak dudorászok, adakozom a szegényeknek, és könyörgök a világnak, hogy bocsássák meg, amit elkövettem? Szerinted ez lehetséges? Szerinted megváltozhatok?

Végre felém fordul, a szeme olyan, mint a lenyugvó nap fényében csillanó smaragd.

– Gondolod, hogy *más* lehetnék?

Néhány lépést tesz felém, és nem tudom, ennek mi köze a légzésemhez. Miért nem kapok levegőt, miért nem tudok megszólalni?

– Ez csak egy kérdés. Egyszerű kérdés – mondja, és már előttem áll, és fogalmam sincs, hogyan jutott oda. Még mindig engem néz, engem figyel, és tekintete egyszerre nyugtalanító, gyönyörű és valami olyan érzés ragyog benne, amit soha nem értettem.

Szívem nyugtalankodik, félreвер.

– Mondd meg, Juliette. Szeretném tudni, mit gondolsz rólam.

– Miért? – kérdem alig hallhatóan sűgva, így próbálva egy kis időt nyerni.

Warner ajka mosolyra húzódik, majd elernyed... csak egy kicsit... de ahhoz eléggé, hogy furcsa, kíváncsi grimaszba álljon, ami tekintetében is tükröződik. Nem válaszol. Egy szót sem szól, csak közelebb lép hozzám, és néz, nekem pedig földbe gyökerezett a lábam, számban gyűlnék a másodpercek, amíg nem beszél, és testem minden atomjával küzdök, szervezetem minden egyes ostoba sejtjével harcolok ez ellen a vonzalom ellen.

Ó, egek.

~~Olyan borzasztóan vonzódom hozzá.~~

A büntudat egyre gyűlik bennem, csontjaimban telepszik meg, kettéhasít, olyan, mintha drót lenne a nyakam köré tekerve, mintha hernyók mászkálnának a gyomromban. A dönteni nem tudás éjszakája van. És a már nem őrzött sok-sok titok sötétje.

~~Nem értem, miért akarom ezt.~~

Szörnyű ember vagyok.

És mintha *látná*, mire gondolok, mintha érezné a fejemben történő változást, mert hirtelen megváltozik. Energiája csökken, tekintete mély, nyugtalan, gyengéd, ajka lágy, kissé megnyílt és mintha megsűrűsödött volna körülöttünk a levegő, mintha sűrűbben állnánk, és érzem, hogy a vér a fejembe száll, agyam azon régióit lepi el, amelyek az ésszerű gondolkodásért felelnek.

Bárcsak valaki megmondaná, hogyan juthatok levegőhöz!

– Miért nem tudsz válaszolni a kérdésekre?

Olyan mélyen a szemembe néz, hogy csodálkozom, nem törtem meg ettől a mérhetetlen, mély erőtől, és akkor, ott rádöbbenek, hogy minden megnyilvánulásában ilyen mély erő van. Egyáltalán nem befolyásolható és nem könnyű besorolni. Túl sok. Minden túl sok benne. Az értelmei, a tettei, a dühe, az agresszivitása.

~~A szerelme.~~

Túl veszélyes, túl energikus, visszafogni lehetetlen. Testében olyan rendkívüli energiák feszülnek, amiket akkor is érezni lehet, ha nyugalomban van. Egyedi. Egyéniség.

De valahogy furcsa, félelmetes hitem alakult ki azzal kapcsolatban, hogy kicsoda Warner és kivé lehet. Meg akarom találni azt a tizenkilenc éves fiút, aki megetetett egy kóbor kutyát. Hinni akarok a fiúban, aki végigszenvedte a gyerekkorát, akit kínozott az apja. Meg akarom érteni őt. Meg akarom fejteni.

Hinni akarom, hogy több mint az a forma, amibe belekényszerítették.

- Szerintem megváltozhatsz - hallom a hangomat - Azt hiszem, mindenki meg tud változni.

És mosolyog.

Lassú, örömteli mosoly. Olyan mosoly, amely nevetéssé változik, amittől felvidul az arca és felsóhajt.

- Ó, ez olyan kedves - mondja. - Olyan elviselhetetlenül kedves. Mert te tényleg hiszed.

- Persze hogy hiszem.

Vége rám néz... és azt súgja: - De tévedsz.

- Tessék?

- Szívtelen vagyok - mondja nyers, rideg, befelé irányzott hangon. - Szívtelen kurafi vagyok, kegyetlen, gonosz lény. Nem érdekelnek az emberek érzései. Nem érdekelnek a félelmeik, nem érdekel a jövőjük. Nem érdekel, mit akarnak, hogy van-e családjuk vagy nincs. És nem bántam meg - mondja. Semmit nem bántam meg, amit tettem.

Beletelik néhány pillanatba, hogy magamhoz térjek.

- De bocsánatot kértél tőlem... Éppen tegnap este kértél bocsánatot azért...

- Te más vagy - vág a szavamba. - Te ebben nem számítasz.

- Nem vagyok más. Ugyanolyan ember vagyok, mint bárki más. Te pedig bizonyítottad, hogy képes vagy a megbánásra. A könyörületre. Tudom, hogy tudsz kedves lenni...

– Az nem én vagyok. – Hangja hirtelen éles, kemény, hirtelen túl erős. – És nem fogok változni. Nem tudom kitörölni életem első nyomorúságos tizenkilenc évét. Nem tudom eltüntetni az emlékezetemből az emlékeket... hogy mit tettem. Olyan nincs, hogy egy reggel felkelek, és úgy döntök, mások reményei és álmai szerint akarok élni. Hogy valaki más fényes jövő ígérését akarjam megvalósítani. És nem hazudok neked. Soha nem érdekelt mások véleménye, mások helyzete, nem hozok áldozatot, nem kötök kompromisszumot. Nem vagyok jó, igazságos, rendes és soha nem is leszek az. Nem tudok az lenni. Mert maga a próbálkozás is *kellemetlen*.

– Hogy gondolhatsz ilyet? – Legszívesebben megráznám. – Hogyan szégyellhetned, ha jobb akarsz lenni?

De nem figyel rám. Nevet és folytatja: – El tudsz engem képzelni, ahogy kisgyerekekre mosolygok és ajándékokat adok át születésnap partikon? El tudsz képzelni engem, ahogy segítek egy idegennek? Ahogy a szomszéd kutyájával játszom?

– Igen. El tudlak képzelni.

Már láttam. De ezt nem mondom neki.

– Nem.

– Miért nem? – kérdem. – Mit olyan nehéz elhinni ezen?

– Hz az élet... számomra lehetetlen.

– De miért?

Warner többször ökölbe szorítja és elernyeszti a kezét, aztán a hajába túr.

– Azért, mert érzem – mondja, halkabban, szomorúbban. – Mindig is éreztem.

– Mit éreztél? – kérdem sűgva.

– Azt, hogy mit gondolnak rólam az emberek.

– Mit....?

– Az érzéseiket... az energiájukat... ez... nem tudom, mi ez – mondja zavartan, a fejét ingatva. – Mindig is éreztem. Tudom, hogy mindenki gyűlöl engem. Tudom, mennyire nem törődik

velem apám. Tudom, mennyire gyötrődik anyám. Tudom, hogy te nem vagy olyan, mint a többiek... – A hangja elakad. – Tudom, hogy az igazat mondod, amikor azt mondod, nem gyűlölsz engem. Hogy gyűlölni akarsz, de nem tudsz. Mert a te szívedben nincsen gonosz szándék, irántam nincs... és ha lenne, azt tudnám. Ahogy azt is tudom... – mondja a feszültségtől rekedtessé vált hangon –, hogy éreztél valamit, amikor csókolóztunk. Ugyanazt érezted, amit én, és szégyellted magadat miatta.

Bepánikolok.

– Honnan tudhatnád? – kérdezem. – Hogyan... hogyan... ilyesmit nem lehet csak úgy *tudni*...

– Soha senki nem nézett úgy rám, mint te – súgja. – Soha senki nem beszélt úgy velem, mint te, Juliette. Te más vagy. Te meg tudnál érteni engem. De a többiek nem kérnek az együttérzésből. Nem kérnek a mosolyomból. Castle az egyetlen férfi ezen a Földön, aki kivétel ez alól a szabály alól, és az, hogy képes megbízni bennem, elfogadni engem, csak azt bizonyítja, milyen gyenge ez az ellenállás. Itt senki nem tudja, mit csinál, és csak azt érik el, hogy lemészárolják őket...

– Ez nem *igaz*... ez nem lehet igaz...

– Figyelj rám! – szól Warner sürgetőn. – Meg kell értened... ebben az átkozott világban nem számít más, csak az, akinek ereje, hatalma van. És neked... *neked* van hatalmad. Mert olyan erőd van, amivel meg tudod rengetni a Földet... meghódíthatnád. És talán túl korai még, talán több időre van szükség, hogy felismerd saját képességedet, de én várok. Magam mellett akarlak... és várok. Mert mi ketten... mi ketten... – Elhallgat. Mintha alig kapna levegőt. – El tudod képzelni? – Mélyen a szemembe néz, a szemöldökét összevonja. – Persze hogy el tudod képzelni – súgja. – Folyton erre gondolsz.

Lélegzetem eláll.

- Te nem ide tartozol - mondja. - Nem ezek közé az emberek közé tartozol. Lehúznak magukkal, és ha velük maradsz előbb-utóbb *velük halsz meg*...

- Nincs más választásom! - Dühös vagyok, felháborodott. - Inkább itt maradok, ezekkel az emberekkel, akik segíteni próbálnak... akik változtatni akarnak, ők legalább nem ölnek ártatlan embereket...

- Azt hiszed, hogy az új barátaid sosem öltek még? - kiáltja Warner az ajtóra mutatva. - Azt hiszed, hogy Kent soha senkit nem ölt meg? Hogy Kenji sosem eresztett golyót egy ártatlan ember testébe? Hiszen az én katonáim voltak! A saját szememmel láttam!

- Túlélni akartak - mondom remegve. Próbálok küzdeni a saját képzeletem okozta rémülettel. - Sosem voltak hűek a Regenerációhoz...

- Az én hűségem sem a Regenerációnak szól. Én azokhoz vagyok hűséges, akik tudják, hogyan maradjanak életben. Ebben a játékban csak két lehetőségem van, szerelmem. - Zihál. - Ölj. Vagy megölnék.

- Nem - hebegem. Hátrálok, rosszul vagyok. - Ennek nem kell így lennie. Nem kell ilyennek lenned. Szabaddá teheted magadat apádtól és attól az élettől. Nem kell olyannek lenned, amilyennek ő akar...

- A kár már bekövetkezett. Nekem már túl késő. Én már elfogadtam a sorsomat

- Nem... Warner...

- Nem kérem, hogy aggódj miattam. Pontosan tudom, mi a jövőm és elfogadtam. Szívesen élek magányban. Nem félek attól, hogy életem hátralévő részét saját személyem társaságában kell leélnem. Nem félek a magánytól.

- Nem kell ilyen életet élned... Nem kell egyedül lenned.

– Nem maradok itt. Csak ezt akartam mondani neked. Megtalálom a módját, hogy kijussak innen, és elmegyek, amint lehetőségem adódik. A vakációm... ezennel hivatalosan véget ért.

ÖTVENÖT

Tik-tak.

Castle rögtönzött gyűlést hívott össze, eligazítást tart mindenkinek a holnapi harci feladatról. Alig tizenkét óránk van az indulásig. Az ebédlőben gyűltünk össze, mert oda mindenki befér egyszerre.

Még egy utolsó közös étkezés, néhány erőltetett beszélgetés, két feszült óra, rövid, görcsös, inkább fuldoklásnak ható nevetések. Sara és Sonya lépett be utoljára a terembe, észrevették, biccentéssel üdvözöltek, és leültek a másik oldalon. Aztán Castle megszólalt.

Mindenkinek harcolnia kell.

Minden ép, egészséges férfinak és nőnek. A harcolni képtelen idősök itt maradnak a kicsikkel, és a kicsik közé tartozik James is a barátaival.

James éppen Adam kezét szorongatja.

Anderson a lakosságra támad, mondja Castle. Az emberek minden korábbinál jobban tiltakoznak, fellázadtak a Regeneráció ellen. A csatánk reményt adott nekik, mondja Castle nekünk. Addig csak kósza híreket hallani az ellenállásról, de az a csata bizonyította, hogy a hír igaz. Van ellenállás. Bennünk reménykednek, abban, hogy segítünk nekik, mellettük állunk és most először harcolhatunk képességeinkkel nyíltan.

A lakókörlletben.

Ahol a civilek olyannak látnak minket, amilyenek vagyunk.

Castle azt mondja, számítsunk arra, hogy mindkét oldalon lesz agresszió. Azt mondja, hogy néha, különösen, ha félnek, az emberek, nem reagálnak pozitívan, ha meglátnak minket. Inkább az ismerős rettenetet választják, az ismeretlennel, a kiszámíthatatlannal, a mi jelenlétünkkel szemben, az, hogy nyíltan megjelenünk, új ellenségeket teremthet

Erre fel kell készülnünk.

– Akkor miért törődjük velük? – kiált valaki a terem végéből. Egy nő. Feláll. Látom derékig érő, dús, fényes fekete haját. Szeme csillog a neonfényben. – Ha úgyis csak gyűlölni fognak minket... miért védjük meg őket? Ez nevetséges!

Castle mélyet sóhajt.

– Nem hibáztathatjuk őket egyetlen ember ostobaságáért.

– De nem csak egy emberről van szó, ugye? – szól egy új hang.

– Hányan fognak ellenünk fordulni?

– Ezt nem tudhatjuk – mondja Castle. – Lehet, hogy csak egy. Lehet, hogy senki. Csak tanácsként mondom, hogy legyetek óvatosak. Soha ne feledjétek, hogy ezek a civilek ártatlanok és fegyvertelenek. Meg fogják ölni őket engedetlenségükért... Csak azért, mert felszólaltak és tisztességes bánásmódot kértek. Éheznek, elvesztették az otthonukat, a családjukat. Ezt nyilván át tudjátok érezni. Sokaknak vannak még szerettei szerte az országban, ugye?

A sokaság felmorajlik.

– Képzeljétek azt, hogy az anyátok van odakint. Apátok. Húgaitok, nővéreitek, fivéreitek, öccseitek. Elnyomásban élnek, szenvednek. Meg kell tennünk azt a kicsit, amit megtehetünk. Csak így lehet. Mi vagyunk az egyetlen reményük.

– És a mieink? – kérdi egy másik férfi felállva. Úgy 40 éves lehet, testes, magas ember. – Mi a garancia arra, hogy ki tudjuk szabadítani Winstont és Brendant?

Castle tekintete egy pillanatra megrebben. Arra gondolok, vajon én vagyok-e az egyetlen, aki észreveszi tekintetében a fájdalmat.

- Nincs rá semmi garancia, barátom. De minden tőlünk telhetőt megteszünk. Nem adjuk fel.

- Akkor mi értelme volt túszul ejteni azt a kölyköt? - kérdi felháborodva. - Miért nem öljük meg? Miért tartjuk életben? Semmi jót nem hozott nekünk, eszi az ételünket, használja a forrásainkat, amiknek mi is hasznát vehetnénk!

A tömeg felbőszül, rettentő dühösek, elvette az eszüket az ádáz érzelem. Mindenki kiabál. Olyanokat mondanak, hogy: - öljük meg!

- Megmutatjuk a főparancsnoknak!

- Elítéltük!

- Megérdemli a halált!

A szívem hirtelen elszorul. Alig kapok levegőt. És ekkor gondolok arra először, hogy egyáltalán nem szeretném, ha Warner meghalna.

Elborzadok a gondolattól.

Adamre nézek, hátha más reakciót látok, de nem is tudom, mire számítottam. Ostoba vagyok, hogy meglepődöm feszült tekintetén, összeráncolt homlokán, merev ajkán. Ostoba vagyok, hogy Adamtól mást vártam, nem gyűlöletet. Adam természetesen gyűlöli Warnert.

Hiszen Warner *meg akarta ölni*.

Persze hogy ő is holtan akarja látni Warnert.

Azt hiszem, rosszul leszek.

- Emberek! - kiált Castle. - Tudom, hogy mindenki nagyon zaklatott! Holnap nagyon nehéz dolgunk lesz, veszéllyel kell szembenéznünk, de nem irányíthatjuk haragunkat egyetlen emberre. Erőforrásként kell felhasználnunk, hogy egységben tudjunk harcolni. Nem hagyhatjuk, hogy bármi megosszon minket. Most nem!

Hat koppanásnyi csend.

- Én nem harcolok, amíg holtan nem látom!

- Ma éjjel megöljük!

- Kapjuk el most!

A tömeg egyetlen üvöltés, dühösek, elszántak, rossz arcok, vad, eltorzult, szinte nem is emberi arcok. Eddig nem is vettem észre, hogy Omega Pont népe ennyire haragos tud lenni.

- ELÉG! - Castle keze a levegőben, a tekintete lángol. A teremben minden asztal és szék remegni kezd. Az emberek körbenéznek, zavartan, félve, elbátortalanodva.

Nem kérdőjelezi meg Castle tekintélyét Legalábbis egyelőre.

- A túsunk - szól Castle már nem tús.

Lehetetlen.

Ez *lehetetlen*,

- Ma éjjel bejött hozzám - közli Castle és menedékjogot kért Omega Ponton.

Elmém sikolt, dühös azért, amit Castle az imént kimondott.

Ez nem lehet igaz. Warner azt mondta, hogy elmegy. Azt mondta, megtalálja a módját, hogy *kijusson* innen.

De Omega Pont népe még nálam is jobban meglepődött. Még Adam is remeg a haragtól mellettem. Félek az arcára nézni.

- CSENDET KÉREK! - szól Castle, azzal másik kezét is felemeli, hogy elcsitítsa a tiltakozást. - Nemrégiben felfedeztük, hogy neki is van különleges képessége. És azt mondja, hogy csatlakozni akar hozzánk. Azt mondja, velünk fog harcolni holnap. Azt mondja, harcolni fog az apja ellen és segít megtalálnunk Brendant és Winstont.

Erre káosz tör ki a terem minden pontján.

- Hazudik!

- Bizonyítsa be!

- Hogy hihet neki?

- Elárulja a saját népét! Minket is el fog árulni!

- Én sosem harcolnék vele egy csapatban!

– Előbb ölném meg!

Castle szeme összeszűkül, villan a neonfényben, keze a levegőbe suhint, és ezzel a mozdulattal összeszed minden tányért, kanalat, poharat és a levegőben tartja, bátran, kihívón, hogy mérészeljen valaki megszólalni, kiáltani, ellentmondani.

– Senki nem fogja bántani! – mondja halkán. – Megesküdtem, hogy védelmezem a mieinket, és ezt az eskümet most sem fogom megszegni. Gondoljatok a saját esetetekre! – kiáltja. – Gondoljatok arra a napra, amikor rájöttetek, hogy különleges képességek van! Gondoljatok arra, milyen magányosak voltatok, milyen elszigeteltnek éreztétek magatokat, milyen rémület vett erőt rajtatok! Gondoljatok arra, hogyan taszított ki benneteket a családok, a baráti körötök! Nem tudjátok elhinni, hogy ő is megváltozhat? *Ti* is új barátokat szereztetek. És most felette ítélkeznétek?! Ítélnétek valaki felett, aki olyan, mint mi, és amnesztiát kért?!

Castle-t mintha undorral töltené el, ami történt.

– Ha bármi olyat tesz, amivel veszélyeztetné bármelyikünket... ha bármi olyat tesz, amivel hozzánk való hűtlenségét bizonyítaná... csakis akkor van jogotok ítélkezni felette. De előbb esélyt kell adnunk neki. Ugye ez így helyes? – Már nem is próbálja leplezni haragját. – Azt mondja, segít nekünk megtalálni az embereinket! Azt mondja, harcolni fog az apja ellen! Értékes információi vannak, amiket felhasználhatunk! Miért vonakodnánk kihasználni ezt a lehetőséget? Hiszen alig tizenkilenc éves gyerekek! Csak egyedül van, mi pedig sokan!

A tömeg elcsendesedett, suttogások hallatszanak, és a beszélgetésfoszlányokból a „naiv” és „nevetséges” és „mindannyiunkat leölet!” véleményeket hallom, de senki nem szól hangosan, és megkönnyebbülök. E1 sem tudom hinni, mit érzek most, és azt kívánom, bárcsak ne törődnek vele, bárcsak ne érdekelne, mi lesz Warner sorsa.

Bárcsak képes lennék a halálát kívánni. Bárcsak semmit ne éreznék iránta.

De képtelen vagyok.

– Honnan tudja? – kérdi valaki. Új hang, nyugodt, amely erősen küzd, hogy ésszerűnek hangozzék.

Közvetlenül mellőlem ered.

Adam feláll. Feszengve folytatja: – Honnan tudja, hogy képessége van? Tesztelte?

Castle úgy néz rám, mintha azt akarná, szólaljak meg, én meg úgy érzem, mintha kiszívtak volna minden molekulányi levegőt a teremből, mintha egy katlannyi forró vízbe dobtak volna, mintha soha többé nem indulna újra a szívem, és könnyörgöm, imádkozok, remélem, kívánom, hogy ne mondja ki a következő szavakat, de kimondja.

Persze, hogy kimondja.

– Igen. Tudjuk, hogy hozzád hasonlóan ő is megérintheti Juliette-et.

ÖTVENHAT

Ez olyan, mintha hat hónapig próbálnék levegőhöz jutni.

Ez olyan, mintha elfelejtenéd, hogyan kell az izmaidat mozgatni, és újraélnéd életed minden émelyítő pillanatát, és küszködnél, hogy kiszedd az összes tüskét a bőröd alól. Ez olyan, mintha egy reggel felébrednél és beleesnél egy üregi nyúl-járatba és egy kék ruhás szőke kislány útbaigazítást kérne tőled, de nem tudnál segíteni neki, mert fogalmad sincs, merre van, amit kérdez, és beszélni akarnál, de a torkodban felhők állták a levegő útját és olyan, mintha valaki feltöltötte volna az óceánt csenddel, és ezt a csendet ebbe a terembe öntötte volna.

Olyan.

Senki nem szól. Senki nem mozdul. Mindenki bámul.

Engem.

Adamet.

Adamet, ahogy engem néz.

Szeme tágra nyílt, sűrűn pislog, vonásain zavar, düh és fájdalom váltakozik... megint fájdalom és megint zavar, és cserbenhagyás, gyanú és még több zavar, egy extra dózis fájdalom, és én csak tátogok, mint egy hal, pillanatokkal a halála előtt.

Bárcsak mondana valamit! Bárcsak kérdezne legalább vagy vádolna, vagy követelne *valamit*, de egy szót sem szól, csak néz engem és látom, ahogy a fény kihuny a szemében, ahogy a düh átadja helyét a fájdalomnak, és hogy rendkívüli lehetetlenségként élheti meg ezt az egészet, aztán leül.

Nem néz felém.

– Adam...

Feláll és kirohan a teremből, én pedig ügyetlen mozdulatokkal talpra állok, futok utána az ajtóhoz és hallom, hogy milyen káosz tör ki a nyomomban. A tömeg megint feldühödik, és majdnem összeütközöm vele, alig kapok levegőt, amikor megperdül és azt mondja: – Nem értem.

Tekintete olyan sértett, olyan mély, olyan kék!

– Adam, én...

– Megérintett téged. – Nem kérdés. Alig tud a szemembe nézni, szinte zavarban van attól, amit mond. – Megérintette a bőrdet.

Bárcsak ennyi lett volna! Bárcsak ilyen egyszerű lenne! Bárcsak ne lennének véremben ezek a forró áramlások és ki tudnám üzni Warnert a gondolataimból... és *miért vagyok annyira zavarban?*

– Juliette.

– Igen – felelem. Ajkam alig mozdul. Kérdésére a válasz igen.

Adam ajkához érinti ujjait, felnéz, aztán elkapja tekintetét, másfelé pillant, furcsa, hitetlenkedő hangot ad.

– Mikor?

Elmondom neki.

Elmondom neki, mikor történt, hogyan kezdődött, elmondom neki, hogyan viseltem az egyik estélyi ruhát, amiben Warner látni akart, hogyan igyekezett megállítani, amikor kiugrottam az ablakon, hogyan simította végig a lábamat, és nem történt semmi.

Elmondom neki, hogyan próbáltam elhitetni magammal is, hogy ezt az egészet csak képzeltem, egészen addig, amíg Warner megint elkapott minket.

Nem mondom el neki, hogyan csókolta vad, vakmerő szenvedéllyel. Nem mondom el neki, hogy úgy tettem, mintha viszonoznám a szenvedélyét, csak azért, hogy a kabátja alá nyúljak és

belső zsebéből kivegyem a pisztolyt. Nem mondom el neki, hogy meglepődtem, sőt megdöbbsentem, milyen érzés volt az ölelése és azért löktem el magamtól ezeket a furcsa érzéseket, mert gyűlöltem Warnert, mert annyira megrémültem attól, hogy Adamre lőtt, hogy meg akartam ölni.

Adam csak annyit tud, hogy kis híján megvettem. Majdnem megöltem Warnert.

És most Adam pislog, próbálja feldolgozni mindazt, amit nem mondtam el, fogalma sincs, mit tartottam meg magamnak, mit nem osztottam meg vele.

Tényleg szörnyeteg vagyok.

– Nem akartam, hogy tudd – sikerül valahogy kimondanom. – Azt hittem, ez még bonyolultabbá teszi mindazt, ami köztünk van... mindazok után, amiket együtt átéltünk... úgy gondoltam, az a legjobb, ha nem veszek róla tudomást, és... és nem tudom... – keresem a szavakat. – Ostoba voltam. El kellett volna mondanom neked, nagyon sajnálom. Annyira sajnálom! Nem akartam, hogy így tudd meg.

Adam is zihál, tarkóját dörzsöli, aztán hajába túr és azt mondja: – Én nem... nem... ezt nem értem... úgy értem, tudjuk, hogy miért képes megérinteni téged? Olyan, mint én? Megteheti, amit én? Én nem... *Szent ég, Juliette, és te annyi időt töltöttél vele, hogy csak te meg ő...*

– Semmi nem történt. Csak beszélgettünk. Meg sem próbált megérinteni. És fogalmam sincs, miért képes rá. Nem hiszem, hogy bárki más képes lenne. Castle még nem kezdett kísérletekbe vele.

Adam felsóhajt, végigsimít az arcán és olyan halkán szólal meg, hogy alig hallom.

– Nem is tudom, miért vagyok meglepődve. Ugyanaz az átkozott DNS-ünk. – Halkan káromkodik. – Lesz valaha egy kicsi nyugtom? – kérdi hangját felemelve, a mennyezet felé beszélve. – Lesz valaha olyan, hogy nem csapódik valami ilyen rohadt dolog

az arcomba? Jesszus! Mintha ennek az örületnek sosem lenne vége.

Legszívesebben megmondanám neki, hogy soha nem lesz vége.

– Juliette.

Hangjának tónusától megdermedek.

Szorosan lehunyom szemem. Nem vagyok hajlandó hinni a fülemnek. Warner nem lehet itt. Persze, hogy nincs itt Nem *lehet*-séges, hogy itt legyen, de aztán eszembe jut. Castle azt mondta, hogy már nem tús.

Nyilván Castle engedte ki a szobájából.

Ó.

Ó, ne!

Ez nem lehet igaz. Az nem lehet, hogy Warner olyan közel áll hozzám és Adamhez már megint... nem így... azok után, hogy az történt, ami történt...

De Adam átnéz a vállam fölött, arra a személyre, akiről olyan nagyon próbálok tudomást sem venni és képtelen vagyok ránézni.

Nem akarom látni, hogy mi fog történni.

Adam hangja mar, mint a sav: – Mi a fene folyik itt?

– Örülök, hogy viszontláthatlak, Kent. – Szinte hallom, ahogy Warner mosolyog. – Tudod, gyakrabban kéne találkozunk. Különösen azok után, hogy felfedeztük, amit felfedeztünk. Fogalmam a sem volt, hogy ilyen sok közös vonás van bennünk.

Legszívesebben kimondanám: fogalmad sincs, mennyi közös van bennetek.

– Te aljas rohadék! – mondja Adam halk, kimért hangon.

– Ó, milyen szerencsétlen szóhasználat! – Warner a fejét ingatja. – Csak azok folyamodnak ilyen durva szavakhoz, akik nem képesek magukat intelligens módon kifejezni. – Csend. – Azért beszélsz így, mert félsz tőlem, Kent? Ideges vagy a jelenléteemben? – Nevet. – Úgy látom, erősen próbálsz türtőztetni magad.

– Most *megöllek!* – ront rá Adam, és torkon akarja ragadni 'Warnert. Ám ekkor Kenji ütközik belé. Mindkettőjükbe.

Utálkozó arckifejezéssel választja szét őket.

– Mi a *fenét* csináltok? – kérdi. A szeme szikrákat szór. – Mit gondoltok magatokról? Nem tudom, észrevettétek-e, itt álltok az ajtóban és rohadtul megijedtek tőletek a kicsik. Kent, kénytelen vagyok megkérni, hogy nyugodj már le a bűdös fenébe! – Adam szólni próbál, de Kenji beléfojtja a szót. – Ide figyelj! Fogalmam sincs, hogy mit keres Warner ebben a helyiségben, de nem is az én dolgom, hogy kiderítsem. Castle a vezető, és ezt a tényt tisztelben kell tartanunk. Nem gyilkolászatsz kedved szerint.

– Ez az alak halálra akart kínozni! – kiáltja Adam. – Téged félholtra veretett az embereivel. És vele kell élnem? Vele kell harcolnom? Úgy kéne tennem, mintha minden a legnagyobb rendben lenne? Castle nyilván *megbolondult*...

– Castle pontosan tudja, mit csinál! – csattan fel Kenji. – Nem kell, hogy véleményed legyen. Csak bízz az ő döntéseiben.

Adam dühösen emeli fel két kezét.

– Ezt én nem hiszem, el. Ez biztosan valami *vicc!* Ki csinálja ezt? Ki bánik úgy a túsokkal, mintha vakáción lennének? – üvölt megint, meg sem próbálva visszafogni magát. – Ha kimegy innen, elmond mindent erről a helyről, az utolsó részletig... elárulhatja, pontosan hol vagyunk.

– Az lehetetlen – szól Warner. – Fogalmam sincs, hol vagyunk.

Adam gyorsan Warner felé fordul, és én is ugyanolyan gyorsan mozdulok. Látni akarom, mi történik. Adam üvölt, mond valamit, úgy néz ki, bármelyik pillanatban rátámadhat Warnerre, és Kenji igyekszik visszatartani, de én alig hallom, mi folyik körülöttünk. A vér túl erősen lüktet fejemben, még pislogni is elfelejtetek, mert Warner engem néz, figyelmesen, áthatón, olyan szívszorítóan mélyen, hogy teljesen leledmedek.

Warner mellkasa emelkedik, süllyed, olyan hevesen, hogy onnan is látom, ahol állok. Nem is figyel a mellette kialakult zúrza-

varra, az ebédlő káoszára, és Adamre sem, aki a földbe akarja döngölni. Nem fordul el, csak néz, és tudom, hogy nekem kell megtennem helyette.

Elfordítom a fejem.

Kenji üvölt Adamre, hogy nyugodjon végre le, én pedig kezemet nyújtom, megragadom Adam karját, és rámosolygok, mire mozdulatlanná merevedik.

– Gyere! Menjünk vissza! Castle még nem fejezte be, és meg kell hallgatnunk, amit mond.

Adam igyekszik visszanyerni önuralmát Mély levegőt vesz. Bólint, és engedi, hogy vezessem. Kényszerítem magam, hogy csak Adamre figyeljek, mert ezáltal úgy tehetek, mintha Warner ott sem lenne.

Warnernek nem tetszik a tervem.

Most előttünk áll, elállja az ebédlőbe vezető utat, és legjobb szándékom ellenére ránézek, és olyat látok, amit még nem láttam. Ilyen mértékben nem... így nem.

Fájdalmat.

– Mozdulj! – mordul rá Adam, de Warner mintha meg sem hallotta volna.

Engem néz. Azt nézi, hogy a kezem Adam karján van, és olyan kényszerű látzik a szemében, hogy megremeg a térdem, és nem tudok megszólalni... nem kéne megszólalnom, nem tudnám, mit mondjak, akkor sem, ha tudnék beszélni. Aztán a nevemet mondja.

– Juliette...

– Mozdulj már! – mordul rá Adam ismét, ezúttal elvesztve önuralmát, majd olyan erővel löki meg Warnert, hogy elessen. Ám Warner nem esik el. Hátrahőköl, éppen csak egy kicsit, de a mozdulat feléleszt valamit benne, valami szunnyadó dühöt, amit most szabadjára akar eresztetni, és előrelelendül, támad, kész akár sérülést is okozni. Próbálom kitalálni, mit tegyek, hogyan állít-

hatnám le, ami történik, próbálok valami tervet kiötölni, de ostobán képtelen vagyok.

Olyan hülye vagyok, hogy közéjük állok.

Adam megragad, próbál elhúzni, de tenyeremet Warner mellkasához nyomom és nem tudom, mit gondolok, egyáltalán nem gondolkodom, és úgy tűnik, ez a probléma. Itt vagyok, beékelődve két testvér közé, akik el akarják pusztítani egymást, és nem is én vagyok az, aki valamit tenni képes.

Hanem Kenji.

Mindkét fiút karon ragadja, és szét akarja rántani őket, de hirtelen olyan hang tör fel torkából, ami kín és szenvedés.

Elesett.

Elterült a földön.

Fuldoklik, levegőért kapkod, vonaglik a padlón, aztán elernyed és alig lélegzik, aztán... mozdulatlan, teljesen mozdulatlan, és azt hiszem, sikítok, ajkamat érintem, hogy kitapintsam, honnan jön ez a hang, és már térdelek. Megpróbálom felrázni, hogy ébredjen, eszméljen végre, de nem mozdul, nem reagál és fogalmam sincs, mi történt.

Fogalmam sincs, hogy Kenji él-e vagy meghalt.

ÖTVENHÉT

Tényleg sikítok.

Karok nyúlnak felém, hangokat hallok, de azt, hogy kik szólnak, nem ismerem fel, mert csak azt tudom, hogy ez nem történhet meg, Kenjivel egyszerűen nem történhet meg, ilyen egyszerűen nem történhet az én vicces, bonyolult lelkületű barátommal, aki titkokat őriz a mosolya mögött, és kitépem magam a testemet visszatartó kezek közül, nem látok, nem hallok, úgy rohanok be az ebédlőbe, és száz elmosódott arc olvad a háttérbe, mert az egyetlen arc, amit látni akarok, tengerészkék blézert visel és sűrű fűrtjeit lófarokba kötve viseli.

– Castle! – Még mindig sikítok, egy pillanatra sem hagytam abba. Lehet, hogy elestem, nem tudom, csak érzem, hogy a térdem fáj, de nem érdekel... – Castle! Kenji!... Kenji... *kérem...*

Még sosem láttam Castle-t futni.

Emberfeletti sebességgel rohan át a termen, ki a folyosóra. Az ebédlőben mindenki talpon van, mindenki dühös, egyesek üvöltöznek, egyeseken erőt vett a pánik. Rohanok Castle után a folyosóra. Kenji még mindig ott van. Még mindig ernyedt. Mozdulatlan

Túlságosan mozdulatlan.

– Hol vannak a lányok? – kiált Castle. – Valaki... szóljon a lányoknak! – Átöleli Kenji tejét, a karjába akarja venni Kenji nehéztét, még sosem hallottam így beszélni, akkor sem, amikor a túsul ejtett embereinkről beszélt, akkor sem, amikor elmondta,

mit tett Anderson a civilekkel. Körülnézek és látom, hogy Omega Pont lakói állnak körülöttünk, arcukon fájdalom, sokan már sírnak, egymásba kapaszkodnak, és ekkor döbbenek rá, hogy sosem ismertem fel, milyen fontos személy Kenji. Sosem vettem észre, nem figyeltem, milyen sokat jelent a körülöttünk lévőknek.

Hogy mennyire szeretik.

Egy pillanatra lehunyom a szemem, és amikor kinyitom, azt látom, hogy Adam ötven másik emberrel együtt igyekszik segíteni Kenjinek, rohannak, és a kilátástalannak tűnő helyzet ellenére is remélnek, és valaki azt mondja: – Az egészségügyi körletbe mentek! Agyat készítenek elő neki!

Az egész olyan, mintha fejvesztve menekülnének, mindenki utánuk rohan, hogy megtudják, mi a baja, mi lesz vele, és senki nem néz rám, senki nem néz a szemembe, és elhúzódom, hogy ne lássanak, visszalépek a sarkon túlra, a sötétbe. Érzem a torokomon lecsorgó könnyek ízét, számolom a sós cseppeket, mert nem értem, mi történt, hogyan történt, hogyan lehetséges ez egyáltalán, mert én nem érintettem meg, nem érinthettem meg, én... én... én egyáltalán nem érinthettem meg. Aztán a rémületől ledermedek. Jégcsapként lógnak az ujjaim, miközben rádöbbenek: nincs rajtam a kesztyű.

Elfelejtettem felhúzni a kesztyűmet. Annyira siettem, hogy odaérjek a megbeszélésre, hogy kiugrottam a zuhany alól, felöltöztem, de a kesztyűmet a szobámban hagytam, és ez az egész nem tűnik valóságosnak, nem tűnik lehetségesnek, hogy ezt tettem, hogy elfelejtettem... hogy még egy élet elvesztéséért vagyok felelős, én csak... én csak... én csak...

Leroskadok.

– Juliette!

Felnézek. Felugrok. Azt mondom: – Ne gyere a közelembel! – és remegek, próbálom visszatartani könnyeimet, de a semmibe zsugorodom, mert arra gondolok, hogy ez lehet a magyarázat. Ez lehet a büntetésem. Megérdemlem a fájdalmat. Megérdemlem

ezt a fájdalmat, megöltem azt az embert, aki ezen a világon a legjobb barátaim egyike volt. – Menj el...

– Juliette, *kérlek* – szól Warner, közelebb lépve. Arca árnyékban maradt. Ez a folyosó félhomályos, és nem tudom, hova vezet. Csak azt tudom, hogy nem akarok kettesben maradni Warnerrel.

Most nem. Soha többé.

– Azt mondtam, ne gyere a közelembe! – mondom, de a hangom remeg. – Nem akarok veled beszélni. *Kérlek*... csak hagyj békén!

– Nem hagyhatlak csak így itt... Nem, ha így sírsz!

– Te talán nem borulnál ki? – mordulok rá. – Persze, téged talán nem érdekelné... mert neked a gyilkolás semmit nem jelent!

Zihálva veszi a levegőt. Túl gyorsan.

– Miről beszélsz?

– Kenjiről! – robban ki belőlem. – Én tettem! Az én hibám! Az én hibám, hogy te és Adam összekaptatok, és az én hibám, hogy Kenji kijött szétválasztani benneteket, és az én hibám... – A hangom megtörik. Alig tudom kimondani: – Az én hibám, hogy halott!

Warner szeme tágra nyílik.

– Nevetséges! Hiszen nem halt meg.

Zokogva hebegek, hogy mit tettem és nyilván halott, az nem lehet, hogy nem halt meg, te nem láttad... nem mozdult és én öltem meg... és közben Warner teljesen mozdulatlan marad. Egyetlen szót sem szól, miközben szörnyű, borzalmas sértéseket szórok rá, és azzal vádolom, hogy köszívű, érzéketlen alak és fogalma sincs, milyen gyászolni valakit. Észre sem vettem, mikor vett a karjába, csak azt észlelem, hogy hozzá simulok, fejem a vállán és nem küzdök ellene. Egyáltalán nem küzdök. Hozzá simulok, mert szükségem van teste melegére, nagyon hiányzik, hogy erős ölelésben érezzem magam és csak ekkor kezd derengeni, milyen gyorsan megszoktam, hogy az ölelés gyógyító erejére támaszkodjak.

Milyen nagyon hiányzott ez!

És csak ölel. Kisimítja arcomból a hajamat, gyengéden végigsimítja a hátamat, és érzem, hogy szíve furcsa, gyors ritmusra ver, szinte túl gyors, hogy emberi szívverés legyen.

Teljesen magához ölel, testéhez simítva mondja: – Nem ölted meg, szerelmem.

Mire én: – Talán te nem láttad, amit én láttam.

– Teljesen félreérted a helyzetet. Te semmit sem tettél, amivel ártottál volna neki.

A mellkasához simulva ingatom a fejem.

– Miről beszélsz?

– Nem te voltál. Tudom, hogy nem te voltál.

Elhúzódom tőle. A szemébe nézek.

– Honnan tudhatnád?

– Onnan., hogy nem te okoztál Kenjinek sérülést. Hanem én.

ÖTVENNYOLC

– Tessék!?

– Nem halt meg – közli Warner. – De súlyosak a sérülései. Úgy sejtem, újra tudják élesztetni.

– Miről... miről beszélsz? – kérdem. Csontjaimig hatol a rémület

– Kérlek... Kérlek, ülj le. Megmagyarázom. – Azzal leül a padlóra és int, hogy üljek le mellé. Nem tudom, mi mást tehetnék, lábam már láthatóan is annyira remeg, hogy nem tudok megállni rajta.

Végtagjaim a földre rognak, ott ülünk, hátunkat a falnak támasztva, egészen közel egymáshoz.

1

2

3 másodperc telik el.

– Nem akartam elhinni Castle-nek, amikor azt mondta, hogy nekem is lehet... *adottságom* – mondja Warner. Annyira halkan beszél, hogy nagyon kell figyelnem, ha hallani akarom, mit mond, bár közel vagyunk egymáshoz. – Szerettem volna azt hinni, hogy a saját céljaira akar felhasználni, azért zavar össze, azért próbál az örületbe kergetni. – Halk sóhaj. – De ha jobban belegondoltam, volt benne valami igazság. Castle beszélt nekem Kentről is... Arról, hogy megérinthes téged és rájöttek, miért. Egy pillanatra belegondoltam, hogy talán nekem is hasonló képessé-

gem van. Ugyanolyan szálnalmas. Ugyanolyan haszontalan. – Felnevet. – Igen erősen vonakodtam ezt elhinni.

– Egyáltalán nem haszontalan képesség – hallom a saját hangomat anélkül, hogy szándékomban állt volna megszólalni.

– Valóban? – Felém fordul. A vállunk szinte összeér. – Mondd meg, szerelmem, mit tud Kent?

– Semlegesíteni tud dolgokat. Különleges képességeket.

– Értem... De mi haszna van ennek? Hogyan lehet hasznos az ő számára az, ha semlegesíteni tudja a hozzá hasonlók képességeit? Ez abszurd. Ez *felesleges*. Egyáltalán nem segít ebben a háborúban.

Megmakacsolom magam. Úgy döntök, hogy erről nem veszek tudomást.

– Mi köze ehhez Kenjinek?

Megint elfordul tőlem. Halkabb, lágyabb hangon mondja: – Elhinnéd nekem, ha azt mondanám, hogy most is érzem az energiádat? Érzem a tónusát, a súlyát?

Csak nézem, arcvonásait figyelem, és őszinte, puhatólózó hangszínét.

– Igen. Azt hiszem, elhinném neked.

Warner mosolyog, úgy mosolyog, amitől szomorúbbnak tűnik. Mélyen sóhajt.

– Érzem az érzelmeket, amiket a legerősebben átélsz. És mivel ismerlek, képes vagyok ezeket az érzéseket az összkép és a helyzet alapján értelmezni. Például tudom, hogy most félsz, és ez a félelem nem rám irányul, nem velem kapcsolatos, hanem magaddal és azzal, amit Kenjivel tettél. Érzem, hogy tétovázol... vonakodsz elhinni, hogy nem a te hibád volt. Érzem a szomorúságodat, a bánatodat.

– Ezt így tényleg érzed?

Bólint, de nem néz rám.

– Nem tudtam, hogy ilyesmi lehetséges – mondom neki.

- Én sem tudtam... Nagyon sokáig fogalmam sem volt róla. Azt hittem, teljesen természetes, hogy az ember érzékeli mások érzelmeit. Azt gondoltam, én talán az átlagnál érzékenyebb vagyok. Ez a képességem nagy szerepet játszott abban, hogy apám átengedte nekem a 45-ös szektor vezetését. Mert megvan az a furcsa és talán félelmetes képességem, hogy megérezem, ha valaki rejteget, titkol, leplez valamit, vagy büntudata van, és ami a legfontosabb, ha hazudik. - Csend. Aztán: - És... persze azért is, mert nem félek a következményeket foganatosítani, ha a helyzet úgy kívánja. Csak akkor kezdtem ezt a képességemet elemezni, amikor Castle felhívta a figyelmemet, hogy ennél többről lehet szó. Majdnem megbolondultam, amikor rájöttem. - A fejét ingatja. - Újra és újra átgondoltam, érveket és ellenérveket kerestem elmélete bizonyítására és cáfolatára. És gondos mérlegelés után elvettem. És bár egy kicsit sajnálom... nem magam miatt, hanem miattad... szóval sajnálom, hogy Kenji volt olyan ostoba és beavatkozott ma este, azt hiszem, tulajdonképpen a lehető legváratlanabb helyen és időben kaptam bizonyosságot. Mert végre bizonyítást nyert. Bizonyított tény, hogy tévedtem. És... Castle-nek igaza volt.

- Ezt hogy érted?

- Elvettem az energiádat - mondja. - És nem tudtam, hogy képes vagyok rá. Nagyon élénken éreztem, amikor mi négyen egymáshoz értünk. Adam érzéseibe nem tudtam beférkőzni... ez talán magyarázat arra, miért nem gyanítottam soha, hogy áruló. Érzelmei rejtve maradtak előttem, mindig blokkolta. Naiv voltam és azt feltételeztem, hogy egyszerűen robotként működik, nincs igazi személyisége, nincs semmi más érdeke, érdeklődése. Sikerrült elrejtene a gondolatait előlem és ez az én hibám. Túlságosan bíztam magamban ahhoz, hogy saját rendszerem hibájára gondoltam volna.

Legszívesebben megkérdezném, hogy jól értem-e, ezek szerint Adam képessége mégsem haszontalan.

De nem teszem.

– És Kenji – folytatja Warner leheletnyi szünet után. – Kenji... nagyon okos volt. Sokkal okosabb, mint amilyennek feltételezttem... mint kiderült, pontosan ez volt a taktikája. Kenji – mondja nagyot sóhajtva – eleve úgy tervezte, hogy nem marad a háttérben, nyílt veszélyforrásként mutatkozik. Folyton bajba keveredett... étkezéseknél repetát követelt, összeverekedett katonatársaival, megszegte a kimenő szabályait. Egyszerű kihágásokat követett el, hogy magára vonja a figyelmet. Mindezt azért, hogy ezzel a trükkel elhitesse velem: ő csak egy kellemetlen, összeférhetetlenkedő alak, semmi más. Mindig is sejtettem, hogy valami nincs rendben vele, de ezt annak tulajdonítottam, hogy személyisége alaptól ilyen, és képtelen betartani a szabályokat. Fegyelmi vétség miatt szereltem le. Megállapítottam, hogy sosem lenne előléptethető. Vele foglalkozni időpazarlás lenne. – A fejét ingatva a padlót nézi, és a homlokát ráncolja. – Kitűnő szereplés volt – mondja szinte csodálattal. – Kitűnő. Egyetlen hibája az volt – teszi hozzá Warner pillanatnyi szünet után –, hogy túl nyíltan barátkozott Kenttel. És ez a hiba kis híján az életébe került.

– És ma éjjel... megpróbáltad befejezni, amit régebben akartál? – Még mindig nem tudom, mit gondoljak. Minden erőmmel próbálkozom, hogy újra a beszélgetésre figyeljek. – Szándékosan bántottad?

– Nem szándékosan – feleli Warner a fejét rázva. – Nem is tudtam, mit csinálok. Az elején nem. Addig mindig csak *éreztem* az energiát, sosem gondoltam volna, hogy *át tudom venni*. De hozzájutottam az energiához... egyszerűen úgy, hogy megérintettelek... olyan sok adrenalin volt bennünk, hogy a tied gyakorlatilag átáramlott belém. És amikor Kenji megragadta a karomat... akkor te és én még érintkeztünk. És nekem... valahogy sikerült az energiát az ő irányába átadni. Véletlen volt, de éreztem. Éreztem, hogy az erőd átáramlik belém. – Felnéz. Tekintetünk talál-

kozik. – Soha nem volt részem ilyen különös élményben, illet még sosem éltem át.

Ha nem ültem volna, ettől biztosan a földre rogyok.

– Szóval te képes vagy... képes vagy csak úgy elvenni emberek energiáját?

– Úgy tűnik.

– És biztos, hogy nem szándékosan tetted Kenjivel...?

Warner felnevet, úgy néz rám, mintha valami nagyon mulatóságot mondtam volna.

– Ha meg akartam volna ölni, megtettem volna. És nem kellett volna ilyen bonyolult felállást kívárnom. Nem érdekelnek a színpadias jelenetek. Ha bántalmazni akarok valakit, nincs szükségem másra, csak a két kezemre.

A döbbenettől szólni sem tudok.

– Ami azt illeti, csodállak... Csodálom, hogy miként tudsz ennyi energiát magadban tárolni úgy, hogy nem vezeted le valahogyan. Én alig tudtam magamban tartani. Az én testemből Kenji testébe való energiaátáramlás nemcsak azonnali volt, hanem kényszerítő szükségként hatott. Nem tudtam sokáig visszatartani ezt a nagy energiát.

– És én nem tudok ártani neked? – kérdem csodálkozóan, szempillám rebben. – Egyáltalán? Az én energiám egyszerűen átáramlik *beléd*? És te csak úgy elnyeled?

Bólint.

– Szeretnéd látni?

Bólintok, de soha életemben nem rettegtem ennyire az izgalomtól

– Mit kell tennem?

– Semmit – feleli halkan, türelmesen. – Csak érints meg.

A szívem hevesen zakatol, próbálok nagyon figyelni. Próbálok nyugodt maradni. Minden rendben lesz, győzködöm magam. Minden rendben lesz. Nem lesz semmi baj. Ez csak egy kísérlet.

Nem kell annyira izgalomba jönni attól, hogy ismét képes vagyok valakit megérinteni, mondogatom magamnak.

~~De nagyon izgatott vagyok.~~

Kinyújtja pusztá kezét.

Megfogom.

Várom, hogy érezzék valamit, valami gyengeséget, hogy csökken az energiát, valami jelet, hogy energiaátadás történik az én testemből az ő testébe, de egyáltalán nem érzek semmit. Ugyanolyan érzés. De nézem az arcát, ahogy behunyja a szemét és koncentrálni próbál. Aztán érzem, hogy megszorítja a kezemet és felszisszen.

Szeme hirtelen kinyílik.

Rettegve rántom el magam. Oldalra dőlök, a kezemmel támasztom meg magam. Biztosan hallucinálok, hogy lyuk van a padlón, alig egy tenyérnyire onnan, ahol Warner még mindig ül. Biztosan hallucináltam, amikor azt láttam, hogy a padlóra támaszkodó tenyere erősen benyomja a padlót és belesüllyed. Nyilván mindent csak hallucináltam. Az egészet. Álmodom, és biztosan nemsokára felébredek. Nyilván csak álom.

– Ne félj...

– Ezt... ezt hogyan – hebegek. – Ezt hogyan... hogyan csináltad...

– Ne félj, szerelmem, minden rendben. Hidd el, semmi baj. Ez az egész nekem is új...

– Az én... az én energiám? Nem okoz... nem érzel fájdalmat?

A fejét rázza.

– Ellenkezőleg. Ez a leghihetlenebb adrenalinözön... még soha nem éreztem ilyet. Ami azt illeti, kicsit szédülök... de kellemesen. Nagyon kellemesen. – Nevet, aztán fejét a kezére hajtja. Felnéz. – Csinálhatnánk még egyszer?

– Nem – felelem gyorsan.

Vigyorog.

– Biztosan?

- Én... én... egyszerűen... szóval nem tudom elhinni, hogy meg tudsz érinteni. Hogy te igazán... úgy értem... - Hitetlenkedve ingatom a fejem. - Nincs égésnyom? Nincsenek tüneteid? Megérintesz, és egyikünknek sem esik bántódása? És nemcsak, hogy nem sérül meg senki, de te élvezed? Neked tényleg *jólesik*, hogy megérinthetsz?

Pislog, és úgy néz, mintha nem is tudná, hogyan válaszoljon a kérdésemre.

- Nos?

- Igen - feleli izgatottan.

- Mi igen?

Hallom, milyen hevesen ver a szíve. Konkrétan hallom a közöttünk feszülő csendben.

- Igen - feleli. - Élvezem.

Lehetetlen.

- Sosem kell félned attól, hogy megérints engem - mondja. - Nem fog fájni. Csak erőt adhat nekem.

Legszívesebben felnevetnék, olyan furcsa, magas hangú, csalóka nevetéssel, ami általában azt jelzi, hogy valaki elvesztette a józan eszt. Mert úgy gondolom, hogy ennek a világnak szörnyű humorérzéke van. Mintha mindig rajtam nevetne. Az én rovásomra.

Egyre bonyolultabbá teszi az életemet. A legjobban felépített terveimet teszi tönkre azzal, hogy minden döntést így megnehezít. Mindent így összezavar.

Nem érinthetem meg azt a fiút, akit szerelemmel szeretek.

De használhatom az erőmet arra, hogy megerősítsem a fiút, aki meg akarta ölni azt, akit szeretek.

Senki nem nevet... ezt akarom mondani a világnak.

- Warner - pillantok fel hirtelen felismeréssel. - Ezt el kell mondanod Castle-nek.

- Miért tenném?

- Azért, mert ezt tudnia kell. Ez megmagyarázná Kenji helyzetét és segíthetne nekünk holnap! Hiszen velünk fogsz harcolni, és ez nagyon jól jöhet, ha...

Warner nevet. A szeme csillog a félhomályban. Kifulladásig nevet, amíg féktelen nevetése előbb zihálássá, aztán gyenge sóhajjá csillapodik, és mosolyban oldódik. Aztán rám vigyorog, és tekintete a kezemen állapodik meg, csak egy pillanatig tétovázik, majd gyengéden végigsimítja ujjperceim finom, vékony bőrét.

Nem veszek levegőt.

Nem szólalok meg.

Nem mozdulok.

Tétovázik, mintha azt várná, hogy elhúzódom-e, és el kéne húzódnom, tudom, hogy el kéne, mégsem teszem. Megfogja a kezem. Ujjait végigvezeti tenyerem vonalain, a hüvelyk- és mutatóujjam közötti érzékeny részen, finoman, gyengéden. Olyan jó érzés, hogy szinte fáj. És most túl sok, ezt most nem tudja elviselni a szívem.

Hirtelen mozdulattal elrántom a kezemet, arcom elvörösödött, hevesen lüktet a vér az ereimben.

Warner meg sem rezzen. Nem néz fel. Nem látszik rajta, hogy meglepődött volna. Csak üressé vált kezét nézi.

- Tudod - mondja egyszerre nagyon különös és lágy hangon - , szerintem Castle aligha több optimista bolondnál. Nagyon azon van, hogy sok embert hozzon ide, sok embert fogadjatok be itt. Túl sokat Ez pedig visszaüt, egyszerűen azért, mert nem lehet mindenkinek a kedvére tenni... Tökéletes mintapéldánya az olyan embernek, aki nem ismeri a játékszabályokat. Aki túl sokat gondolkodik a szívével, és túlságosan kapaszkodik a remény és béke valami fantazmagóriájához. Ez nem lesz hasznára - sóhajt. - Ami azt illeti, ez okozza a vesztét. Ebben egészen biztos vagyok. De benned van valami... abban, ahogy *remélsz*. Olyan furcsamód kedves naivitással. Szeretsz hinni az embereknek, akik-

kel beszélsz. A kedvességet szereted inkább. – Halványan elmosolyodik. – Milyen bájos!

Megint idiótának érzem magam.

– Holnap nem harcolsz velünk.

Warner ekkor már nyíltan mosolyog, lágy tekintettel néz rám.

– Elmegyek.

– Tehát elmész.

Ledermedek.

– Nem ide tartozom.

A fejemet rázom, mintha nem akarnám elhinni.

– Ezt nem értem... hogy lennél képes elmenni? Azt mondtad Castle-nek, hogy velünk harcolsz holnap.... Nem tudja, hogy elmész? Tudja valaki egyáltalán? – kérdezem az arcát fürkészsze.
–Mit terveztél? Mit fogsz tenni?

Nem válaszol.

– Mit fogsz *tenni*, Warner...

– Juliette – súgja, és tekintete hirtelen sürgetővé, gyötrődővé változik. – Meg kell kérdeznem tőled vala...

Valaki rohan a folyosón.

A nevemet kiáltja.

Adam.

ÖTVENKILENC

Riadtan ugrok fel, és azt mondom Warnernek, hogy mindjárt visszajövök.

Megkérem, hogy még ne menjen el, ne menjen sehova, nem-sokára visszajövök, de nem várom meg a válaszát, már talpon vagyok, rohanok a kivilágított folyosórész felé, és kis híján Adambe ütközöm. Elkap, hogy el ne veszítsem az egyensúlyomat, szorosan magához ölel, mert mindig elfelejti, hogy ne érintsen így. Nagyon nyugtalan.

– Jól vagy?... Nagyon sajnálom... Mindenütt kerestelek... Azt hittem, lejössz az egészségügyi körletbe... Nem a te hibád volt... remélem, ezt tudod...

Gerincen csap a tudat, hogy mennyire szeretem, és tudom, hogy mennyire szeret. Ilyen közelségben lenni hozzá fájdalmas emlékeztető: azt juttatja eszembe, mi mindent meg kellett tennem, milyen erőszakot kellett vennem magamon, hogy szakítsak vele. Mély levegőt veszek.

– Adam... Kenji jól van?

– Még nem tért magához... de Sara és Sonya szerint rendbe fog jönni. Egész éjszaka virrasztanak mellette, vigyáznak rá, hogy életben maradjon. – Csend. – Senki nem tudja, mi történt. De nem te voltál az. – Egyenesen a szemembe néz. – Ugye, ezt tudod? Hozzá sem értél. Tudom, hogy nem.

Ajkam mozdul, próbálnám mondani: „Warner volt az. Warner tette, ő tette ezt Kenjivel, el kell kapnotok és meg kell állítanotok,

mert mindenkinek hazudik! Holnap megszökik!”, de nem mondom ki, hang nem jön ki a torkomon és nem tudom, miért.

Nem tudom, miért védem.

Azt hiszem, lényem egy része fél hangosan kimondani ezeket a szavakat... félek, hogy ha kimondom, igazzá válnak. Még mindig nem tudom, Warner tényleg el akar-e menni, ahogy azt sem, hogyan akar elmenekülni, fogalmam sincs, hogyan lehetséges ez. És nem tudom, hogy megemlíthetem-e bárkinek Warner képességét, talán még nem alkalmas ezt elmagyarázni Adamnek most, amikor ő és Omega Pont minden lakója Kenjivel tartott, mindent megtettek érte, és én egy sötét járatba húzódtam Warnerrel, ellenségünkkel és túsunkkal, és a kezét fogtam és kipróbáltam újonnan felfedezett képességét.

Bárcsak ne lennék ennyire összezavarodva!

Bárcsak ne éreznék többé olyan nagy bűntudatot azért, mert Warnerrel érintkezem! Minden perc, amit vele töltök, minden beszélgetésünk olyan érzést kelt bennem, hogy elárulom Adamet... megcsalom... bár tulajdonképpen már nem is vagyunk együtt. Szívem még mindig annyira Adamhez húz! Úgy kötődöm, vonzódok hozzá, mintha jóvá kéne tennem, hogy eddig is olyan sok szomorúságot okoztam neki. Nem akarom, hogy én legyek gyötrődő tekintetének okozója, többé nem... és valahogy úgy határoztam, a titoktartás az egyetlen módja, hogy ne okozzak több bánatot neki. De lelkem mélyén tudom, hogy ez nem lehet helyes. Lelkem mélyén pontosan tudom, hogy ennek rossz vége lehet.

De nem tudom, mi mást tehetnék.

– Juliette? – Adam még szorosan ölel, csodálatos, jóleső ölelésben tart. – Jól vagy?

Nem tudom, mi késztet arra, hogy feltegyem ezt a kérdést, de hirtelen tudnom kell.

– El akarod mondani neki egyáltalán?

Adam elhúzódik, csak egyujjnyira.

– Mit? Kinek?

– Warnernek. Elmondod neki az igazat? Kettőtökről.

Adam pislog, döbbsenten áll, váratlanul érte a kérdésem.

– Nem... Soha.

– Miért?

– Azért, mert a család nem csak azt jelenti, hogy vérségi kötelék van a családtagok között. Annál sokkal több... Én pedig nem akarom, hogy bármi közöm legyen hozzá. Szívesen végignéz-ném, ahogy meghal, nem éreznék sem szánalmat, sem részvétet iránta. Mint az apám. Előbb halok meg, mintsem elismerjem őt a bátyámnak.

Hirtelen úgy érzem, menten elájulok.

Adam megragadja a derekam, próbál a szemembe nézni.

– A sokk nem múlt el. Enned kell valamit, szereznünk kell valami ennivalót... vagy egy kis vizet...

– Semmi baj. Jól vagyok. – Megengedem magamnak azt az örömet, hogy élvezzem ölelésének utolsó pillanatát, aztán elhú-zódok tőle. Levegőhöz kell jutnom. Arról próbálom meggyőzni magam, hogy Adamnak igaza van, hogy Warner szörnyű, bor-zalmas dolgokat művelt, és nem lenne szabad megbocsátanom neki. Nem lenne szabad mosolyognom rá. Beszélnem sem lenne szabad vele. Legszívesebben felsikítanék, mert nem hiszem, hogy az agyam együtt tud működni mostanában kialakulófélben lévő kettős személyiséggel.

Azt mondom Adamnak, hogy egy kis időt kérek. Azt mon-dom, hogy mosdóba kell mennem, mielőtt elindulunk az egé-szégügyi körletbe, és azt mondja, megvár.

Ő pedig azt mondja, hogy vár rám, megvárja, amíg úgy érzem, készen állok.

Lábujjhegyen visszaosonok a sötét alagútszakaszba, hogy megmondjam Warnernek: el kell mennem, mégsem jövök vissza hozzá, de amikor a sötétben hunyorogva keresem, nem látom sehol.

Tahareh Mafi
Körülnézek.

NE KERESS

Elment.

HATVAN

Az embernek semmit nem kell tennie azért, hogy meghaljon.

A lépcső alatti szekrényben bujkálhatunk egész életünkben, akkor is megtalál. Láthatatlanná tévő köpönyegben jelenik meg a halál, varázspálcájával int és akkor ragad el minket, amikor a legkevésbé számítunk rá. Eltünteti minden nyomunkat a földről, ingyen. Semmit nem kér cserébe ezért a munkáért. Meghajol a temetésünkön, fogadja a jól végzett munka elismerését, aztán eltűnik.

Élni kissé bonyolultabb. Van valami, amit sosem szabad abba-hagynunk.

Lélegezni.

Belégzés, kilégzés minden egyes napon, minden órában, minden percben, pillanatban levegőt kell szívunk magunkba, akár tetszik, akár nem. Akkor is veszünk levegőt, amikor éppen reményeinket és álmainkat készülünk megfojtani. Lélegzünk, amikor tévedünk, lélegzünk akkor is, amikor a meredélyről zuhanunk idő előtt a sírba. Ezt nem lehet eltörölni.

Így hát lélegzek.

Számolok minden lépést, amit megtettem, és számolom, hány-szor voltam ostoba.

Kenji ma kis híján meghalt.

Miattam.

Mert az én hibám, hogy Adam és Warner összeverekedett.

Az én hibám, hogy közéjük álltam. Az is az én hibám, hogy Kenji szükségét érezte, hogy szétválassza őket, és ha én nem lettem volna közöttük, Kenji nem sérült volna meg.

És csak állok. És csak bámulom.

Alig lélegzik, én pedig könyörgök neki. Könyörgök neki, hogy tegye azt, ami számít. Az egyetlen mozdulatot, ami számít. Azt akarom, hogy tartson ki, legyen erős, de nem figyel rám. Nem hallja, amit mondok, pedig muszáj, hogy jobban legyen. Muszáj, hogy felépüljön. Muszáj, hogy lélegezzon.

Szükségem van rá.

Castle-nek nem is kellett egyebet mondania.

Mindenki ott állt körülöttük, némelyek az egészségügyi körletben, mások az üvegfalon túl csendben figyeltek. Castle rövid beszédet tartott arról, hogy össze kell tartanunk, hogy egy család vagyunk, és ha mi nem vagyunk egymásnak, akkor ki van velünk. Azt mondta, hogy mindenki fél, ez természetes, de most támogatnunk kell egymást. Most össze kell fognunk és felvenni a harcot. Azt mondta, itt az idő, hogy a világunkat visszafoglaljuk végre.

– Itt az ideje, hogy éljünk – mondta. – Csak annyival halasztjuk el a holnapi indulást, hogy egy utolsó reggelit elfogyaszthasunk együtt. Nem mehetünk harcba megosztottságban. Kell, hogy hitünk legyen önmagunkban és egymásban. Reggel szánjatok rá egy kis időt, és béküljete ki önmagatokkal. Reggeli után indulunk. Egy csapatként.

– És Kenji? – kérdezi valaki.

James. Ott áll, ökölbe szorított kézzel, könnyfoltos arccal, alsó ajka remeg, bár hangját hősiesen igyekszik uralni, hogy ne halatsszon benne a mély fájdalom.

A szívem meghasad.

– Mire gondolsz? – kérdezi Castle.

– Harcolni fog holnap? – kérdi James határozott hangon, utolsó könnyeit visszaszipogva, kezét ökölbe szorítva. – Holnap harcolni akar. Nekem azt mondta, hogy holnap harcolni akar.

Castle homloka ráncot vet, összevonja a szemöldökét. Ezúttal hosszasan gondolkodik, mielőtt válaszol.

– Hát... Attól tartok, hogy Kenji holnap nem tud velünk tartani. De talán... Talán itt maradhatnál vele, hogy legyen társasága.

James nem válaszol. Csak bámul Castle-re. Aztán Kenjire. Sokszor pislog, aztán átnyomakodik a tömegben és felmászik Kenji ágyára. Az oldalára fordul, és rögtön elalszik.

Ezt mindenki úgy értelmezi, hogy ideje távozni.

Majdnem mindenki. Adam, Castle és a lányok maradnak. Érdekesnek találom, hogy Sonyát és Sarát mindenki csak úgy hívja: „a lányok”, mintha ezen az egész föld alatti világban nem lenne más lány rajtuk kívül. Fogalmam sincs, hogyan ragadt rájuk ez a becenév, és bár kíváncsi lennék rá, túl fáradt vagyok ahhoz, hogy rákérdezzek.

Befészkelem magam egy karosszékbe és nézem Kenjit, aki nehezen, vontatottan veszi a levegőt. Fejemet az öklömre hajtom, küzdök a tudatomba hatolni akaró álom ellen. Nem érdelem meg, hogy aludjak. Itt kéne maradnom egész éjszaka, hogy vigyázzak rá. Megtenném, ha megérinthetném úgy, hogy nem veszélyeztetem az életét.

– Most már igazán le kéne feküdnötök.

Felriadok, észre sem veszem, hogy egy pillanatra elaludtam. Castle gyengéd, furcsa tekintettel néz.

– Nem vagyok fáradt – hazudom.

– Bújjatok ágyba – mondja. – Holnap nagy napunk lesz. Aludnotok kell.

– El tudom kísérni a szobájába – szól Adam, és feláll. – Aztán rögtön visszajövök...

– Kérlek – vág a szavába Castle –, kérlek, menj pihenni. Én itt maradok a lányokkal.

- De önnek még jobban szüksége van a pihenésre, mint nekünk - mondom.

Castle szomorkás mosollyal néz.

- Attól tartok, ma éjjel egyáltalán nem alszom.

Megfordul, Kenjire néz, szeme körül ráncokat vet az öröm, a fájdalom, vagy valami, a kettő közötti érzélem.

- Tudtátok, hogy kisfiú kora óta ismerem Kenjit? Nem sokkal az után találtam, hogy megépítettem az Omega Pontot. Itt nőtt fel. Amikor rátaláltam, egy régi bevásárlókocsiban élt, amit az autópálya mellett szerzett.... Elmondta nektek ezt a történetet?

Adam visszaül. Hirtelen kimegy a szememből az álom.

- Nem - feleljük egyszerre.

- Ó, bocsássatok meg... - mondja a fejét ingatva. - Nem kéne ilyesmivel vesztegetnem az időtöket. Így is túl sok gondolat kavargog a fejemben. Elfelejttem, hogy vannak történetek, amiket nem kéne elmondanom.

- Ne... kérem... szeretném tudni. Igazán.

Castle a kezét nézi. Elmosolyodik.

- Nem túl bonyolult történet. Kenji sosem beszélt nekem arról, hogy mi történt a szüleivel, és igyekszem nem kérdezgetni erről. Csak a nevét mondta meg, és hogy hány éves. Véletlenül találtam rá. Csak egy kisfiú volt, egy bevásárlókocsiban ücsörgő gyerek. Távol a civilizációtól. A tél közepén jártunk, de rajta csak egy régi póló volt és egy pár számmal nagyobb melegítőnadrág. Lát-szott rajta, hogy nagyon fázik, hogy jól tenne neki, ha ehethne és lenne biztonságos alvóhelye. Nem sétálhattam el csak úgy. Egyszerűen nem hagyhattam ott. Ezért megkérdeztem, éhes-e.

Elhallgat, az emléket idézi fel magában.

- Kenji legalább harminc másodpercig egy szót sem szólt. Csak bámult Már majdnem elmentem, azt hittem, megijesztettem. Aztán megmozdult a keze, tenyerét tenyeremre csúsztatta és kezét rázott velem. Nagyon keményen. És azt mondta: „Jó napot, uram. Kenji Kishimoto vagyok, kilencéves. Örülök, hogy

megismerhetem.” – Castle hangosan felnevet, de szemében a mosolynak ellentmondó érzelem csillog. – Szegény gyerek biztosan éhezett. Mindig is erős... – mondja Castle, a mennyezet felé pislogva –, mindig is nagyon erős, határozott személyisége volt. Olyan sok büszkeség volt benne! Megállíthatatlan volt ez a fiú.

Egy ideig senki sem szólal meg.

– Nem tudtam, hogy ilyen közel álltak egymáshoz – mondja végül Adam.

Castle feláll. Körülnéz, aztán ragyogó mosollyal pillant ránk.

– Nos, igen. Remélem, hogy minden rendben lesz. Reggelre sokat javul az állapota, szóval ti ketten most menjete aludni.

– Egészen biztos, hogy...

– Igen, kérem, menjete aludni. Én itt maradok a lányokkal. Nem lesz semmi baj.

Felállunk. Adam felemeli Jamest az ágyról, karjába veszi úgy, hogy ne ébressze fel, azzal kimegyünk.

Hátrapillantok.

Látom, hogy Castle a székbe roskad, fejét a kezébe hajtja, és a térdére könyököl. Látom, hogy remegő kezét Kenji lábán nyugtatja, és arra gondolok, hogy mennyi mindent nem tudok még azokról, akikkel itt együtt élek. Milyen kis mértékben engedtem magam világukba beilleszkedni.

És tudom, hogy ezen változtatni akarok.

HATVANEGY

Adam a szobám ajtajáig kísér.

Már vagy egy órája volt lámpaoltás, és néhány ritkán elhelyezett halvány biztonsági világításon kívül szó szerint minden fény lekapcsolt. Abszolút feketeség van, a járőrözők azonban valahogy mégis meglátnak minket és figyelmeztetnek, hogy menjünk a saját lakókörletünkbe.

Adam és én nem beszélünk, amíg el nem érjük a női szárny folyosójának torkolatát. Olyan nagy feszültség van közöttünk, annyi ki nem mondott aggodalom! Annyi gondolat a máról, a holnapról, és az együtt töltött hetekről. Olyan sok mindent nem tudunk arról, hogy mi történik és mi fog történni velünk. Ránézni... ilyen közel lenni hozzá, mégis oly távol... nagyon fáj.

Legszívesebben azonnal zárnám a testünk közötti távolságot. Legszívesebben végigcsókolnám teste minden felületét, élvezni akarom bőre illatát, karja, lába, szíve erejét. Be akarok burkolózni abba a melegségbe és biztonságba, ami ő, amire támaszkodtam.

De rájöttem, hogy a tőle való távollétben megtanultam önámra támaszkodni. Megengedtem magamnak, hogy féljek és magam keressek kiutat a félelemből. Adam nélkül kellett gyakorolnom, harcolnom, szembenézni Warnerrel, Andersonnal és gondolataim káoszával... mind nélküle. És már másnak érzem magam. Erősebb vagyok, amióta távolabb vagyunk egymásról.

És nem tudom, hogy ez mit jelent.

Csak azt tudom, hogy többé nem jelent biztonságot, ha valaki másra támaszkodom, ha folytonos megerősítésre van *szükségem* arról, hogy ki vagyok valójában, és milyen emberré válhatok. Szerethetem Adamet, de nem függhetek tőle, nem támaszkodhatok rá. Nem lehetek önmagam, ha folyton másoktól kérek támogatást, segítséget, hogy önmagam maradhassak.

Gondolataim vadul kavarnak. Nincs olyan nap, hogy ne lennék zavart, bizonytalan, ne aggódnék, hogy elkövetek valami hibát, hogy elveszítem a fejem, elveszítem egyéniségemet. De ezen valahogy túl kell tennem magam. Mert életem hátralévő idejében mindig, mindig erősebb leszek, mint a körülöttem lévők.

De legalább soha többé nem kell félnem.

- Biztos, hogy nem lesz semmi gond? - kérdi Adam, végre megtörve a köztünk feszülő csendet. Felpillantok. Aggodalmas tekintetét látom. Olvasni próbál a gondolataimban.

- Igen. Nem lesz semmi gond - felelem, de nagyon rossz érzés, hogy ilyen közel vagyok hozzá és egyáltalán nem érinthetem meg.

Adam bólint. Tétovázik. Aztán megszólal: - Pokoli este volt.

- És pokoli lesz a holnap is - felelem sűgva.

- Igen - mondja halkan, és még mindig úgy néz rám, mintha meg akarna tudni valamit az arcomról, mintha egy ki nem mondott kérdésre keresné a választ, és arra gondolok, vajon most valami mást lát-e a szememben. Ajka halvány mosolyra húzódik. - Azt hiszem, mennem kéne - biccent a karjában alvó James felé.

Bólintok, nem igazán tudom, mi mást tehetnék. Mit mondhatnék.

Olyan sok a bizonytalanság.

- Majd túljutunk ezen is - szólal meg Adam, a ki nem mondott gondolataimra felelve. - Az egészen. Minden rendben lesz. És Kenji is felgyógyul.

Megéri a vállamat, ujjait végighúzza a karomon, csupasz kezem fölött megáll.

Behunyom a szemem, ízlelgetem a pillanatot.

Aztán ujj a bőrömet simítja, és szemem hirtelen kinyílik, szívem hevesen ver.

Úgy néz rám, mintha sokkal többet tehetne, ha nem ölelné magához Jamest.

- Adam...

- Megtalálom a módját... Kitalálok valamit, hogy működjön. Megígérem. Csak még egy kis időre van szükségem.

Félek megszólalni. Félek attól, hogy mit mondanék, mit tennék, félek a bennem dagadó reménytől.

- Jó éjszakát! - súgja.

- Jó éjszakát! - felelem.

Kezdek veszélyes, rémületei valamiként gondolni a reményre.

HATVANKETTŐ

Amikor belépek szobámba, annyira fáradt vagyok, hogy már félálomban öltözöm át, veszem magamra az ujjatlan pólót és pizsamanadrágot, amiben alszom. Sara ajándéka, ő ajánlotta, hogy éjszakára vessem le a védőruhámat, Sara és Sonya szerint nagyon fontos, hogy a bőröm közvetlenül érintkezzen a friss levegővel.

Már éppen bebújnék a takaró alá, amikor hallom, hogy valaki halkán kopog az ajtómon.

Adam – ez az első gondolatom.

Aztán ajtót nyitok. És rögtön becsukom.

Nyilván csak álmodom.

– Juliette?

Ó, istenem.

– Mit keresel te itt? – kiáltom-súgom a zárt ajtón keresztül.

– Beszélnem kell veled.

– Éppen most? Most azonnal kell beszélned velem?

– Igen. Fontos – mondja Warner. – Hallottam, hogy Kent azt mondta, az ikrek az egészségügyi körletben maradnak ma éjjel, és úgy gondoltam, ez jó alkalom lenne, hogy négyszemközt beszélgessünk.

– Te hallottad, amit Adammal beszéltem? – Pánik fog el, hátha túl sokat hallott..

– Zéró fokban érdekel, mit beszélgetsz Kenttel – mondja, a hangja hirtelen színtelen, semleges. – Eljöttem onnan, amint meghallottam, hogy egyedül leszel ma éjjel.

– Ó! – fellélegzem. – Hogyan jutottál be ide? Hogyhogy nem állított meg az őrség?

– Talán ki kéne nyitnod az ajtót, hogy megmagyarázzam. Nem mozdulok.

– Kérlek, szerelmem. Nem akarlak bántani. Már tudhatnád.

– Öt percet adok. Aztán aludnom kell. Oké? Nagyon fáradt vagyok.

– Oké – feleli. – Csak öt perc.

Mély levegőt veszek. Résnyire nyitom az ajtót. Kinézek.

Mosolyog. Egyáltalán nem úgy néz ki, mint aki szabadkozik valamiért.

Beoson mellettem, és egyenesen az ágyamra ül.

Becsukom az ajtót, a szoba másik végébe megyek, leütök vele szemben Sonya ágyára. Hirtelen nagyon is tudatában vagyok, hogy hálórúha van rajtam, és hihetetlenül leplezetlennek érzem magam. Szó szerint. Karba fonom kezemet a mellemet takaró vékony pamutanyag előtt... bár tudom, hogy nem láthat... és próbálok tudomást sem venni a hidegről. Mindig elfeledkezem arról, milyen jól szabályozza testem hőmérsékletét az overallom ilyen mélyen a föld alatt.

Winston zseniális tervezése.

Winston.

Winston és Brendan.

Ó, nagyon remélem, hogy jól vannak.

– Tehát... Mi az? – kérdem Warnert. Semmit, nem látok ebben a sötétben, teste körvonalát is alig érzékelem. – Az alagútból elmentél. Pedig megkértelek, hogy várj meg.

Néhány szívdobbanásnyi csend.

– A te ágyad sokkal kényelmesebb, mint az enyém – mondja halkan. – Van párnád. És rendes takaród. – Felnevet – Úgy élsz itt, mint egy királynő, jól bánnak veled.

- Warner - már egy kicsit ideges vagyok. Feszült. Aggódok. Megborzongok egy kicsit, de nem a hidegtől. - Mi folyik itt? Miért vagy itt?

Semmi.

Még mindig semmi.

Aztán hirtelen feszült sóhaj.

- Azt akarom, hogy gyere velem.

A világ forgása megáll.

- Ha holnap elmegyek... Azt akarom, hogy gyere velem. Nem volt lehetőségem befejezni veled a beszélgetést, és arra gondoltam, hogy reggel megkérnem erre nagyon rossz időzítés lenne.

- Azt akarod, hogy veled menjek? - Nem is igazán tudom, hogy veszek-e levegőt.

- Igen.

- Azt akarod, hogy szökjem meg veled.

Ez nem lehet igaz.

Csend.

- Igen.

- Ezt nem tudom elhinni. - A fejemet ingatom mintha nem tudnám abbahagyni. - Neked tényleg elment az eszed.

Szinte hallom, ahogy mosolyog a sötétben.

- Hol az arcod? Úgy érzem, mintha kísértettel beszélnek.

- Itt vagyok.

- Hol?

Felállok.

- Itt vagyok.

- Még mindig nem látlak - mondja, de hangja hirtelen közelebb van, mint korábban. - Látsz engem?

- Nem - hazudok és próbálok úgy tenni, mintha nem érezném rögtön a feszültséget, hogy vibrál közöttünk a levegő.

Egy lépést hátrálok.

Kezét érzem a karomon. Bőrét a bőrömön. És visszafojtom lélegzetemet. Nem mozdulok. Egy szót sem szólok, és keze már a

derekamra siklik, a vékony anyagra, és hiábavaló a kísérlet, hogy testemet eltakarjam. Ujjai gerincemen, derekamon simítanak, pólóm pereme alatt és már nem is tudom, hányszor hagyott ki a szívem egy-egy dobbanást.

Küzdök, hogy oxigén kerüljön tüdőmbe.

~~Küzdök, hogy ne mozduljon a kezem feléje.~~

- Lehetséges - súgja -, hogy te nem érzed, milyen lángolás van közöttünk?

Keze ismét a karomon csusszan felfelé... érintése könnyed... és ujjai becsúsznak a top pántja alá és szétszakadok... belsőm sajog, testem minden porcikája lüktet, próbálom biztatni magam, hogy ne veszítsem el a fejemet, nem szabad... de ekkor érzem, hogy a pánt lecsúszik és minden megáll.

Mozdulatlan a levegő.

Bőröm retteg.

Gondolataim is csak suttogva szólnak.

2

4

6 másodperc telt el, míg nem vettem levegőt.

Aztán ajkát érzem a vállamon, lágy, perzselő, gyengéd, olyan alig érintő érzés, hogy szinte elhiszem: nem fiú csókol, hanem enyhe szellő.

Megint.

Most a kulcsfontomon, és ez... ez olyan, mintha álmodnék, mintha egy már elfeledett emléket élnék újra, és olyan, mintha nagy fájdalom csillapodna, mintha gőzölgő serpenyőt dobának hideg vízbe... erősen felhevült arc simulna hűvös párnára egy forró éjszakán, és arra gondolok: *igen*, és arra gondolok: *ez*, és arra gondolok: *köszönöm, köszönöm, köszönöm*, aztán eszembe jut, hogy ajka a testemet érinti, és én nem teszek semmit, hogy megátoljam ebben.

Elhúzódik.

Szemem nem hajlandó kinyílni.

Ujja alsó ajkamhoz ér.

Kitapogatja ajkam vonalát, az íveket, a domborulatot, a mélyedést, és ajkam megnyílik, bár kértem, hogy maradjon csukva, és... közelebb hajol. Sokkal közelebb érzem magamhoz, megtölti körülöttem a levegőt, amíg már nincsen, nem érzek semmi mást, csak őt, testének melegét, friss szappan illatot és valami meghatározhatatlant, valami édeset, de nem, valami nagyon is valóságosat, forróságot, valamit, aminek ő-illata van, mintha csak az övé lenne, mintha őt öntötték volna abba a palackba, amelyben fuldoklom, és észre sem veszem, hogy hozzásimulok, beszívom nyaka illatát és... érzem, hogy ujja már nincs az ajkamon, nem lehet ott, mert keze a derekamra simul és azt súgja: – Te. – Bőrrömre pecsételi a szót.

Mellkasa hevesebben emelkedik, süllyed. És... már nem nyugodt... szinte zihál.

– Szétzilálsz engem.

Karjában ezer darabbá omlok.

– Juliette – szól alig hallhatóan, mintha csak ajka formálná a szót, hangtalanul... és forró lávát önt végtagjaimba... soha nem gondoltam volna, hogy minden átmenet nélkül halálra olvadhatok. – Akarlak – mondja. – Egészen akarlak. Mindenestől akarlak, és azt akarom, hogy elakadjon a lélegzeted ettől, és olyan gyötrő vággyal akarj engem, ahogy én téged. – Olyan érzés, mintha langyos mézbe mártana. – Ez sosem volt titok. Ezt soha nem próbáltam titkolni előled. Sosem színleltem, hogy kevesebbet akarnék.

– Te... de te azt mondtad, hogy... a... a barátom akarsz lenni...

– Igen. Ezt mondtam. És így is van. A barátod akarok lenni. – Bólint és érzem, hogy enyhén megmozdul közöttünk a levegő. – Én akarok lenni az a barátod, akibe beleszeretsz. Akit a karodba és az ágyadba fogadsz, és beengeded abba a világba, amit fogva tartott gondolataid alkotnak. Ilyen barát akarok lenni – mondja. – Aki emlékezetében őriz mindent, amit mondasz, azt is, hogy mi-

Ilyen volt ajkad formája, amikor mondtad. Ismerni akarom tested minden ívét, szeplőjét, rezdülését, *Juliette*...

– Ne... – sóhajtok fel. – Ne... ne mondd ezt...

Nem tudom, mit teszek, ha így beszél hozzám, nem tudom, mit tennék, és nem bízom magamban.

– Tudni akarom, hol érintselek – mondja. – Tudni akarom, hogyan érintselek. Tudni akarom, hogyan győzhetlek meg, hogy legyen mosolyod, ami csak nekem szól. – Érzem, hogy mellkasa emelkedik és süllyed, fel-le. – Igen... A barátod akarok lenni. A legjobb barátod akarok lenni az egész világon.

Képtelen vagyok gondolkodni.

Képtelen vagyok *lélegezni*.

– Olyan sok mindent akarok mondani neked – súgja. – A gondolkodásodat akarom. Az erődet. Érdemes akarok lenni arra, hogy velem töltsd az idődet. – Ujjai a pólóm szélén siklanak. – Azt akarom, hogy ez felfelé tűnjön el rólad. – Megrántja nadrágom derekát. – Azt akarom, hogy ez lefelé csússzon le rólad. – Ujjai hegyével derekamat érinti. – Érezni akarom, ahogy a bőröd lángol. Érezni akarom, ahogy a szíved hevesen ver a szívem mellett, és tudni akarom, hogy miattam dobog olyan hevesen, azért, mert akarsz engem. Mert azt akarod... – lihegi –, azt akarod, hogy soha ne hagyjam abba. Minden másodpercet akarok. Minden porcikádat akarom. Mindent.

Holtan terülök el a padlón.

– Juliette.

Nem értem, miért hallom még mindig beszélni, hiszen halott vagyok, halott, már meghaltam, újra, és újra, és újra meghaltam.

Torka kiszáradt, mellkasa zihál, súgva szólal meg, remegő hangú suttogással.

– Nagyon... nagyon... végtelenül szeretlek...

Forog velem a világ, szédülés kering a véremben, vibrál csontjaimban, és olyan nagy kortyokban lélegzek, mintha én lennék az első ember, aki megtanult repülni, mintha olyan oxigént lélegez-

nék be, amilyen csak a felhők között van, és próbálom, de nem tudom, hogyan tartsam vissza a testemet, hogy ne reagáljon testére, szavaira, a hangjában remegő fájdalomra.

Megérinti az arcomat.

Lágyan, olyan lágyan, mintha attól félne, nem is vagyok valóságos, mintha attól félne, ha túl közel kerül, akkor én egyszer csak... nézd, itt volt és most nincs itt, egyszerűen eltűnt. Négy ujja simítja arcomat, nagyon lassan, aztán keze a tarkómra siklik, hajam és nyakam senkiföldjén időzik. Hüvelykujjával az arcomat simogatja.

Engem néz, le sem veszi rólam tekintetét, szemembe nézve kér segítséget, útmutatást, a tiltakozás valami jelét, mert biztosra veszi, hogy sikoltozni kezdek vagy sírni, vagy elfutok, de nem. Azt hiszem, akkor sem lennék képes rá, ha akarnék, de nem akarok.

Itt akarok maradni. Éppen itt. Azt akarom, hogy megbénítson ez a pillanat.

Közelebb húzódik, alig egy ujjnyit mozdul felém. Szabad kezével felnyúl, tenyerét arcom másik felére simítja.

Úgy tart, mintha tollból lennék.

Arcomat fogja, és úgy néz a kezére, mintha nem hinné el, hogy megfogta ezt a madarat, aki mindig olyan nagyon igyekszik elrepülni tőle. Keze remeg, csak egy kicsit, csak annyira, hogy érezzem bőrömön az enyhe remegést. Eltűnt a fiú, aki fegyverrel járt és csontvázak voltak a szekrényében. Ez a kéz, ami arcomra simul, soha nem fogott fegyvert. Ez a kéz sosem érintett halált. Ez a kéz tökéletes, kedves és lágy.

És óvatosan, nagyon óvatosan közelebb hajol. Nagyon közel van... olyan közel, hogy már nem érzem a lábamat. Nem érzem az ujjaimat, se a szoba hidegét, ürességét, mert csak őt érzem, mindenhol, jelenléte mindent kitölt. Suttogva így szól: – Kérlek. Kérlek, ne lőj le ezért!

És megcsókol.

Ajka mindennél lágyabb, amit valaha tapinthatam, lágy, mint az első hóesés, mint a vattacukorba harapás, mint lebegni, súlytalanlannak lenni a vízben. Édes... olyan mesterkéletlenül édes...

Aztán megváltozik.

- Ó, istenem...

Újra megcsókol, erősebben, elszántabban, mintha mindenképpen meg akarna kapni, mintha akár élete árán is emlékezetébe akarná vésni, milyen érzés, amikor ajka az ajkamra feszül. Íze eszemet veszi, csupa hév és vágy, és még többet akarok belőle. Csak most kezdtem erősen magamhoz ölelni, magamba vonni... és ekkor elszakad tőlem.

Úgy zihál, mintha elvesztette volna a józan eszét, és úgy néz rám, mintha arra ébredt volna, hogy rémálmai csak rémálmok, sosem léteztek, hogy az egész csak egy rossz álom volt, ami túlságosan valóságosnak tűnt, de most felébredt és biztonságban van, és minden rendben lesz, és...

Zuhanok.

Szélesek, egyenesen a szívébe.

Csak néz, tekintetemet kutatja valamiért, igenekért vagy nemekért, vagy valami jelért, utalásért, hogy folytassa, és én nem akarok semmi, semmi mást, mint belefulladni. Azt akarom, hogy csókoljon, amíg összeesem a karjában, amíg magam mögött hagyom összes csontomat és új térbe lebegek, ami egészen és csak a miénk.

Szavak nem.

Csak az ajka.

Újra.

Mély és sürgető, mintha már nem engedhetné meg magának, hogy lassan, türelemmel csókoljon, mintha annyi mindent akarna érezni... mintha nem lenne elég éve, hogy mindent megtapasztaljon. Keze végigsiklik a hátamon, testem minden ívét tanulja és csókolja nyakamat, vállamat, és légzése egyre nehezebb, zihálób, gyorsabb, keze hirtelen a hajamba csúszik, és pörgök, szé-

dülök, és belékapaszkodom, és jéghideg hőséget érzek, ez a fájdalom testem minden sejtjére támad. Olyan elszánt vágy, olyan gyönyörűséges, hogy mindennel felér, minden boldog pillanattal, amiben életem során részem lehetett.

Hátam a falhoz támaszkodik.

Úgy csókol, mintha a világ menten lezuhanna egy szikláról, mintha kapaszkodni próbálna, és úgy határozott, hogy belém kapaszkodik, mintha az életéért küzdene és a szerelemért, és sosem gondolta volna, hogy jó, ilyen jó valaki közelében lenni. Mintha életében először érezne mohó éhséget és semmi mást, és nem tudná, hogyan engedjen ennek a váagnak, nem tudná, hogyan kell kis falatonként enni, nem tudná, hogyan kell mértékkel élni.

Nadrágom a földre csúszik, és ezért az ő keze a felelős.

Alsóneműben és pántos pólóban vagyok a karjában. Ez nem éppen illendő viselet. Elhúzódik, csak annyira, hogy megnézzen, hogy magába szívja a látványt, és azt mondja: – Gyönyörű vagy. Olyan hihetetlenül gyönyörű vagy!

És újra karjába von, felemel, az ágyamhoz visz, és fejem hirtelen párnámon pihen, és ő szétvetett lábbal a csípőmön ül, és már nincs rajta az inge, és fogalmam sincs, hol lehet. Csak azt tudom, hogy felnézek a szemébe, és arra gondolok, hogy semmit nem változtatnék ezen a pillanaton.

Százezer millió csókja van, és mind nekem adja.

Megcsókolja felső ajkamat.

Megcsókolja alsó ajkamat.

Megcsókolja államát, orrom hegyét, végigcsókolja homlokomat, a halántékomat, az arcomat. Aztán a nyakamat, a fülem mögötti érzékeny részt, és végig le a nyakamon, és keze lefelé csusszan testemen. Teste lefele mozdul, eltűnik, ahogy egyre lejjebb siklik, és egyszer csak mellkasa a csípőm fölött van, aztán nem látom többé. Csak feje tetejét, válla ívét látom, háta remegő emelkedését-süllyedését, ahogy zihálva veszi a levegőt. Meztelen

combomon simít végig, a bordáimon és a hátamon, a csípőmön. Ujjai belekapaszkodnak alsóm gumis derékpántjába, és lélegzet-hez sem jutok.

Ajka meztelen hasamat érinti.

Leheletnyi a csók, de koponyámban valami összeomlik. Ajka pihekönnyű a bőrömön, valahol lent, ahol nem látom. Agyam ezer különböző nyelven szól, de egyiket sem értem.

Tűzcsíkot hagy törzsemen, egyik csókot a másik után, és nem hiszem, hogy ebből többet kibírnék, nem hiszem, hogy ezt képes lennék túlélni. Nyöszörgéskéféle hang készülődik a torkomban, könyörögne, hogy legyen elég, és ujjaimat a hajába mélyesztem, és felfelé húzom.

Csókolnom kell.

Felnyúlók, kezemet végigcsúsztatom a nyakán, a mellén, végig a testén, és rádöbbenek, hogy még soha nem éreztem ilyesmit, ennyire erősen nem, úgy nem, hogy mintha bármelyik lélegzetvétel az utolsó lehetne, mintha bármelyik érintés elég lenne a világot lángra lobbantani. Mindent elfelejtek, elfelejtem a veszélyt, a borzalmat, a rémületet, és nem értem, *miért* felejttem el, *mit* felejtetek el, hogy van valami, amit mintha már elfelejtettem volna. Olyan nehéz másra figyelni, mint izzó tekintetére, bőrére, csupasz bőrére, tökéletes testére.

Érintésem semmilyen fájdalmat nem okoz számára.

Vigyáz, nehogy összenyomjon, könyökét fejemnél letéve támaszkodik fölöttem, és azt hiszem, mosolygok rá, mert mosolyog rám, de úgy mosolyog, mintha kővé dermedt volna, úgy lélegzik, mintha elfelejtette volna, hogy lélegeznie kell, és úgy néz rám, mintha nem lenne biztos, hogyan kell ezt csinálni, této-vázik, mintha bizonytalan lenne abban, hogyan hagyja, hogy így lássam. Mintha fogalma sem lenne, hogyan legyen ennyire nyitott, sebezhető.

De itt van.

És itt vagyok.

Warner homloka a homlokomon, bőre lángol, orra orromhoz ér. Testsúlyát egyik karjára helyezi, a másikkal arcomat simogatja, tenyere rásimul, gyengéden, mintha vékony falú, enyhén öblös üvegpoharat tartana, és ekkor megérezem, hogy visszatartom a levegőt és nem emlékszem, mikor lélegeztem ki legutóbb.

Tekintete az ajkamra téved. Pillantása nehéz, mohó, olyan érzélem súlya van benne, amit soha nem feltételeztem volna róla. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen érző, ilyen emberi, ilyen valóságos tud lenni. De nagyon is meg van benne ez. Az arcára van írva, mintha a bensejéből tépték volna ki.

A szívét adja nekem.

És egyetlen szót mond. Egyetlen szót suttog. Olyan sürgetőn...

– Juliette.

Behunyom szemem.

– Nem akarom, hogy ezentúl Warnernek szólíts.

Kinyitom a szemem.

– Azt akarom, hogy ismerj – mondja lihegve, ujjával kósza hajszálat simít ki arcomból. – Veled nem akarok Warner lenni. Azt akarom, hogy mostantól más legyen. Azt akarom, hogy hívj Aaronnak.

Már majdnem igent mondok, persze, teljesen megértem, de van valami ebben a köztünk húzóódó csendben, ami összezavar, van valami ebben a pillanatban, és ahogy a nevét érzem a nyelvemen, agyam valami más részébe nyit utat, és van ott valami, ami egyszerre taszítja és vonzza a bőrömet, és emlékeztetni próbál, és mondani valamit, és

akkor arcul csap,

állon,

és az óceánba lök.

– Adam.

Minden csontom csupa jég. Egész testem hányini akar. Kiugrom alóla, elhúzódom tőle, majdnem a padlóra esek, és ez a mindent betöltő érzés, az abszolút önutálat a gyomromba áll, mint

éles kés pengéje, túl vastag, túl halálos ahhoz, hogy állva marad hassak. Próbálok nem sírni, és azt mondom, ez nem *történhet* meg, hiszen szeretem Adamet, a szívem Adamé, nem tehetem ezt vele.

Warner úgy néz, mintha megint rálöttem volna, mintha pusztá kézzel golyót ékeltem volna egyenesen a szívébe, és talpra áll, de alig képes megállni a lábán. Teste remeg, és mondani akar valamit, de valahányszor belekezd, képtelen szólni.

- Én... sajnálom - hebegem. - Nagyon sajnálom... Nem akarom, hogy ez történjen... nem *gondolkodtam*...

De nem figyel rám.

A fejét ingatja, és a kezét nézi, mintha azt várná, hogy valaki azt mondja neki, ez nem valóság, és azt súgja: - Mi történik velem? Álmodom?

Annyira zavarban vagyok, mert akarom, akarom őt és akarom Adamet is, túl sokat akarok, és még soha nem éreztem magam olyan szörnyetegnek, mint ezen az éjszakán.

Olyan nyers fájdalom van az arcán, hogy belehalok.

Érzem. Érzem ezt a gyilkos kint.

Nagyon próbálok másfelé nézni, felejteni, kitalálni, hogyan tehetném meg nem történtté, ami történt, de csak arra tudok gondolni, hogy az élet olyan, mint egy leszakadt gumiabroncshinta, meg nem született gyerek, egy maroknyi gondolomcsont. Csupa lehetőség, csupa esetlegesség, rossz és jó lépések egy olyan jövő felé, ami nem garantált, nem is biztos, és én... olyan nagyot tévedtem. Minden lépésem téves, mindig téves. Én vagyok a megtestesült hiba.

Mert ennek sóba nem lett volna szabad megtörténnie.

Hiba volt.

- Őt választod? - kérdi Warner alig hallhatóan. Még mindig úgy néz ki, mint aki bármelyik pillanatban összeeshet - Ez történt az imént? Kentet választottad helyettem. Mondanod kell valamit, kérlek, mondd meg, mi a fene történik...

– Nem... nem – hebegem. – Nem választok senkit... én nem... nem...

De igen. És nem tudom, hogyan jutottam ide.

– Miért? – kérdi. – Azért, mert ő a biztonságosabb választás? Azért, mert azt gondolod, *tartozol* neki valamivel? Hibát követsz el – mondja, már hangosabban. – Félsz. Nem akarsz meghozni a nehéz döntést, ezért menekülsz tőlem.

– Lehet... hogy egyszerűen... nem... nem akarok veled lenni.

– Tudom, hogy velem akarsz lenni – fakad ki.

– Tévedsz.

Ó, istenem, miket mondok, én... nem is tudom, hol találom ezeket a szavakat, honnan jönnek, milyen fáról szakítottam őket. De egyre csak dagadnak a számban, és néha túl erősen nyomok meg egy-egy határozót vagy névmást, és néha keserűek a szavak, néha édesek, de most mindennek szerelem és megbánás íze van, és áruló, áruló, tűzforró lihegés szelel torkomon.

Warner még mindig engem néz.

– Valóban?

Küzd, hogy visszafogja indulatát, egy lépést közelít, nagyon közel van, annyira közel, hogy túl tisztán látom az arcát, az arcvonásaiba vésődött dühöt, fájdalmat és tehetetlenséget, és már nem vagyok olyan biztos abban, hogy állnom kéne. Nem hiszem, hogy sokáig bír a lábam.

– I...igen – szakítok újabb szót a hazugság fájáról, ami számban, ajkamon gyökerezik.

– Tehát tévedek. – Halkan, nagyon halkan mondja. – Tehát tévedek abban, hogy akarsz engem. Hogy velem akarsz lenni. – Ujjai a vállamon, karomon siklanak, aztán le a testemen, végig, és ajkamat erősen összepréselem, nehogy az igazság kicsússzon, de nem sikerül, nem sikerül, mert az egyetlen igazság az, hogy pilanatokra vagyok attól, hogy elveszítsem a fejemet.

– Mondj meg nekem valamit, szerelmem – súgja. – Szerinted vak is vagyok?

Mindjárt meghalok.

– Belőlem nem csinálsz hülyét! – jelenti ki, azzal elszakad tőlem. – Nem hagyom, hogy gúnyt űzz az irántad való érzéseimből! Tisztelni tudtalak azért a döntésedért, hogy *rám lőttél*, Juliette, de az, hogy ezt csinálod... ezt, amit az imént csináltál...

– Alig tud beszélni. Egyik kezével végigsimítja arcát, aztán mindkét kezével a hajába túr, mintha sikítani akarna, valamit összetörni, mintha igazán az örület határán lenne. Amikor végre megszólal, hangja rekedtes suttogás. – Ez olyan, mint egy gyáva játszma... Sokkal jobbnak hittelek.

– Nem vagyok gyáva...

– Akkor legyél őszinte magaddal!... Legyél őszinte velem! Mondd meg az igazat!

Fejem a padlón gurul, pörög, mint egy bűgőcsiga, és nem tudom megállítani. Nem tudom megállítani a világ forgását, és zavartságom kivérzik, büntudattá változik, aztán hamar harag lesz belőle, és hirtelen dühödten a felszínre bugyborékol és ránézek. Remegő kezemet ökölbe szorítom.

– Az igazság... az igazság az, hogy sosem tudom, mit gondolkodol rólad. A tetteid, a viselkedésed... ellentmondásos, sosem vagy következetes! Szörnyen viselkedsz velem, aztán kedves vagy velem és azt mondod, szeretsz, aztán megsérted azokat, akik a legfontosabbak nekem! És hazug is vagy! – csattanok fel. – Azt mondod, nem érdekel, mit csinálsz, azt mondod, nem érdekelnek mások, és hogy mit tettél velük, de nem hiszem. Azt hiszem, titkolsz valamit. Azt hiszem, az igazi te valahol ott rejtőzik a rombolás alatt, és azt hiszem, jobb vagy, mint ez az élet, amit magadnak választottál. Azt hiszem, meg tudsz változni. Azt hiszem, képes lennél más lenni. És sajnállak!

Ezek az ostoba szavak ömlenek belőlem.

– Sajnálom a szörnyű gyerekkorodat. Sajnálom, hogy ilyen nyomorult, semmit érő apad volt, sajnálom, hogy soha senki nem adott esélyt neked. Sajnálom a szörnyű döntéseidet. Sajnálom,

hogy úgy érzed, ezek a szörnyű döntések csapdába zárnak, hogy szörnyetegnek érzed magad, aki nem változhat meg. De legfőképpen... legfőképpen azért sajnálnak, mert önmagadnak sem kegyelmezel!

Warner összerezzen, mintha pofon vágtam volna.

A köztünk feszülő csend ezer ártatlan másodpercet mészárolt le, és amikor végre megszólal, hangja alig hallható, rekedtes, színtelen az elképedéstől.

- Te sajnálsz engem.

Lélegzetem elakad. Határozottságom meginog.

- Azt hiszed, hogy félresikerült valami vagyok, amit helyrehozatsz.

- Nem, én nem...

- *Fogalmad* sincs, mit tettem! - Dühösen szól, előrelép. - *Fogalmad* sincs, mit láttam, miben kellett részt vennem. *Fogalmad* sincs, mire vagyok képes, mennyi szánalmat érdemlek. Ismerem a saját lelkemet - csattan fel. - Tudom, ki vagyok. És ne merészelj szánni engem!

A lábam... a lábam biztosan felmondta a szolgálatot.

- Azt hittem, képes vagy önmagamért szeretni... Azt hittem, te leszel ebben az istenverte világban az egyetlen, aki elfogad olyannak, aki vagyok! Azt hittem, ha valaki, akkor te megértesz engem. - Közelebb hajol. - Tévedtem. Borzasztó nagyot tévedtem.

Felkapja az ingét, megfordul, indulni készül és el kéne engednem, hagynom kéne, hogy kilépjen az ajtón és az életemből, de elkapom a karját, visszahúzó, és azt mondom: - Kérlek... nem így értettem...

Visszaperdül, és így szól: - Nincs szükségem az *együttérzésedre!*

- Nem akartalak megbántani...

- Az igazság... fájdalmas emlékeztető arra, hogy miért élek inkább hazugságok között.

Képtelen vagyok elviselni ezt a tekintetet, ezt a boldogtalanságot, ezt a szörnyű fájdalmat, amit leplezni sem próbál. Nem tudom, mit mondjak, hogy helyre tegyem ezt. Nem tudom, hogyan szívjam vissza, amit kimondtam.

Csak azt tudom: nem akarom, hogy elmenjen.

Nem így.

Mintha szólni akarna, aztán meggondolja magát. Felsőhajt, aztán összeszorítja ajkát, mintha meg akarná akadályozni, hogy szó szökjön meg akaratlanul, és mondani akarnék valamit megint, amikor remegőn mély levegőt vesz, és azt mondja: – Viszontlátásra, Juliette.

És nem tudom, miért olyan fájdalmas ez nekem, nem értem, miért vagyok hirtelen olyan nyugtalan és tudnom kell, ki kell mondanom, és fel kell tennem a kérdést, ami nem kérdés: – Többé nem látjuk egymást.

Nézem, ahogy a szavakkal küszködik, nézem, ahogy felém fordul, aztán elfordul újra, és a másodpercnek ezen törtrésze alatt megértem, mi történt, látom a különbséget a szemében, olyan érzelem csillanását, amire képesnek nem gondoltam volna, és tudom, megértem, miért nem néz rám, és nem tudom elhinni. Legszívesebben a padlóra vetném magam, miközben ő magával küzd, hogy megszólalhasson végre, hogy ne hallatsszon remegés a hangjában, amikor azt mondja: – Nagyon remélem, hogy nem.

És ennyi.

Kimegy.

Én kettéhasadok, ő távozott.

Örökre.

HATVANHÁROM

A reggeli kínszenvedés.

Warner eltűnt és káoszt hagyott maga mögött.

Senki nem tudja, hogyan menekült el, hogyan sikerült kijutnia a szobájából és megtalálni a kijáratot. Mindenki Castle-t hibáztatja. Mindenki azt mondja, ostoba volt, hogy megbízott Warnerben, hogy esélyt adott neki, hogy elhitte, megváltozhat.

A düh itt és most az agresszióval egyenlő.

De nem én fogom megmondani a többieknek, hogy Warner már tegnap éjjel sem volt a szobájában. Nem én leszek az, aki megmondom, hogy talán nem is kellett sokat tennie azért, hogy megtalálja a kijáratot. Nem fogom elmagyarázni nekik, hogy nem idióta.

Biztos vagyok benne, hogy elég könnyen rájött. Biztos vagyok benne, hogy az öröket is sikerült kijátszania.

Most mindenki harcra kész, de egészen más okból. Meg akarják gyilkolni Warnert: először is azért, amit tett; másodszer azért, mert elárulta a bizalmukat. Ennél is félelmetesebb: mindenki amiatt aggódik, hogy elárulja legféltettebb titkainkat. Fogalmam sincs, mit sikerült Warnernek megtudnia erről a helyről, mielőtt távozott, de bármit is tudott meg, az nekünk jót nem jelenthet.

Senki nem nyúlt a reggelihez.

Felöltözve, felfegyverezve állunk, készen arra, hogy szembenézzünk akár az azonnali halállal, és én szinte teljesen érzéketlen vagyok, tudatom tompa. Egész éjjel nem aludtam, szívem, el-

mém nyugtalanul vergődött, kezemet, lábamat alig érzem. Nem érezném az étel ízét sem, és nem látok rendesen, nem tudok arra figyelni, amit hallanom kéne. Csak a veszteségre, a sebesültekre tudok gondolni és arra, ~~milyen érzés volt Warner ajka a nyakamon, keze a testemen, tekintetében a fájdalom és a szenvedés,~~ és arra, hogy hányféleképpen halhatok meg a mai napon. Csak arra tudok gondolni, hogy ~~Warner megérint, megcsókol, és szívével gyötör,~~ és Adam ül mellettem, és nem tudja, mit tettem.

A mai nap után valószínűleg nem fog számítani.

Lehet, hogy ma megölnek a harcban, és lehet, hogy tizenhét évem küzdelmeinek semmi értelme nem volt. Lehet, hogy egyszerűen lezuhanok a föld színéről, örökre eltűnök, és minden kamasznyugtalanúságom nevetséges utógondolat lesz, komikus emlék.

De lehet, hogy életben maradok.

Lehet, hogy életben maradok, és szembe kell néznem tetteim következményeivel. Nem hazudhatok többé magamnak, és végül döntést kell hoznom.

Szembe kell néznem a ténnyel, hogy viaskodom érzéseimmel egy olyan ember iránt, aki nem tétovázik golyót repíteni egy másik ember fejébe. Fontolóra kell vennem a lehetőséget, hogy mégis szörnyeteg lesz belőlem. Szörnyű, önző teremtmény, aki csak magával törődik, senki mással.

Lehet, hogy Warnernek végig igaza volt.

Lehet, hogy ő és én tökéletes pár vagyunk. Tökéletesen illünk egymáshoz.

Majdnem mindenki felsorakozott az ebédlőben. Az indulás előtti utolsó pillanatokban mindenki búcsúzkodik az idősektől és a kicsiktől, akiket hátrahagyunk. James és Adam hosszasan búcsúzkodtak ma reggel. Adamnek és nekem körülbelül tíz percen belül indulnunk kell.

– A fenébe! Mi ez? Ki halt meg?

Hirtelen hátrafordulok a hangjára. Kenji felkelt. Itt van. Az asztalunk mellett áll és úgy néz ki, mint aki menten összeesik, de *eszméletén van*. Életben van.

Lélegzik.

– A nemjóját! – Adam levegő után kapkod. – Azt a...

– Örülök, hogy látlak, Kent – vigyorog Kenji kajánul. Aztán felém biccent. – Kész vagy seggeket szétrugdalni?

Tréfából derékon ragadom.

– Aúúú... hé... kösz... aha... ez... – Köhécsel. Próbál elhúzódní tőlem, összeressenek, hátrahúzódom. Testem teljesen fedett, de az arcom nem, rajtam van a kesztyű és a megerősített ujjvédő, overallom nyakig begombolva. Kenji nem szokott elhúzódní tőlem.

– Izé... ööö... talán jobb lenne, ha egy ideig nem érnél hozzám, oké? – Mosolyogni próbál, úgy tenni, mintha csak tréfált volna, de érzem szavai súlyát, a feszültséget, a félelem remegését, amit olyan nagyon próbál leplezni előlem. – Még nem állok elég stabilan a lábamon.

Érzem, hogy a vér arcomba tolul, a térdem elgyengül. Le kell ülnöm.

– Nem ő volt – mondja Adam. – Te is tudod, hogy nem ért hozzád.

– Ami azt illeti, *nem* tudtam – feleli Kenji. – És nem azért mondtam, mintha őt hibáztatnám... csak ezért mondom, mert talán kivetít és nem is tud róla, oké? Mert gondolkodtam, és semmi más magyarázatot nem találtam arra, ami tegnap este történt. Az halálbiztos, hogy nem te voltál – mondja Adamnek –, és a francba... tudásunk mai állása szerint az, hogy Warner képes megérinteni Juliette-et, csak szerencsétlen véletlen lehet. Még nem tudunk róla semmit... – Körülnéz. – Igaz? Hacsak Warner nem húzott elő valami varázсныulat a seggéből, amíg én azzal voltam elfoglalva, hogy meghaltam az éjjel.

Adam komoran néz. Én egy szót sem szólok.

- Helyes - jegyzi meg Kenji. - Én is így gondoltam. Tehát. Azt hiszem, az a legjobb, ha távolabb állok tőle, hacsak nem szükséges a közelében lennem. - Hozzám fordul. - Rendben? Ne vedd sértésnek, jó? Szóval... Majdnem meghaltam. Azt hiszem, egy kicsit szabadabbra ereszthetnél.

Alig hallom saját hangomat: - Persze. Ez csak természetes.

Nevetni próbálok. Igyekszem rájönni, miért nem beszélek nekik Warnerről. Miért védem még mindig. ~~Talán azért, mert ugyanolyan hibás vagyok, mint ő.~~

- Mindegy is... Mikor indulunk?

- Te meg vagy bolondulva - mondja Adam. - Te nem mész sehová.

- De megyek!

- Alig állsz a lábadon! - szól Adam.

És igaza van. Kenji láthatóan az asztalon támaszkodik.

- Inkább meghalok, minthogy itt üljek, mint valami idióta.

- Kenji...

- Hé! - vág a szavamba Kenji. - Azt zörögte a haraszt elég hangosan, hogy ez a Warner tegnap éjjel elhúzta innen a belét. Mi ez?

Adam furcsa hangot ad. Nem nevetés.

- Eeegen - mondja. - Senki nem tudja, hogyan. Sosem tartottam jó ötletnek, hogy túszként tartsuk itt. Még hülyébb ötlet volt megbízni benne.

- Tehát előbb az én ötletemet ekézed, aztán Castle-ét? - szól Kenji a szemöldökét összevonva.

- Ezek rossz húzások voltak - mondja Adam. - Rossz elgondolások. Most meg kell fizetnünk ezekért.

- Honnan a fenéből kellett volna tudnom, hogy Anderson hajlandó a saját fiát a pokolban rohadni hagyni?

Adam összerezzen, Kenji visszakozik.

- Ó... sajnálom, ember... nem akartam ezt mondani...

- Felejtsd el - vág a szavába Adam. Arcvonásai hirtelen megmerevednek, rideggé, leolvashatatlanává válik. - Talán jobb lenne, ha visszamennél az egészségügyi körletbe. Hamarosan indulunk.

- Nem megyek máshova, csak *ki innen*.

- Kenji, kérlek...

- Nem.

- Ez esztelenség. Ez nem tréfa - mondom neki. - Ma emberek fognak meghalni.

De ő csak nevet. Úgy néz rám, mintha valami végtelenül szórakoztató kijelentést tettem volna.

- Már ne haragudj... te akarsz *engem* kioktatni a háború valóságára? - A fejét ingatja. - Elfelejtetted, hogy katona voltam Warner hadseregében? Van fogalmad arról, hogy mennyi örültséget, mennyi szart láttunk? - mutat magára és Adamre. - Pontosan tudom, mit várjak a mai naptól. Warner *őrült volt*. Ha Anderson akár csak kétszer olyan gonosz, mint a fia, akkor egyenesen vérfürdőbe menetelünk. Nem hagyhatlak magatokra benneteket csak úgy...

De én csak egy mondatot hallok. Egyetlen szót. És csak kérdezni akarok.

- Tényleg olyan gonosz volt...?

- Kicsoda? - kérdi Kenji.

- Warner. Tényleg olyan könnyörtelen volt?

Kenji a nevetéstől fuldokolva válaszol: - Hogy könnyörtelen volt-e? Juliette, az a pasi elmebeteg. Állat. Nem hiszem, hogy tudja, mit jelent embernek lenni. Ha van pokol, azt hiszem, egyenesen neki teremtettk.

Ezt a kardot nehéz kihúzni a hasamból.

Sietős léptek.

Hátrafordulok.

Egy sorban haladva kell elhagynunk az alagutakat, hogy valami fegyelmet próbáljunk tartani, amikor kilépünk ebből a föld

alatti világból. Kenji, Adam és én maradtunk már csak itt a harcosok közül.

Felállunk.

- Hé!... Castle tudja, hogy mit csinálsz? - kérdi Adam Kenjire nézve. - Nem hiszem, hogy helyeselné a mai kivonulásodat.

- Castle azt akarja, hogy boldog legyek - közli Kenji semleges hangon. - És nem leszek boldog, ha itt maradok. Dolgom van. Embereket kell megmentenem. Hölgyeket kell lenyűgöznöm. Ezt megértené és becsülné.

- És a többiek? - kérdem. - Mindenki annyira aggódott miattad! Találkoztál már velük? Legalább annyira, hogy tudasd velük, hogy jól vagy?

- Nem. Valószínűleg rögtön tele lenne a gatyájuk, ha megtudnák, hogy én is felmegyek. Úgy gondoltam, biztonságosabb, ha nem verem nagydobra. Senkit nem akarok elriasztani. Sonya és Sara... szegény gyerekek... nagyon odavannak. Az én hibám, hogy teljesen kimerültek és mégis arról beszélnek, hogy kijönnek velünk ma. Harcolni akarnak, bár rengeteg dolguk lesz, mire végzünk Anderson hadseregével. Próbáltam meggyőzni őket, hogy maradjanak, de olyan átkozottul makacsok tudnak lenni. Spórolniuk kell az erejükkel... és így is túl sokat vesztegettek el rám.

- Az nem elvesztegetés... - kezdem mondani.

- Ez most nem számít - szól közbe Kenji. - Indulhatnánk végre? Tudom, hogy le akarod vadászni Andersont - mondja Adamnak -, én viszont legszívesebben Warnert kapnám el. Golyót eresztenék abba a semmirekellő szar alakba, és kész, annyi.

Valami olyan erővel csap gyomron, hogy attól tartok, hányni fogok. Fénykarikák táncolnak a szemem előtt, küszködök, hogy meg tudjak állni a lábamon, küzdök a kép ellen, hogy Warner halott.

- Hé... jól vagy? - von félre Adam. Arcomat nézi nagy figyelemmel, a szemöldökét ráncolva, aggódón.

– Jól vagyok – hazudom. Túl sokszor bólintok. – Tegnap éjjel nem aludtam eleget, de minden rendben.

Tétovázik.

– Biztos?

– Abszolút biztos – hazudom megint. Csend. Megragadom az ingét. – Hé! Légy óvatos. Megígéred?

Mély sóhaj. Bólint.

– Igen. Te is.

– Menjünk! – szól közbe Kenji. – Ma van a halálunk napja, hölgyek!

Adam meglöki. Csak egy kicsit.

– Most meg bántalmazol egy sebesültet, mi? – Kenji vár egy pillanatot, hogy rendesen meg tudjon állni a lábán, aztán Adam karjára csap. – Tartogasd a dühöd a csatatérre, ember. Szükség lesz rá.

Éles, távoli füttyszó.

Ideje indulni.

HATVANNÉGY

Esik az eső.

A világ előre sír a lábunknál azért, amit tenni készülünk.

A haditerv szerint csapatokra oszlunk, szoros csoportokban harcolunk, hogy ne lehessen velünk egyszerre végezni. Nincs elég emberünk ahhoz, hogy támadó harcot folytassunk, ezért a lopakodó harcmódor az egyetlen lehetőség. És bár némi büntudattal ismerem be, nagyon örülök, hogy Kenji úgy határozott, velünk tart. Nélküle gyengébbek lennénk.

De valahogy ki kell jutnunk az esőből.

Máris bőrig áztunk, és bár Kenji és én olyan öltözetet viselünk, ami legalább némi védelmet nyújt az elemek ellen, Adam egyszerű pamutnadrágban és pulóverben jött, és aggódom, hogy így nem bírjuk sokáig. Omega Pont tagjai már szétszóródtak. Az odafenti kopár pusztaságban sebezhetőek vagyunk, amikor elhagyjuk a bázist.

Szerencsére, mivel Kenji velünk van, mi hárman már láthatatlanok vagyunk.

Anderson emberei nincsenek messze.

Csak annyit tudunk, hogy amióta Anderson megérkezett, minden erejével azon volt, hogy világosan megmutassa hatalmát, és a Regeneráció vasmarka még jobban szorongasson. Minden ellenzéki hangot, bármilyen gyenge, bármilyen súlytalan, bármennyire fenyegetésmentes, akármilyen ártalmatlan, azonnal elhallgattatott. Dühös, amiért lázadásra készítettük a népet, és

most egyértelműen ki akarja nyilvánítani szándékát. Valójában *mindannyiunkat* meg akar semmisíteni.

A szegény civilek csak a „baráti tűz” lövonalába kerültek.

Puskalövések.

Ösztönösen a távolban érzékelt hangok irányába indulunk. Egy szót sem szólunk. Pontosan tudjuk, mit kell tennünk és hogyan. Egyetlen célunk, hogy a lehető legközelebb kerüljünk a harc fészkéhez, és Anderson annyi katonáját semmisítsük meg, amennyit csak tudunk. Védelmezzük az ártatlanokat. Támogassuk az Omega Ponti társainkat.

Nagyon vigyázunk, hogy meg ne haljunk.

Látom, hogy a távoli lakókörletek egyre közelebb kerülnek, de az eső miatt a távolságokat lehetetlen pontosan megállapítani. A színek összemosódnak, egybeolvadnak a horizonton, és erőltetnem kell a szememet, hogy megkülönböztessem a tereptárgyakat, hogy lássam, mi van előttünk. Ösztönösen megérintem a hátamra rögzített tartókban lógó pisztolyokat, és erről egy pillanatra eszembe jut Andersonnal, a félelmetes, aljas Andersonnal való legutóbbi... *egyetlen* találkozásom, és arra gondolok, vajon mi lett vele. Az jár a fejemben, hogy Adamnek talán igaza volt, amikor azt mondta, hogy Anderson súlyosan megsebesülhetett, talán éppen lábadozik. Vajon Anderson megjelenik-e a csatátérben, vagy túl gyáva ahhoz, hogy saját háborújában harcoljon?

A sikoltozásokból, üvöltésekéből arra következtetünk, hogy közeledünk az egyik csata helyszínéhez.

A világ körülöttünk elmosódott táj... minden tompa kék és szürke, néhány, még megmaradt fa elmosódott körvonalait lehet látni, ezernyi remegő kar tör fel törzseikből, mintha az ég felé fordulva imádkoznának, mintha megváltásért könyörögnének, hogy valaki szabadítsa meg őket abból a tragédiából, amibe bele vannak gyökerezve. Ez is elég ahhoz, hogy sajnáljam a növényeket és állatokat, mert kénytelenek megtapasztalni, mit művelünk.

Ők ezt nem akarták.

Kenji a lakókörlet pereme felé vezet minket, együtt osonunk előre, kipirultan állunk meg az egyik kis kockaház falánál, behúzódnunk az eresz alá, ami legalább egy ideig védelmet nyújt a magasból jövő erős, nedves csapások elől.

A szél marcangolja az ablakokat, a falaknak feszül. Az eső úgy kopog a tetőn, mint kipattogó kukorica a gép üvegtábláin.

Az égből teljesen világos az üzenet: *haragszunk rátok.*

Haragszunk rátok, és megbüntetünk benneteket, megfizettek a vérért, amit olyan bőven ontotok. Nem fogjuk ezt tétlenül nézni, már nem, soha többé. *Tönkreteszünk benneteket, ezt üzeni nekünk az ég.*

Hogy voltatok képesek ezt tenni velem? – ezt súgja a szél.

Mindent megadtam nektek, mondja.

Már sosem lesz olyan, amilyen egykor volt.

Csodálkozom, hogy miért nem látom még semmi jelét a hadseregnek. Ahogy egyetlen Omega Pont-it sem látok. Egyáltalán senkit. Ami azt illeti, olyan érzésem támadt, mintha a lakókörzet egy kicsit túl csendes, túl békés lenne.

Éppen javasolni akarom, hogy menjünk tovább, amikor ajtócsapódást hallok.

– Ez az utolsó – kiált valaki. – Idekint bujkált. – Egy katona síró nőt rángat ki a házból, aminek éppen támaszkodunk. A nő sikít, kegyelemért könyörgök, a férjéről kérdez, de a katona rá-mordul, hogy fogja be a száját.

Nagy önfegyelem kell ahhoz, hogy ne látszódjon rajtam az érzelem.

Nem szólalok meg.

Nem lélegzek.

Ekkor egy másik katona fut oda valahonnan, nem látom, honnan. Jóváhagyó parancsot kiált, és kezével jelez. Nem értem a jelet. Érzem, hogy Kenji izmai megfeszülnek.

Valami nincs rendben.

– Lökjétek a többi közé! – kiált a második katona. – Aztán lejelenthetjük, hogy ez a körlet tiszta.

A nő hisztérikusan sikoltozik, a katonát karmolja, azt kiáltja, ő nem tett semmi rosszat, nem érti, hol a férje, mindenütt kereste a lányát, és mi történik, sír, sikít, ököllel üti a férfit, aki úgy ragadja meg, mint valami állatot.

A katona fegyvercsövet szorít a nő nyakához.

– Ha nem hallgatsz el azonnal, itt helyben lölek le.

A nő felnyög, aztán teste elernyed. Elájult a katona szorításában, aki undorral vonszolja el oda, ahol a többieket tartják. Már nem látjuk őket, nem tudjuk, hol az a hely. Nem értem, mi történik.

Követjük őket.

Egyre sűrűbben esik, egyre vadabb a szél, és olyan nagy a zaj és a távolság közöttünk, hogy biztonságosnak érzem a megszólalást. Megszorítom Kenji kezét. Még mindig középen van, másik kezét Adam fogja, ő a ragasztó közöttünk, kivetíti erejét, hogy mind láthatatlanok lehessünk.

– Mi folyik itt? – kérdem.

Nem válaszol rögtön.

– Összeterelik őket – feleli kis idő múlva. – Transzportokba osztják, hogy egyszerre ölhessék meg őket.

– Azt a nőt...

– Igen. – Hallom, hogy feszülten köhécsel. – Igen. Azt a nőt és bárkit, akiről úgy gondolják, hogy köze lehet a tiltakozásokhoz. Nem csak a felbujtókat lövik le. Megölik a barátaikat és a családtagjaikat is. Ez a legjobb módja annak, hogy az emberek beálljanak a sorba, beadják a derekukat a rendszernek. Ettől mindig beszarik a megmaradt néhány túlélő.

Muszáj nyeldekelnem az émelygés ellen, nehogy ott helyben elhányjam magam.

– Biztosan lenne mód arra, hogy kihozzuk őket onnan – mondja Adam. – Talán leszedhetnénk a katonákat, akik fogva tartják őket.

– Igen, de figyeljetek... ugye tudjátok, hogy kénytelen vagyok elengedni benneteket? Fogy az erőm... az energiám gyorsabban apad, mint szokott. Szóval láthatóak lesztek – mondja Kenji. – Tisztább célpont.

– De mi más választásunk van? – kérdem.

– Megpróbálhatnánk orvlövész módszerrel leszedni őket – mondja Kenji. – Nem muszáj közvetlen tűzharcba keverednünk. Ez a lehetőségünk megvan... Juliette, te még soha nem voltál ilyen helyzetben. Azt akarom, hogy tudd, tiszteletben tartom a döntésedet, ha úgy döntesz, hogy nem akarsz a tűzvonalban lenni. Nem mindenki tudja elviselni a látványt, ami a szemünk elé tárulhat, ha követjük azokat a katonákat. Ebben nincs semmi szégyellnivaló.

Fémes ízt érzek a számban, amikor kimondom a hazugságot: – Nem lesz semmi bajom.

Egy pillanatig hallgat.

– Csak... rendben... de ne habozz használni a képességedet, ha meg kell védened magadat. Tudom, hogy nagyon odavagy azért, hogy ne ölj embert, senkinek ne okozz sérülést meg ilyesmi, de ezek a fickók nem szaroznak. Mindenképpen meg akarnak ölni téged.

Bólintok, bár tudom, hogy nem láthat.

– Rendben – felelem, de pánik remeg bennem. – Menjünk – súgom.

HATVANÖT

Nem érzem a térdemet.

Huszonhét embert sorakoztattak fel. Egymás mellett állnak egy nagy, kopár térség közepén. Férfiak, nők és gyerekek, különböző korúak. Ott állnak hat katona előtt. A hat katona kivégzőosztagot képez. Körülöttünk dühösen zuhog az eső, mindent és mindenkit csontkemény könnycseppekkel ver. Tombol a szél.

A katonák tanakodnak, mit tegyenek. Hogyan öljék meg az embereket. Hogyan szabaduljanak meg huszonhét, egyenesen előrenéző szempártól. Egyesek zokognak, mások remegnek a keserűségtől, a rémülettől, a halálfélelemtől, megint mások teljesen mozdulatlanul állnak, közönyösen néznek szembe a halállal.

Az egyik katona lő.

Az első férfi a földre zuhan, és úgy érzem, mintha korbáccsal csapnának végig a gerincemen. Olyan sok érzélem kavarg benne néhány másodperc alatt, hogy attól félek, menten elájulok. Állati elszántsággal kapaszkodom eszméletembe, próbálom visszafojtani könnyeimet, igyekszem kizárni tudatomból a lelkembe hasító fájdalmat.

Nem értem, miért nem mozdul senki, miért nem mozdulunk mi, miért nem mozdul egyik civil sem, azért sem, hogy elugorjon a golyó elöl, és ekkor rádöbbenek, hogy elfutni, menekülni, felvenni a harcot még próbálkozásként sem életképes lehetőség. Iszonyú a túlerő. A civileknek nincsenek fegyvereik. Nincs lőszerük.

De nekem igen.

Nekem van fegyverem.

Konkrétan két pisztolyom van.

Ez az a pillanat, most kell cselekednünk, most kell harcolnunk, csak mi hárman, három gyerek, harcba száll, hogy megmentsen huszonhat embert. Ha sikerül, jó, ha nem, meghalunk. Egy kislányt nézek, csak őt, nem lehet idősebb, mint James, szeme tágra nyílt, rettenetesen fél, nadrágja eleje már nedves a félelemtől, és ezt *nem tudom elviselni*, a kezem már a fegyverek felé mozdul, és szólok Kenjinek, hogy készen állok.

Nézem, ahogy ugyanaz a katona a következő áldozatra céloz, amikor Kenji elenged minket

Három fegyver a levegőben, célra tart és hallom a golyókat, mielőtt a pisztolycsőből a levegőbe repülnének, látom, hogy egy golyó nyakon találta az egyik katonát, és nem tudom, hogy én lőttem-e ki.

Ez most nem számít.

Maradt még öt katona, és már látnak minket

Rohanunk.

Elugrunk a felénk kilőtt golyók elől, és látom, hogy Adam a földre veti magát. Látom, hogy tökéletes pontossággal lő, de nem talál célt. Kenjit keresem tekintetemmel, de eltűnt, és ennek nagyon örülök, szinte rögtön három katona esik el. Adam kihasználja a megmaradtak meglepetését és leszedi a negyediket. Én az ötödiket lövöm le hátulról.

Nem tudom, hogy megöltem-e.

Kiáltunk az embereknek, hogy kövessenek minket, visszatereljük őket a lakókörzet felé, és azt kiabáljuk nekik, hogy rejtőzzenek el, ahogy tudnak, azt mondjuk nekik, hogy már útban van a segítség és mindent megteszünk, hogy megvédjük őket, és igyekeznek odajönni hozzánk, megérinteni minket, megköszönni, kezet rázni velünk, de erre nincs időnk. Sürgetnünk kell őket,

hogy valami biztonságosabb helyre jussanak, és tovább kell mennünk a következő helyre, ahol ilyen tizedelés zajlik.

Nem felejtettem el azt a férfit, akit nem tudtunk megmenteni. Nem felejtettem el a huszonhetedik embert.

Nem akarom, hogy ez megismétlődjön.

Rohanunk a hatalmas lakókörzeten át, már nem törődve azzal, hogy rejtve maradjunk, ahogy azzal sem, hogy határozott terünk legyen. Még mindig nem beszéltünk. Nem beszéltük meg, mit tettünk és mit fogunk tenni, csak azt tudjuk, hogy mozgásban kell maradnunk, mennünk kell, előre.

Kenjit követjük.

Lerombolt lakókörletben rohanunk, és érezzük, hogy valami szörnyen nincs rendben. Életnek sehol semmi jele. A kis fémkonténerek, amelyekben egykor civilek éltek, teljesen szétroncsolódtak, és nem tudjuk, voltak-e bennük emberek, amikor ez történt.

Kenji azt mondja, hogy keressünk tovább.

Mélyebben behatolunk a szabályozott területre, amit emberi lakhely céljára jelöltek ki, haladunk egészen addig, amíg zajt halunk, halkan berregő géphangot.

A tankok.

Elektromos meghajtásúak, így nem annyira feltűnő, ahogy az utcákon haladnak, de eléggé jól ismerem a tankokat ahhoz, hogy felismerjem az elektromos meghajtás monoton hangját. Adam és Kenji is.

Elindulunk a hang irányába.

Küzdünk a széllel, ami el akar minket lökni, és olyan... olyan, mintha tudná, mintha a szél védelmezni akarna minket attól, ami a lakókörlet másik végében vár ránk. Nem akarja, hogy látnunk kelljen azt. Nem akarja, hogy ma meghaljunk.

Robbanás.

Tomboló tűz hasít a légkörbe alig tizenöt méterre tőlünk. A lángok a földet nyalják, felfalják az oxigént és a sűrű eső sem ké-

pes egyszerre csillapítani a pusztítást. A tűz lobog, inog a szélben, aztán kihuny, megadja magát az égnek.

Ott kell lennünk, ahol ez a tűz van. Valami történt.

Nehezen lépünk a nagy sárban, futás közben nem érzem a hideget, azt sem, hogy bőrig áztam, csak azt érzem, hogy az adrenalin vadul áramlik ereimben, hajt, hogy menjek előre, csak előre, fegyveremet mereven fogva, célzásra, lövésre készen.

De amikor elérjük a lángokat, kis híján kiesik a kezemből a fegyver.

Majdnem összeroskadok.

Alig hiszek a szememnek.

HATVANHAT

Halottak, halottak, halottak mindenütt.

Annyi holttest keveredik, ragad, tapad a sárba, hogy fogalmam sincs, a mieink-e vagy az övéik, és gondolkodni kezdek, vajon mit jelenthet ez, és kezdek kételkedni magamban, a fegyverben, amit markolok, és önkéntelenül ezekre a katonákra gondolok, arra, hogy olyanok lehetnek, mint Adam, olyanok lehetnek, mint milliónyi más sokat szenvedett, elárvult lélek, akik egyszerűen túlélni akarnak és elfogadták az egyetlen állást, ahová felvették őket.

Lelkiismeretem hadat üzent önmagának.

Könnyeket, esőt, rémületet pislogok vissza, és tudom, hogy előre kell nyomulnom, bátornak kell lennem és harcolnom kell, akár tetszik, akár nem, mert nem hagyhatjuk, hogy ez történjen.

Hátulról ütés ér.

Valaki a földre nyom, arcom a sárba merül és rúgok, és sikítani próbálok, de érzem, hogy a pisztolyt kicsavarják a kezemből, a gerincemre könyök nehezedik, és tudom, hogy Adam és Kenji már elment, bevetették magukat a csatába, és tudom, hogy meghalok. Tudom, hogy vége és valahogy nem tűnik valóságosnak, valahogy úgy tűnik, ezt a történetet valaki más meséli, mintha a halál valami furcsa, távoli esemény lenne, amit csak olyan emberek láttál bekövetkezni, akiket nem ismernél, és nyilván nem történhet meg velem, veled, velünk.

De itt van.

Le kell vetnem a kesztyűmet, mert az a túlélés egyetlen esélye, de a vizes bőr átázott, bőrömre tapad, nem jön le könnyen és a katona túl hamar visszafordul felém. Látja, hogy mit akarok tenni, talpra rángat, egyik karjával satuba fogja a fejemet, a másikkal fegyvert szorít koponyámhoz.

Tarkómhoz pisztolycső szorul, hátamon csizmatalp, a szám tele van sárral, és millió semmit érő pillanat lebeg előttem, olyan pillanatok, amiket nem éltem meg. Tisztán látom.

Valaki hirtelen hanyatt fordít.

Ugyanaz a valaki, aki addig a tarkómhoz tartotta a pisztolycsövet, most az arcomra céloz, és úgy néz, mintha olvasni próbálna arcvonásaimból, és nem tudom, mire véljem, nem értem, hogy dühös szürke szemmel néz rám, ajka feszes vonal és mégsem húzza meg a ravaszt. Nem öl meg és ettől még jobban ledermedek.

Le kell vetnem a kesztyűmet.

Fogvatartóm kiált valamit, amit nem értek, mert nem hozzám beszél, nem is néz rám, valaki másnak kiált, és a kihagyó figyelemnek ezt a pillanatát használom ki arra, hogy levegyem az acél ujjvédőt bal kezemről és a földre dobjam. Le kell vetnem a kesztyűmet is.

– Tudom, mit akarsz csinálni – mondja. – Hallottam rólad. Ha megmozdulsz, azonnal megöllek.

Valahogy nem hiszek neki.

Nem hiszem, hogy meg kell ölnie, mert ha ez lenne a parancs, már megtette volna. De vár valamire. Nem tudom, mire vár és gyorsan kell cselekednem. Ki kell találnom valamit, de fogalmam sincs, mit tegyek, és csak karmolom egyenruhás karját, az izmokat, amelyekkel nyakamat szorítja és megráz, rám üvölt, hogy ne mozduljak, és még erősebben szorítja nyakamat, és ujjaim alkarjába mélyednek, az erős szorítást támadom, alkarját markolom, és nem kapok levegőt, és pánik vesz rajtam erőt, és hirtelen nem

vagyok olyan biztos abban, hogy nem fog megölni, és nem is veszem észre, mit tettem, amíg üvölni nem hallom.

Minden csontot eltörtem a karjában.

A földre kushad, elejti a fegyverét, karját markolja és olyan gyötrelmes fájdalommal kiált fel, hogy szinte megbánom, amit vele tettem.

De inkább rohanok.

Alig néhány lépés után azonban még három katona rohan rám, az riasztotta őket a helyszínre, amit a bajtársukkal tettem. Ahogy megpillantják az arcomat, látom rajtuk a felismerést. Egyikük ismerősnek tűnik, mintha már láttam volna bozontos barna haját, és rádöbbenek: ezek ismernek. Ezek a katonák onnan ismernek, hogy ott voltak a bázison, amikor Warner fogságában voltam. Warner látványosságot csinált belőlem. Persze hogy felismerik az arcomat.

És nem engednek el.

Hárman nyomnak le arccal a földre, leszorítják kezemet, lábamat, annyira, hogy szinte biztosra veszem: ki akarják tépni végtagjaimat. Próbálok harcolni. Próbálok az energiámra koncentrálni, és már majdnem visszaverem őket, amikor éles ütést érzek a fejemen és szinte teljesen elveszítem eszméletemet.

Összemosódnak a hangok, az emberi beszéd egyetlen nagy zajhullámmá keveredik, és nem látok színeket, nem tudom, mi történik, mert már nem érzem a lábamat. Azt sem tudom, hogy gyalogolok-e vagy visznek, de érzem az esőt. Érzem, hogy gyorsan csurog arcom domborulatán, aztán fém a fémen csusszanás hangot hallok, ismerős elektromos berregést, majd eláll az eső, eltűnik az égről, és csak két dolgot tudok, de abból csak egyet biztosan.

Tankban vagyok.

Meg fogok halni.

HATVANHÉT

Szélcsengőket hallok.

A szélcsengőket olyan erővel fújja a vad szél, hogy hisztérikusan csörömpölnek össze-vissza, mintha a szél fenyegetést jelentene, és csak arra tudok gondolni, hogy a szélcsengők hangja hihetetlenül ismerős számomra. Még forog velem a világ, szédülök, de annyira ébernek kell lennem, amennyire erőmből telik. Tudnom kell, hova visznek. Valami fogalmamnak kell lennie arról, hogy hol vagyok. Kell valami referenciapont, és küszködök, hogy egyenesen tartsam a fejemet, de mégse tudják meg, hogy tudatomnál vagyok.

A katonák nem beszélnek.

Reméltem, hogy legalább valami információt sikerül elcsípnem a beszélgetésükből, de egy szót sem szólnak egymáshoz. Olyanok, mint a gépek, mintha robotok lennének, arra programozva, hogy hajtsanak végre egy konkrét feladatot, és nagyon kíváncsi vagyok rá, miért kell elvinniük a csatatérről ahhoz, hogy megöljenek. Nem tudom, miért kell az én halálomnak különlegesnek lennie. Nem tudom, miért vesznek ki a tankból, miért visznek a dühödten csilingelő szélcsengő káosza felé, és éppen csak résnyire merem kinyitni a szememet és szinte belém dermed a lélegzet.

Az a ház.

Az a ház, a szabályozatlan területen, a senki földjén, az a vörös-begy-tojás kékre festett ház, az egyetlen hagyományos, mű-

ködő ház nyolcszáz kilométeres körzetben. Az a ház, amiről Kenji azt mondta nekem, hogy csapda, az a ház, amit először meglátva biztosra vettem, hogy ott fogok Warner apjával találkozni, és akkor rádöbbenek. És a döbbenet iszonyú erővel tör rám. Kötörő kalapács, száguldó vonat erejével.

Anderson van itt. Nyilván saját kezűleg akar megölni.

Különleges szállítmány vagyok.

Még csengetnek is.

Csoszogó lépteket hallok, nyikorgást és nyöszörgést. Hallom, hogy a szél csapkodja a világot, és akkor meglátom a jövőmet, látom, ahogy Anderson halálra kínoz, minden lehetséges kínzást alkalmaz rajtam, és nem tudom, hogyan tudnám ezt elkerülni. Anderson túl okos. Valószínűleg a padlóhoz láncol, és egyszerre vágja le kezemet, lábamat. Nyilván haldoklásom látványát akarja élvezni.

Ajtót nyit.

- Ó, uraim! Nagyon köszönöm - mondja. - Kérem, kövesse-nek!

Érzem, hogy az engem vivő katona súlypontja áthelyeződik ázott, ernyedt, hirtelen nehéz testem alatt. Érzem, hogy hideg dermedtség hatol csontjaimba, és tudom már, miért: túl sokáig futottam a szakadó esőben.

Remegek, de nem a félelemtől.

Égek, de nem a haragtól.

Olyan delíriumban vagyok, hogy talán akkor sem tudnám megfelelően használni a képességemet, ha lenne elég erőm. Fantasztikus, hányféleképpen érhet ezen a napon a vég.

Andersonnak átható földszaga van, érzem a szagát így is, hogy más cipel a karján, és ez a szag felkavaróan kellemes. Miután utasítja a várakozó katonákat, hogy térjenek vissza a feladatokhoz, becsukja az ajtót mögöttünk. A parancs arra vonatkozik, hogy menjenek vissza és folytassák az öldöklést.

Azt hiszem, mindjárt hallucinálni kezdek.

Kandallót látok, tűz lobog benne, meleget ad, ilyet nem láttam soha, ilyenről csak olvastam. Kellemes nappalit látok, puha plüsshuzatú kanapékkal, a padlót süppedő, vastag keleti szőnyeg díszíti. A kandallópárkányon képeket látok, amiket nem ismerek fel onnan, ahol vagyok, és Anderson éppen azt mondja, hogy „ébredjen fel”. Azt mondja, hogy „fürdőt kell vennie, elég-
gé összepiszkolta magát, ugye, és ez így nem lesz jó, ugye?” Azt mondja, hogy ébren és teljesen tudatomnál kell lennem, különben ez az egész nem lesz jó szórakozás. És egészen biztos vagyok abban, hogy elvesztem az eszemet.

Nehéz léptek koppanását hallom, valaki lépcsőn halad felfelé, és már tudom, hogy testem ezzel a nehéz léptű testtel együtt mozog. Ajtónyitást hallok, egy másik láb csoszogását, és szavakat, amiket már nem tudok megkülönböztetni. Valaki mond valamit valakinek, aztán a hideg, kemény padlóra ejtenek.

Hallom, ahogy nyöszörgők.

– Vigyázz, nehogy megérintsd a bőrét!

Ez az egyetlen mondat, amit összefüggően értek. A többi szó: „fürdetni”, és „aludni”, és „reggel”, és „nem, nem hiszem”, és „nagyon jó”, és hallom, hogy egy másik ajtó becsapódik. Közvetlenül a fejem mellett.

Valaki vetkőztetni próbál.

Olyan gyorsan ülök fel, hogy fájdalmat érzek, valami belém hasít, fejemnél hatol testembe a fájdalom, egyenesen a szemembe nyilall, és tudom, hogy nagyon sok minden keveredik bennem ebben a pillanatban. Nem emlékszem, mikor ettem legutóbb és több, mint huszonnégy órája nem igazán aludtam. Testem ázott, fejem fájdalommal lüktet, végtagjaimat kicsavarták, testemre léptek, és millió fájdalom gyötör. De nem engedem, hogy egy idegen férfi vetkőztessen. Inkább a halál.

De a hang, amit hallok, egyáltalán nem férfihang. Lágy, kedves, anyai. Idegen nyelven beszél hozzám, nem értem, mit mond, de talán csak a fejem miatt van, hogy semmit nem értek. Csitító

hangokat hallat, kis körökben masszírozza a hátamat. Csobogó víz hangját hallom, érzem, hogy testem felmelegszik, olyan, mintha gőzölgene, és azt hiszem, ez itt fürdőszoba vagy kád, és arra gondolok, hogy nem vettem forró zuhanyt azóta, hogy Warnerrel voltam a főhadiszálláson.

Próbálom kinyitni a szemem, de nem sikerül.

Mintha két nehéz üllő lenne a szemhéjamon, minden sötét és összezavarodott, kusza és kimerítő, és csak nagy vonalakban érzékelem helyzetemet. Csak vékony résen át látok ki, látom a ragyogó fehér porcelánt, amit fürdőkádnak gondolok, és odamászok és felhúzódkodok.

Egyenesen bele a gőzölgő vízbe ruhástól, kesztyűstől, bakancsostól, és ez olyan hihetetlen gyönyörűség... nem számítottam ilyen örömrre.

Csontjaim kezdenek kiolvadni, fogam vacogása lassul, izmaim kilazulnak. Hajam az arcom körül lebeg, érzem, ahogy orromat csiklandozza egy hajtincs.

A felszín alá merülök.

ELALSZOM.

HATVANNYOLC

Mennyei finom ágyban ébredek, testemen fiúruhák.

Melegben vagyok, kényelmesen, de csontjaim még sajognak, fejem fáj, elmém zavaros, ködös. Felülök. Körülnézek.

Valaki hálósobájában vagyok.

Baseballütő mintás kék-narancssárga ágyneműben fekszem. Oldalt kis íróasztal kis székkal, és komód, rajta néhány műanyag-trófea, tökéletesen egyenes sorban elrendezve. Egyszerű faajtót látok, hagyományos réz ajtógombot. Nyilván ez vezet *kifelé*. Tölőajtóra szerelt tükröket is látok, gardrób szekrény lehet mögöttük. Jobbra nézek: kis éjjeliszekrény, rajta ébresztőóra és egy pohár víz. Megragadom a poharat.

Szinte zavarba ejtő, milyen gyorsan ontom magamba a tartalmát.

Melegítőnadrág van rajtam, ami annyira lecsúszott a csípőmön, hogy attól tartok, leesik. Felsőm szürke póló, van rajta valami logó, olyan bő, hogy elveszek benne. Zokni nincs rajtam. Kesztyű sem.

Alsónemű sem.

Semmim nincs.

Arra gondolok, vajon ki szabad-e mennem, és úgy döntök, egy próbát megér. Fogalmam sincs, mit keresek itt. Fogalmam sincs, miért nem haltam még meg.

A tükrös ajtó előtt megdermedek.

Kikászálódok az ágyból és észreveszem, hogy tengerészkék

Valaki megmosta a hajam, amely most dús, lágy hullámokban keretezi arcomat. Bőröm fényes és néhány horzsolástól eltekintve viszonylag ép maradt. Szemem tágra nyílt, élénk kékeszöld szín pislog vissza rám, tekintetem meglepett, és meglepően nem két-ségbeesett.

De a nyakam.

A nyakam csupa lila, egyetlen nagy véraláfutás, ami teljesen elrontja az összképet Nem is érzékeltem, milyen szoros fogással fojtogattak tegnap... azt hiszem, tegnap volt... csak ekkor tudatosul bennem, mennyire fáj a nyelés. Mély levegőt veszek és ellépek a tükör elől. Rá kell jönnöm, hogyan juthatok ki innen.

Érintésemre kinyílik az ajtó.

Körülnézek a folyosón, hátha élet nyomát látom. Fogalmam sincs, hány óra van, milyen napszak és mibe keveredtem. Nem tudom, hogy él-e valaki ebben a házban Andersonon kívül... és azon a személyen kívül, aki a fürdőszobában segített nekem... de fel kell mérnem a helyzetemet. Ki kell derítenem, pontosan milyen veszélyben vagyok, mielőtt kitalálhatnék valami tervet a menekülésre.

Próbálok lábujjhegyen, hangtalanul leosonni a lépcsőn.

Nem megy.

A lépcső recseg és nyikorog a súlyom alatt, és nincs esélyem visszavonulni, mert rögtön meghallom a hangját. Odalent van.

Anderson odalent van.

- Ne szégyenlősködjön! - mondja. Susogó hangot hallok, mintha papír lenne. - Étel várja idelent. Tudom, hogy nagyon éhes lehet.

Szívem a torkomban dobog. Azon gondolkodom, milyen választási lehetőségeim lehetnek, és úgy ítélem meg, hogy nem bújhatok el előle a saját búvóhelyén.

Lemegyek hozzá.

Ugyanaz a szép férfi, aki volt. A haja tökéletes, minden szál a helyén, öltözéke elegáns, tiszta, kitűnően vasalt. A nappaliban ül, egy puha fotelban, a lábán takaró. A fotel oldalához támasztva gyönyörű, rusztikus, dúsan faragott sétatálcát látok. Egy kötegpapírt tart a kezében.

Kávéillatot érzek.

– Kérem, foglaljon helyet!

Egyáltalán nincs meglepődve a megjelenésemtől.

Leülök.

– Hogy van? – kérdezi.

Felnézek. Nem válaszolok.

Bólint.

– Nos, igen, biztosra veszem, nagyon meglepődött, hogy itt találkozzunk. Kedves kis ház, ugye? – Körülnéz. – Nem sokkal az után rendeltem el, hogy ezt őrizték meg így, miután a családommal elköltöztünk ide, amit ma 45-ös szektor néven ismerünk. Hiszen ez a szektor úgyis az enyém. Kiderült, hogy ideális hely, ahol a feleségemet tárolhatom. – Legyint. – Úgy látszik, nem érzi jól magát a lakókörletben – mondja, mintha tudnom kéne, miről beszél.

A feleségét tárolni?

Nem tudom, miért talállok meglepőnek bármit, amit ez az ember mond.

Anderson mintha megérezné zavaromat. Láthatóan szórakoztatja a helyzet.

– Jól értem, hogy az én fülig szerelmes fiam nem mesélt magának az ő szeretett anyjáról? Nem mesélt arról, hogy milyen szánalmasan szereti azt a lényt, aki életet adott neki?

– Tessék?

Ez az első szó, amit képes vagyok kimondani.

– Igazán meg vagyok döbbenve – mondja Anderson, és úgy mosolyog, mintha egyáltalán nem lenne megdöbbenve. – Elfelejtette megemlíteni magának, hogy van egy beteges, gyengélkedő-

anyja, aki ebben a házban él? Nem mondta magának, hogy ez volt az oka, ezért akarta olyan nagyon, hogy ebbe a szektorba helyezték? Nem? Erről nem mondott magának semmit? – Oldalra billenti fejét. – Meg vagyok döbbenve – hazudja újra.

Igyekszem csillapítani szívem heves dobogását, próbálom megtalálni, ugyan miért mondja ezt Anderson nekem, igyekszem egy lépéssel előtte járni, de pokolian ért ahhoz, hogyan zavarjon teljesen össze.

– Amikor főparancsnoknak választottak – folytatja –, úgy terveztem, hogy Aaron anyját itt hagyom, a gyereket pedig magammal viszem a fővárosba. De a fiú nem akarta itt hagyni az anyját. Gondoskodni akart róla. Nem akarta elhagyni. Vele akart *lenni*, mint valami ostoba *kölyök* – mondja, a végén felemelve a hangját, elfeledkezve magáról egy kicsit. Nyel egyet. Visszanyeri önuralmát.

Várok.

Várom, hogy az üllő, amit ezzel előkészít nekem, a fejemre zuhanjon.

– Nem mondta, hogy hány katona akart a 45-ös szektor parancsnoka lenni? Hány kitűnő jelölt közül válogathattunk? Ő még csak tizennyolc éves volt? – Nevet. – Mindenki azt hitte, megbolondult. De én esélyt adtam neki. Azt hittem, jól tesz neki, ha ilyen felelősséget vállal.

Még mindig várok.

Mély, elégedett sóhaj.

– Elmondta magának, mit kellett tennie azért, hogy rátermettségét bizonyítsa?

Ez lesz az.

– Elmondta magának, milyen feladatot adtam neki, hogy bizonyítson?

Halottnak érzem magam belül.

– Nem mondta el – állapítja meg Anderson. Szeme túlságosan is csillog. – Gyanítom, hogy ezt a részt nem akarta szóba hozni.

Fogadni mernék, hogy ezt a részt nem említette, amikor a múltjáról mesélt. Gondosan kihagyta.

Ezt nem akarom hallani. Ezt nem akarom tudni. Nem akarom tovább hallgatni...

- Ne aggódjon - nyugtat Anderson. - Nem fogom ezt elrontani magának. A legjobb, ha hagyom, hogy ezeket a részleteket ő maga mondja el.

Már nem vagyok nyugodt, sőt hivatalosan is kitört rajtam a pánik.

- Nemsokára visszamegyek a bázisra - közli Anderson a papírjait rendezgetve. Úgy tűnik, nincs ellenére, hogy teljesen egyoldalú beszélgetést folytat velem. - Ki nem állhatom, ha sokáig egy fedél alatt kell lennem az anyjával... sajnálatos módon nem jövök ki jól a betegekkel... de a jelen körülmények között ez megfelelő ideiglenes táborhelynek tűnt. Ezt a házat használtam főhadiszállásul, innen felügyeltem mindent, ami a lakókörletekben történik.

A csatát.

A harcot.

A vérontást... és Adam, és Kenji, és Castle, és mindenki... ott hagytam őket.

Hogyan felejtettem el.

Szörnyű, rémisztő lehetőségek cikáznak gondolataimban. Fogalmam sincs, mi történt. Jól vannak-e? Tudják-e, hogy még életben vagyok. Hogy Castle-nek sikerült-e kiszabadítania Brendant és Winstont.

Hogy meghalt-e valaki, akit ismerek.

Tekintetem rémulten cikázik. Felállok. Meg vagyok győződve arról, hogy ez az egész egy jól kidolgozott csapda, hogy valaki mindjárt leüt hátulról, vagy valaki a konyhában vár húsvágó bárdal, és nem kapok levegőt, zihálok, próbálom kitalálni, mit csináljak.

- Mit keresek én itt? Miért hozatott ide? Miért nem ölt már meg?

Anderson felnéz rám. Oldalra billenti fejét.

- Nagyon haragszom magára, Juliette. Nagyon, nagyon haragszom. Igazán rosszat csinált.

- Mit... - kérdem, mintha nem is tudnék mást kérdezni. - Mit ért ez alatt?

Egy örült pillanatig az jut eszembe, talán tudja, hogy mi történt köztem és Warner között. Szinte érzem, hogy elpirulok.

De Anderson felsóhajt. Megragadja a fotel oldalához támasztott sétapálcát. Egész felső testének erejét megfeszítve tud csak felállni. Remeg, úgy is, hogy a botra támaszkodik.

- Maga tette ezt velem. Sikerült felülkerekednie rajtam. Lábon lőtt. Kis híján szíven is. És elrabolta a fiamat.

- Nem... - hebegem. - Az nem én voltam...

- Maga tette ezt velem - vág a szavamba. - És most elégtételt akarok.

HATVANKILENC

Lélegezni. Nem szabad elfelejtenem, hogy lélegeznem kell.

– Egészen rendkívüli – folytatja Anderson –, egészen kivételes, hogy mire volt képes teljesen egyedül. Csak hárman voltunk abban a szobában. Maga, én és a fiam. A katonáim átkutatták az egész körzetet, keresték, hogy ki kísérte el magát, és azt mondták, hogy maga teljesen egyedül volt. Tudja, azt hittem, csapattal fog jönni. Nem hittem olyan bátornak, hogy egyedül találkozzon velem. De maga egyedül, pusztá kézzel lefegyverzett és vissza-lopta a túsainkat. Két embert kellett cipelnie, plusz a fiamat. Az, hogy ezt miképp sikerült megtennie, számomra teljesen érthetetlen.

És akkor rádöbbenek: ez a választás egyszerű.

Vagy elmondom neki az igazat Kenjiről és Adamról, és ezzel azt kockáztatom, hogy Anderson levadásztatja őket, vagy magamravállalom.

Anderson szemébe nézek.

Bólintok.

– Ön buta kislánynak nevezett engem. Azt mondta, túl gyáva vagyok ahhoz, hogy megvédjem magam.

Most először látszik rajta, hogy fesheng. Mintha rájött volna, hogy ugyanazt meg tudnám tenni vele újra, ha akarnám.

És arra gondolok, hogy igen, valószínűleg meg tudnám tenni. Micsoda remek ötlet!

De egyelőre furcsamód kíváncsi vagyok, mit akar tőlem. Miért beszél velem. Nem tervezem, hogy rögtön megtámadom, tudom, hogy most előnyben vagyok vele szemben. Könnyen leszerelhetném.

Anderson köhécsel.

– Azt terveztem, hogy visszatérek a fővárosba – mondja, majd mélyet sóhajt. – De mostanra nyilvánvaló lett számomra, hogy a munkám itt még nem fejeződött be. A maga emberei nagymértékben nehezítik a dolgunkat, és egyre nehezebb egyszerűen megölni minden civilt. ... Illetve ez nem egészen igaz. Nem nehéz megölni őket, csak gyakorlati szempontból nem érdemes. – Rámnéz. – Ha mindenkit megölnénk, ki felett gyakorolnék ellenőrzést, nem igaz?

Nevet. Tényleg nevet. Úgy nevet, mintha valami mulatságosat mondott volna.

– Mit akar tőlem? – kérdezem.

Mély levegőt vesz. Mosolyog.

– El kell ismernem, Juliette... le vagyok nyugózva. Maga egyedül képes volt felülkerekedni rajtam. És volt annyi előrelátása, hogy túsul ejtse a fiamat. Megmentette két emberüket. És *földrengést* okozott, hogy a csapatukat megmentse.

Nevet.

Nem veszem a fáradságot, hogy közöljem vele, ebből csak két tétel igaz.

– Most már belátom, hogy a fiamnak igaza volt. Maga tényleg felbecsülhetetlen segítség lenne számunkra, különösen most. Maga jobban ismeri a főhadiszállásukat, mint ahogy Aaron emlékezni képes.

Szóval Warner már járt az apjánál.

Megosztotta vele a titkainkat. Hát persze, hogy megtette. Nem is tudom, miért csodálkozom.

– Maga segíthetne nekünk elpusztítani az összes kis barátját. Elmondhatna nekem mindent, amit tudnom kell. Beszélhetne

nekem a többi szörnyetegről, mik a képességeik, mik az erősségeik, a gyengeségeik. Elvihetne a rejtékhelyükhöz. Megtenne mindent, amire csak kérem.

Legszívesebben az arcába köpnék.

– Inkább *meghalok*. Inkább égessenek el elevenen.

– Ó, ezt felettébb kétlem – mondja, és testsúlyát a sétatálcára helyezi, hogy szilárdabban álljon a lábán. – Azt hiszem, meggondolná magát, ha lehetősége lenne érezni, ahogy a bőr leolvad az arcáról. De nem vagyok semmi jónak elrontója. Nem zárom ki ezt a lehetőséget, ha valóban ennyire érdekli.

Szörnyűséges, borzasztó ember.

Széles, elégedett mosollyal nyugtázza hallgatásomat.

– Hát, igen. Nem gondoltam.

Hirtelen nyílik a bejárat ajtó.

Nem mozdulok, nem fordulok hátra. Nem tudom, akarom-e látni, mi fog történni velem, de ekkor hallom, hogy Anderson üdvözli a látogatót. Beinvitálja. Megkéri, hogy üdvözlje az új vendéget.

Warner lép látóterembe.

Hirtelen minden csontom elgyengül, rosszul vagyok, ereimben megfagy a vér. Warner egy szót sem szól. Tökéletes öltönyt visel, tökéletes a haja és pontosan úgy néz ki, mint amikor először találkoztam vele, csak a tekintete más. Döbbenten néz rám, olyan dermedt, elerőtlenítő hitetlenkedéssel, mint aki mindjárt rosszul lesz.

– Ugye, gyerekek, emlékeztek egymásra? – kérdezi Anderson, és csak ő nevet.

Warner úgy zihál, mintha több hegyet mászott volna meg egyhuzamban, mintha nem értené, mit lát, és miért. A nyakamat nézi, a bőrömön húzódó csúnya, nagy véraláfutást és arca eltorzul, düh, rémület és szívet tépő fájdalom látszik rajta. Tekintete pólómra, nadrágomra rebben, álla leesik, de rögtön összeszedi magát és minden érzelmet eltüntet arcáról. Küzd, hogy megőriz-

ze önuralmát, de látom, hogy mellkasa nagyon gyorsan emelkedik, süllyed. Hangja közel sem olyan erős, mint amilyen erős lehetne: – Mit keres itt?

– Én hozattam be magunknak – feleli Anderson egyszerűen.

– Miért? – kérdi Warner. – Azt mondtad, nem akarod...

– Nos... – szólal meg Anderson elgondolkodva. – Ez nem egészen igaz. Nyilvánvalóan hasznát látnám, ha segítene nekünk, de az utolsó pillanatban úgy határoztam, hogy mégsem érdekel a társasága. – Felsőhajt. – Nagyon *kellemetlen* ilyen nyomoréknak lenni – mondja és megint nevet. – Olyan hihetetlenül *kellemetlen*. De legalább megtaláltuk a módját, hogyan segítsünk rajta – mondja mosolyogva. – Azt mondják, visszahúzzák a normális állapotba. Olyan lesz, mint valami varázslat.

Van valami a szemében, a hangja kajánul, undokul mosolygós... Utolsó mondatától egyenesen rosszul vagyok.

– Ezt hogy érti? – kérdem, szinte félek a válaszától.

– Meglep, hogy ezt egyáltalán megkérdezed, kedvesem. Úgy értem... Na de igazán azt hiszed, nem vettem észre, hogy a fiam válla meggyógyult? – Nevet. – Tényleg azt hitted, egy kicsit sem találom furcsának, hogy amikor a fiam hazajön, nemcsak gyógyulófélben van, hanem teljesen *meggyógyult*? Semmi heg, semmi nyom, semmi gyengeség. Mintha rá sem lőttek volna! Azt mondja, ez valóságos csoda. Csoda, amit, mint a fiam tájékoztatott, a ti két kis korcsotok vitt véghez.

– Ne.

Rémület duzzad bennem, elvakít.

– De igen – pillant Warnerre. – Nem igaz, fiam?

– Ne – remegek. – Ó, istenem... Mit tett?... HOL VANNAK?

– Nyugodj meg – szól hozzám Anderson. – Semmi bántódásuk nem esett. Egyszerűen begyűjtettem őket, ahogy téged is elfogattalak. Nem gondolod, hogy életben és egészségesnek kell lenniük, ha azt akarom, hogy meggyógyítsanak?

- Te tudtál erről? - fordulok Warnerhez őrzöngve. - Ez a te műved? Tudtad, hogy...

- Nem... Juliette... Esküszöm... Nem az én ötletem volt...

- Mindketten semmiségen izgattatok fel magatokat - mondja Anderson, lazán felém intve. - Most fontosabb dolgokra kell koncentrálnunk. Sokkal sürgetőbb kérdésekre.

- Mire? - kérdi Warner. - Miről beszél?

Mintha nem lélegezne.

- Az igazságról, fiam. - Anderson engem bámul. - Az igazságról beszélek, fiam. Arról, hogy ezt helyre kell tenni. Vissza kell zökkenteni a világot a rendes kerékvágásba. Téged vártalak, hogy megmutathassam neked, pontosan mire gondolok. Ezt... már az első alkalommal meg kellett volna tennem. - Warnerre pillant. - Figyelsz rám? Akkor most jól figyelj. Látod ezt?

Pisztolyt ránt.

És mellbe lő.

HETVEN

A szívem szétrobban.

Hátrahőkölök, elbotlom a saját lábamban, a padlóra rogyok, fejem a szőnyegre csapódik, kezem nem csillapítja az esést. Ilyen fájdalmat még sosem éreztem, nem is képzeltem, hogy ilyen fájdalom létezik. Olyan, mintha dinamit robbant volna a mellkasomban, mintha belülről kifelé lángolna a testem, és hirtelen minden lelassul.

Tehát ilyen... ilyen érzés meghalni.

Pislogok, és mintha örökké tartana. Életlen képek sorozatát látom magam előtt, színek, testek, fények inognak, a mozgások összemosódnak. A hangok torzak, hamisak, túl magasak vagy túl alacsonyak, hogy tisztán halljam őket. Jeges, villamos löketek lüktetnek ereimben, mintha minden testrészem elaludt volna és felébredni próbálna.

Egy arc van előttem.

Alakjára próbálok összpontosítani, igyekszem fókuszba hozni mindent, de nagyon nehéz, túl nehéz, és hirtelen nem kapok levegőt, úgy érzem, mintha kést döfnének a torkomba, lyukakat vájné a tüdőmbe, és minél többet pislogok, annál kevésbé látok tisztán. Hamarosan alig kapok levegőt, olyan kicsit tágul a tüdőm, mint gyerekkoromban, amikor az orvosok azt mondták, asztmás rohamaim vannak. De tévedtek, annak, hogy alig kapok levegőt, az asztmához semmi köze nem volt. A pánik, a szorongás és a gyors légzésből eredő oxigénhiány okozta. De az,

amit most érzek, nagyon hasonlít ahhoz, amit akkor átéltem. Olyan, mintha a legvékonyabb szalmaszálon át próbálnék oxigénhez jutni. Mintha a tudóm szabadságra ment volna. Érzem, hogy erőt vesz rajtam a szédülés. És a fájdalom, a fájdalom, a *fájdalom*. A fájdalom rettenetes. A fájdalom a legrosszabb. A fájdalom mintha soha nem akarna szűnni.

Hirtelen megvakultam.

Inkább érzem, mint látom a vért, érzem, hogy kifolyik belőlem, és közben csak pislogok, és kétségbeesetten próbálom visszanyerni látásomat. Nem látok mást, csak fehér ködöt. Nem hallok mást, csak dobhártyám lüktetését és saját légzésem rövid, ziháló, kétségbeesett hangjait hallom, és melegem van, a testemből fakadó vér még olyan friss és meleg, összegyűlik alattam, körülöttem.

Az élet szivárog el belőlem, és ettől a halálra gondolok, ettől arra gondolok, milyen rövid életet éltem és milyen keveset élhettem. Hogy életem nagy részét félelemben töltöttem, soha nem álltam ki magamért és mindig meg akartam felelni másoknak, mindig azt tettem, amit mások akartak. Teljes tizenhét évig próbáltam magam beerőszakolni egy mintába, igyekeztem alkalmazkodni, és azt hittem, ettől az emberek biztonságban érzik magukat a közelemben, hogy ha úgy viselkedek, mint ők, akkor nem félnek tőlem.

De ennek soha semmi hatása nem volt.

Úgy halok meg, hogy nem értem el semmit. Még mindig egy senki vagyok. Csak egy buta kislány, aki kivérzik és meghal egy pszichopata padlóján.

És arra gondolok, hogy ha újra kezdhetném, nagyon másképpen csinálnám.

Jobb lennék. Kezdenék magammal valamit. Tennék valamit ezért a szerencsétlen, nyomorúságos világért.

És ezt azzal kezdeném, hogy megölöm Andersont.

Tahareh Mafi

NE KERESS

Milyen kár, hogy már a halál közelében vagyok.

HETVENEGY

A szemem nyitva.

Nézem a túlvilágnak e különös verzióját. Furcsa, hogy Warner itt van, hogy mozogni látom, hogy úgy tűnik, még mindig nem tudok mozogni, hogy olyan rendkívüli fájdalmat érzek. Ennél is furcsább, hogy Sonya és Sara is itt áll előttem. Semmilyen magyarázatot nem találok arra, hogy mit keresnek ebben a képben.

Hangokat hallok.

A hangok egyre gyorsabban kezdenek hozzám érni, és mivel nem tudom felemelni a fejemet, hogy körülnézzek, inkább arra próbálok figyelni, mit mondanak.

Vitatkoznak.

– Meg kell tennetek! – kiált Warner.

– Nem tehetjük... mi nem... nem érinthetjük meg – mondja Sonya könnyeivel küszködve. – Nem tudunk rajta segíteni...

– Nem tudom elhinni, hogy haldoklik – zokog Sara. – Nem hittem el neked, hogy ez igaz lehet...

– Nem haldoklik! – közli Warner. – Nem fog meghalni! Figyeljete, kérlek, figyeljete arra, amit mondok – szól, már kétségbeesett hangon. – Segíthettek rajta... ezt próbáltam magyarázni. Csak annyit kell tennetek, hogy megérintetek engem és én átveszem az erőteket... én lehetek az átvivő közeg... képes vagyok szabályozni... képes vagyok átírányítani az energiátokat...

- Ez nem lehetséges - mondja Sonya. - Ez nem... Castle soha nem említette, hogy képes lennél erre... ha így lenne, biztosan említette volna nekünk...

- Jesszus, kérlek, hallgassatok meg! - könyörög elcsukló hangon. - Nem akarlak megvezetni benneteket. Ebben nincs semmi trükk...

- Elraboltál minket! - mondják egyszerre.

- Nem én voltam! Nem én raboltattalak el benneteket...

- Hogyan bízhatnánk benned? - kérdi Sara. - Honnan tudjuk, hogy ezt nem te tetted vele?

- Miért nem törődtök vele? - kérdi, már erős indulattal. - Miért ne tudnátok segíteni rajta? Miért nem érdekel benneteket, hogy kivérzik...? Azt hittem, a barátotok...

- De törődünk vele! - szól Sara, hangja elcsuklik az utolsó szónál. - De hogyan segíthetnénk neki most? Hova vihetnénk? Senki nem érintheti meg... és így is olyan sok vért vesztett... nézd a...

Éles sóhaj.

- Juliette?

Léptek dobbannak a padlón. A fejem körül nyüzsgönek. A hangok egymásnak ütköznek, összerosódnak, forognak körülöttem. Nem tudom elhinni, hogy még nem vagyok halott.

Fogalmam sincs, mennyi ideje fekszem itt.

- Juliette? JULIETTE...

Warner hangja kötél, bele akarok kapaszkodni. El akarom kapni, derekam köré akarom kötni, azt akarom, hogy kihúzzon ebből a bénult világból, aminek csapdájába estem. Azt akarom mondani neki, hogy ne aggódjon, semmi sem gond, mert én már elfogadtam, kész vagyok meghalni most, de képtelen vagyok. Nem tudok megszólalni. Még mindig alig lélegzem, ajkam alig képes szavakat formálni. Csak arra vagyok képes, hogy küszködve, nagyon kis kortyokban nyeljem a levegőt, és csodálkozom, hogyhogya testem még nem adta fel.

Hirtelen Warner lovagló ülésben helyezkedik vérző testem fölé, óvatosan, nehogy a súlya rám nehezedjen, és felgyúri az ingujját. Megfogja csupasz karomat.

– Minden rendben lesz. Helyrehozunk... segítenek nekem helyrehozni téged és... felépülsz... minden rendben lesz. – Mélysóhaj. – Minden tökéletes lesz. Hallasz engem? Juliette, hallasz engem?

Megállapítom, hogy még mindig lenyűgöz a tekintete. Olyan gyönyörű zöld árnyalat!

– Most pedig érintsétek meg a karomat! – kiált a lányoknak, szorosan markolva a vállamat. – Most! Kérlek! *Könyörgöm...!*

És valami okból szót fogadnak.

Talán látnak benne valamit, az arcán, arcvonásain. Talán azt látják, amit én látok ebből a zilált, ködös perspektívából. Az elkeseredettséget, a vonásaiba gyúródott fájdalmat, törődést, szenvedést, ahogy rám néz, mintha ő is meghalna, ha én meghalok.

És önkéntelenül arra gondolok, milyen érdekes búcsúajándék ez a világtól.

Hogy legalább nem egyedül, nem magányosan halok meg.

HETVENKETTŐ

Megint vaj vagyok.

Hő árad testembe olyan erővel, hogy szó szerint elvette látásomat. Nem érzek mást, mint forró, forró, égető bizsergést, ami elárasztja minden csontomat, minden idegemet, bőröm teljes felületét, minden sejtemet.

Minden lángol.

Először arra gondolok, hogy ugyanaz a fájdalom, ami a mellkasomat égette korábban, az üreg helye, ahol egykor szívem dobogott, de aztán tudatosul bennem, hogy ez a hő egyáltalán nem fáj. Nyugtató melegség. Nagyon átható, nagyon erős, de valahogy jó érzés. Testem nem akarja kivetni magából. Nem akar elhúzódní tőle, nem keresi, hogyan védhetné meg magát.

Érzem, hogy hátam felemelkedik a padlóról, amikor a tűz eléri a tüdőmet. Hirtelen nagy levegőt veszek, aztán újra és újra, mintha fuldokolnék, tüdőmet kitölti a levegő, és lélegzem, csak lélegzem, mintha zokognék, ha nem teszem. Oxigént iszom, ízlelem, élvezem, félrenyelem, szívom magamba, amilyen gyorsan csak tudom, egész testem felemelkedik, ahogy igyekszik helyreállítani a normális életfolyamatokat.

Mellkasom mintha összevarródna, mintha a csontok, az izmok, az inak, az idegek, a bőr magától regenerálódna, emberfeletti sebességgel gyógyul, és én csak pislogok, lélegzem, fejemet mozdítom, látni akarok, de minden olyan homályos, még elmosódott, de egyre könnyebb. Érzem kezem és lábam ujjait, és ér-

Tahareh Mafi

NE KERESS

zem végtagjaimban az életet, és újra hallom a szívverésemet és
hirtelen élesen látom az arcokat magam előtt.

A hőség egyszerre elmúlik.

Eltűnnek a kezek.

Visszasimulok a padlóra.

És minden elsötétül.

HETVENHÁROM

Warner alszik.

Onnan tudom, hogy mellettem alszik. Elég sötét van, sokszor kell pislognom, sokszor kell becsuknom és kinyitnom szememet, mire megértem, mire biztos vagyok benne, hogy most nem vagyok vak. Látok. Kilátok az ablakon, látom a sötét ég egy részét, és a nagyon teli holdat, amely fényt áraszt ebbe a kis szobába.

Még mindig itt vagyok. Anderson házában. Ahol vagyunk, valószínűleg Warner szobája volt.

És alszik mellettem a párnán.

Vonásai olyan lágyak, olyan éteriek a holdfényben. Arca megtevesztően nyugodt, szerény, ártatlan. És arra gondolok, milyen lehetetlen az, hogy itt van, hogy mellettem fekszik. Hogy itt vagyok, mellette fekszem.

Hogy gyerekkori szobájában egymás mellett fekszünk.

Hogy megmentette az életemet.

A lehetetlen olyan ostoba szó!

Alig mozdulok, de Warner rögtön reagál, hirtelen, zihálva felül, pislog. Rám néz, látja, hogy ébren vagyok, hogy nyitva a szemem és megdermed.

Olyan sok mindent szeretnék mondani neki. Olyan sok mindent kell elmondanom neki. Olyan sok mindent kell tennem, rendbe raknom, eldöntenem.

De egyelőre csak egy kérdésem van.

– Hol van az apád? – kérdem súgva.

Eltelik néhány pillanat, mire Warner megtalálja a hangját.

– Visszament a bázisra. Elment, közvetlenül az után... – tétovázik, küzd a szavakkal – ...közvetlenül az után, hogy rád lőtt.

Hihetetlen.

Ott hagyott, hogy a nappalija padlóján csorogjon ki a vérem. Milyen remek ajándék a fiának, hogy feltakarítsa. Milyen remek kis lecke a fiának, hogy tanuljon belőle. Legyél szerelmes és nézd végig, hogyan kap golyót a szerelmed.

– Tehát nem tudja, hogy itt vagyok? – kérdem. – Nem tudja, hogy életben vagyok?

Warner tagadón ingatja fejét.

– Nem.

És arra gondolok: *jó*. Ez nagyon jó. Sokkal jobb, ha azt hiszi, meghaltam.

Warner még mindig engem néz. Néz, és néz, és csak néz, mintha meg akarna érinteni, de túlságosan fél attól, hogy közelebb jöjjön. Végül azt súgja: – Jól vagy, szerelmem? Hogy érzed magad?

Mosolygok magamban, és azon gondolkodom, hogyan válaszolhatnám meg ezt a kérdést.

Arra gondolok, hogy testem még soha nem volt ennyire kimerült, legyőzött, kiszikkadt. Arra gondolok, hogy az utóbbi két napban nem vettem magamhoz ételt, italt, csak egy pohár vizet ittam. Hogy soha nem voltam még ennyire összezavarodva embereken, azon, hogy milyennek látszanak és milyenek valójában, és arra gondolok, hogy itt fekszem, olyan ágyban, olyan házban, amiről azt mondták, már nem létezik, és mellettem a 45. szektor egyik leggyűlöltebb, legfélelmetesebbnek tartott embere fekszik. És arra gondolok, hogy ez a borzalmas teremtmény hogyan képes ilyen gyengédségre, ilyen érzékenységre, hogy megmentette az életemet. Hogy az apja mellbe lőtt. Hogy alig néhány órával ezelőtt még a saját véremben feküdtem.

Arra gondolok, hány barátom harcol még, hányan ragadtak a harcban, és Adam biztosan szenved, hogy nem tudja, hol vagyok, mi történt velem. Hogy Brendan és Winston talán még mindig fogságban van. Lehet, hogy Omega Pont minden lakója halott. És ettől elgondolkodom.

Soha életemben nem éreztem még ilyen jól magam.

Meglep, milyen másként érzek. Tudom, hogy mennyire más-képpen lesz ezután minden. Nagyon sok dolgom van. Nagyon sok mindent el kell rendeznem. Nagyon sok barátomnak van szüksége a segítségemre.

Minden megváltozott.

Mert egyszer régen valaha gyerek voltam.

Ma is gyerek vagyok még, de már vasakaratom van, acélöklöm és ötven évet öregedtem. Most végre van fogalmam. Végre rájöttem, hogy elég erős vagyok, talán elég bátor is, és már meg tudom tenni, amire a sors szánt.

Már erő vagyok.

Nem emberi erő, a természet különös teremtménye.

Én vagyok az élő, lélegző bizonyíték, hogy a természet hivatalosan is tehetetlenségre van kárhoztatva, megrettent attól, amit tett, amivé lett.

Erősebb vagyok, dühösebb.

Kész vagyok olyat tenni, amit biztosan megbánok majd, de már nem érdekel. A kedvességnek vége. Az idegességnek vége. Már nem félek semmitől.

Jövöm a káosz.

És a kesztyűmet nem húzom fel többé.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Megbocsátó barátokat kívánok, nagylelkű idegeneket és sokórányi békés alvást. A legédesebb áfonyákat kívánom, a legjobb beszélgetéseket, a legmelegebb öleléseket és tolvajokat, akik ellopják tőled a szomorúságot. Sarki fényt kívánok és rengeteg nevetést, a végtelenséget és mindent, ami ahhoz vezet, és ezt mind neked kívánom, legkedvesebb barátomnak. Férjemnek. Te vagy a kedvenc színem, a kedvenc évszakom, a kedvenc napom a héten, mindent akarok, amit birtokolni érdemes ezen a világon, hogy neked ajándékozhassem ezt a mindent.

Anya. Apa. Fivéreim. Családom. Szeretem, ahogy nevettek. Szeretem, ahogy sírtok. Szeretem, ahogy sírtatok és neveltetek minden kanna teánál, amit együtt megittunk. Ti vagytok a legcsodálatosabb emberek, akiket valaha ismertem, kénytelenek voltatok egész életetekben ismerni engem és egyszer sem panaszkodtatok. Hála, örök köszönet minden egyes forró csésze teáért. És azért, hogy soha nem engedtetek el a kezemet.

Jodi Reamer. Rád köszöntem és te mosolyogtál, és az időjárásról kérdeztem, és te azt mondtad: Az időjárás? Az időjárás kiszámíthatatlan. Mire én: És az út? Azt mondtad, az útról mindenki tudja, hogy göröngyös. Azt mondtam: Tudod, mi történik? Azt mondtad, fogalmad sincs. Aztán a legjobb éveket hoztad az életembe. Azt mondom: Téged elfelejteni lehetetlen.

Tara Weikum. Elolvastad a szívemmel és kezemmel írt szavakat, és pontosan érted őket, ami egyszerre fájdalmas és csodála-

tos. Ragyogó értelmed, türelmed, kiapadhatatlan kedvességed. Sok mosolyod. Nagy megtiszteltetés veled dolgozni.

Tana. Randa. Sok könnyet hullattunk együtt... örömben, bánatban. De legtöbb könnyem akkor hullott, amikor veled nevettem. Barátságod a legnagyobb ajándék volt, áldás, amit minden nap kiérdemelni akarok.

Sarah. Nathan. Állhatatos támogatásotokért. Ti ketten elmondhatatlanul csodálatosak vagytok.

Sumayyah. Azért, hogy a válladra borulhattam, meghallgattál és biztosságot adtál nekem. Nem tudom, mi lett volna velem, ha ez nincs.

Hatalmas, hatalmas köszönet illeti minden kedves barátomat, a HarperCollins és Writers House munkatársait, akiknek nem tudtam eléggé megköszönni mindazt, amit értem tettek. Hálával tartozom Melissa Millernek szeretetéért és lelkesedéséért, Christina Colangelónak, Diane Naughtonnak és Lauren Flowernek erejükért, lelkesedésükért és felbecsülhetetlen marketingtudásukért, Marisa Russellnek, rendkívül tehetséges marketingesemnek, aki egyszerre okos és megingathatatlanul kedves. Köszönet illeti továbbá Ray Shappellt és Alison Donalt, mert pontosan tudták, hogyan kell életre kelteni ezeket a csodálatos könyvborítókat, Brenna Franzittát: minden áldott nap hálás vagyok, hogy ilyen tehetséges szerkesztővel dolgozhattam (remélem, megfelelően használtam a kettőspontot), Alec Shane-t, mindenért, de azért is, hogy tudta, hogyan reagáljon kedvesen, amikor furcsa alakú, szivárgó gyerekjátékok bukkannak fel az irodájában, Cecilia de la Campát, mert azon dolgozott, hogy könyveim szerte a világon elérhetőek legyenek, Beth Millert, folyamatos támogatásáért, és Kassie Evashevskita Texasi Egyetemről, Arlingtonból kedvességéért és pontos megérzéseiért.

Örök hála olvasóimnak! Ha nem lennétek, nem beszélhetnék mással, csak a gondolataimban létező szereplőkkel. Köszönöm, hogy együtt követhettük Juliette útját.

És minden barátomnak a Twitteren, a Tumblren, a Facebookon és a blogomon: köszönöm. Igazán. Nem is tudom, tudjátok-e, hogy milyen nagyra becsülöm barátságotokat, támogatásotokat, nagylelkűségeteket.

Örök hála.